Vulturul morții

VOL 1
ROMÂNIA INEDIT

VALENTIN CORBAN

CAPITOLUL 1
BALUL MASCAT

Contele Gorciacov, guvernatorul rus al Varșoviei, dăduse un bal mascat, la care invitase toată nobilimea din oraș și din împrejurimi.

Orchestra interpreta cântece vesele și contele Gorciacov ședea într-un colț, privind scrutător la perechile care dansau trecând prin fața lui.

Deodată, o mână apăsătoare i se așeză pe umăr. Întorcându-se, în spatele lui zări un bărbat voinic, pe care însă, nu-l recunoscu, deoarece chipul îi era ascuns în spatele unei măști de catifea neagră, prin care doi ochi scânteietori își îndreptau privirile arzătoare asupra lui.

— Cine ești, mascatule? întrebă guvernatorul.

— Ești foarte curios, conte, fu răspunsul înăbușit al mascatului, nu mai sunt decât cinci minute până la miezul nopții cand vor cădea măștile! Mai stăpânește-ți puțin curiozitatea până atunci! Dar dacă totuși vrei să știi altceva, află că nu este om în orașul acesta, bărbat, femeie, sau chiar și numai copil, care să nu se roage la Dumnezeu pentru moartea ta, caci esti un nemernic asupritor al bietului popor polonez!

În clipa următoare pumnul voinic al străinului căzu în capul guvernatorului cu atâta putere, încât contele Gorciacov se prăbuși la pământ, aproape în nesimțire.

Și se pare că soarta hărăzise ca ziua aceasta de petrecere să fie o zi de doliu pentru guvernator, căci un servitor, îmbrăcat în livrea aurită, se apropie de el și-i zise:

— Iertați-mă, domnule guvernator, dar fiul dumneavoastră a fost ucis!

Contele Gorciacov făcu un pas înapoi, fața îi deveni palidă ca ceara, și la început nu fu în stare să rostească niciun cuvânt. Peste o clipă însă, părăsi sala de bal și se năpusti pe trepte în sus, în odaia fiului său, unde i se înfățișă o scenă înfiorătoare.

Singurul său copil, Petru, care de-abia împlinise optsprezece ani, zăcea întins la pământ. Lângă el o băltoacă de sânge. Inima îi fusese străpunsă de un cuțit de vânătoare. Zgribulită într-un colț stătea o fată

tânără, cu fața ca de var. Părul desfăcut îi atârna pe umeri, veșmintele de pe ea îi erau sfâșiate, ochii înlăcrimați.

— Ucigașo! zise servitorul care-și urmase stăpânul.

— Nu este adevărat! strigă fata.

— Cine ești? De ce ai săvârșit această crimă?

— Nu am săvârșit nicio crimă, răspunde fata, ci m-am apărat! Am fost răpită de pe stradă și târâtă aici... în odaia aceasta... Apoi... vai, mă îngrozesc chiar și numai când îmi aduc aminte!... Tânărul acesta s-a repezit la mine, ca o fiară sălbatică... Dar eu, eu, domnule guvernator, sunt româncă și știu cum să-mi apăr cinstea! Cuțitul de vânătoare era atârnat de perete... l-am luat și... și restul îl știți!

Contele Gorciacov ascultă cuvintele fetei, tremurând de mânie, apoi îi făcu servitorului un semn.

— Îngrijește să vină poliția. Fata să fie aruncată în închisoare și spre a o face să-și aducă aminte de ziua aceasta, să-i dați cincizeci de lovituri de cnut.

Peste câteva minute, biata româncă porni spre închisoare, înconjurată de cazaci.

CAPITOLUL 2
VULTURUL MORȚII

Trecuseră două săptămâni. Guvernatorul își înmormântase singurul copil, și Mioara Comănescu, ucigașa, fusese osândită la moarte prin spânzurătoare.

Dar în ajunul executării sentinței, liniștea Varșoviei fu tulburată de întâmplări neașteptate. În dimineața zilei de 17 Februarie 1826, pe fiecare clădire mai însemnată a orașului, se putea citi următorul anunț, scris cu litere mari:

CONTE GORCIACOV, CĂLĂU AL VARȘOVIEI!

De ani de zile asupreși populația Varșoviei, ai trimis sute de oameni la moarte și mii de nenorociți pe câmpiile de zăpadă ale Siberiei. Se pare că nu vrei să pui capăt pornirii tale sângeroase, și inima ta de piatră nu vrea să se înduioșeze.

Nu a trecut o săptămână, de când ai trimis iarăși în Siberia douăzeci de nobili polonezi, a căror singură vină era că își iubeau patria. Acum vrei să trimiți la spânzurătoare pe o tânără româncă, al cărui singur păcat este acela de a-și fi apărat cinstea împotriva unui atac mișelesc și nevrednic de un om cinstit.

Osânda la moarte a fost rostită împotriva ei și în dimineața de 18 februarie, Mioara Comănescu va sfârși spânzurată, dacă până atunci, nu va fi grațiată. Conte Gorciacov, bagă bine de seamă la ceea ce-ți spun: Dacă Mioara Comănescu va muri, atunci și tu o vei urma pe lumea cealaltă, iar Varșovia va pieri în flăcări încă în aceeași noapte!

VULTURUL MORȚII

Dar cine era acest misterios „Vultur al Morții", care îndrăznea să-l amenințe pe atotputernicul guvernator? Cine era acela care nu se temea de mânia favoritului țarului și care îi declara război, lui, călăului Varșoviei, stăpânul a mii de cazaci și zbiri neîndurători? Cine era tainicul cavaler care luase apărarea unei biete străine, în ajutorul căreia nu putea să sară nici chiar toți cei de un sânge și un grai cu ea, căci și ei gemeau sub jug străin?

Toată ziua nu se mai vorbi decât despre această întâmplare, care fu luată în discuție din nou, seara, într-o odaie a unei cârciumi de la marginea orașului, unde se adunau de obicei, conducătorii asociațiilor studențești, dizolvate nu de mult, tot din porunca guvernatorului.

Printre studenții adunați la cârciumă, se găsea și un român. Dan Dragomir, care învăța la școlile înalte din Varșovia și care, văzând asuprirea polonezilor, se alipi cu trup și suflet mișcării de independență a fraților săi de suferință.

Biata Țară Românească, nu era și ea sub jugul turcesc?

În dosnica odăiță a cârciumii de la marginea orașului, erau de față toți conducătorii asociațiilor studențești, afară de președintele lor, Stanislau Rimsky, pe care de câteva zile nu-l mai văzuse niciunul dintre prietenii lui.

— În orice caz, să bem un pahar de vin, zise Severin, un student gras și voluminos, pentru reîntoarcerea scumpului nostru președinte! Trăiască Stanislau Rimsky!

Studenții tocmai se pregăteau să izbucnească în urale, când ușa se deschise și în pragul ei se ivi un bărbat voinic, mândru la înfățișare, care închizând ușa în urma lui, zise, cu glas cald, ca o boare ce alină suferințele:

— Vă mulțumesc, prieteni, pentru grija ce-mi purtați. Voi ști să vă fiu întotdeauna un adevărat tovarăș, în orice împrejurare a vieții.

Cu aceste cuvinte, luă el însuși un pahar și dintr-o înghițitură, îl goli până la fund. Apoi, trântindu-l de pământ, adăugă:

— Așa să se spargă și țeasta călăului Varșoviei!

— Măcar de i s-ar înfunda de data aceasta! zise Micislav, un tânăr student polonez.

— Te gândești la Vulturul Morții? întrebă Dan.

— La el. Și dacă într-adevăr Gorciacov o va spânzura pe biata româncă atunci cred că guvernatorul și-a rostit și propria sentință. Vulturul Morții se va ține de cuvânt.

— Dar de unde știi tu că, acest cavaler misterios, nu este un lăudăros, care tremură la vederea celui dintâi cazac? se amestecă în vorbă Marius Garsot, un tânăr uscățiv, urât și cu trupul încovoiat.

Cuvintele acestea îl făcură pe Rimsky să sară ca mușcat de șarpe.

— Crezi oare într-adevăr, Marius, că Vulturul Morții, nu este decât un lăudăros? întrebă Rimsky, apăsând pe fiecare cuvânt. Dar dacă totuși, se va ține de cuvânt și-i va înfinge pumnalul în inima asupritorului și va da foc Varșoviei?

— De unde știi cu atâta siguranță? întrebă Marius.

— Chiar de la el. Îl cunosc mai bine decât vă închipuiți voi, fiindcă...

Rimsky se opri și își roti privirea cercetătoare pe fețele prietenilor săi.

— Fiindcă, poate tu ești Vulturul Morții? zise Marius deodată.

— Întocmai! răspunse Rimsky. Suntem între noi și știu că în mijlocul nostru nu se găsește niciun trădător, de aceea vă mărturisesc că eu sunt Vulturul Morții!

O tăcere adâncă urmă acestor cuvinte ale tânărului voinic. Studenții priveau încremeniți la tovarășul lor, pe care îl crezuseră și până atunci mai mare, mai iscusit decât ei, dar care acum apărea în fața lor înconjurat de aureola unui erou.

Dan Dragomir fu cel dintâi care se dezmetici din uimire. El se îndreptă spre Rimsky, îi strânse mâna cu căldură și zise:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, pentru a fi încercat scăparea unei martire de aceleași neam cu mine. Dacă ai nevoie de ajutor, te poți bizui pe mine. Îmi dau cu drag și viața, pentru cauza în a cărei apărare ai sărit cu atâta curaj și mărinimie!

— Îţi mulțumesc Dane, pentru ajutorul pe care mi-l dai. Voi avea nevoie de tine, deoarece singur n-aș putea duce la îndeplinire sarcina pe care mi-am asumat-o.

— Suntem și noi aici!... Te ajutăm!... Poruncește-ne, ce trebuie să facem? strigară unul după altul și ceilalți studenți.

Rimsky fu foarte înduioșat de această dovadă de frăție.

— Ascultați, zise el, cu glas înăbușit. Trebuie s-o scăpăm pe Mioara Comăneanu, chiar cu prețul vieții noastre. Poate să fie o lună de când am întâlnit-o pe această gingașă romîncă, în casa unui cunoscut. A venit la noi, la Varșovia, numai pentru câteva săptămâni, spre a-și vedea niște rude. Frumusețea ei feciorelnică m-a fermecat din cea dintâi clipă a întâlnirii noastre, și în timpul vizitelor pe care i le-am făcut de atunci, cunoscându-i tot mai bine felul nobil de a gândi și bunătatea inimii sale, sufletul mi-a fost cuprins de simțăminte din ce în ce mai duioase și inimile noastre se întâlniră, pe făgașul dragostei. Acum două săptămâni, când i-am dat guvernatorului cea dintâi dovadă privind puterea și curajul Vulturului Morții, s-a întâmplat nenorocirea pe care o cunoașteți cu toții. Mi se strânge inima când mă gândesc că trupul ei plăpând a fost lovit de cnutul cazacilor și mâna mi se încleștează la gândul că noaptea aceasta ar trebui să fie cea din urmă noapte a Mioarei Comăneanu. Dar aceasta nu se va întâmpla!

— Îţi vom sări în ajutor! strigară studenții în cor.

— Planul este gata și nu așteaptă decât oameni hotărâți spre a fi dus la îndeplinire, zise Rimsky. Lângă citadelă se găsește o căscioară dărăpănată. Acolo locuiește călăul și cu ajutoarele lui. Cea dintâi grijă a noastră trebuie să fie împiedicarea lor de a ajunge la locul execuției. Îi vom lega cobză, pe toți trei, apoi ne îmbrăcăm noi în hainele lor. În locul călăului și al ajutoarelor sale, ne vom duce noi la închisoare, spre a o lua pe osândită.

— Și cum ai de gând s-o scapi pe fată? întrebă Marius.

— Spânzurătoarea, răspunse Rimsky, a fost ridicată în imediata apropiere a zidului ce înconjoară închisoarea. Noi care vom juca rolul

călăilor, vom avea de lucru sus, pe podișcă și sub un motiv oarecare, v-a trebui s-o ducem acolo și pe osândită. De la marginea podișcăi și până la zid, nu este decât un pas, iar dincolo de zid se găsește Vistula... Cu ajutorul unei frânghii, așezată din vreme pe partea din afară a zidului, ne vom coborî la pământ; pe Vistula înghețată ne va aștepta o sanie, cu care vom porni spre libertate!

Studentul polonez explică apoi amănunțit planul său și după ce împărți rolurile, își adună tovarășii în jurul său și trăgându-și de la brâu pumnalul cu plăsele de fildeș zise:

— Priviți pumnalul acesta! Vă jur pe bunul Dumnezeu că, vă voi fi veșnic prieten credincios, vouă care mă ajutați să-mi scap iubita de la moarte. Dacă-mi voi călca jurământul, aveți dreptul, oricare din voi, să-mi implântați în inimă pumnalul acesta. Dar tot pe bunul Dumnezeu jur că, pumnalul acesta va străpunge inima aceluia dintre voi, care se va gândi să ne trădeze vreodată.

— Printre noi nu sunt trădători! zise Micislav. Toți luptăm pentru o cauză sfântă, pentru independența Poloniei și nu văd care ar fi polonezul care să trădeze această cauză sfântă!

— Și eu mă gândesc la fel, răspunse Rimsky. Dar orele sunt târzii, e timpul să pornim la lucru.

La vreo jumătate de ceas, după ce studenții se împrăștiară, o făptură învăluită într-o pelerină neagră se opri în fața palatului guvernamental. Se uită scrutător în jurul său și după ce se încredință că nimeni nu umbla pe stradă la ora aceea, sună la poarta palatului.

În clipa următoare, două țevi de pușcă se îndreptară spre pieptul întârziatului vizitator.

— Cine ești? Ce vrei?

— Vreau să vorbesc cu domnul guvernator!

— Ai înnebunit? La ora aceasta? M-ar ucide în bătaie, tătuca, dacă i-aș tulbura somnul de dimineață, zise sentinela, încercând să-l îndepărteze.

— Spune-i tătucăi, că este cineva, care îi va dezvălui cine este Vulturul Morții și ce pregătiri se fac, pentru scăparea romăncei osândită la moarte.

Sentinela aproape că scăpă pușca din mâini de uimire.

— Dacă-i așa, apoi poți intra!

Omul învăluit în pelerina neagră se furișă în palat, iar poarta grea, de fier, se încuie din nou în urma lui.

CAPITOLUL 3
CHILIA PLÂNGERII

În după-amiaza din ajunul execuției, Mioara Comăneanu fu dusă în chilia plângerii, o încăpere tristă și întunecoasă, unde își petreceau osândiții la moarte, noaptea cea din urmă. Clipa atât de apropiată a morții și loviturile de cnut care îi mai sângerau și acum pe spinare, o slăbiseră într-atâta, încât paznicii trebuiră s-o sprijine, spre a nu se prăbuși la pământ.

Ajunsă în chilia plângerii, căzu pe un scaun și rămase cu privirea asupra crucii așezată între două lumânări. Sărmana fată nici lacrimi nu mai avea, spre a putea plânge.

Într-un târziu, gândurile i se îndreptară spre aceia pe care îi iubea și de la care nu i se îngăduise să-și ia rămas bun. Îi veni în minte patria ei îndepărtată, unde crescuse fericită și fără griji, alături de mama sa iubitoare, care nu știa ce soartă tristă îi fusese hărăzită nefericitei sale copile. Prin fața ochilor săi se perindară lanurile aurii și livezile verzi și răcoroase ale Țării Românești, pe care nu le va mai vedea niciodată, tot astfel, după cum nu va mai revedea chipul blând și iubitor al dragului ei Stanislau, cu care împreună, făurise visuri, menite să nu se îndeplinească niciodată.

Într-un târziu, noaptea părea să fie pe sfârșite, și auzi scârțâitul unei chei care se învârti în broască.

În pragul ușii se ivi paznicul și în spatele acestuia... călăul cu cele două ajutoare ale sale.

— Dumnezeule, a și sosit timpul? strigă nenorocita fată.

De îndată ce Mioara Comăneanu zări călăul cu barbă și mustață roșie, cu veșmintele aprinse, ca sângele proaspăt, se clătină și nu lipsi mult să-și piardă cunoștința. Omul acesta era îngrozitor, chiar și numai la vedere, dar să te gândești că peste câteva clipe el va fi acela care îți va pune capăt vieții?

— Călăule, dacă în sufletul tău mai sălășluiește chiar și numai o fărâmă de milă, atunci nu mă chinui și sfârșește cât mai repede cu

mine, zise Mioara, căzând în genunchi.

Mâinile călăului mângâiară părul mătăsos al fetei.

— Știi cum trebuie să apari în fața spânzurătorii?

Mioara se cutremură.

— Te gândești la părul meu?

— Da, trebuie, zise călăul, mângâind capul fetei, trebuie să-ți tai părul.

— Dumnezeule, îngână Mioara tristă, îmi tăiați părul acesta, de care eram atât de mândră și pe care cineva îl iubea atât de mult. De câte ori nu mi l-a sărutat... Doamne! Călăule. Este cineva în Varșovia, căruia dacă îi vei da părul meu, nu numai că te va binecuvânta, dar îți va da și o răsplată împărătească.

Călăului îi căzu capul în piept, și buzele lui sărutară părul osânditei.

Mioara se sperie. Până și călăului i se făcuse milă de ea? O voce cunoscută, foarte cunoscută o trezi din uimire.

— Mioara, iubita mea, nu te speria, fii liniștită!

Cu aceste cuvinte, el își luă de pe cap peruca roșie și în dosul ei se ivi chipul nobil și îndurerat al lui Stanislau Rimsky, Vulturul Morții.

— Acum fii cu băgare de seamă! îi mai șopti odată după ce-i explică planul, sărutând-o pe frunte.

De pe coridor se auzi zgomotul unor pași.

— Au venit și cazacii! zise paznicul.

Mai întâi se ivi un ofițer, cu sabia scoasă, iar în urma lui opt soldați, și la urmă, supraveghetorul închisorii întovărășit de preot.

Convoiul se rândui pe coridor apoi porni încet, călăul și cu cele două ajutoare ale sale mergând în urma tristei procesiuni.

Atât podișca cât și spânzurătoarea erau înconjurate de cazaci și o întreagă armată de soldați fusese așezată și în fața mulțimii care se adunase.

În imediata apropiere a spânzurătorii, erau așezate câteva fotolii, pe care luaseră loc personalitățile cele mai de seamă ale Varșoviei. În mijloc stătea contele Gorciacov, guvernatorul, de-a dreapta lui prințesa Fedora Feodorovna, o tânără și fermecătoare rusoaică, de care guvernatorul era îndrăgostit până peste urechi, la stânga, Stirpski, ajutorul guvernatorului, apoi alți câțiva înalți funcționari și ofițeri.

Când convoiul ajunse sub spânzurătoare, clopotul bisericuței începu să-și sune dangătul său lugubru.

CAPITOLUL 4
SUB SPÂNZURĂTOARE

Mulțimea adunată spre a fi de față la execuție, privea cu multă curiozitate la convoiul ce ajunsese sub furcă. În sufletul negru al lui Gorciacov ardea focul răzbunării și gându-i diabolic, se desfăta de pe acum la plăcerea ce și-o făgăduia la vederea zvârcolirilor fragedului trup al frumoasei române.

În schimb frumusețea curată și feciorelnică a Mioarei, o impresionă pe prințesa Fedora Feodorovna, care ședea lângă contele Gorciacov.

— Frumoasă femeie! exclamă ea, aplecându-se spre Gorciacov. Mărturisesc că, fiul dumitale n-a avut gust prost.

— Veți vedea îndată, prințesă, cât de schimonosit și de vânăt se va face chipul ei fermecător, când gâtul i se va frânge sub funia spânzurătorii, răspunse contele Gorciacov, cu un zâmbet de drăcească mulțumire.

În timpul acesta, Rimsky sări pe podișcă și ajutoarele lui o urcară pe osândită. Falsul călău se îndreptă spre funia spânzurătorii, ca pentru a o încerca, dacă este îndeajuns de tare. În realitate însă, el tăie funia, cu ajutorul unei lame de briceag, pe care o ascunsese în palmă. Măsura aceasta o luase pentru cazul când fuga nu ar fi fost cu putință și era nevoit să urmeze cu comedia spânzurării, spre a mai câștiga ceva timp, măcar cu schimbarea funiei.

La un semn al lui Rimsky, tovarășii săi, îmbrăcați în haine de călău, se repeziră la osândită și-i aplecară capul deasupra unui butuc. În mâna lui Rimsky luci tăișul unui cuțit ascuțit ca briciul, cu ajutorul căruia reteză dintr-o singură mișcare, părul mătăsos al Mioarei, părul acesta, pe care îl sărutase de atâtea ori și în care de atâtea ori se pierduseră lacrimile lui de fericire.

Dar de-abia acum urma partea cea mai grea a isprăvii.

— S-o ducem la spânzurătoare, le spuse Rimsky tovarășilor săi, acesta fiind semnalul pentru fugă.

Iar Mioarei îi șopti:

— Acum voi sări peste zid. Urmează-mă și tu. Dan și cu Severin vor veni în urma noastră.

Rimsky era cu mare băgare de seamă, la fiecare mișcare, la fiecare privire a sa, spre a nu se trăda, tocmai în clipa cea din urmă.

Lui Gorciacov i se păru ciudată tărăgănarea și strigă:

— Ce te codești atâta călăule? Sau îți tremură mâna, când e vorba să pui lațul în jurul gâtului unei fete tinere?

Spre uimirea tuturor celor de față, călăul se întoarse și răspunse pe un ton foarte semeț:

— Nu-mi tremură mâna, conte Gorciacov, după cum nu-mi va tremura nici atunci când îmi voi împlânta pumnalul în inima ta de câine, scăpând Varșovia de călăul ei și Polonia de vampirul cel mai setos de sânge pe care i l-a trimis vreodată țarul Rusiei.

Luându-și apoi peruca de pe cap, o azvârli în fața guvernatorului.

— Privește cine se ascunde sub masca sângerosului călău! Dușmanul tău cel mai neîmpăcat. Vulturul Morții!

La auzul cuvintelor lui Rimsky, toți cei de față rămaseră încremeniți, ca și când ar fi fost loviți de trăsnet, afară de contele Gorciacov, care nu părea deloc uimit de ceea ce se petrecea.

În clipa următoare, Rimsky sări pe zidul închisorii, unde îl urmară și Mioara, Dan și Severin. În aceeași clipă însă, sângele le îngheță în vine.

Din pieptul lui Rimsky ieși un strigăt îndurerat, deznădăjduit:

— Suntem pierduți! Am fost trădați!

Pe marginea Vistulei fusese așezată o companie de cazaci.

Sărmana Mioara nu putu să mai îndure și această lovitură a soartei și pierzându-și cunoștința, se rostogoli de pe zid, căzând pe podișca ridicată pentru călăi.

Contele Gorciacov sări de pe scaun și cu ochii însângerați de mânie strigă:

— Ostași, trageți în ei. Nu vă temeți, căci și dincolo de zid îi așteaptă cazacii! Ha ha ha!

În răstimp de o singură clipă, Rimsky cumpăni situația în care se găseau. Sau rămânea acolo să moară alături de Mioara și atunci trebuia să renunțe la a-și mai răzbuna iubita și pe tatăl său, care fusese răpus tot de mâna lui Gorciacov, sau încerca să scape de linia de trăgători a

cazacilor, și dacă izbutea, să-și ducă apoi amenințarea la îndeplinire. În timp de un sfert de secundă, hotărârea fu luată.

— După mine băieți! strigă el și se lăsă să alunece de-a lungul zidului urmat de Dan și Severin. Apoi porniră toți trei într-o fugă nebună, spre Vistula.

— Stați! le strigă atunci ofițerul de cazaci.

Rimsky se cutremură la strigătul acesta.

— Faceți ce fac eu, le șopti el tovarășilor lui și își ridică mâinile, în semn că se predă.

Ofițerul de cazaci luă cu sine câțiva ostași, apoi se îndreptă spre fugari pentru a-i prinde.

Privirile lui Rimsky rătăciră spre sania care îl aștepta pe apa înghețată a Vistulei, la o depărtare cam de vreo patruzeci de pași.

Soldații se apropiau tot mai mult. Când ajunseră la trei pași de fugari, Rimsky strigă:

— Acuma! și ocolindu-l pe ofițer, se porni pe o fugă nebună împreună cu tovarășii săi. Ajunși pe gheața Vistulei, fugiră mai departe, în zig-zag, și măsura aceasta se dovedi a fi bună, căci gloanțele și începură să fluiere în jurul lor. Un glonte îl și nimeri pe Dan Dragomir, dar dârzul român își stăpâni durerea și fugi mai departe, până când ajunse la sanie, în care se urcă împreună cu tovarășii săi.

Micislav dădu bice cailor și sania porni ca o săgeată pe oglinda de gheață a Vistulei, urmată fiind de gloanțele cazacilor năuciți de atâta îndrăzneală.

Peste câteva clipe sania dispăru în ceața densă ce se lasă iarna deasupra Vistulei.

Contele Gorciacov, care văzuse și el, de pe zidul închisorii, izbânda fugarilor, se înapoie și adresându-se adevăratului călău, care venise între timp, împreună cu ajutoarele sale, îi strigă cu vocea tunătoare de mânie:

— Acum să sfârșim cu ea! Spânzurați-o!

Călăul pe care Rimsky îl imitase cu atâta măiestrie, o apucă pe Mioara de păr și o ridică pe podișcă. Dar nici această durere și nici căldarea de apă înghețată, pe care o aruncă peste ea, nu o putură readuce în simțiri.

— Atunci spânzurați-o și așa! tună Gorciacov.

Călăul luă lațul în mână și când ajutoarele sale ridicară trupul nenorocitei, i-l așeză în jurul gâtului și strigă:

— Acum!

Tobele începură să sune și ajutoarele, apucând picioarele Mioarei, le traseră în jos, cu toată puterea, pentru ca lațul să se strângă cât mai bine în jurul gâtului osânditei.

Dar atunci mulțimea izbucni într-un țipăt de groază.

Cei doi călăi căzură la pământ și trupul osânditei se prăbuși peste ei.

— S-a rupt funia! Semnul lui Dumnezeu! se auzea din ce în ce mai tare, din mijlocul mulțimii.

Fedora Feodorovna își întoarse fața ca de ceară înspre guvernator care rămăsese și el, încremenit, în fața acestei întâmplări neașteptate.

— Nădăjduiesc că vei sfârși acum, cu această tortură! zise ea.

— Și totuși vreau ca blestemata să moară! răspunse Gorciacov, mușcându-și buzele de mânie.

— Numai că, este un obicei cunoscut în toată lumea, ca osânditul, sub care se rupe funia spânzurătorii, să fie grațiat. Nu vei putea călca în picioare acest obicei, pe care îl practică chiar și țarul, fără a te pune într-o lumină foarte urâtă la curtea din Petrograd.

În ajutorul prințesei, veni și apărătorul, care după obicei păși iarăși în fața guvernatorului și zise:

— Atotputernice stăpâne, nici Dumnezeu nu vrea moartea osânditei, de ce să ne împotrivim noi voinței Aceluia, care ne stăpânește pe toți?

Contele Gorciacov rămase puțin pe gânduri apoi se uită la Fedora Feodorovna și zise:

— O grațiez de pedeapsa cu moartea! Duceți-o la închisoare.

Prințesa îl invită pe guvernator să ia un ceai la ea și se purtă cu el cu o amabilitate neașteptată pentru conte.

— Acuma, ce ai de gând să faci cu fata? îl întrebă ea.

— O trimit în Siberia, să mai schimbe puțin aerul.

— Vladimir Gorciacov, astăzi mi-ai mai îndeplinit o dorință, îndeplinește-mi-o și pe aceea de a mi-o da mie pe Mioara Comăneanu.

— Dar ce-ai să faci cu ea?

— N-am cameristă. O voi lua în slujba mea.

— Pe o ucigașă? Dar pentru dumneavoastră nu cunosc cuvântul “nu”, așa că puteti dispune de ea.

— Aș dori s-o văd chiar astăzi, în apartamentul meu.

— Chiar astăzi o veți vedea în apartamentul dumneavoastră.

Puțin mai târziu, guvernatorul trecu în biroul său și porunci ca Mioara Comăneanu să fie scoasă din închisoare și dusă în apartamentul prințesei.

— Du-te numai, du-te, porumbițo, murmură guvernatorul, după ce dădu porunca de eliberare, până la urmă, însă, tot ceea ce vreau eu se va întâmpla.

CAPITOLUL 5
TRĂDĂTORUL

Fugarii alergară vreo trei ceasuri cu sania, pe gheața Vistulei, apoi se opriră în marginea pădurii Zlepitnak.

— Cunosc bine ținutul acesta, zise Micislav și știu chiar o peșteră, în care ne-am putea ascunde pentru câteva zile.

Fugarii nici nu-și puteau dori o ascunzătoare mai bună și peste câteva minute, cei patru tovarăși intrară într-o peșteră foarte mare, unde nu lipseau decât mobilele pentru ca studenții să se simtă ca într-un castel foarte bine apărat, prin întărituri naturale.

După ce intrară în ascunzătoare, Rimsky își ridică pumnii amenințător și ochii lui aruncau scântei de ură.

— Dragii mei! zise el. Încercarea de a o scăpa pe Mioara Comăneanu, ne-a tăiat drumul ce duce înapoi la Varșovia. Nu mai avem ce căuta în capitala Poloniei, deoarece cazacii lui Gorciacov ne pândesc prin toate colțurile de stradă să ne măcelăresc acolo unde vor da peste noi.

— Călău blestemat! murmură Micislav printre dinți.

— De aceea, urmă Rimsky, trebuie să ne gândim la ceea ce avem de făcut de astăzi înainte. În ceea ce mă privește, eu m-am hotărât. Viața-mi va fi închinată răzbunării. Biata noastră patrie zace de zece ani, sub jugul asupritorilor. Sunt de neclintit. Voi lupta pentru libertatea Poloniei și împotriva tuturor acelora care sunt prietenii țarismului și dușmanii bietei noastre patrii. Vulturul Morții le declară război.

— Și noi împreună cu tine! strigară Micislav și Severin.

— Voi ști să-l găsesc pe trădătorul care ne-a vândut, pe semne, întocmai ca Iuda, pentru un pumn de arginți, urmă Rimsky, și-i voi înfige în inimă pumnalul acesta, așa după cum am jurat în cârciuma din marginea Varșoviei.

Spre seară, Rimsky le anunță tovarășilor săi că se întoarce în Varșovia.

— Bagă de seamă! zise Dan, îngrijorat, tu singur ai spus că zbirii lui Gorciacov ne pândesc pe la toate colțurile străzilor.

— Vă mulțumesc că-mi purtați de grijă! răspunse Rimsky. Dar nu trebuie să vă faceți gânduri din pricina mea. Voi ști să mă păzesc și chiar dacă Gorciacov va fi așezat o mie de paznici, în fața porților Varșoviei, tot mă voi strecura printre ei.

Apoi puse șeaua pe unul din cai și luându-și rămas bun de la tovarășii săi, porni prin noaptea înzăpezită, care tocmai se lăsa.

Ajuns în dreptul orașului, își legă calul de un copac al pădurii, apoi porni pe jos, înspre Varșovia, deoarece în chipul acesta putea să treacă nebăgat în seamă.

El își îndreptă pașii înspre palatul guvernatorului.

În partea dinspre curte, palatul era înconjurat de o grădină, cu un zid înalt de piatră.

Pentru trupul voinic și mlădios al lui Rimsky, fu o jucărie să se cațere pe zidul acesta, spre a ajunge în grădină. Odată ajuns aici se furișă în umbra pomilor, până lângă clădire, unde sprijinindu-se în ornamente, se urcă până la un balcon de la etajul întâi.

Aici se ghemui câteva clipe, spre a pândi dacă nu cumva fusese observat, apoi apăsă cu multă băgare de seamă pe clanța ușii ce dădea în balcon.

Ochii lui scăpărară de fericire. Ușa era deschisă. În clipa următoare, Vulturul Morții era în una din odăile palatului guvernatorului și cu mâna încleștată pe plăselele de fildeș ale pumnalului său murmură:

— Ne vom răfui noi, Gorciacov!

Izbuti să se strecoare prin mai multe odăi, fără să fi fost observat, până când ajunse într-o încăpere, care nu era despărțită de odaia vecină, decât printr-o draperie grea de catifea. Odaia cealaltă era camera de lucru a lui Gorciacov.

Privind prin crăpătura draperiei îl văzu pe guvernator șezând la masa sa de scris și stând de vorbă cu un bărbat.

— Ți-ai îndeplinit bine însărcinarea, îi spunea contele Gorciacov vizitatorului său. Îmi pare rău doar, că lucrurile nu s-au petrecut așa după cum am fi dorit noi.

— Stăpâne, aceasta nu din vina mea s-a întâmplat.

— Știu, și tocmai de aceea îți vei primi răsplata.

Nu lipsise mult ca Rimsky să se trădeze., fiindcă în clipa în care străinul începu să vorbească, el îl recunoscu.

Era Marius Gersot.

Mâna Vulturului Morții strânse și mai tare plăselele pumnalului, dar se stăpâni și privi nemișcat cum guvernatorul îi plătește lui Marius prețul trădării, dându-i mai multe hârtii de o mie de ruble.

— Stăpâne, zise Marius după aceea, aș mai avea o rugăminte!

— Care?

— Romînca se află acum sub scutul prințesei Fedora. Să binevoiască domnul guvernator să intervină pe lângă prințesă, ca fata să-mi fie dată mie.

— Și ce vrei să faci cu Mioara Comăneanu?

— Îmi place fata.

— Serios?

— Nu, răspunse Marius, zâmbind. Așa, pentru o aventură.

Pumnul lui Gorciacov lovi cu putere în masă.

— Îți voi da fata, dar să-mi răzbuni copilul, zise el și ochii îi străluceau de o ură sălbatică.

Rimsky trebui să-și adune tot sângele rece spre a se putea stăpâni. Surprizele se țineau lanț. Întâi aflase că Marius Gersot, pe care ani de zile îl crezuse prietenul său, nu numai că era un tovarăș necredincios, dar și un trădător al oropsitei sale patrii, al propriului său neam. Apoi auzise că Mioara nu fusese executată.

Contele Gorciacov se ridică din fotoliu și-i zise trădătorului:

— Urmează-mă, vom merge chiar acum la Fedora Feodorovna și sarcina ta nu va fi decât să faci întocmai, după cum îți voi spune eu. Ha ha ha! Nici chinurile inchiziției nu vor fi mai cumplite, ca acelea la care o vom supune pe Mioara Comăneanu.

Cei doi nemernici părăsiră odaia, îndreptându-se spre cealaltă aripă a palatului, în timpul mersului fiind atât de cufundați în convorbirea lor, încât nici nu observară că Vulturii Morții se furișă în urma lor, prin semi-întunericul coridorului.

Când Rimsky observă că guvernatorul se oprește în fața unei uși, îndată se lipi de perete, pentru a nu fi zărit.

Gorciacov bătu la ușă. Dinăuntru răspunse o voce de femeie.

— Cine este acolo?

— Guvernatorul!

Ușa se deschise. În prag se ivi Fedora Feodorovna.

— Vă aduc vești bune prințesă. Acest tânăr student polonez a venit la mine, spre a-mi spune păsul inimii sale și m-a rugat să pun o vorbă bună, spre a se însura cu Mioara Comăneanu, de care este îndrăgostit. Nădăjduiesc prințesă că nu vă veți împotrivi fericirii acstor doi oameni și-i veți preda fata.

Chipul Fedorei Feodorovna se întunecă.

— Îmi pare foarte rău. Dar nu pot să vă îndeplinesc dorința. În urma evenimentelor ultimelor zile, fata și-a pierdut mințile, doctorul Sabunin a dus-o la casa de nebuni acum un ceas.

În clipa aceea liniștea coridorului fu străbătută de un urlet ca de fiară.

Stanislau Rimsky nu se mai putu stăpâni și pieptul îi ardea de patima de a răzbuna soarta înfiorătoare care o ajunsese pe iubita sa, din pricina acestor nemernici.

El ridică pumnalul și se năpusti înspre locul unde se găseau Gorciacov și Marius.

Acesta din urmă îl recunoscu îndată.

— Stanislau Rimsky! Vulturul Morții!

Gorciacov rămase și el încremenit de neașteptata apariție a dușmanului de moarte și uită chiar și să se apere împotriva acestuia, care venea asupra lui ca o furtună, ca un uragan. Pumnalul luci la un pas de el și în clipa următoare vârful lui ascuțit s-ar fi înfipt în inima aceluia care vărsase sângele atâtor polonezi iubitori de patrie, dacă trădătorul n-ar fi intervenit din nou spre a scăpa viața vampirului Poloniei.

Adunându-și toate puterile, el îl lovi pe Rimsky dintr-o parte cu piciorul în pântece, așa încât, Vulturul Morții, căzu într-un genunchi.

În clipa următoare însă, el fu din nou în picioare și se pregătea să atace din nou, dar în timpul acesta Gorciacov și cu Marius se și refugiară în odaia prințesei, a cărei ușă o încuiară în urma lor.

Rimsky se gândea tocmai să dărâme ușa, când auzi că guvernatorul deschisese fereastra și striga în curte cât îl ținea gura:

— Alarma! Ajutor! Vulturul Morții este în palat. Ocupați toate ieșirile.

Așadar, răzbunarea trebuia să fie amânată.

Cu pași grăbiți, Rimsky o luă înapoi pe coridor. Dar de-abia ajunse în camera de lucru a guvernatorului că și auzi zgomotul ușii. Văzu că ostașii alergau spre odaia prințesei.

Mulțumită acestei împrejurări, el câștiga un timp care la vremea aceea îi era foarte prețios.

Mai avu vreme chiar și să-i trimită guvernatorului o nouă amenințare, pe care o scrise în grabă pe una din hârtiile ce zăceau pe masa lui de lucru:

„În zadar te ascunzi de mine! Răzbunarea mea tot te va ajunge.
Vulturul Morții”.

În vreme ce scria aceste cuvinte, el zări în sertarul deschis al guvernatorului, pachetul de bancnote de o mie de ruble din care Gorciacov plătise trădarea lui Marius Gersot. Fără șovăire, Rimsky înșfacă bancnotele și le vârî în buzunar.

— Vor fi bune pentru aceia care au nevoie de ele!

Apoi mai luă cu sine și o carte, în care Gorciacov însemnase cele aflate de la spionii săi, despre nobilii polonezi care luptau pentru dezrobirea patriei lor.

La urmă luă lampa cu petrol de pe masă și trântind-o de dușumea, exclamă:

— Salutul Vulturului Morții!

Covoarele, mobilele mai ușoare, fură cuprinse de flăcări în câteva clipe și când urmăritorii ajunseră în camera de lucru a contelui Gorciacov, focul cuprinsese toată încăperea în ghearele lui mistuitoare.

Guvernatorul turba de mânie.

— Blestematul! A dat foc palatului. Aduceți apă, iute, căci altfel cuprinde toată clădirea.

În vremea aceasta Stanislau Rimsky ajunsese departe și drumul îi era luminat de flăcările care se îndreptau spre cer, din palatul guvernatorului.

Locuitorii Varșoviei șopteau speriați:

— Vulturul Morții s-a ținut de cuvânt!

CAPITOLUL 6
TAINA MAMEI

A fost o vreme când Stanislau Rimsky nu era studentul sărac de astăzi. Părinții lui aveau un mândru palat în Varșovia și duceau o viață plină de belșug, până când, într-o zi, se întâmplă o tragedie.

În urma unui denunț, tatăl lui Rimsky fu arestat și trimis în Siberia, unde, după opt ani de zile de muncă istovitoare în minele otrăvitoare de plumb, își dădu sfârșitul.

Dar o nenorocire nu vine niciodată singură.

Mama lui Rimsky, nepricepându-se la mânuirea banilor, ajunse pe mâna unui cămătar grec, Iani Kipriotis, care o înglodă în datorii și îi scoase averea la mezat.

Pe vremea aceea Stanislau avea șase ani.

Biata mamă a lui Rimsky murise cu o săptămână mai înainte de arestarea Mioarei Comăneanu și de aceea întâmplările din urmă îi copleșiseră sufletul, cu o înzecită durere.

În vreme ce Stanislau se găsea în oraș, o trupă de cazaci oprise în fața căscioarei de pe țărmul Vistulei. Ofițerul intră în casă și dând cu ochii de bătrâna care zăcea bolnavă în pat, îi ceru să-i predea pe un nobil polonez, despre care guvernatorul aflase că s-ar găsi acolo. Cel urmărit petrecuse într-adevăr o noapte în casa doamnei Rimsky, dar plecase mai departe.

Ofițerul însă nu voi să o creadă și o bătu crunt.

Seara, când Stanislau se înapoie, mama lui era pe moarte.

— Numai dorul de tine, fiul meu, îngână muribunda, și nevoia de a-ți dezvălui o taină, ce-mi apasă sufletul, m-au mai ținut în viață până

acuma. Simt că nu mai am mult de trăit, așa că ascultă. A sosit timpul să-ți fac o mare mărturisire... despre o perioadă neagra a vieții mele.

— Ce este mamă? Despre ce vrei să-mi vorbești?

— Nu mă judeca prea aspru, copilul meu, tu... tu ai o soră despre existența căreia nu știe decât un singur om, un bărbat. La el sunt documentele, și din ele vei afla cine este tatăl surorii tale. E un boier mare, om de inimă, ne-am cunoscut odată pe când tatăl tău a lipsit un an de acasă. Mă iubea, ca și tatăl tău. Nu te supăra și iubește-l și tu, căci merită.

— Pe cine? Cine este omul acesta? Cum se numește?

— Cine este? Ascultă fiule drag, omul acesta se numește...

Buzele bietei bătrâne se mai frământară de câteva ori dar fără a scoate vreo vorbă din ele. Se vedea prea bine că muribunda făcea sforțări uriașe pentru a mai vorbi, dar nu mai avea putere.

Ceasornicul vieții sale se oprise. Mama lui Stanislau muri fără a-i fi putut spune unde se găsește sora lui, fără a-i destăinui numele bărbatului care era tatăl surorii sale.

În casa lor trăia o fată, Ludovica, puțin mai tânără ca el, dar ea nu putea fi sora lui, deoarece toată lumea știa că fata fusese găsită ca sugace, într-un leagăn, pe Vistula. Cu toate că doamna Rimsky nu avea nici măcar strictul necesar pentru ea și fiul său, i se făcu totuși milă de copilul Vistulei, și-l lua la sine, dându-i numele de Ludovica.

Așadar Ludovica nu putea fi sora lui Stanislau.

Dar dacă era încredințat că Ludovica nu era sora lui, asta nu însemna să n-o iubească pe copila Vistulei. Dimpotrivă, Stanislau o iubea ca pe o soră adevărată și cel dintâi gând al lui, după ce se văzu în stăpânirea marii sume de bani, pe care o luase din biroul guvernatorului, fu să asigure viitorul Ludovicăi.

Zăpăceala care domnea pe străzile Varșoviei, din pricina focului de la palatul guvernatorului, îi folosi de minune pentru a se strecura neobservat afară din oraș, unde își îndreptă pașii spre căscioara lui, de pe malul Vistulei, unde Ludovica mai continua să locuiască și după moartea doamnei Rimsky.

Dar când Stanislau îi spuse că-i lasă casa ei și vru să-i mai dea și un pumn de bani, fata răspunse cu hotărâre:

— Nu-mi trebuie.

— Dar ce-ai de gând să faci singură, fără niciun ajutor.

— Vreau să rămân cu tine. Ia-mă cu tine, oriunde va duce drumul vieții tale. Îți voi fi o sclavă credincioasă, întotdeauna.

— Este cu neputință ceea ce-mi ceri, Ludovica.

— Nimic nu este cu neputință.

— Pe unde voi umbla eu nu vor fi decât primejdii, moartea mă va pândi la fiecare pas.

— Inima mi-e destul de oțelită, nu mă voi speria.

— Începând cu ziua de azi, eu nu mai sunt Stanislau Rimsky, ci Vulturul Morții. Groaza, răzbunarea, blestemul, acestea mă vor urmări, pe unde voi trece, și numele meu va ajunge sperietoare de copii.

— Tu nu vei urmări decât pe cei răi și răzbunarea ta va cădea numai asupra acelora care o merită, iar de blestemat, nu te vor blestema decât aceia păcătoși, iar blestemul lor este asemenea unui șuierat de vânt în pustiu. Du-mă cu tine, Vultur al Morții, vreau să lupt alături de tine și dacă va trebui să mor, voi ști să mor pentru cauza sfântă pe care o aperi.

— Bine. Fie așa cum vrei tu.

Și Ludovica deveni al patrulea tovarăș al Vulturului Morții.

CAPITOLUL 7
LIBUȘA

Stăpânul morii din pădurea de lânga Grodno, era înfuriat peste măsură. Fiica lui Libușa, o copilă fermecătoare, care lucra în țesătoria Grodno, nu venise încă de la lucru și el îi făgăduise boierului Iani Kipriotis, să-i ducă fata la castel, de îndată ce se va fi înserat.

Morarul cerceta furios cărăruia din pădure, de peste o jumătate de ceas, când în cele din urmă se ivi și Libușa, tristă și abătută.

— De ce ai întârziat atâta? se răsti la ea tatăl său. Știi prea bine că trebuie să mergem la castel.

— Știu.

— Atunci ia-o din loc. Nu mai avem niciun minut de pierdut. Boierul ne așteaptă.

— Boierul! repetă Libușa și în fața ochilor săi se ivi chipul răutăcios al lui Iani Kipriotis.

— Iute, iute, nu mai căsca gura.

— Tată, tată, ai milă de mine.

— Iar începi? Trei mii de ruble sunt bani nu glumă, și atâta primesc în clipa în care vei păși în pragul castelului din Grodno. Știi prea bine că moara trebuie reparată, de unde vrei să iau banii trebuincioși?

— Tată, dar cu prețul acesta?

— Ce pierzi? Din cele trei mii de ruble îți dau și ție o parte și când se întoarce Dembo de la oștire, ai zestre, nu glumă.

— Lui Dembo nu-i trebuiesc bani.

— Libușa, ți-am spus să nu mă mai plictisești. Haide, să mergem.

Dar deznădejdea fetei nu mai cunoscu margini și se împotrivi din răsputeri.

— Nu, nu, de o sută de ori nu! Nu vin la castel orice s-ar întâmpla.

— Ce-ai spus? scrâșni denaturatul părinte și își ridică bățul noduros, spre a-l lăsa să cadă pe spinarea nenorocitei copile.

În aceeași clipă, însă, din dosul unui copac se ivi făptura voinică a unui bărbat, care prinse bățul ridicat spre a lovi, și dintr-o singură mișcare îl smulse din mâna morarului.

— Tată denaturat, vrei să-ți vinzi propriul copil?

Morarul se uită speriat la agresor. Își reveni însă, și iute, răspunse plin de mândrie:

— Cu ce drept îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala? Cu fata mea pot să fac ce vreau! Ai înțeles? Și acuma spală putina.

— Iar eu îți interzic să-ți duci fata la castel.

— Dar cine ești tu, de îndrăznești să-mi vorbești în chipul acesta?

Necunoscutul se gândi, o clipă, apoi răspunse cu voce tunătoare:

— Eu sunt Stanislau Rimsky, Vulturul Morții.

Morarul rămase ca trăsnit, iar Libușa se uită mirată la acest cavaler legendar, care se ivise ca din pământ, spre a o feri de o groaznică nenorocire.

— Acuma știi cine sunt, îi zise Rimsky morarului și cred că mai știi și că, întotdeauna se întâmplă în așa fel, după cum vrea Vulturul Morţii!

— Eu, totuși... începu morarul, dar nu apucă să sfârșească, deoarece pumnul voinic al Vulturului Morţii și căzuse în capul lui și morarul se întinse la pământ, fără cunoștință.

Libușa țipă, îngrozită.

— Ce-ai făcut?

— Nu te speria, frumoasă Libușa, un mic leșin și pe urmă își va veni în fire. Acuma trebuie să ne îngrijim să nu se trezească înainte de vreme, zise Vulturul Morții și-l legă bine pe morar, vârându-i și un căluș în gură, iar pe urmă îl duse în moară.

Apoi scoase la iveală o perucă, o barbă și mustăți cărunte, într-o clipă și le așeză pe față, pe urmă își puse pe cap pălăria cu boruri largi a morarului, iar pe umeri șuba acestuia.

Libușa exclamă, plină de admirație:

— Ești întocmai ca tata!

— Dacă și tu găsești că semăn, atunci nimeni nu va băga de seamă! Putem merge!

— Unde?

— La castelul din Grodno. Iani Kipriotis te așteaptă!

— Așadar, tot trebuie să mă duc? întrebă fata, îndurerată.

— Acum poți fi fără frică, zise Vulturul Morții, blând. Mergi cu mine, ești sub scutul meu, deci, nu ți se poate întâmpla niciun rău.

Atunci Libușa nu se mai împotrivi și porni liniștită, alături de Vulturul Morții.

Ploaia se oprise, vântul nu mai sufla, luna se ivise pe cer și lumina calea drumeților prin pădurea de la Grodno.

Peste vreo jumătate de ceas, ajunseră în fața castelului. Vulturul Morții bătu în poartă. La zgomotul acesta se deschise una din ferestrele luminate ale castelului și chipul de satir al boierului din Grodno se ivi în cadrul ferestrei.

— Cine-i acolo?

— Morarul din pădure! strigă Rimsky, cu vocea schimbată.

— Ai adus-o cu tine și pe frumoasa Libușa?

— E aici și ea, boierule, și arde de nerăbdare să ajungă în fața ta!

— Bine. Vin îndată să vă deschid.

CAPITOLUL 8
IANI KIPRIOTIS

Numele lui Iani Kipriotis era unul din numele cele mai blestemate în ținutul Grodnei.

Avea șaizeci de ani și toată viața lui fusese o goană nebună după aur. La vârsta de treisprezece ani părăsise casa părintească, cu o singură rublă în buzunar, iar acum?

Acum avea milioane și milioane de ruble și era unul din cei mai mari bogătași ai Poloniei. În ce chip ajunsese la averea aceasta, de asta nu se sinchisea, și niciodată nu-și aducea aminte de drumul făcut până în vârful grămezii de aur, pe care o stăpânea acuma. Și doar avea ce să-și amintească din drumul acesta!

Lacrimi, văduve și orfani jefuiți, săraci, cărora le vindea perna de sub căpătâi, bărbați aruncați în închisoare pe nedrept, patrioți trădați mișelește, părinți trimiși în Siberia, spre a putea fi despuiați de averea rămasă fără căpătâi, nobili polonezi, denunțați de uneltiri împotriva țarului, spre a putea încasa premiul ce se cuvenea denunțătorului, toți aceștia contribuiseră cu zecile, cu sutele la mărirea averii lui Iani Kipriotis, care nu cunoștea zăgaz în fața dorului său de îmbogățire.

Tot de Kipriotis fusese sărăcită și familia lui Rimsky și ura împotriva grecului fusese sădită în inima lui Stanislau, încă de pe când acesta nu era decât un copil.

Pașii târâți ai bătrânului cămătar începură să se audă.

Cheia se învârti în broască și în clipa următoare, poarta grea de fier se deschise și din dosul ei se auzi glasul răgușit al cămătarului:

— Intră, morarule!

Rimsky strânse mâna Libușei, spre a o îmbărbăta, apoi o trase după sine, în curte.

Iani Kipriotis închise poarta, învârti din nou cheia, apoi o luă înainte.

— Veniți după mine!

Bătrânul își duse musafirii într-o odaie de la etaj. Pe Libușa o așeză astfel, încât fața să-i fie toată luminată de razele lămpii, apoi o măsură, încântat.

— Cât ești de frumoasă, Libușa! Multe fete din Grodno au fost în castelul acesta dar niciuna nu mi-a plăcut atât de mult ca tinel Ce frumos îți strălucesc ochii, fata îți este albă ca alabastrul, părul mătăsos, trupul mlădios! Pe Dumnezeul meu, Libușa, tu ești cea mai frumoasă fată din Grodno!

Fata tăcea cu încăpățânare și Iani Kipriotis se sili să zâmbească.

— Ei, Libușa, nu ești încântată că-ți spun vorbe atât de frumoase? Cred că știi că vei rămâne șapte zile la castel?

Libușa se cutremură, auzind vorbindu-i-se de șapte zile.

Stăpânul castelului se întoarse din nou spre morar.

— Morarule, ție ți-am făgăduit o răsplată, în cazul când aduci fata la castel și Iani Kipriotis se ține întotdeauna de cuvânt. Ține punga aceasta! Vei găsi în ea răsplata făgăduită!

Rimsky prinse din zbor punga aruncată de cămătar și se uită în ea, spre a se încredința că nu fusese înșelat, iar când zări hârtiile de câte o mie de ruble, ochii începură să-i strălucească.

— Cât sunt de fericit, boierule! Aceasta va fi zestrea Libușei!

Cămătarul se îndreptă acuma înspre morar și-i zise:

— Morarule, mi-ai adus fata, ți-ai luat răsplata, acuma cred că te poți duce!

— Mă duc, boierule! răspunse Rimsky, care pricepuse că grecul voia să rămână singur cu fata.

El se îndreptă înspre ușă, dar nu ajunse până la ea, când deodată se auzi un zgomot de copite, ca și când un călăreț ar fi ajuns în fața castelului.

— Stai puțin! strigă Kipriotis, după Rimsky. Mi se pare că a sosit cineva!

Cu aceste cuvinte se îndreptă înspre fereastră.

În clipa aceea, cineva bătu în poartă. Grecul deschise fereastra și ascuțindu-și, pe cât putu, glasul răgușit, strigă:

— Cine e acolo?

— Eu sunt, Iani Kipriotis!

— Nu văd în întuneric și glasul tău nu mi-e cunoscut! Nu-ți voi deschide poarta, până când nu-mi spui cum te numești.

— Atunci află că prințul Adam vrea să vorbească cu tine.

Răspunsul acesta schimbă ca prin farmec felul de a vorbi al grecului.

— Numai o clipă, te rog, prințe. Vin îndată să deschid.

Cămătarul închise fereastra și furios, se pregăti să descuie poarta. Privirea însă, îi căzu asupra Libușei.

— Cine naiba l-a adus și pe acesta, tocmai acuma! mormăi el. Dacă nu ne tulbura, în clipa aceasta ai fi fost în brațele mele, Libușa, esti cea mai frumoasă floare din Grodno!

Fata morarului se dădu înapoi îngrozită din faţa bătrânului satâr.

— Dar nu te teme, inimioara mea. Îl trimit eu iute la plimbare și atunci vom rămâne singuri, singurei și nu ne va mai tulbura nimeni!

Luă în mână cheia mare a porţii, apoi se întoarse înspre morar.

— Intraţi în odaia de alături, încuiaţi ușa în urma voastră și să nu scoateţi o iotă, câtă vreme va fi străinul aici. M-aţi înţeles?

— Am înţeles, răspunse Rimsky și o și luă înainte, spre a se supune poruncii cămătarului. Libușa merse după el.

Când se văzu singură în odaie, numai cu apărătorul său, fata se lipi de el, fricoasă.

— Nu te teme, Libușa, îi spuse el. Ţine banii, pe care mi i-a dat. Sunt ai tăi, să-ţi servească de zestre, fără să fi fost silită să plătești preţul pe care avea de gând să ţi-l ceară bătrânul acesta păcătos.

Cu aceste cuvinte, Rimsky vârâ punga în mâna fetei.

Vulturul Morţii ardea de curiozitatea de a afla cine era călăreţul acela, care venise la Kipriotis, la o oră atât de târzie.

— Trebuie să aflu cine este! își zise el și se îndreptă în vârful picioarelor, înspre ușă, spre a privi prin gaura cheii.

Străinul se așezase la masă și, zărindu-i faţa, Rimsky deabia putu să-și stăpânească un strigăt de uimire.

Vizitatorul păcătosului cămătar, era... prinţul Adam Poniatowsky, una din figurile cele mai măreţe, cele mai iubite, ale mișcării pentru independenţa Poloniei. Era un dușman hotărât al stăpânirii rusești, și ca toţi Poniatowsky, își jertfise averea și era gata oricând să-și jertfească și viaţa, pentru libertatea patriei sale.

Numele prinţului era cunoscut în toată Ţara Leșească și polonezii îl rosteau cu o dragoste și cu o stimă fără de margini. Personal însă, erau puţini aceia,care îl cunoșteau, fiindcă de ani de zile, fusese surghinuit prin ţări străine.

În ultimul timp aflându-se la Viena, se puse în legătură cu prietenii săi din Polonia, spre a-i întreba dacă starea de spirit este favorabilă reîntoarcerii sale. Prietenii din Varșovia se interesară la curtea ţarului și aici li se spuse că, prinţul Adam Poniatowsky se poate întoarce liniștit în Polonia, dar numai cu condiţia de a nu se mai amesteca în politică și de a nu sprijini niciun fel de conspiraţie.

Prinţul Poniatowsky plecă din Viena, chiar în ziua când primi această veste, spre a putea ajunge cât mai neîntârziat pe pământul mult iubitei sale patrii.

Dar anii petrecuţi printre străini, săpaseră urme adânci pe chipul prinţului. Îmbătrânise, în jurul tâmplelor părul i se făcuse argintiu, iar obrazul îi era brăzdat de suferinţă. Privirea însă, îi era tot cea veche: blândă, dar hotărâtă și lucind de o strălucire alimentată parcă de un foc, ce ardea înăuntrul sufletului său.

Rimsky, care cunoștea în amănunţime viaţa zbuciumată a lui Poniatowsky, era foarte nedumerit, neputând pricepe ce căuta această figură măreaţă a mișcării de independenţă polonă, în casa bătrânului cămătar, prietenul și spionul contelui Gorciacov, asupritorul polonezilor.

Vulturul Morţii își lipi urechea de gaura cheii, și atunci îl auzi pe prinţ, spunându-i grecului:

— Iani Kipriotis, de-abia astăzi după-amiază am sosit acasă, venind de la Viena și cel dintâi drum, după această lungă călătorie, l-am făcut spre casa ta.

— Și cărei împrejurări trebuie să-i mulţumesc că-mi faci această cinste deosebită?

— Mă mai întrebi, Iani Kipriotis?

— Copilul meu?

— Ai ghicit.

Pe fata lui Iani Kipriotis se înfiripă un zâmbet viclean.

— Ai venit din nou în zadar, prinţe!

— Minţi! strigă prinţul Poniatowski, cu ochii scânteietori de mânie.

— Nu mint, prinţe, ci spun adevărul, așa după cum l-am spus întotdeauna!

— Minţi Iani Kipriotis, după cum ai minţit întotdeauna!

În urma acestor cuvinte se făcu o liniște apăsătoare.

Vocea prinţului rupse această tăcere. Și vorba lui era acum mult mai blândă, aproape imploratoare.

— Iani Kipriotis, ajunge cu comedia pe care o joci cu mine, de câţiva ani de zile. Ţi-am încredinţat copilul meu, fetiţa mea, deoarece situaţia era de așa natură că nu putea rămâne la mama sa. Ţi-ai luat

însărcinarea să îngrijești de ea, spunând că o vei crește alături de fiul tău, întocmai ca și când ar fi copila ta. Ce s-a făcut cu ea? Unde este?

— Mi-aduc aminte, de parcă s-ar fi întâmplat ieri, răspunse bătrânul cămătar. Mama copilului a venit cu dumneavoastră. Și spunea că fetița s-a născut în lipsa soțului său de acasă și de aceea trebuia să ascundă copila de ochii lumii.

— Da. Și tu ai ascuns-o atât de bine, încât nici astăzi nu vrei să-mi spui unde se găsește. Trebuie să fie mare... Doamne, cum aș vrea s-o văd!

— Prințe, eu am făcut tot ce mi-a stat în putință. Eu nu pot fi învinuit. Nu mă puteți trage la răspundere pe mine, din pricina necredinței guvernantei, care a fugit, într-o bună zi, ducând cu ea și copila dumneavoastră.

— Dar tu știi unde se găsește! zise prințul, pe deplin încredințat de ceea ce spune.

Pe fața lui Iani Kipriotis sălășlui un rânjet hidos.

— Se poate să aveți dreptate!

Prințul Poniatowsky nu-și mai putu stăpâni indignarea:

— Așa e că nu m-am înșelat?

— Intr-adevăr, prințe, aveți dreptate. Fata trăiește...

— Trăiește! exclamă prințul, cu ochii strălucitori de bucurie. Unde este, spune-mi, unde? Unde pot s-o găsesc?

Chipul bătrânului cămătar luă atunci o înfățișare cu adevărat drăcească.

— Ei, vedeți, aceasta n-o voi spune niciodată!

Prințul tresări, în urma acestui răspuns neașteptat. Începu apoi să tremure din tot trupul, voi sa vorbească, să urle atât de tare, încât să crape pereții, dar niciun cuvânt nu-i veni pe buze, atât de cumplit îl doborî nemilosul răspuns al grecului.

Iani Kipriotis privi triumfător în ochii prințului și cu o plăcere diabolică, mai repetă odată crudele cuvinte:

— Nu, niciodată nu vă voi spune unde se găsește!

— Omule, izbuti prințul să îngâne în cele din urmă, de ce mă chinuești?

— Așa trebuie să fie!

— Îți dau o sută de mii de ruble, dacă îmi spui.

— O sută de mii! Ha ha ha! râse Kipriotis, batjocoritor.

— Două sute de mii!

Răspunsul fu din nou un hohot de râs.

— Cinci sute de mii!

Iani Kipriotis râse din nou.

— Un milion de ruble!

— Chiar dacă mi-ați da o sută de milioane și tot nu v-aș spune!

Atunci pumnul puternic al prințului Poniatowsky se ridică în aer.

În clipa aceea însă, ușa odăii vecine se deschise, ca smulsă din țâțâni și în pragul ei se ivi Stanislau Rimsky.

Peruca albă, barba, mustățile false, pălăria, șuba, rămaseră în camera de alături.

În pragul ușii apăruse Stanislau Rimsky, Vulturul Morții.

Dintr-o singură săritură fu lângă prințul Poniatowsky și-i prinse mâna, care voia să lovească.

— Prințe, gândiți-vă la ceea ce faceți! Nu trebuie ca bătrânul acesta mizerabil să ducă taina cu sine în mormânt și apoi, nici nu se cade ca un Poniatowsky să-și murdărească mâinile cu sângele unui asemenea păcătos!

— Cine ești dumneata? întrebă prințul, foarte mirat.

— Lucrul acesta nu are nicio însemnătate, în clipa de față. Aveți încredere în mine că, voi ști să scot de la el taina, pe care n-a vrut să v-o dezvăluiască dumneavoastră.

Prințul Poniatowsky era din ce în ce mai uimit.

— Domnul meu, dumneata ai aflat acuma o taină, care...

Rimsky îl întrerupse.

— Nu trebuie să vă îngrijorați din pricina aceasta. În toată Polonia nu veți găsi un alt om, care să-l stimeze și să-l iubească pe prințul Poniatowsky, mai mult, decât mine! Fiți pe pace! Taina dumneavoastră este sfântă înaintea mea!

— Dar apariția aceasta neașteptată, ca și când ai fi răsărit din pământ!... Spune-mi cel puțin cum te numești, ca să știu, pe cine să cinstesc în tovarășul și prietenul meu neașteptat!

— Nu câștigați nimic, cu numele meu! Lucrul de căpetenie este, să-l facem pe acest ticălos bătrân, să vorbească.

Și cu voce tunătoare, se întoarse spre Iani Kipriotis:

— Vorbește!

Cămătarul se uita încremenit la necunoscutul care se îndrepta acuma înspre el, cu pași hotărâți.

În mâna lui Stanislau Rimsky se ivi un pumnal cu prăsele de fildeș, al cărui vârf ascuțit îl îndreptă spre partea stângă a pieptului lui Kipriotis. Înspăimântat de moarte, grecul făcu câțiva pași înapoi, dar Rimsky se ținu după el și pumnalul se înțepeni între veșmintele grecului.

Pe fruntea cămătarului se iviră broboane de sudoare.

Vârful pumnalului străpunse haina.

— Vorbește!

Iani Kipriotis simți vârful pumnalului pe piele.

— Vorbește!!!

Și atunci grecul îngână, cu voce slabă, tremurătoare:

— Spun... totul... totul... numai dă-mi drumul, nu mă ucide. Fata prințului trăiește... am ascuns-o... fiindcă...

Afară se născu o gălăgie ciudată, lin tropot de cai, urmat de lumina mai multor făclii aprinse pe neașteptate.

Toți trei se îndreptară uimiți, înspre fereastră. Prințul Poniatowsky, care ajunsese cel dintâi acolo, strigă:

— Cazacii! Au împresurat casa...

Rimsky sări și el la fereastră.

În fața porții castelului se adunaseră făpturi negricioase și la lumina făcliilor aprinse, Vulturul Morții zări mai mulți cai, încălecați de cazaci.

Prințul Poniatowsky se uită nedumerit la Rimsky.

— Pe cine caută cazacii?

Rimsky răspunse liniștit:

— Vreți să știți, prințe? și după o șovăire de câteva clipe, văzând privirea întrebătoare a lui Poniatowsky, răspunse:

— Pe mine!

— Dar cine ești dumneata?

Rimsky se înclină curtenitor, în fața prințului:

— Sunt Stanislau Rimsky, Vulturul Morții!

CAPITOLUL 9
VÂNATUL ÎNCOLȚIT

Prin pădurea de la Grodno înainta fluierând un bărbat voinic și lat în spate.

— De-aș ajunge odată, spre a o putea îmbrățișa pe Libușa! oftă el, apoi își grăbi pașii și peste o jumătate de ceas, zări moara așezată în pădurea de la Grodno. Prin una din ferestre străbateau razele unei lămpi.

Fața călătorului se înseninã și mai mult.

El ciocăni în fereastră, apoi bătu la ușă, dar nu primi niciun răspuns. Intră în casă, părându-i-se ciudat că ușa nu fusese încuiată. O strigă pe Libușa, dar neprimind niciun răspuns, deschise și ușa odăii vecine, unde îl zări pe morar, zăcând la pământ, cu trupul legat cobză, cu un căluș în gură.

Dembo, căci el era, își făcu semnul crucii, apoi fără să mai stea pe gânduri, tăie frânghiile, care legau mâinile și picioarele morarului și-i scoase călușul din gură. Cele dintâi cuvinte al lui Dembo, fură:

— Unde este Libușa? strigă flăcăul, și văzând că morarul se zbate după aer, din pricina călușului, care-i îngreunase răsuflarea, îi duse la gură propria sa ploscă.

— Bea puțin și te vei liniști!

Morarul trase câteva înghițituri zdravene, care îi făcură bine nu numai la răsuflare, dar și la starea sufletească în care se găsea, apoi, deschizând ochii mari, ca și când deabia acuma l-ar fi zărit pe Dembo, întrebă, mirat;

— Dar tu cum ai ajuns aici?

— Lasă asta acuma și mai bine spune-mi unde se găsește Libușa și ce s-a întâmplat cu tine?

— Dumnezeu te-a trimis, zise morarul – dacă nu veneai tu, fără îndoială că mă înăbușeam! Blestematul acela mi-a vârât călușul în gură, și acum... brrr... mă trec nădușelile când mă gândesc!

— Dar spune-mi odată ce s-a întâmplat?

— Libușa a fost răpită!

— A... fost... răpită? îngână Dembo, ca lovit de trăsnet, îl ucid pe acela, care va îndrăzni să se atingă de ea! și ochii îi luceau amenințător.

— Și cine a răpit-o? întrebă el, apoi, așteptând răspunsul, cum își așteaptă fiara sălbatică prada.

— Cine? Cel mai puternic, cel mai temut om din împrejurimi...

— Stanislau Rimski... Vulturul Morții!

Dembo tresări.

— Așadar, într-adevăr, atât de temut să fie omul acesta? Dar, pe Dumnezeul meu, jur că mă voi răzbuna și nu mă voi liniști, până când nu i-o iau înapoi pe Libușa.

— Atunci, grăbește-te, Dembo, căci fiecare clipă este prețioasă.

— De ce? Ce e cu el? Unde este? Unde a dus-o?

Ca un puhoi, așa ieșeau întrebările din gura lui Dembo.

Morarul se încruntă și privi în pământ.

— Este în castelul boierului din Grodno și tu știi ce înseamnă ca o fată să calce pragul casei lui Iani Kipriotis.

— Doamne, de ce m-ai lăsat să trăiesc, spre a auzi grozăvia aceasta? urlă Dembo, nebun de durere. Dar mă duc! Mă duc! Chiar dacă ar trebui să dărâm cu pumnii zidurile castelului din Grodno și tot o voi scăpa pe Libușa...

Și se și năpusti afară din casă.

Dar strigătul morarului îl opri din drum.

— Dembo!

— Ce e?

— Vino-ți în fire!

— Ce vrei să spui?

— Aleargă cât poți la Grodno, și vestește jandarmii că Vulturul Morții se găsește prin împrejurimi.

Lui Dembo îi păru bun sfatul și vru s-o ia din loc, când morarul îl opri din nou.

— Nu te grăbi, căci nu ți-am spus totul!

— Ce mai este?

— La Grodno sunt puțini jandarmi și nu se știe dacă Vulturul Morții nu este însoțit de toată ceata lui de bandiți. Fugi mai departe, la Ostrolenco...

— La ce bun?

— Acolo este o companie de cazaci... De mult umblă ei după Rimsky, dar până acum nu l-au prins în bătaia puștii... Ei, acuma te poți duce!

Dembo ieși din moară ca un glonte și o luă la goană spre Grodno. La cea dintâi casă împrumută un cal și așa se duse până la jandarmerie.

— Vulturul Morții este în castelul boierului din Grodno! — strigă el și porni mai departe, spre Ostrolenco.

Dembo era un călăreț minunat, stătea bine în șa și se pricepea să struneasca pașii calului.

Ajungând în tabăra cazacilor, la Ostrolenco, armăsarul era numai o spumă, iar el căzu istovit în brațele unui ostaș.

— Spune-i comandantului că Vulturul Morții se găsește în castelul boierului din Grodno.

Cazacul nu așteptă să i se spună mai mult și o luă la goană.

Peste câteva minute numai, douăzeci și patru de cazaci înarmați până în dinți porniră la drum, în frunte cu locotenentul Vasili.

— Dați pinteni cailor! își îndemna el oamenii. De data aceasta să nu ne mai scape vânatul!

Și în curând, cazacii înconjurară castelul, iar locotenentul Vasili bătu în poartă cu patul pistolului.

Ajungând la fereastră, Rimsky înțelese îndată cum stăteau lucrurile, dar pe fața lui nu se putea citi nici urmă de teamă și se purtă liniștit și curajos și mai departe, ca și când nu despre el ar fi fost vorba, ci despre o a treia persoană, de care nu-l lega niciun simțământ.

— Prințe, zise el, adresându-se lui Poniatowsky, pentru siguranța dumneavoastră personală, nu este bine ca, îndată după întoarcerea în patrie, să fiți văzut în tovărășia mea. Dușmanii dumneavoastră s-ar folosi de acest prilej, spre a spune că nu întâmplarea ne-a adus laolaltă, ci că ne-am dat întâlnire spre a pune la cale revoluția poloneză.

Prințul păli.

— Ai dreptate! Dar nu face nimic, îmi asum acest aspect!

— Știam că acesta va fi răspunsul, dar nu trebuie să uitați că nu este vorba numai despre persoana dumneavoastră ci și de Polonia. Nu trebuie ca scumpa noastră patrie să-și piardă pe cel mai mare fiu al său, în ziua în care și l-a recâștigat. Nu trebuie să fiți găsit aici de cazaci! Urcați-vă, iute, la etajul al doilea al castelului și ascundeți-vă acolo, pe

undeva. Mai târziu, la cel dintâi prilej, părăsiţi ascunzătoarea și castelul.

— Dar dacă vor scotoci castelul?

Vulturul Morţii zâmbi.

— Cred că lucrurile nu vor ajunge până acolo! Voi avea eu de grijă să înșel supravegherea cazacilor.

Prinţul Poniatowsky urmă sfaturile lui Rimsky, în vreme ce în poarta castelului din Grodno cazacii începură să lovească acum cu paturile armelor.

— În numele ţarului, deschideţi, sau spargem poarta! se auzi glasul poruncitor al locotenentului Vasili.

Rimsky se uită la boierul din Grodno.

— Ridică-te!

În mâna Vulturului Morţii luci din nou pumnalul ascuţit și Iani Kipriotis socoti că era mai cuminte să se supună poruncilor lui Rimsky, fără nicio împotrivire.

— Iute, la fereastră!

Iani Kipriotis se îndreptă spre fereastră și Rimsky se ascunse în spatele lui.

— Acuma bagă bine de seamă. Deschide fereastra și să spui, cuvânt cu cuvânt, ceea ce-ţi voi șopti eu! Dacă vei încerca să mă trădezi, la cel dintâi cuvânt îţi străpung inima cu pumnalul acesta! Ai înţeles?

Stăpânul castelului din Grodno se supuse, deoarece știa că Vulturul Morţii nu glumea și își ducea la îndeplinire toate amenințările. Cu mâini tremurânde, el deschise fereastra.

— Cine sunteţi și ce vreţi? De ce îmi tulburaţi liniștea? șopti Rimsky și Kipriotis repetă întocmai cuvintele sale.

— Deschide poarta, boierule, răspunse locotenentul Vasili, fiindcă ni s-a spus că Vulturul Morţii se ascunde în castel.

— Aţi înnebunit? Cum să ajungă Vulturul Morţii în casa mea?

— Totuși, ni s-a spus că este aici...

— Bine, locotenente, dacă vrei, vino sus și scotocește castelul! Pe dumneata te găzduesc chiar cu dragă inimă. Oamenii însă, lăsaţi-i jos, să nu-mi murdărească covoarele, cu cizmele lor murdare.

— Spune să se deschidă poarta, boierule și vin!

— Ţi-o deschid chiar eu!

Rimsky îl trase de halatul de noapte.

— Pleacă de la fereastră, șopti el, și, vrând-nevrând, Kipriotis trebui să se supună puternicei smucituri.

Apoi, Rimsky îl trase în odaia vecină și mai înainte ca bătrânul cămătar să-și fi putut da seama de ceea ce se petrece cu el, îl lovi cu atâta putere peste obraz, încât Kipriotis se lungi la pământ, fără cunoștință.

Pe urmă totul fu calculat în câteva clipe.

Luă halatul de noapte de pe umerii bătrânului, îi luă și tichia împopoțonată de pe cap și după ce-și așeză din nou peruca și barba căruntă, se îmbrăcă cu ele și porni pe trepte în jos. Ajungând în curte, imită pașii târșâiți ai bătrânului Kipriotis, ba, din când în când, mai și tuși.

După aceea așeză cheia în broască. Poarta se deschise și locotenentul Vasili intră în curte, luând-o înainte, cu pași grăbiți, în vreme ce Rimski încuie poarta în urma lui. Apoi se luă după locotenent, pe care-l ajunse pe treptele castelului

— Nu te supăra, boierule, i se adresă acolo, locotenentul Vasili, că ți-am tulburat somnul. Se poate ca nici dumneata să nu știi că temutul bandit se găsește în casă.

Rimsky răspunse cu vocea seacă a stăpânului castelului:

— Nu v-a mințit, cine v-a spus aceast lucru... așa este...

Cu aceste cuvinte își aruncă deodată halatul de noapte de pe umeri, își smulse peruca și barba falsă și urmă, cu glasul lui tunător, în fata locotenentului încremenit:

— Fiindcă Vulturul Morții se găsește aici!

Și înainte ca locotenentul de cazaci să-și revină din uluire, îl culcă la pământ, cu o singură lovitură de pumn.

Apoi îl dezbrăcă de tunică, de manta, îi luă chipiul din cap, sabia de la șold, și peste câteva minute, toate acestea erau pe trupul lui.

Pe urmă, fără să-și piardă calmul, porni spre ieșire.

Nu departe de poartă, el vorbi din nou, dar așa, ca să fie auzit și de cei de afară:

— Încă odată te rog, boierule, nu te supăra! Ne-am înșelat...

Mai făcu doi-trei pași, ajunse la poartă și trecând pe sub ea, se îndreptă grăbit spre calul locotenentului.

Un plutonier îl întrebă:

— Domnule locotenent, nu l-aţi găsit pe Vulturul Morţii?

— Și-au bătut joc de noi! răspunse Rimsky, sărind în șa.

Apoi dădu pinteni calului și câțiva pași merse încet, peste câteva clipe însă, își vârâ pintenii din nou în pântecele animalului, pornind în goană nebună.

În răstimp de câteva secunde, depărtarea dintre el și cazaci, fu de câțiva zeci de pași.

Dar un minut mai târziu, se dezmeticiră.

Fereastra castelului din Grodno se deschise din nou și în cadrul ei se ivi chipul speriat al lui Iani Kipriotis,

— Cazaci, striga el cât îl ajuta vocea lui răgușită. Puneţi mâna pe el! Puneţi mâna pe el. E Vulturul Morţii... Locotenentul vostru zace în nesimţire, în castel...

Cazacii nu mai știau ce să facă de spaimă.

Câțiva din ei alergară în vestibul, unde dădură într-adevăr peste locotenentul leșinat. Ceilalţi dădură pinteni cailor și porniră în urmărirea Vulturului Morţii.

Din când în când liniștea nopţii era străbătută de câte o detunătură de pistol.

Împușcăturile nu-l supărau pe Rimsky. Câteva gloanţe trecură chiar pe lângă el, dar Vulturul Morţii nici nu le băga în seamă.

El își îndreptă calul spre pârâul iute și lat din apropierea Grodnoului. La lumina lunii apa sclipea ca o mare de pietre preţioase.

— Hooop! strigă Rimsky și, de parcă ar fi avut aripi, armăsarul zbură peste pârâu, cu o săritură vrednică de toată lauda.

Vulturul Morţii mângâie cu mulţumire grumazul deșteptului și isteţului animal.

Apoi mână mai departe.

Peste câteva clipe ajunse și cel dintâi cazac la pârâu și voi să sară peste el. Dar calul sări prost, alunecă de pe malul celălalt și căzând în pârâu îngropă sub el pe călăreţ.

Urmatorul cal se opri pe ţărm și nimic în lume nu l-ar mai fi putut sili să încerce isprava în care tovarășul său o păţise atât de rău. Apoi veniră și ceilalţi cazaci, care se trudiră să-și salveze tovarășul prăbușit. Nici nu se mai gândeau la urmărirea Vulturului Morţii.

Acesta se îndepărta ca vântul.

Știa că nu mai este urmărit, că nu trebuie să se mai teamă că va fi prins, dar mai avea mult de mers, fiindcă voia să se întoarcă la prietenii săi care îl așteptau în peștera din pădurea Zlepitnak.

Mâna mereu, dar calul obosea, văzând cu ochii. Goana nebună îl istovise, și aproape că nu-și mai putea ține călărețul în spinare. Dar Rimsky îl îmbărbăta, îl gonea mai departe.

Deodată însă calul se prăbuși la pământ și călărețul căzu cât colo.

Într-o clipă Rimsky fu în picioare, nu tot așa și calul...

La câțiva pași se găsea un han, unde răsunase zgomotul căderii. Ușa se deschise și hangiul se ivi cu un felinar în mână, la lumina căruia zări calul, ce zăcea în mijlocul drumului. Apoi îl văzu și pe Rimsky.

— Ai pățit ceva, stăpâne? strigă el, speriat.

— Eu nu, dar calul mi se pare că și-a frânt gâtul.

Intră în han, stăpâne, și odihnește-te puțin!

— Mi-ar trebui un alt cal, răspunse Rimsky, cu care să pot călători mai departe.

— Poate că-ți voi face rost. Dar acuma intră în han, să bei un pahar de vin, sa te învioreze în urma spaimei ce-ai tras-o.

Rimsky primi invitația și intră în han, la lumina căruia hangiul observă strălucitoarea uniformă de ofiţer de cazaci a călărețului.

Din clipa aceea omul deveni și mai curtenitor, și-i dădu călărețului din cel mai bun vin pe care-l avea în pivniță.

Intr-un colţ al hanului, ședeau la o masă vreo trei-patru servitori în livrele de lachei. Nemaifiind alți oaspeți, aceștia atraseră îndată atenția Vulturului Morții. În schimb servitorii nici nu băgaseră de seamă sosirea noului venit, atât de cufundați erau în jocul lor de zaruri.

Hangiul se îndepărtă pentru câteva clipe, timp în care Rimsky gustă din vin. După peripețiile ultimelor ceasuri, băutura aceasta îi făcu foarte bine. Era la al doilea pahar, când intră hangiul.

Rimsky îl întrebă:

— Ai cui sunt lacheii aceia, care joacă zaruri în colţ?

— O, tătucă, ai unei doamne foarte suspusă!

— Ai unei doamne? repetă el, curios.

— Așa, zău! Vine de la Varșovia și e în drum spre Rusia.

— Cine poate să fie? Numele i-l știi?

— Cum să nu i-l știu! Prințesa Fedora Feodorovna.

Rimsky nu putu să-și ascundă uimirea...

— Fedora Feodorovna!... exclamă el.

— O cunoști cumva, tătucă?

— Am auzit vorbindu-se de ea.

— Nu mă mir. La Varșovia era o personalitate foarte cunoscută!

— Cum asta?

— Păi nu știi că la Varșovia locuia în palatul guvernatorului și că Gorciacov...

Hangiul se opri deodată. Uitase că vorbea cu un ofițer rus și trăncănise despre lucruri care puteau să-i mai aprindă paiele în cap. În mijlocul frazei întrerupte, rămase cu privirea speriată, atintită asupra lui Rimsky.

Dar Vulturul Morții îl liniști.

— Poți vorbi fără nicio teamă, numai haina este rusească pe mine. Inima mi-e poloneză.

— Atunci, tătucă, fii de două ori binevenit în casa mea!

— Mulțumesc. Spune mai departe.

— Nu știu decât ceea ce am scos de la servitori. De la ei am aflat că Gorciacov a cunoscut-o pe prințesă, cu prilejul unei vizite, pe care a făcut-o la Petrograd. Pe vremea aceea prințesa era văduvă de curând, după o căsnicie de câteva săptămâni. Atunci guvernatorul a invitat-o la Varșovia, și prințesa, care trecea drept favorita țarului, nu întârzie să vină în capitala noastră...

— Dar de ce se întoarce acuma?

— Servitorii spun că s-ar fi stricat căruța cu guvernatorul.

— Așa? Din ce motiv?

— Vezi, asta n-o știe niciunul din ei.

— Și unde este prințesa acuma?

— Sus, în odaie. Doarme.

Rimsky dădu din cap, își umplu paharul, îl goli până în fund, apoi rămase iar pe gânduri.

— Dumnezeu mi-a îndreptat pașii înspre hanul acesta – își zise el. Mă găsesc sub același acoperiș cu Fedora Feodorovna, singura făptură omenească, care poate să-mi spună, ce s-a întâmplat cu sărmana Mioara!

Planul lui fu gata într-o clipă, dar nu voi să dea de bănuit trecând de-a dreptul la ducerea lui la îndeplinire.

— Bun vin! zise el, mai dând un pahar pe gât.

Hangiul se simți foarte măgulit, dar mai bine îi căzu, când ofițerul de cazaci închină cu el.

Băură împreună, două clondire. Apoi hangiul zise:

— Tătucă, să pun caii la căruță, dacă totul e în bună rânduială?

Rimsky se gândi puțin și numai după aceea răspunse:

— Las-o baltă! Deabia acuma simt că, în cădere, m-am lovit la umăr și de altfel sunt tare obosit, deoarece călătoresc de la amiază. Aș vrea să mă odihnesc noaptea aceasta.

Hangiul îl privi deznădăjduit.

— Vai, tătucă, de ce n-ai venit mai devreme? În singura odaie de oaspeți, doarme prințesa. Doar aici să-ți aștern un pat!

— Dar aici nu mă pot odihni, răspunse Rimsky. În colt se joacă zaruri și peste noapte poate să-ți mai pice vreun călător.

— Sus, la etaj... am o cămăruță... dar aceea nu e pentru oameni de valoarea dumitale!

— N-are a face, răspunse Rimsky, numai atât loc să fie, să mă pot trânti și să nu mă tulbure nimeni.

— Păi atâta este!!

— Atunci, să nu mai pierdem vremea. Arată-mi drumul! Hangiul luă felinarul în mană și porni în sus pe treptele de lemn, care scârțâiau și trosneau sub pașii lui. Rimsky îl urmă. Ajunși la etaj, hangiul înainta în vârful degetelor. Rimsky îi urmă pilda.

— Aici doarme prințesa, zise hangiul, arătând înspre una din uși, să n-o trezim din somn!

Rimsky se uită cercetător la ușa aceasta. Apoi merse mai departe, după hangiu.

Acesta se opri, în fata unei uși, așezată nu prea departe de ușa în dosul căreia dormea prințesa, și o lumină cu felinarul. Apoi o deschise.

— Asta ar fi, tătucă!

Rimsky aruncă o privire înăuntru.

— Foarte bună!

După aceea hangiul aduse câteva perne, o saltea, o pătură și înjghebă un pat pentru oaspetele său.

Rimsky se întinse mulţumit.

— Așa, hangiule, zise el, acuma poţi să te duci liniștit!

Numai dimineaţă să mă scoli devreme!

— Te scol, tătucă! Somn ușor!

Ușa se închise încet. Rimsky auzi scârţâitul treptelor sub picioarele hangiului, care coborî în cârciumă. Mai aşteptă puţin, apoi se furișă pe coridor și în vârful picioarelor se apropie de ușa prinţesei, de care-și lipi urechea.

Din dosul uşii se auzea răsuflarea regulată a celei ce dormea. Rimsky luă în mâna stângă felinarul, pe care-l adusese cu sine, iar cu dreapta apăsă pe clanţă.

Ușa se deschise și razele slabe ale felinarului alunecară ca o mângâiere pe chipul femeii ce dormea.

Fedora Feodorovna se trezi. Când văzu făptura unui bărbat străin, vru să ţipe, dar ţipătul îi fu înăbușit de exclamaţia uimirii.

— Rimsky!

Vulturul Morţii se înclină curtenitor, în faţa frumoasei femei.

— Prinţesă Fedora Feodorovna, este o mare cinste pentru mine, că m-aţi recunoscut.

— Cum să nu te recunosc... nu te voi uita niciodată! Dar cum ai ajuns aici, întrebă ea după putină gândire adăugând numele popular al voinicului, Vultur al Morţii?

— De data aceasta porecla nu se potrivește, prinţesă! N-am venit ca dușman, ca Vulturul Morţii... acela care se găsește înaintea ta este Stanislau Rimsky, care și-a luat îngăduinţa de a vă întreba...

— Ce?

— Iertaţi-mă că v-am tulburat somnul, dar altcineva nu-mi poate spune ce s-a întâmplat cu Mioara Comăneanu, iubita mea...

— Pentru care ţi-ai primejduit viaţa?

— Pentru care mi-aș mai primejdui-o încă de o sută de ori!

Adânc mișcată, Fedora Feodorovna, se uita în ochii voinicului.

— Fii tare!... A murit!

— Dumnezeule! exclamă Vulturul Morţii, adânc îndurerat.

— Nu se simţea bine nici când a fost dusă la casa de nebuni. După câteva zile am fost înștiinţată că se îmbolnăvise greu, din pricina celor

suferite în timpul din urmă. Boala ei însă, nu ţinu, decât trei sau patru zile și o răpuse...

— Sărmana Mioara! oftă Rimsky.

— Sărmana Mioara! repetă și Fedora Feodorovna. Și mie mi-a părut rău, dar gândindu-mă că avea de ales între două rele, găsesc că mai bună a fost moartea aceasta, decât cea prin spânzurătoare.

— Vai, prinţesă, nici nu v-am mulţumit pentru bunăvoinţa pe care i-aţi arătat-o, scăpând-o pe iubita mea Mioara, din ghiarele sângerosului conte Gorciacov. Fapta aceasta v-a asigurat pentru totdeauna recunoștința și prietenia Vulturului Morţii.

Prinţesa măsură cu priviri duioase, trupul voinic al nocturnului său vizitator.

Vulturul Morţii nu-și putu înnăbuși durerea pe care i-o pricinui vestea morţii iubitei sale, o furtună sălbatică îi zbuciuma pieptul, își mușcă buzele, dar nu-și putu stăpâni lacrimile, care îi năpădiră ochii.

— Rimsky... Vulturul Morţii... plânge! îngână prinţesa.

Cuvintele acestea crescură și mai mult durerea voinicului, care căzu în fața prinţesei, plângând amarnic.

Fedora Feodorovna mângâie părul negru al lui Rimsky. Degetele ei albe alunecau nervoase pe buclele negre, apoi începură să tremure.

Rimsky simţi că degetele acestea tremurânde erau în prelungirea inimii prinţesei. Mai ales că cele două mâini îi prinseră acuma capul și-l traseră mai aproape, tot mai aproape de ea.

Rimsky se cutremură.

— Prinţesă! exclamă el, încercând să scape. Dar cele doua braţe îl cuprinseră pătimaș.

— Cât ești de frumos și de voinic! Niciodată nu voi uita clipa aceea, când te-am văzut pe podișca spânzurătorii, răstindu-te la Gorciacov... erai întruchiparea răzbunării... Cum îmi tremura inima, să te văd scăpat!

— Fedora Feodorovna!...

— Și apoi, în noaptea aceea, în care ai apărut la palatul guvernatorului... eram îngrijorată și-l ţinui de vorbă pe guvernator spre a-ţi da vreme să fugi!

— Prinţesă! zise Rimsky, ridicându-și capul, cum ai ajuns aici?

— L-am părăsit pe contele Gorciacov. M-am săturat. A trebuit să fug din palatul lui, spre a putea să scap.

— Și acuma, unde te duci?

— Înapoi în Rusia, Rimsky, vino cu mine... Graniţa rusească nu este departe... Nu trebuie să-ţi fie teamă... te trec eu...

— Prinţesă! zise Rimsky, cu părere de rău, ce vrei să faci cu un om al cărui nume, în lumea din care faci parte tu, este amintit ca al unui răufăcător, ca al unui tâlhar, veșnic flămând după pradă?

— Ce-mi pasă mie! răspunse prinţesa, pătimașă. Chiar dacă te-ar osândi de o sută de ori, chiar dacă toată lumea ar vorbi dispreţuitor despre tine, eu tot te-aș iubi! Te iubesc, fiindcă eşti curajos, eşti un adevărat bărbat, un erou ce nu cunoaște teama, te iubesc, fiindcă știu, despre aceasta nu le prea place să vorbească la palatul guvernatorului, că nu-i loveşti pe aceia care nu merită să fie loviţi, iar pe oropsiţi, pe săraci, pe nedreptăţiţi, îi ajuţi.

— Acest lucru este adevărat.

— De aeeea te iubesc Rimsky și de aceea mi-e drag să mă uit în ochii tăi negri ca noaptea, să mă odihnesc în braţele tale vârtoase.

Rimsky se smulse din braţele Fedorei Feodorovna și clătină din cap.

— Nu, prinţesă! Plec până când nu este prea târziu, până când nu mă orbește patima, până când nu mă vrăjește frumuseţea ta fermecătoare!

Urmă o liniște apăsătoare, după care prinţesa zise:

— Stanislau Rimsky, eu îţi propun ceva. Ascultă-mă! Nu departe de graniţa poloneză, dar pe pământ rusesc, se ridică cetatea Rudinului, care e înconjurată de păduri seculare. În apropierea cetăţii, se află un turn părăsit, care este legat de cetate, printr-un coridor tainic, săpat sub pământ. Cetatea este a mea, iar despre coridorul subpământean nu mai știe decât un singur servitor bătrân.

— Ce vrei să spui cu aceasta, prinţesă?

— Vă propun să vă așezaţi tabăra în turnul din apropierea cetăţii. Acolo nimeni nu vă va da de urmă, sunteţi la adăpost și veţi avea și voi un acoperiș sub care să vă retrageti, după ce vă întoarceţi de la aventurile voastre.

— Și nu s-ar găsi nimeni care să ne trădeze?

— Îţi jur, Rimsky, că voi tăcea ca un mormânt și nici bătrânul meu servitor nu vă va trăda.

Stanislau Rimsky rărnase pe gânduri.

— Mă voi gândi la această propunere, Fedora Feodorovna și mă voi sfătui și cu tovarășii mei, să vedem, ei de ce părere sunt.

— Veniți cât mai iute. De îndată ce voi ajunge în cetatea Rudinului, voi îngriji ca până la sosirea voastră, turnul să fie adus în stare de locuit, pentru ca Stanislau Rimsky și cu tovarășii săi să se simtă cât mai bine.

Afară se crăpase de ziuă. Rimsky se ridică, spre a-și lua rămas bun. Se înclină și sărută mâna prințesei. Fedora Feodorovna îi mai spuse încă odată:

— Nu uita de cetatea Rudinului, ale cărei porți vor fi veșnic deschise pentru tine și tovarășii tăi!

Rimsky părăsi odaia prințesei, se înapoie în cămăruța lui și își îmbrăcă mantaua. De altfel, tocmai la timp, deoarece treptele începură să scârțâie din nou și în fata ușii se auzi glasul șoptit al hangiului:

— Tătucă, scoală, căci a răsărit soarele!

Peste câteva minute, Rimsky ședea într-o căruță, la care erau înhămați doi cai polonezi, mici. Hangiul mai vârî lângă jilț o sticluță cu țuică, apoi căruța o luă din loc.

— Încotro tătucă?

— Spre Zlepitnak!

Căruța ieși pe poartă huruind.

CAPITOLUL 10
DOCTORUL LEONIDA

De un ceas îl ducea căruța pe Rimsky, când în zare se iviră căsuțele mărunte și albe din Zlepitnak, în dosul cărora se întindea negricioasă, pădurea, în mijlocul căreia își căutaseră adăpost tovarășii Vulturului Morții.

Rimsky opri căruța, și porni pe jos, spre sat.

El își ridică gulerul mantalei, chipiul și-l trase tare, peste ochi, și așa intră pe străzile din Zlepitnak.

Două femei, care veneau în urma lui vorbeau atât de tare, încât fără să vrea, auzi tot ceea ce-și spuneau:

— În casa tâmplarului e mare tâmbălău! Toată ziua se fierbe, se frige și se spune că va fi o nuntă, cum nu s-a mai pomenit în Zlepitnak, zicea

una din fete.

Cealaltă răspunse furioasă:

— Mi se strânge inima, când mă gândesc. Până acuma i-am fost bună, dar astazi, că a gasit o fată bogată m-a lăsat baltă!

— Dar bine, Marusia, ce vorbești prostii? Cum vrei să te ia? Tu ai bărbat! Doi îți trebuiesc?

— Nu vreau să știu de nimic! Mă răzbun! Îl fac eu de mă ține minte, câte zile va avea!

Dar, Marusia, vino-ți în fire, femeie. Mai bine coace-i și tu o turtă, cum se cuvine când se însoară cineva.

— Turta e gata. Și e o turtă, cum nu va mai fi alta! E pentru mire!

— Ei, atunci nu ești tocmai așa de mânioasă, după cum vrei să arăți!

— Nu. Deși aș vrea ca și pe ticălosul ăla de Rimsky să-l scarmăn puțin!

— Cum, nici cu Vulturul Morții nu te ai bine?

— Cum vrei să mă am bine, când alaltăeri tovarășii lui s-au luat la harță cu tata?

— Primarul? Vezi că, dacă tu îl osândești pe Vulturul Morții, cei din sat îl urcă în slava cerului căci, tocmai când tatăl tău voia să-i vândă bietului Petrov și perna de sub căpătâi, spre a-i încasa birul, numai că se ivesc tovarășii lui Rimsky și-l iau pe primar la goană...

— Nu te teme că și Vulturului Morții o să-i fugă odată pământul de sub picioare! Nemernicii de teapa lui nu mor niciodată de moarte creștinească!

Cele două femei se opriră și Marusia își luă rămas bun de la însotitoarea sa.

— Eu îți spun, Marusia, zise femeia care se îndepărta, vino-ți în fire, trimite darurile pentru nuntă și nu te mai gândi cu ură la Niculai.

— Darurile i le trimit, dar de iertat, nu-l iert! răspunse Marusia, cu o ciudată apăsare, pe fiecare cuvânt. Apoi intră în casă.

Rimsky se uită bine la casă, apoi își grăbi pașii și se îndreptă spre pădurea de lângă Zlepitnak.

Ajungând în peșteră, care între timp fusese rânduită ca o locuință, el le povesti tovarășilor săi, părerea pe care o avea fata primarului despre ei și voinicii hotărâră să se răzbune.

E vorba numai de o glumă nevinovată, zise Rimsky. Tu, Severin, împreună cu Micislav, vă veţi aşeza la pândă în jurul casei. Marusia va trimite darurile de nuntă şi voi vă veţi îngriji ca aceste daruri să n-ajungă la casa tâmplarului, ci aici, ca să sărbătorim şi noi, nunta lui Niculai!

— Minunată idee! Nici că se putea o răzbunare mai bună!

Ludovica se amestecă şi ea în vorbă.

— Mâncarea soseşte la timp, fiindcă şi aşa proviziile sunt pe sfârşite.

— Atunci, zise Rimsky, Severin şi Micislav, să vă îngrijaţi ca în seara aceasta să avem mâncare de la nuntă!

Cei doi studenţi se îmbrăcară şi porniră spre sat.

În urma descrierii lui Rimsky, ei găsiră casa fără multă osteneală şi cum în faţa ei se găsea o cârciumă, nici pânda nu le fu zadarnică. Se aşezară, deci, la o masă de lângă fereastră şi în vreme ce-şi umpleau paharele cu vin, nu pierdură o clipă din ochi, casa Marusiei.

Îndată, după-amiază, se şi ivi Marusia, în tovărăşia unei servitoare. Într-o mână servitoarea ţinea un coş plin cu băuturi şi mancări alese, iar în cealaltă, o turtă mare, împodobită cu flori de zahăr, asupra căreia Marusia îi atrase atenţia să vegheze cu o deosebită grijă.

Servitoarea porni la drum şi femeia o urmări din ochi, câtva timp, spre a vedea, dacă nu cumva scapă din vedere turta atât de mult temută. Apoi intră în casă.

Severin şi cu Micislav socotiră că sosise timpul să purceadă la îndeplinirea planului lor. Părăsiră cârciuma, ieşiră în stradă şi se repeziră după fată.

Servitoarea mergea încet, de teamă să nu scape turta, aşa că, cei doi studenţi o ajunseră din urmă, foarte curând.

— Tii! Dar nostimă fată! zise Micislav, ajungând în apropierea ei.

Fata îşi întoarse capul şi zâmbi.

— Zău, că şi mie-mi place! zise şi Severin. Mi-aş da cinci ani din viaţă, numai s-o pot săruta!

Fata se uită înapoi din nou, dar în loc de zâmbet, îşi scoase limba la Severin. Dar în urma mişcării prea grăbite, turta i se legăna în mână şi ar fi căzut la pământ, dacă Micislav nu-i sărea în ajutor.

Studentul prevăzuse că aşa se va întâmpla, şi când sosi momentul, prinse turta, care urma să se prăbuşească.

— Mă omora stăpâna, zise fata tremurând, dacă scăpăm turta. Mi-a spus să am grijă de ea ca de ochii din cap, fiindcă aceasta este turta cununiei, din care va gusta mai întâi mirele, și apoi mireasa.

— Atunci, fetițo, zise Micislav zâmbind, dacă stăpâna ta tine atât de mult la turta aceasta, nici nu ți-o mai dau pe mână, ci ți-o duc eu.

Severin luă coșul de toartă.

— Iar eu voi duce coșul, zise el, e prea greu pentru braţele tale gingașe.

Fata se învoi ca și Severin să-i vină în ajutor, fără să bănuiască ceva.

Acum, cei doi studenţi mergeau unul de o parte, altul de cealaltă, trudindu-se s-o țină de vorbă pe fată. Aceasta era în culmea fericirii, fiindcă își găsise doi cavaleri.

Deodată, ajungând în dreptul unei ulicioare care o lua înspre pădure, Severin îi întinse fetei mâna.

— Acum, Dumnezeu fie cu tine, eu o iau pe aici!

Micislav își luă rămas bun și el.

— Și eu mă duc cu prietenul meu.

Și amândoi o luară înspre pădure.

La început fata rămase aiurită, de uimire. Mai târziu, dându-și seama de ceea ce se petrecea în realitate, începu să țipe, ca din gură de șarpe și să fugă după cei doi studenţi:

— Turta mea! Coșul meu!

— Porumbița mea, îi zise Micislav, mângâindu-i obrajii, când ajunse lângă el, îți pare rău că vom mânca noi aceste bucate atât de bune, în loc să le mănânce mirele, care va avea atâta mancare, încât mâine porcii s-ar fi desfătat cu turta aceasta?

— Nu-mi pare rău, răspunse fata, dar stăpâna mă va face una cu pământul, dacă nu duc darurile la casa tâmplarului!

— Fii cuminte, fetițo! și spune-i că le-ai dus.

— Dar dacă mai târziu se va dovedi că am minţit?

— Atunci spune-i că Vulturul Morții a sărit la tine, ți-a luat coșul și turta și te-a pus să juri că nu-l vei trăda...

— Asta o s-o creadă... căci mereu îl blestemă pe Vulturul Morții.

— Ei vezi! zise Miroslav, sărutând-o în zbor și pornind iute după Severin, care și intrase în pădure. Ajungând-ul, începură să râdă amândoi.

— Nici nu mă așteptam să iasă atât de bine! zise Micislav.

— Tu ai cucerit nu numai turta, ci și fata, răspunse Severin, care mângâia cu priviri lacome turta, ce promitea să fie într-adevăr foarte gustoasă. Îi și arătă lui Micislav, care acuma ducea coșul, cât de frumoase erau ornamentele de zahăr, așezate pe ea.

— Ia te uită, cât e de artistic alcătuită! Ce gustoasă trebuie să fie! Zău că ar fi fost păcat să lăsăm o bucăţică atât de bună, pentru burţile nemâncaţilor de la nuntă.

Spunând acestea, luă trandafirul de zahăr de pe turtă și-l înghiți, cât ai clipi din ochi.

— Cel puțin spune-mi și mie dacă a fost bun? zise Micislav, râzând. Dacă nu mai pot mânca din el, măcar să știu ce gust avea.

— Grozav! zise Severin, plescăind din limbă.

În curând apoi, ajunseră la ascunzătoare, unde merindele fură date în grija Ludovicăi, care avea cămara pe mână.

După aceea, bărbaţii se lungiră pe pieile de urs, așezate într-un colţ al peșterii, amintiri din vânătorile făcute prin pădurea de la Zlepitnak, și își aprinseră pipele.

Rimsky povesti tot ceea ce făcuse în timpul cât lipsise din peșteră iar Dan Dragomir istorisi isprăvile celor rămași în ascunzătoare.

Apoi, mai luând câte o înghiţitură din plosca ce fusese așezată la îndemână, începură să facă planuri pentru viitor.

Numai Severin vorbea neobișnuit de puțin. Nu-i mai plăcea nici vinul, nici pipa, și acum era roșu ca focul, acum semăna cu o coală de hârtie. La început se feri să nu fie observat de tovarășii săi, dar peste câteva minute orice trudă îi fu în zadar.

— Ei, Severine, ce e cu tine? întrebă Rimsky, văzând că grăsuliul student își lasă capul într-o parte.

— Nu știu... gemu Severin, dar mi-e tare rău!

Micislav încercă să mai glumească:

— Nu te îmbolnăvi, Severine, căci atunci nu mai poţi să mănânci.

— Turta... turta... gemu Severin, cuprins de dureri.

— Ce tot aveţi cu turta aceea?... întrebă Rimsky.

— Lui Severin i-a plăcut grozav turta de cununie și i-a și mâncat de pe ea trandafirul de zahăr, pe care trebuiau să-l mănânce mirele și mireasa, răspunse Micislav.

— Atunci știu cum stau lucrurile! strigă Vulturul Morții, speriat. Nu mai încape nicio îndoială că ornamentul din zahăr a fost otrăvit și Severin l-a mâncat!

Studenții se uitară îngroziți unul la altul, și că bănuiala lui Rimsky era întemeiată, aceasta o dovedea și faptul ca Severin se zvârcolea de dureri, fața i se schimonosise, la gură făcuse spumă și se văita îngrozitor.

— Trebuie să-l scăpăm! strigă Rimsky. Iute, un doctor, care să-i dea contra-otravă[1]!

— Dar unde găsim acuma un doctor? se tângui Dan Dragomir.

— Stați aici, lângă el. Mă reped eu până la Zlepitnak!

În clipa următoare își aruncă pelerina pe umeri, își puse căciula în cap, își vârâ pistoalele la brâu și părăsi ascuzătoarea.

Își dădea seama că își luase o însărcinare foarte grea, deoarece doctorului care urma să vină în ajutorul lui Severin, nu-i mai putea ascunde taina peșterii și odată secretul acesta dezvăluit, erau trădați și ei.

Dar viața lui Severin prețuia mai mult decât o ascunzătoare, oricât de bună ar fi fost ea.

În Zlepitnak nu se găseau doctori. Rimsky auzise însă vorbindu-se de unul, care se stabilise între ruinele cetății de la marginea satului și care îi ura pesemne pe cei bogați, căci nu-și punea știința decât numai în serviciul oamenilor săraci de la care nu lua niciun ban.

Vulturul Morții alergă deci, de-a dreptul spre ruinele cetății, unde ajungând, începu să strige:

— Doctore Leonida!... Doctore Leonida!

Zidurile pe jumătate prăbușite ale cetății trimiseră înapoi strigătul Vulturului Morții, pe care acesta îi repetă de îndată:

— Doctore Leonida!

La acest al doilea strigăt, o fâșie de lumină se ivi pe unul din ziduri, la înălțime de un etaj și o voce metalică întrebă:

— Cine mă caută?

— Am venit să te duc la un bolnav nenorocit! răspunse Rimsky, îndreptându-se spre punctul de unde venea lumina.

În fața lui stătea un tânăr voinic, bine legat.

— Dumneata ești doctorul Leonida?

— Eu. Intră înăuntru.

Rimsky primi invitația și abia atunci observă, că, doctorul se randuise foarte bine în cele câteva camere reparate ale cetățuii ruinate.

Doctorul Leonida nu locuia singur. În odaie se mai găsea o fată de o frumusețe răpitoare, a cărei masă de lucru era plină cu cărți. Rimsky se înclină adanc înaintea tinerei fete, care abia părea să aibă vreo șaptesprezece ani.

— Sora mea, zise doctorul Leonida. Și acuma, domnul meu, spune-mi, cu ce-ți pot fi de folos?

— Doctore, răspunse Vulturul Morții cu înfrigurare, fiecare clipă de întârziere poate fi fatală! Un prieten de-al meu a fost otrăvit. Îți cunosc principiile și pot să te asigur că este unul din cei mai oropsiți oameni de pe pământ.

— Cu ce a fost otrăvit? întrebă doctorul.

— Nu știu. Cred că ar fi bine să iei cu dumneata mai multe contra-otrăvuri.

Doctorul Leonida se uită la Rimsky, nu zise niciun cuvânt și vârâ în geantă câteva sticluțe. După aceea se întoarse înspre sora sa.

— La revedere, Minerva, zise el îmbrățișând-o.

— La revedere! zise ea. Așa mă tem, de câte ori te văd pornind la drum...

— Nu trebuie să-ți fie teamă – răspunse doctorul, zâmbindu-i duios, domnul acesta pare să fie un om cumsecade, așa că n-ai pentru ce să-ți faci griji.

— Domnișoară, zise Rimsky, vă jur că niciun rău nu i se va întâmpla fratelui dumneavoastră. Eu însumi îl voi însoți până acasă.

— Să mergem! zise doctorul Leonida, lăsând pe străin să pornească înainte. În urma lor, Minerva încuie bine ușa.

Rimsky o luă înainte și după ce ieși dintre ruine, se îndreptă înspre pădure. Nu se uită înapoi, dar simți că pașii din urma sa se răresc... doctorul nu-l mai urma. Atunci se întoarse.

— De ce nu vii, doctore?

— Unde mă duci? Într-acolo nu este decât pădurea, nici urmă de vreo casă sau de altă locuință omenească.

— Așa este, dar nu văd pricina care te împiedică de a mă urma. Te încredințez că te vei întoarce fără ca cineva să-ți fi atins vreun fir de păr.

— Dar cine ești dumneata? Întrebă doctorul.

— În clipa aceasta nu trebuie să ne batem capul cu altceva, decât cu viața bolnavului. Așa că numele meu nu are nicio însemnătate.

— Totuși, aș vrea să știu!

— Ei bine, dacă vrei să știi cu orice preţ, atunci află că eu sunt Stanislau Rimsky, Vulturul Morţii!

— Vulturul Morţii?!

— Te-ai speriat? Ţi-am spus doctore că nu trebuie să-ţi fie frică, ţi-am dat cuvârtul meu că nu ţi se va întâmpla niciun rău și poţi fi încredinţat că te vei întoarce acasă, tot astfel, după cum ai plecat. Vulturul Morţii nu și-a călcat cuvântul, niciodată.

Doctorul Leonida răspunse blând;

— De ce să-mi fie frică? Mie îmi este totuna, dacă te cheamă Vulturul Morţii, sau cel mai sărac dintre mujici. Este îndeajuns să știu că bolnavul are nevoie de mine, cu celelalte nu-mi bat capul.

Porniră mai departe, fără a mai rosti vreun cuvânt. Rimsky se orienta foarte bine prin întuneric și în curând ajunseră la gura peșterii.

— Slavă Domnului, căpitane, că ai venit! exclamă Dan Dragomir, care aștepta la intrarea în peșteră.

— Ce este cu Severin?

— Cred că se sfârșește, bietul de el! Suferă îngrozitor...

— Acum avem un doctor, care-l va ajuta! Pe aici, domnule doctor.

Bolnavul era întins pe o blană de urs, în peștera a doua și durerile lui erau atât de chinuitoare, încât bietul om se zvârcolea ca un șarpe și rupea cu dinţii blana pe care zăcea.

Doctorul Leonida îngenunchie lângă el.

— Liniștește-te prietene, liniștește-te! De la ce ți se trage nenorocirea?

— Turta!... Turta!

Micișlav îi dădu lămuriri mai amănunţite, povestind aventura, și ca dovadă, aduse și turta.

Doctorul tăie o bucată din turtă, o luă în gură și mestecând-o, o gustă timp îndelungat. Apoi o scuipă afară.

— Cred că turta a fost otrăvită cu mătrăgună. Ei, atunci nenorocirea nu este tocmai atât de mare!

Cu aceste cuvinte își deschise geanta, turnă mai multe leacuri într-o ceașcă, pe care după ce le amestecă bine, i le dădu lui Severin să le bea. Acesta înghiți cu lăcomie băutura lecuitoare.

Dar nicio alinare nu se putu observa și durerile îl chinuiră și mai departe pe nefericitul student, a cărui stare deznădăjduită începu să-l îngrijească chiar și pe doctorul Leonida.

În cele din urmă îl luă la o parte pe Rimsky și-i vorbi în șoaptă.

— Până acuma efectul trebuia să se observe într-o măsură destul de mare. Mă tem că turta nu a fost amestecată cu mătrăgună, ci cu altă otravă, de care nu-mi pot da seama. Și până când nu știu despre ce otravă este vorba, până atunci nu pot să-i dau leacul care să-l scape de la moarte!

Vulturul Morții luă o hotărâre neașteptată.

— Doctore Leonida, mai ține-l în viață numai un sfert de ceas și voi afla care a fost otrava!

Fără a mai aștepta vreun răspuns, o și luă la goană, pentru a nu se mai opri, decât în fața casei Marusiei, unde bătu ușor în fereastră.

Peste câteva clipe zări o umbră albă, care se ivi prin jurul ferestrei. Apoi fereastra se deschise și o voce șoptită îl întrebă:

— Tu ești, Niculai?

— Eu sunt, Marusia! răspunse Rimsky, tot în șoaptă, recunoscând pe fata primarului. Vino până afară, vreau să-ți spun ceva!

— Vin îndată, numai de nu s-ar trezi bătrânul!

Apoi fereastra se închise și Rimsky se grăbi la poartă, unde se așeză la pândă.

Deodată auzi plescăitul unor papuci de casă și în curând poarta se deschise prin ea ivindu-se Marusia, așa cum se sculase din pat, în cămașă de noapte și cu picioarele aproape goale, cu un șal aruncat doar peste cap și umeri.

Rimsky nu șovăi nicio clipă. El puse mâna pe femeie și dintr-o singură mișcare îi aruncă pe cap pelerina sa neagră și o strânse la pieptul său cu atâta putere, încât Marusia nu putu nici măcar să se mai miște și i se părea că se înăbușă.

Când se mai desmetici, încercă să strige, dar țipetele ei de groaza se pierdură înăbușite în pelerina voinicului. Apoi începu să dea din picioare, dar fără să se sinchisească de zvârcolirile ei, Rimsky alerga tot mai iute, spre ascunzătoarea din pădure, în fața căreia aștepta Dan Dragomir.

— Mai trăiește? întrebă Rimsky, gâfâind.

— Mai trăiește! dar e prăpădit cu totul... aiurează mereu!

Rimsky intră în peșteră, unde trânti femeia la pământ.

— Auzi horcăitul acela de moarte, de alături?

— Ce pot eu să-i fac? răspunse femeia, semeață.

— Ascultă ce-ți spun! Prietenul nostru a mâncat din turta pe care o meniseși ibovnicului tău, care te-a părăsit și s-a însurat cu fata tâmplarului.

Marusia îngălbeni.

— Vezi, că știu totul! strigă Rimsky. Doctorul nu poate veni în ajutor, decât numai dacă spui ce fel de otravă ai amestecat în aluatul turtei...

— Dacă a mâncat din turta, și-a meritat soarta! răspunse femeia.

— Blestemato! se răsti la ea Vulturul Morții, cu ochi scânteietori. Nu te temi de Dumnezeu, nu te temi de judecata semenilor tăi care te vor trimite la spânzurătoare, dacă se va afla că...

— Am vreme să mă tem atunci când voi ajunge acolo! îi tăie vorba Marusia, zâmbind batjocoritor.

— Atunci, află, tună Rimsky cu glas înspăimântător, că ai și ajuns acolo, fiindcă acela în fața căruia te găsești, este Vulturul Morții!

Semeția femeii dispăru ca prin farmec. Se prăbuși la pământ, îngrozită, și începu să se bocească,

— Vulturul Morții!... Nu mă ucide!... Nu te atinge de mine!...

Rimsky se răsti la ea, din nou.

— Atunci răspunde la întrebarea mea!

— Am vopsit trandafirul de zahăr... cu zeama cireșii dracului!

Rimsky alergă alături, unde doctorul Leonida se îngrijea de bolnav.

— Am aflat! Cu zeama cireșii dracului a fost vopsit trandafirul de zahăr! strigă el, cu ochii scânteietori de speranță.

Doctorul începu să caute cu înfrigurare, printre sticluțele sale. Le luă în mână pe toate, una după alta și în cele din urmă dădu peste cea căutată.

— Aici e! strigă doctorul Leonida, cu însufleţire şi în clipa următoare şi turnă câteva picături în ceaşca umplută pe jumătate cu apă.

— Ţine, prietene! Bea! îi zise el lui Severin, ridicând capul bolnavului şi turnându-i băutura pe gât.

Rimsky, Dan Dragomir şi Leonida, stăteau în jurul patului bolnavului, cuprinşi de o înfrigurare de nedescris, în vreme ce Micislav rămăsese în cealaltă gaură a peşterii, spre a o păzi pe Marusia.

Toţi trei se uitau trişti şi abătuţi, când la doctor, când la Severin.

Trecuse de miezul nopţii, când doctorul Leonida se întoarse înspre Rimsky şi tovarăşii acestuia, vestindu-le, cu bucurie:

— Am izbutit să-l scap! Va rămâne în viaţă!

Vulturul Morţii strânse mâna doctorului, cu recunoştinţă.

Nu era în stare să rostească vreun cuvânt, dar strângerea aceasta de mână, lacrimile care i se iviseră printre gene, tălmăceau mai bine decât oricare cuvinte alese, simţămintele sufletului său.

Rimsky se înapoie la otrăvitoarea din Zlepitnak şi se răsti:

— Acuma te poţi duce acasă!

— Într-adevăr mă laşi să plec? întrebă ea, nevenindu-i sa creadă. Cum, nu mă omori?

— Nu te omor, fiindcă prietenul meu a rămas în viaţă. Dar nu te voi lăsa să pleci cu mâna goală. Îţi voi da o amintine, care să te împiedice de a uita vreodată turta otrăvită.

— Ce vrei să faci? întrebă femeia, privindu-l înspăimântată.

— Micislav, Dan, strigă Rimsky tovarăşilor săi. Puneţi mâna pe femeia aceasta!

Marusia începu să strige, deznădăjduită, şi se zbătea neputincioasă în mâinile celor doi studenţi voinici.

— Ce vrei să faci? Îndurare! Îndurare!

Dar groaza ei nu mai cunoscu margini, când zări pumnalul în mâna Vulturului Morţii. Şi pumnalul cu prăselele de fildeş se apropia tot mai mult de capul ei. Încă un ţipăt înspăimântător şi pe urmă îşi pierdu cunoştinţa.

Pumnalul lui Rimsky alunecă pe gâtul alb al Marusiei şi dintr-o mişcare, tăie părul negru, lung până la genunchi, al femeii.

— Aşa pedepseau vechii ruşi, pe femeile necredincioase! zise Micislav.

— Vulturul Morţii a menţinut acest soi de pedeapsă! rosti Rimsky, privind la femeia leșinată care fusese prădată de cea mai frumoasă podoabă a sa.

Rimsky le făcu un semn tovarășilor săi.

— Luaţi-o pe femeea aceasta și legaţi-o de unul din pomii din fata casei sale. Acolo s-o găsească sătenii, batjocorită și umilită, așa după cum merită.

Dan Dragomir o luă în brațe și așa o duse până în sat. Salul și papucii și-i pierduse pe undeva, încă de mult, și acuma nu mai era decât în cămașă. Dar cei doi studenţi îi rupseră și cămașa de pe ea și o legară goală de unul din pomii din fata casei...

Pe urmă se înapoiară în pădure și ajunși în peșteră, îi raportară Vulturului Morţii:

— Căpitane, ţi-am îndeplinit porunca!

Doctorul Leonida veghea tot acolo, la căpătâiul lui Severin, și nu se ridică de lângă blana de urs, decât în zorii zilei, când putu să vestească cu toată încrederea și liniștea:

— Acuma nu mai încape nicio îndoială că se va înzdrăveni. A avut noroc cu constituţia lui de taur! Un altul în locul lui, ar fi dat ortul popii! Mâine poate să și călărească, dacă vrea!

Doctorul Leonida voi să se îndepărteze, dar mai înainte Vulturul Morţii îl cinsti cu o ţuică veche, de trei decenii, apoi își luă și el căciula și pelerina.

— Ţi-am făgăduit, doctore Leonida că te voi însoţi la întoarcere. Mă ţin de cuvânt!

Apoi, porniră amândoi și cum era și firesc, pe drum mai stătură de vorbă.

— Acuma pot să-ţi mărturisesc, zise doctorul Leonida, că nu m-am simţit bine de loc, când am auzit că am de-a face cu Vulturul Morţii, fiindcă toată lumea mi-l descrisese ca pe un om fără inimă, sângeros, ca pe o căpetenie a unei bande de tâlhari la drumul mare. Dar am avut prilejul să mă încredinţez că Vulturul Morţii are inimă, știe să simtă, și nici chiar lacrimile nu i-au secat din ochi.

Rimsky strânse cu recunoștință mâna tânărului doctor.

— Îţi mulţumesc, doctore Leonida, pentru aceste cuvinte care mă ating într-un mod extrem de plăcut, fiindcă vin de la un om pe care nu-

l leagă nimic de mine, căruia dimpotrivă, eu trebuie să-i fiu recunoscător.

— Am auzit vorbindu-se mult despre dumneata – urmă doctorul Leonida, și știu și în ce împrejurări ai fost silit să urmezi drumul codrului...

— Atunci nu mă îndoesc că m-ai înțeles.

— Cu atât mai mult, răspunse tânărul doctor trist, că și eu sunt un surghiunit, ca și dumneata și nu cred că soarta a fost mai vitregă cu dumneata, decât cu mine!

— Dar dumitale ce ți s-a întâmplat? îl întrebă Rimsky, atunci. Cum ai ajuns în cuibul acesta, printre minele unei cetăți părăsite?

— E o poveste mult prea lungă, răspunse doctorul, și apoi, fără nicio însemnătate, pentru dumneata.

— Te înșeli, doctore Leonida! Soarta dumitale mă interesează, și încă mai mult decât îți poți închipui.

— Dacă nu te plictisești, îți voi spune cum am ajuns aici.

— Te ascult cu dragă inimă.

Se făcu tăcere, în răstimp de câteva clipe nemaiauzindu-se decât zgomotul făcut de pașii celor doi drumeți. Doctorul Leonida își adună gândurile, apoi își începu povestirea:

— M-am născut într-un palat și primii ani ai copilăriei mele, am dus o viață fără griji. Tata însă, era un om rău, crud, și nu avea nimic sfânt pe lume, decât numai banul. După moartea mamei, mi-am luat surioara și am fugit de acasă, închiriind o odăiță la marginea Varșoviei, unde am trăit din lecțiile pe care le dădeam copiilor celor bogați, până când mi-am luat diploma de doctor.

După ce-mi isprăvii studiile universitare, mă mutai la Cracovia, fiindcă nu mai puteam să îndur starea de lucruri din Varșovia. Tatăl meu trăia acolo, în apropierea noastră și nici odată nu s-a gândit măcar, la noi. De altfel toată lumea vorbea cu scârbă și ură de el, așa că trebuia să-mi fie rușine de numele pe care-l purtam. Se spunea că, tata se îmbogățise pe spinarea oamenilor săraci, dar mai mult decât această împrejurare ne durea faptul ca, el era omul cel mai credincios al contelui Gorciacov, guvernatorul fără suflet al Varșoviei.

Rimsky tresări, și cu glasul înăbușit, zise:

— Nu mai are rost sa continui! Mi se pare ca și eu îl cunosc pe tatăl dumitale, doctore Leonida!

— Îl cunoști?

— Nu este Iani Kipriotis, moșierul din Grodno?

— El este! răspunse tânărul doctor, abătut. Rușinea mă apasă de câte ori mă gândesc la el, și de fiecare dată mi se pare că numele lui blestemat atât de mult este întipărit pe fruntea mea cu litere de sânge... Vai, Doamne, ce soartă cumplită mi-ai hărăzit!

— Îți înțeleg durerea și te plâng din adâncul sufletului.

Doctorul Leonida făcu cu mâna un gest de deznădejde.

— Și încă nici nu-l cunoști pe tatăl meu, în adevărata lui lumină! Atâta timp cât am trăit în lipsuri și nevoi, atâta timp cât pâinea de toate zilele trebuia să ne-o câștigăm cu sudoarea frunții noastre, nici nu s-a sinchisit de noi. Dar când a aflat că eu ajunsesem un doctor, care câștiga destul de bine la Cracovia, într-o bună zi, ne pomenim cu el în vizită!

— Și ce voia? întrebă Vulturul Morții, cu înfrigurare,

— Bine că am dat peste voi, ne spunea el. De mult vă caut, spre a vă aduce bucurie și noroc. Am pe cineva care vrea s-o ia de soție pe Minerva, un om bogat și distins. Dacă spune da, și nu văd pentru ce n-ar spune da, atunci acea casă va fi deschisă înaintea voastră și veți trăi ca doi prințișori.

— Așa ne vorbi tata, urmă doctorul Leonida, și la început credeam că într-adevăr avea gânduri bune și găsise un bărbat vrednic și bun pentru surioara mea. Dar pe urmă, când i-am auzit numele, groaza mă cuprinse, mânia îmi biciui sângele, de credeam că voi înnebuni, și în prada unei enervări de nedescris, l-am dat pe tatăl meu afară din casă. Nici când a plecat nu mi-a părut rău de fapta aceasta.

— Și cine era acela, al cărui nume te-a înfuriat atât de gozav? întrebă Rimsky.

— Marius Gersot, secretarul contelui Gorciacov și omul cel mai credincios! răspunse doctorul Leonida, cu glasul tremurând de mânie.

— Marius Gersot? exclamă Rimsky, în prada uimirii.

— Îl cunoști?

Rimsky dădu din cap, cu scârbă.

— Și tata mai voia ca Minerva să se mărite cu acest om, blestemat de un popor întreg, cu omul acesta pe care-l urăște și de care se leapădă chiar și cel din urmă polonez!

— Bine ai făcut că te-ai împotrivit!

— M-am împotrivit, urmă doctorul Leonida, și cu această împotrivire mi-am atras mânia lui asupra mea. Marius Gersot n-a renunţat la gândul de a o cuceri pe Minerva. S-a mutat la Cracovia, pentru câtva timp, și nu pierdea niciun prilej de a se întâlni cu surioara mea. Firește că aceasta n-ar fi fost cu putință, atât timp cât eu eram de față. Dar Gersot este o fire născocitoare și mă amăgea pe la case așezate departe de locuința mea, ca și când as fi fost chemat de vreun bolnav. Eu nu știam ce înseamnă gluma, când era vorba de datoria mea de doctor și porneam de îndată ce vreun biet mujic venea la mine, spre a-mi cere să-l ajut cu știința mea medicală. Cu asemenea prilejuri Minerva rămânea singură acasă și Marius Gersot se folosea, spre a-i face câte o vizită. Odată însă i-am prins și atunci l-am dat pe ușă afară, spunându-i că a doua oară îi voi da prilejul să facă cunoștință cu vârful pumnalului meu.

— Și ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Rimsky nerăbdător.

— Într-o seară, pe când tocmai ne pregăteam de odihnă, mă pomenesc cu un bun prieten al meu, căpitanul Wladimiroff, care veni să-mi spună că, i s-a poruncit ca la miezul nopţii să înconjure cu cazaci casa în care locuiam, să mă aresteze și să mă trimită îndată spre Siberia, iar pe sora mea s-o trimită la Varșovia. Mulţumită acestei preveniri, am putut pleca la timp și la miezul nopţii, când cazacii lui Wladimiroff înconjurară locuința mea, Minerva și cu mine eram departe.

— Atunci v-aţi mutat aici?

Doctorul Leonida dădu din cap.

— Am colindat din sat în sat, tremurând în fiecare clipă, că vom fi urmăriţi, până când am ajuns la Zlepitnak. Auzind că prin ţinutul acesta nu este niciun doctor, m-am gândit să mă stabilesc aici, caci într-adevăr, în Zlepitnak nu-ți poate da de urmă nimeni. La început am vrut să-mi iau o locuință în sat. Dar aflând despre aceste ruine, și în urma venirii la cetăţuie, dându-mi seama că vreo două-trei odăi mai pot fi locuite dacă se repară puțin, am hotărât să mă mut in ele, fiindcă

eram si mai ferit de ochii lumii. De atunci trăim aici, domnule Stanislau Rimsky.

Vulturul Morţii ascultă povestirea doctorului cu multă băgare de seamă și inima lui se strânse de durere dându-și seama câte avusese de îndurat în viaţă și acest om.

— Doctore, suferința noastră este deopotrivă de mare și are multe puncte comune! Și pe mine m-a nenorocit tot tiranul acesta laș, care a vrut să-ţi răpească libertatea. Am jurat insă, sa răzbun această trădare și o voi răzbuna în modul cel mai cumplit. Eu am obiceiul să mă ţin de cuvânt.

Între timp ajunseră la ruinele cetăţuii. Vălul intunecat al nopţii se risipise și zorile se iviseră cu strălucirea lor proaspătă.

Cei doi înaintau din piatră în piatră și când ajunseră la locuința doctorului Leonida, acesta bătu în ușă.

Rimsky se pregătea să-și ia rămas bun.

Mai stai puţin, zise doctorul, să te cinstesc cu un pahar de ţuică. Dimineaţa e răcoroasă și-ţi va prinde bine!

— Rimsky se înclină curtenitor, în semn că primește învoiala.

Ei, dar ce mai e și asta? exclamă tânărul doctor nerăbdător. Adânc trebuie să mai doarmă Minerva, de n-a auzit bătaia mea în ușă.

Și bătu a doua oară, ceva mai tare. Dar nici de data aceasta nimeni nu se mișcă înăuntru.

Doctorul Leonida puse mâna pe clanţă, spre a o zgâlţâi dar în urma apăsării, ușa se deschise.

Doctorul se uită la Rimsky, uimit.

— Ce s-a întâmplat aici?... Ușa e deschisă!... Vino, să vedem, s-o căutăm pe Minerva!

Și glasul lui tremurând de spaimă, răsună puternic prin odăi:

— Minerva!... Minerva!...

Niciun răspuns.

Doctorul iesi in fosta curte a cetăţuii si incepu să strige si acolo:

— Minerva!... Minerva!...

Dar nici de data aceasta nu primi vreun răspuns.

O tăcere apăsătoare se lăsă. Medicul abia mai putu îngâna numele surorii lui. Rimsky scotoci infrigurat toate încăperile. Niciun glas de

nicăieri. Nicio urmă. Nici un semn. Rimsky cercetă din nou și iată că, de-odată ceva îi atrase atentia...
O scrisoare!

Rimsky o luă în mână, dar știind că nu poate fi adresată, decât doctorului Leonida, i-o dădu acestuia.

Tânărul doctor citi rândurile așternute pe hârtie, cu o curiozitate, învinsă tot mai mult, de o uimire fără margini și după ce sfârși, îi întinse scrisoarea și lui Rimsky, cu o mișcare negândită, automată.

— Citește!

Vulturul Morții luă scrisoarea, și într-o clipă o și citi:

„Draga Leonida,

Fii fericit... și nu te supăra pe mine că ți-am pregătit o surpriză atât de crudă. Am plecat, din propria mea voință, din propria mea hotărâre, nesilită de nimeni s-o fac! Am plecat, fiindcă așa cred eu că este mai bine. Nu te supăra... că te-am înșelat... Îți doresc să fii fericit!... Nu mă căuta... uită-mă, pentru vecie... pentru vecie! Minerva".

O durere nemărginită se putea citi pe chipul tânărului doctor și oricât de mult voi el să se stăpânească, nu-și putu învinge lacrimile.

— Minerva!... Minerva!... murmura el, deznădăjduit. Am meritat eu, să te porți astfel cu mine?

— Dar unde să se fi dus? se întrebă Rimsky.

— Unde să se fi dus? repetă doctorul Leonida, ridicându-și privirea, în care se aprinsese flacăra urii. Marius Gersot!

Apoi, căzu cu capul pe masă, plângând amarnic.

Rimsky veni lângă el, cu gândul să-l mângâie. Deocamdată însă, se uită fără să spună vreo vorbă, la nefericitul său prieten, fiindcă știa prea bine că, cel mai bun leac al durerii, sunt lacrimile. Cuvintele de mângâiere n-au efect, decât numai după ce lacrimile le-au pregătit drumul, mai dinainte.

Și doctorul Leonida plângea, ca un copil.

— Pe tata nu l-am simțit niciodată lângă mine... mama m-a părăsit de timpuriu... Minerva era singura ființă, care-mi mai rămăsese și acuma m-a părăsit și ea... și ea...

Rimsky își așeză mâna pe umărul lui Leonida.

— Reculege-te, doctore Leonida. Suntem bărbați și nici cea mai mare durere nu trebuie să ne doboare! Și eu am fost încercat de soartă,

fără nicio cruțare! Mi-am pierdut inima, mi-am pierdut iubita, am pierdut Varșovia, unde am crescut și am învățat! Când mi-am pus piciorul afară din ea, știam că nu mă mai pot întoarce acolo! Ia pildă de la mine! Privește la mine: trup de fier, voință de fier! O singură țintă am în viață: Să mă răzbun pe toți aceia, care m-au împins la pieire! O singură lozincă: Moarte trădătorilor! De aceea mi-am și ales numele de „Vulturul Morții". Cum se lasă vulturul asupra prăzii sale, ca o săgeată, pe neașteptate, tot astfel cad și eu asupra trădătorilor, când se simt mai siguri, când nici nu bănuiesc, spre a le aduce: moartea!

Doctorul Leonida își ridică încet capul și se uită cu priviri curioase la Rimsky, care urma cu voce solemnă, ca într-un extaz:

— De când am părăsit Varșovia, lumea a învățat să tremure la auzul numelui Vulturului Morții! Oriunde mă ivesc, bag groaza în aceia, care știu că au de ce să se teamă! Vulturul Morții cinstește și prețuiește pe oamenii drepți și buni la suflet, dar lovește fără milă în aceia, care se folosesc de puterea pe care o au, spre a săvârși nedreptăți și cruzimi... Mi-ai văzut tovarășii, doctore Leonida! Toți prieteni credincioși! Trăim unul pentru altul, dar dacă trebuie, știm să și murim pentru fiecare din noi!

Doctorul Leonida se ridică încet de pe scaun și se uită la Rimsky, cu o profundă admirație.

— Vultur al Morții!... exclamă el.

Rimsky îi întinse mâna.

— Doctore Leonida! Intră în rândurile noastre și vei vedea că, în mijlocul nostru, în mijlocul tovarășilor Vulturului Morții, vei uita de griji, vei uita de durerile sufletului!

Doctorul Leonida făcu câțiva pași înainte și strângând mâna întinsă a lui Rimsky, rosti, cu cea mai desăvârșită convingere:

— Vultur al Morții... intru în rândurile voastre!

Stanislau Rimsky, adânc înduioșat, își strânse la piept pe cel mai nou tovarăș al său.

CAPITOLUL 11
PRIZONIERUL MASCAT

Întoarcerea lui Rimsky fu primită cu urale în ascunzătoarea din pădurea Zlepitnak, dar și mai mare fu bucuria voinicilor când aflară că numărul lor crescuse și că noul tovarăș nu era altul, decât doctorul Leonida, al cărui suflet era cuprins de aceeași ură nețărmurită pentru contele Gorciacov și Marius Gersot, ca și sufletul oricăruia din ei.

Dar surpriza lor fu și mai mare, când Rimsky le aduse la cunoștință cealaltă noutate:

— Dragii mei, strângeți iute, tot ceea ce putem duce cu noi, fiindcă plecăm, chiar acuma!

— Unde? întrebă Severin, care se însănătoșise în câteva ceasuri, cât s-ar fi însănătoșit un altul, în câteva zile.

— Situația a devenit foarte primejdioasă pentru noi, aici. Copoii lui Gorciacov colindă prin împrejurimi, și cine știe dacă întâmplarea nu-i pune pe urmele noastre! Apoi, nu trebuie să uităm de fata primarului din Zlepitnak, Marusia, care fără îndoială va face tot ce-i stă în putință, spre a ne da pe mâna urmăritorilor. Ea a fost în peșteră și chiar dacă nu-i ardea să-și însemneze drumul, nu-i va fi greu sa dea peste ascunzătoarea noastră.

— Și unde vrei să ne duci căpitane? întrebă și Dan Dragomir.

— Fiți liniștiți, căci vă duc la adăpost, sigur. E mai bine să lipsim câtva timp de pe pământul Poloniei. În timpul acesta urmăritorii ne vor căuta tot în patrie și truda lor de a ne prinde prin împrejurimile Varșoviei, nu ne poate fi decât de folos.

Rimsky băgă de seamă că, vestea aceasta îi întristase pe toți tovarășii săi. El știa prea bine, care era pricina tristeții lor și căută să le alunge teama neîntemeiată.

— Nu trebuie să vă întristați, fiindcă chiar dacă noua noastră tabără va fi așezată pe pământ rusesc, ea se va găsi foarte aproape de granița țării noastre. Și cuibul nostru va fi pe placul vostru, al tuturor. Din el vom porni, spre a duce la îndeplinire însărcinarea, pe care ne-am luat-o și, după terminarea lucrului, ne vom înapoia fericiți în cuibul nostru de vultur, unde nu ne va tulbura nimeni!

Cuvintele lui Rimsky avură darul de a-i liniști pe voinici și fiecare își văzu de treabă, adunând cât mai în grabă, cele trebuincioase călătoriei.

În privința aceasta, Ludovica fiind cea mai îndemânatecă, o însărcinară pe ea cu împachetarea, studenții ducând pachetele, spre a

le așeza pe spinarea cailor.

Într-un ceas totul fu gata și porniră la drum... Dar nu înaintau, decât cu multă băgare de seamă, deoarece știau ca jandarmii, atât cei de prin orașe, cât și cei de la sate, fuseseră înștiințați să fie cu ochii în patru, fiindcă ceata Vulturului Morții operează prin împrejurimi. Tocmai de aceea, hotărâră să meargă mai mult noaptea, decât ziua. Dar chiar și așa, tot avură de furcă, cu o patrulă de cazaci, care li se ivise în cale, pe neașteptate. După o scurtă încăierare însă, cazacii o luară la goană, de îndată ce aflară că au de-a face cu Vulturul Morţii.

Apropiindu-se de granița rusească, trebuiau să fie cu și mai mare băgare de seamă.

— Acuma nu mai suntem departe de cetatea Rudinului! le spuse Rimsky tovarășilor săi. Dacă izbutim să trecem granița, fără vreo nouă întâlnire nedorită, mâine la amiază vom fi în noul nostru adăpost.

— Pe unde trecem granița? întrebă Dan Dragomir.

— Aici trebuie să fim cu ochii în patru, fiindcă trupele rușești sunt foarte numeroase. Cred însă că, dacă facem un mic ocol și o luăm prin pădurea aceea, vom scăpa teferi!

— Atunci să pornim îndată! zise Severin.

— Avem vreme și după-amiază, răspunse Rimsky. Acuma să luăm ceva în gură!

Făcură deci un popas, într-o pădurice, adunară vreascuri și Ludovica aprinse focul. Apoi fata luă un ulcior și dându-i-l lui Micislav, îi zise:

— Fă rost de puțină apa, să fierbem ceai, spre a ne încălzi!

Micislav porni prin pădure, nădăjduind să găsească undeva vreun izvor.

Dar nu se îndepărtă prea mult de tabără, când auziră un strigăt deznădăjduit.

— Căpitane... Căpitane... veniți... iute!

Rimsky recunoscu glasul lui Micislav.

— Auziți? Aceasta este vocea lui Micislav! Pe semne ca a fost atacat! Iute, în ajutorul lui!

Și însoțit de Dan Dragomir și doctorul Leonida, porni printre copaci pe acolo, pe unde plecase Micislav cu câteva clipe mai înainte.

— Aici... căpitane! se auzi glasul lui Micislav din apropiere și nu trecu niciun minut și voinicii îl și găsiră pe tovarășul lor în mijlocul

unui mic luminiș.

Nu i se întâmplase nimic, nimeni nu-l atacase. El însă, îngenunchea lângă un om, ce zăcea întins la pământ, în fața sa.

— Dacă nu mă înșel, este vorba de un rănit, zise Rimsky.

Doctorul Leonida își iuți pașii.

Și într-adevăr, la picioarele lui Micislav zăcea un ostaș îmbrăcat în uniformă de cazac. Din pieptul cazacului sângele curgea șiroaie, pătând în roșu uniforma de culoare pământie.

Doctorul Leonida îngenunche lângă el și-i cercetă rana. Apoi se întoarse înspre Rimsky și-i spuse încet:

— Nu-i mai putem veni în ajutor. Glontele i-a străpuns plămânii și nu mai are de trăit, decât câteva clipe!

— Sărmanul de el!

— Vrei să vorbești cu el?

— Da.

— Atunci grăbește-te! Acum mai este în simțiri!

Rimsky se aplecă deasupra rănitului, își scoase plosca și-l făcu să dea pe gât câteva înghițituri.

— Cine te-a împușcat? Grănicerii, sau contrabandiștii?

Cazacul clătină din cap.

— Din ce regiment faci parte?

— Nu... sunt... cazac...

— Dar uniforma?

— Am îmbrăcat-o... numai... așa...

— Și de ce ai îmbrăcat-o?

— Ca să-l pot... scăpa... pe bunul... meu stăpân...

— Cine e stăpânul tău?

Muribundul își ridică privirea turburată și o îndrepta asupra lui Rimsky.

— Cine... ești... tu... prietenul... sau... dușmanul... rușilor?

— Nimeni nu-i urăște pe ruși mai mult decât mine și în toată Polonia nu sunt patrioți mai înflăcărați, decât noi, aceștia din jurul tău.

— Atunci... îți spun!

— Spune, cine este?

— Prințul.. Adam... Poniatowsky...

Rimsky tresări și exclamă, îngrozit:

— Prinţul Adam Poniatowsky?... Dumnezeule, dar ce s-a întâmplat cu el? Vorbește, până când nu te părăsesc puterile.

— Îl cunoști... pe... stăpânul... meu?

— Îl cunosc. M-am întâlnit cu el chiar și de când s-a întors din surghiun!

— Atunci... ajută-l!

— Acum... câteva zile... au venit... cazacii... la castel... și au arătat... porunca... contelui Gorciacov... călăul Varșoviei... L-au luat pe bunul meu stăpân... și l-au dus... în citadelă... apoi... în miez de noapte... porunca ţarului... l-au pornit... la drum... spre... Siberia...

— Ce tot spui? exclamă Vulturul Morţii, neputându-și crede urechilor. Prinţul Poniatowsky să fi fost trimis în Siberia? Siberia?

— Pentru... toată... viaţa! șopti rănitul, cu glasul stins.

— E îngrozitor!

Moartea se și apropiase de bietul rănit, care însă se lupta cu ea din răsputeri, spre a apuca să-i mai spună unui om credincios de al prinţului Poniatowsky, tot ceea ce știa despre el. Cuvintele nu-i ieșeau din gură, decât numai cu multă greutate. Dar dorul de a-și vedea salvat stăpânul îi dădu tăria de a se împotrivi încă, măcar pentru câteva clipe, nopţii veșnice, ce voia să-l împresoare.

— Am aflat... când îl duc... și hotărâi... să-l scap... M-am îmbrăcat... cazac... și am venit cu el... până aici... Aici... au băgat de seamă... înșelăciunea... fără nici un cuvânt... căpetenia cazacilor și-a scos... pistolul... m-a împușcat... Apoi... au plecat... mai departe... m-au lăsat... aici...

— Când s-au întâmplat toate acestea? întrebă Rimsky.

— Să fie... vreo... două ceasuri... gâfâi muribundul.

— Două ceasuri? Atunci nu e prea mult! Dacă ne grăbim îi mai putem ajunge! zise el, apoi se întoarse iar spre muribund.

— Mai spune-mi, câţi sunt la număr cazacii, care îl însoţesc?

— Douăzeci... împreună cu căpetenia lor!

Rimsky se întoarse înspre tovarășii săi.

— Aţi auzit? Sunt douăzeci! Aveţi curajul să înfruntaţi o forţă de cinci ori mai mare decât a noastră, pentru a scăpa din robie figura cea mai măreaţă a luptei pentru independenţa Poloniei? Nu vă temeţi că va

trebui să muriți, sub ploaia de gloanțe a cazacilor, dacă veți încerca eliberarea eroului nostru național?

Micislav, Dan Dragomir și doctorul Leonida își ridicară mâinile, ca un singur om și cu voce solemna, Dan zise:

— Căpitane, împreună cu tine, mergem, dacă va fi nevoie, chiar și în iad! Poruncește-ne, ce trebuie să facem?

— Atunci îl vom scăpa pe prințul Poniatowsky! răspunse Rimsky, cu glas hotărât.

Pe chipul muribundului se întipări un zâmbet de fericire.

— Dumnezeu... să vă binecuvânteze!... Trăiască... libertatea... Poloniei!

Cu aceste cuvinte, credinciosul servitor își dădu sufletul.

Rimsky se ridică și se adresă tovarășilor săi:

— Înainte, voinici! Trebuie să-l scăpăm pe prințul Poniatowsky!

*

* *

Detașamentul de cazaci, care era în drum spre Siberia, făcu un popas, în marginea pădurii. Pe seama căpeteniei lor, cazacii ridicară în grabă, un cort, apoi făcură focul, spre a fierbe ceai. Chiar și în timpul popasului, prizonierul era ţinut sub pază strictă, cu toate că nu părea să fie nevoie de așa ceva, deoarece prințul Poniatowsky își primi captivitatea, cu o seninătate uimitoare.

Nobilul polonez nu voia să-și trădeze deznădejdea, nu voia să-i vadă pe cazaci, compătimindu-l, sau bătându-și joc de soarta lui vitregă. Un Poniatowsky nu trebuia să fie doborât, nici chiar de captivitatea rusească.

Și Doamne, cum îi sângera inima!... Nu din pricina captivității, fiindcă se împăcase cu gândul acesta, ci din pricina credinciosului său servitor, care-și pecetluise credința cu propriul său sânge, cu propria sa viață.

Suferințele, loviturile soartei, le îndura în tăcere și cu demnitate, fără să-și deschidă gura, spre a se plânge de ceva. Noaptea doar, din când în când, privind singur la cerul înstelat, mai scăpa câte un oftat și în ochi i se mai ivea câte o lacrimă... pentru Polonia!

Căpetenia cazacilor vorbea cu plutonierul său.

— Nici acuma nu-mi pot da seama, cum de a ajuns aici, acest polonez blestemat!

— Nici eu nu știu, domnule căpitan!

— Să nu scoateţi o vorbă, despre această întâmplare, fiindcă ar putea să devină neplăcută, pentru noi toți.

— Am înțeles, domnule căpitan.

— De aici înainte trebuie să fim cu și mai mare băgare de seamă, la prizonieri.

— Prizonieri? După cât știu eu, prințul Poniatowsky este singurul nostru prizonier!

— Da, însă pe drum mai primim un prizonier.

— Unde?

— Aici, la graniță. Tocmai din această pricină poposim.

— Și cine este prizonierul?

— Nici asta nu știu. Contele Gorciacov ni-l trimite și va fi aici, astăzi, pe la amiază.

— Atunci trebuie să sosească!

Plutonierul se uită în jurul său și scrută zarea, cu ochii lui de șoim. Deodată rămase cu privirea aţintită asupra unui punct și zise:

— Mi se pare că vin!

— Mi se pare și mie! Văd niște călăreți! întări și căpitanul.

— Să mă duc în întâmpinarea lor?

— N-ar strica!

Plutonierul sări pe cal și o luă la goană, pentru ca în curând să se întoarcă întovărășit de un nou detașament de cazaci.

Noul detașament era comandat de un locotenent, care veni până în faţa căpitanului, salută și sări de pe cal.

— Am onoarea să mă prezint, locotenentul Constantin Constantinovici, de la regimentul 4 de cazaci, din Varșovia.

— Bine ai venit, locotenente! Dumneata ai adus prizonierul?

— Da.

— Este aici?

— Da.

— Cine-l trimite?

— Contele Gorciacov.

— Și cine este prizonierul?

— Îmi pare foarte rău, dar nu pot să vă spun!

— Și de ce, nu?

— Fiindcă nici eu nu știu, domnule căpitan!

— Cum se poate?

— De altfel, contele Gorciacov are o însărcinare specială pentru dumneavoastră, domnule căpitan.

— Ce anume?

— Încă înainte de plecarea din Varșovia, prizonierului i s-a pus pe față o mască de fier. Contele Gorciacov vă trimite vorbă că masca aceasta trebuie să rămână neatinsă pe chipul prizonierului, până când va ajunge în Siberia.

— Aceasta, pentru a ascunde identitatea prizonierului?

— Așa se vede! De aceea nu știu cine este prizonierul și de aceea nu veți ști nici dumneavoastră, domnule căpitan.

— Foarte curios! Trebuie să fie o persoană distinsă!

— Și eu cred la fel. Domnul guvernator a spus că trebuie să fie supravegheat cu aceeași asprime, ca și prințul Poniatowsky.

— Aș putea să văd prizonierul?

Locotenentul Constantin Constantinovici le făcu un semn cazacilor săi și aceștia luară pe călărețul de pe ultimul cal și-l aduseră înaintea căpitanului.

— Acesta este prizonierul! raportă tânărul locotenent

— Dar prizonierul este o femeie! exclamă căpitanul, când îi aduseră în fața pe prizonierul, ce de-abia se ținea pe picioare.

Căpitanul se uită scrutător la prizonierul cu masca de fier, apoi se întoarse spre locotenent și zise, în șoaptă:

— Este ciudat că guvernatorul a început să trimită și femei în Siberia.

— Mi-a spus că ar fi o răufăcătoare foarte primejdioasă.

— Cred și eu că trebuie să fie primejdioasă, dacă s-a simțit necesitatea de a-i ascunde fața!

Făptura cu masca de fier se clătina, ca o trestie bătută de vânt și până în cele din urmă nu se mai putu ține pe picioare și se prăbuși la pământ.

Câțiva cazaci săriră lângă ea și o ridicară.

— Nu mai pot... nu mai pot! se tânguia glasul din dosul măștii de fier.

Locotenentul Constantinovici le făcu un semn cazacilor săi.

— Duceți-o să se odihnească!

Cazacii o luară în brațe și o duseră acolo, unde se odihnea celălalt prizonier, prințul Poniatowsky.

— Nici nu mă mir că nu mai poate sta pe picioare – îi spuse locotenentul Constantinovici, căpitanului de cazaci – căci de azi dimineață stă pe cal, o sforțare, pe care chiar nici noi, ostași încercați, și de-abia o putem suporta, dar încă ea, o femeie neînvățată cu călăria.

— De câte ori nu va mai cădea de pe picioare, până când va ajunge în Siberia! zise căpitanul cazacilor.

— Siberia nu este făcută pentru femei!

— Nici nu pot suporta vreme îndelungată.

Căpitanul și cu locotenentul de cazaci se așezară în fața cortului și-și băură ceaiul stropit cu rom din abundență. Peste o jumătate de ceas încălecară pe cai și porniră mai departe.

Trecură de granița rusească și merseră mai departe, mereu mai departe, ca și când drumul acesta n-ar fi urmat să se mai sfârșească niciodată.

Bietul prizonier cu masca de fier, de-abia putea să mai îndure și această nouă încercare, se clătina pe cal și în fiecare clipă se părea că se va prăbuși la pământ. În cele din urmă sosi și seara, când poposiră din nou.

Erau pe pământ rusesc și în regiunea aceasta satele fiind foarte rare, trupa se văzu nevoită să-și așeze tabăra într-un luminiș de pădure.

Bucătarul trupei îngriji de pregătirea mâncării și căpitanul Sergiu porunci ca și prizonierilor să li se dea de mâncare tot atât, cât li se dă cazacilor.

Focurile de tabără fură aprinse și toată lumea mânca cu poftă, afară de cei doi prizonieri. Gândul amândurora zbura departe. Ei își pierduseră libertatea pentru totdeauna și viața nu mai însemna pentru ei, decât un șir nesfârșit de zile fără de nădejde.

După cină ploștile cu rachiu mai umblară din mână în mână, apoi, căpitanul Sergiu porunci stingerea, după ce desemnă mai întâi pe cazacii care urmau să păzească tabăra.

Apoi, încetul cu încetul se stinseră și focurile de tabără, ici, colo mai mijind doar câțiva cărbuni aprinși. Un foc însă pâlpâi și pe mai departe. Era focul, în jurul căruia stăteau de straja cei doi cazaci, care păzeau prizonierii și liniștea taberei.

Cei doi prizonieri zăceau unul lungă altul, muți de grozăvia loviturii, cu care-i încercase soarta.

Nu se cunoșteau, unul nu știa cine este celălalt, dar amândoi simțeau că această încercare îi înfrățise.

Iar când cazacii adormiră și în jurul focului paznicii începură să îngâne cântece triste, prințul Ponyatowsky își întinse mâna încătușată și mângâie trupul tristului său tovarăș de captivitate.

— Dormi, copila mea?

La auzul acestor cuvinte care îi erau adresate pe neașteptate, prizonierul cu masca de fier tresări.

— Nu, nu dorm! Situația aceasta este atât de îngrozitoare, încât somnul nu-mi poate închide ochii.

— Trebuie să ne împăcăm cu ea, zise prințul Poniatowsky.

— Este ușor de spus, dar greu de făcut!... Eu nu mă voi putea împăca niciodată cu ea.

— Cel puțin dă-ți osteneală să fii tare, copila mea! Toată după amiaza m-am uitat la dumneata și mereu îmi era teamă că te vei prăbuși de pe cal, atât păreai de slabă.

— Mi-e tot una, răspunse fata cu masca de fier. Dacă mor astăzi, aici, sau mâine, în Siberia, nu este tot una?

— Nu este așa, copila mea, răspunse prințul Poniatowsky, și nu mă înțelege greșit, dacă adineauri ți-am spus că trebuie să te împaci cu situația. Da, trebuie să ne împăcăm cu ea... dar numai deocamdată! Și eu mă revolt, în fundul sufletului meu și necontenit mă gândesc la chipul în care aș putea scăpa din captivitate... Numai că eu nu-mi dau pe față gândurile și mă cruț, spre a fi tare atunci când va trebui să păsesc la fapte. De aceea trebuie să te cruți și dumneata, copila mea și pentru că acești câini să nu aibă prilejul de a se bucura de deznădejdea unei poloneze! Îngăduie-mi să-ți dau acest sfat, eu, care-mi iubesc patria mai presus de toate și pe care-l chinuiește cel mai mult, soarta vitregă a Poloniei.

— Dar cine ești dumneata?

— Sunt prinţul Poniatowsky.

— Prinţul Poniatowsky? Am auzit vorbindu-se de dumneavoastră, și vă stimez, cu toate că nu sunt poloneză.

— Dar ce ești?

— Românсă.

— Și de ce ţi-au ascuns faţa, în dosul acestei măști de fier?

— Contele Gorciacov a poruncit astfel, ca să nu fiu recunoscută.

— Care este numele dumitale?

— Mioara Comăneanu.

— Dumneata ești aceea, pe care contele Gorciacov a trimis-o la spânzurătoare, dar pe care a scăpat-o de la moarte Stanislau Rimsky.

— Eu sunt. Și nici nu vă puteţi închipui ce fericită m-aţi făcut, amintind numele unui bărbat, care-mi este mai drag decât orice pe lume.

— Rimsky?

— Da. El este totul pentru mine, pe acest pământ. Și-a primejduit viaţa pentru a mi-o scăpa pe a mea și trăiesc în groaznica nesiguranţă, de a nu ști, dacă mai este printre cei vii, sau mânia vampirului din Varșovia i-a pus capăt zilelor.

— E în viaţă! răspunse Poniatowsky, cu hotărâre.

— Vorbiţi cu atâta hotărâre!... Îl cunoașteţi, poate, pe logodnicul meu?

— Îl cunosc. Este un om întreg, cinstit, adevărat bărbat și bun patriot, pe care-l primesc oricând și cu dragă inimă, printre prietenii mei.

— Ce să fie cu el? Pe unde va fi?

— Fii liniștită, copila mea. Eu m-am întâlnit cu el, de când a fost silit să părăsească Varșovia. El s-a retras în adâncimea pădurilor, împreună cu prietenii săi, care l-au ajutat să încerce scăparea dumitale și de acolo, din inima pădurilor pornește să-și verse mânia și să-i pedepsească pe toţi aceia, căci merită.

— O, Rimsky... Rimsky! exclamă fata, îndurerată.

— Liniștește-te, jupâniţă Mioara, încercă bunul prinţ s-o mângâie pe prizonieră, dacă Rimsky este iubitul dumitale atunci poţi fi încredinţată că el va încerca să te scape, încă înainte de a ajunge în Siberia.

— Dacă s-ar întâmpla astfel! Vai, Doamne, oare-mi va fi dat să mai simt odată îmbrățișarea brațelor sale voinice, așa cum le-am simțit în chilia plângerii, din temnițele Varșoviei, unde s-a strecurat în hainele sângeroase ale călăului, numai spre a mă salva de la moarte?

— Sunt pe deplin încredințat că, ziua aceasta de fericire va veni, urmă prințul Poniatowsky, și tocmai de aceea te sfătuiesc să cauți să fii cât mai tare, cât mai oțelită. Nu respinge mâncarea, așa cum ai făcut până acuma, fiindcă puterile ți se vor irosi și vei avea nevoie de ele. Mănâncă cu poftă și nădăjduiește în ziua în care va răsări iarăși soarele libertății pentru dumneata. Dar îmi dai voie să te mai întreb ceva, jupâniță?

— Porunciți, prințe Poniatowsky.

— Cum ai ajuns dumneata aici, când în Varșovia se răspândise vestea că... că ai...

— Nu vă sfiiți... rostiți cuvântul... că aș fi înnebunit, în urma grozăviilor executării?

— Așa este! Iartă-mă. Dar nu voiam să întrebuințez cuvinte atât de lugubre!

— Într-adevăr nu lipsise mult, ca toate veștile, care se răspândiseră despre mine să devină o realitate. Zile întregi am îndurat chinuri îngrozitoare, vedenii fioroase mă urmăreau necontenit și mereu vedeam în fața mea furca spânzurătorii, mereu simțeam pe gât lațul frânghiei și mi se părea că zăresc sania, în care se găsea Stanislau Rimsky, alunecând pe gheața Vistulei.

Cazacii trăgeau neîncetat după el... Deodată mi se păru că Stanislau cade din sanie... că gheața Vistulei se vopsește în roșu... că lupii năvălesc, spre a-i sfâșia trupul neînsuflețit. Groaznic era visul acesta, care mă chinuia zi cu zi... și fără îndoială că aș fi înnebunit, dacă n-ar fi fost lângă mine prințesa Fedora Feodorovna, care m-a îngrijit cu o dragoste ca de mamă.

— Fedora Feodorovna? Dar toată lumea vorbește la Varșovia că, prințesa rusă ar fi drăguța contelui Gorciacov!

— Nu am căutat să scormonesc trecutul. Știu însă că, Fedora Feodorovna mă încuraja cu o dragoste neprecupețită și am auzit-o cu urechile mele, și de nenumărate ori, certându-se cu guvernatorul, din pricina mea. În cele din urmă, dându-și seama că, nici chiar în

apartamentul ei, viața mea nu mai era la adăpost, vorbi cu doctorul său de casă, care mă îngriji ca pe o nenorocită cu mintea întunecată și în cele din urmă rândui lucrurile astfel, ca să fiu transportată în casa de nebuni. Fedora Feodorovna mă liniști, spunându-mi că acolo voi fi la adăpost, deoarece în casa de nebuni nu mă mai poate ajunge răzbunarea contelui Gorciacov. De aceea am și primit să intru alături de nenorociții cărora durerea le întunecase minţile. Mai târziu, prinţesa mi-a trimis vorbă că, în curând va părăsi palatul guvernatorului, spre a se duce la una din proprietăţile sale din Rusia, unde mai târziu mă va aduce și pe mine. Prinţesa fugi, într-adevăr, dar peste câteva zile mă văzui iarăși în fața vampirului Varșoviei. Guvernatorul aflase unde mă găsesc. Pesemne că spionii lui nu mă pierdură din ochi nici o singură clipă și de îndată ce Fedora Feodorovna ieși din Varșovia, trimise să fiu adusă înaintea lui, spre a-și potoli setea de răzbunare.

— Blestematul!

— Simţea o adevărată plăcere, văzând cât sufeream, cât îmi era de groază de el. Nu se gândi mult, în alegerea sentinţei. Nu moartea, ci Siberia! Nu pentru câţiva ani, ci pe vecie! Trebuia să plec îndată, fără să-mi iau rămas bun, de la cineva. Și de atunci mi-au așezat pe față această groaznică mască de fier, care mă chinuiește neîntrerupt, care mă împiedică să văd și să mănânc ca lumea.

— Și de ce a poruncit să ţi se ascundă chipul, în dosul acestei măști?

— Mi-e teamă de frumusețea ta, îmi spuse guvernatorul, când am fost dusă înaintea lui. Mi-e teamă că, vei ispiti pe cineva, care apoi te va ajuta să fugi. Și aceasta nu vreau să se întâmple. Vei purta masca de fier, până când vei ajunge în Siberia.

Și lacrimile începură să se prelingă pe sub masca de fier. Apoi, Mioara Comăneanu urmă, tristă:

— Un ceas mai târziu am fost legată pe spinarea unui cal și părăsii Varșovia, întovărășită de un detașament de cazaci. Trecând prin fața casei, unde locuiau rudele mele și unde mă întâlnisem cu Stanislau, de atâtea ori, credeam că mi se rupe inima de durere. Amintirea clipelor fericite de mai înainte îmi reveni în minte și plângeam, plângeam în hohote, în dosul măștii de fier. Și drumul începu, ducând prin pădurile și satele Poloniei, în vreme ce atât însoţitorii mei, cât și sătenii, se uitau curioși la prizonierul cu masca de fier. De câtva timp, viața mea n-a fost

decât un chin și aș putea spune că de luni de zile, singurul meu ceas de bucurie a fost acesta, în care v-am cunoscut pe dumneavoastră, Prințe Poniatowsky.

Prințul strânse mâna atât de greu încercatei romance.

— Ai încredere în Dumnezeu, copila mea, zise el, cu blândețe, și vei vedea că El îți va trimite iubitul, spre a te scăpa. Dar nu trebuie să-ți pierzi curajul, nici chiar dacă n-ai putea să scapi acuma din captivitate. Nădejdea nu trebuie pierdută, ea trebuie să trăiască în inimi, întotdeauna!

— Cât sunteți de bun, prințe! zise Mioara Comăneanu, adânc mișcată. Fiecare cuvânt al dumneavoastră mă liniștește, ca un balsam tămăduitor.

— Să ținem laolaltă, copila mea. Să ne împărtășim durerile, spre a le putea îndura mai ușor. Nu se știe ce va aduce ziua de mâine. Am mulți prieteni la Petrograd, care nici nu știu încă, cum că prințul Poniatowsky, care a avut încredere în cuvântul țarului, a fost trimis în Siberia. Dacă știam că nu mă pot încrede în cuvântul țarului, n-aș fi venit acasă. Nu încape nici o îndoială că prietenii mei din Petrograd vor face tot ce le va sta în putință, spre a mă scăpa și dacă planul lor va reuși și voi fi iarăși liber nu mă voi liniști, până când nu te voi fi scăpat și pe dumneata. Să avem încredere în ajutorul lui Dumnezeu, copila mea. Sunt încredințat că va sosi ziua în care te vei putea întoarce în frumoasa dumitale Românie și-l vei duce cu dumneata și pe prietenul meu Rimsky. Atunci, nimic nu se va mai putea împotrivi fericirii voastre, fiindcă mâna lui Gorciacov n-ajunge așa departe.

Un oftat adânc ieși din dosul măștii de fier.

— Vai. Prințe, cât de frumos descrieți dumneavoastră viitorul! Dar ce se va întâmpla atunci când, ferească Dumnezeu, nu se va îndeplini niciuna din aceste speranțe ale dumneavoastră? Dacă nici eu nu voi fi scăpată de Stanislau Rimsky, nici dumneavoastră, de prietenii din Petrograd?

— Atunci... vom rămâne prieteni și atunci, răspunse prințul Poniatowky, netulburat, vom colinda împreună prin nesfârșitele câmpii de zăpadă ale Siberiei și împreună vom coborî în minele de plumb, care au înghițit atâția nenorociți... Și acuma, noapte bună, jupâniță Mioara! Să dormim, fiindcă mâine avem de străbătut un drum tot atât de

obositor ca și cel de astăzi și trebuie să îndurăm cu tărie noile încercări, care ne vor mai aștepta.

— Noapte bună, prinţe Rimsky! sună răspunsul blând, din dosul groaznicei măști de fier.

După aceea nu se mai auzi niciun cuvânt, în apropierea prizonierilor, afară de cântecul trist al cazacilor de lângă foc.

— Volga ne cheamă... Volga ne cheamă! cântau ei, cu voce tristă, adormitoare.

Dar în curând se obosiră și cazacii tot cântând, și ochii începură să li se închidă. Zărind însă foaia de cort mișcându-se și văzându-l pe locotenentul Constantin Constantinovici, ieșind sub cerul liber, își alungară somnul îndată și se uitară scrutător în jurul lor.

Numai drumul locotenentului nu-l spionară, fiindcă unui biet cazac nu i se cuvine să știe ce face ofiţerul său.

În timpul acesta Constantin Constantinovici se plimba prin marginea taberei, trăgând din pipă, și având aerul că ieșise din cort, numai spre a-și fuma o pipă de tutun. Mai târziu însă, când se încredinţa că ostașii nu-l mai păndeau cu privirile lor curioase, se furișă înspre acea parte a taberei, unde se odihneau prizonierii.

Și sărmana Mioara Comăneanu nici nu aţipise bine, când se deșteptă din somn, simţind o mână, care-i mângâia părul.

Apoi simți două brațe vânjoase, ridicând-o de la pământ și ducând-o departe, tot mai departe de locul în jurul căruia păzeau cei doi cazaci.

Cel dintâi gând al său se îndreptă spre numele iubitului dar nu îndrăzni să-l rostească decât în gând. Din pricina întunericului și a măștii de fier, care-i îngreuna vederea, ea nu putea să-și dea seama, cine era mântuitorul ei misterios.

Nu simţi, decât atingerea a două braţe puternice. Și la două braţe puternice se gândise, mai înainte de a adormi. La acele două brațe, care nădăjduia că vor veni spre a o scăpa.

Dar când ajunseră ceva mai departe de foc și străinul începu să-i vorbească, ea își dădu seama îndată că, n-avea de a face cu Rimsky.

— Femeie misterioasă, șopti Constantin Constantinovici, spune-mi cine ești? Aceasta este seara cea din urmă, pe care o petrec în jurul tău. Mâine trebuie să mă înapoiez la Varșovia și încă în seara aceasta vreau să aflu cine ești.

— Dă-mi drumul!

— Cred că ești frumoasă, uluitor de frumoasa!

— Ţine-ţi gura!

— Numai de aceea ţi-au pus masca de fier pe obraz, ca nimeni să nu cadă în ispită zărindu-ţi faţa, ca nimeni sa nu încerce să te scape.

— Într-adevăr, acesta a fost gândul contelui Gorciacov.

— Și spune-mi, cine ești, care este numele tău?

— Nu, nu... nu mă chinui!

— Bine! Atunci îţi voi spune eu! Tu ești Mioara Comăneanu care l-ai ucis pe băiatul guvernatorului.

— De unde știi?

— Ce-ți pasă? Poate că am aflat încă pe când eram în Varșovia, poate că nu știu decât de câteva minute, când am auzit convorbirea ta cu Poniatowsky și când credeai că nimeni nu vă aude. Dar nu-ţi frământa capul cu asemenea nimicuri. Mioara Comăneanu, ci află că te iubesc.

— Taci!

— Nu mă opri! Vreau să-ţi spun tot!

— Locotenente Constantin Constantinovici, gândește-te că s-ar putea întâmpla să fii văzut de cazacii tăi!

— Ce-mi pasă mie de cazaci?

— E în joc situaţia ta!

— Ce-mi pasă mie de situaţia mea?

— Nici de Siberia nu te temi?

— Cel puţin voi fi lângă tine!

— Constantin Constantinovici, ai fost însărcinat cu paza mea, îndeplinește-ţi deci îndatorirea.

— Mi-e silă de poruncile mai marilor mei, mi-e silă și-l urăsc pe contele Gorciacov și numai pe tine te iubesc!

— Dă-mi drumul! Lasă-mă să mă odihnesc, căci mâine mă așteaptă oboselile unui nou drum istovitor.

— Mâine vom fi departe de aici, dacă mă asculţi. Îţi voi lua de pe față masca de fier și vom zbura spre libertate.

Mioara Comăneanu îl împinse de la sine pe locotenent și trupul i se cutremură sub simțământul de dezgust.

— Ne vor executa, pe amândoi.

— Nu te teme!

— Nu, nu, dă-mi pace!

— Dacă nu vrei de bună voie vei voi altfel.

Și dintr-o singură mișcare cuprinse fata în brațe.

Mioara Comăneanu se apăra îngrozită. Îl împinse de la sine pe locotenent, dar Constantin Constantinovici nu era omul care să renunțe cu atâta ușurință la o țintă pe care și-o pusese în minte. O prinse pe Mioara din nou în brațe și o strânse tot mai puternic la pieptul său.

Mioara Comăneanu izbucni, deznădăjduită:

— Lașule! Cât de josnic trebuie să-ți fie sufletul, dacă nu te sfiești să ataci o femeie, care nu se poate apăra!

— Te-am rugat să vii cu mine! De dragul tău aș fi fost gata să-mi jertfesc rangul de ofițer! N-ai vrut să vii și atunci mă port cu tine, așa după cum cred eu că se cuvine, așa după cum îmi place mie!

— Dă-mi drumul!

— Nici în ruptul capului!

— Mizerabile!

— Vei fi a mea!

Fata scoase un țipăt, îngrozită:

— Vai, dacă ar fi Rimsky aici...

— Cine-l cheamă pe Rimsky? se auzi o voce tunătoare din pădure.

În aceeași clipă o detunătură răsună în mijlocul copacilor... apoi încă una... și încă una!

Constantin Constantinovici sări în picioare.

— La arme cazaci! strigă el, Suntem ata...

Mai mult nu apucă să zică. Răsună încă o împușcătură și Constantin Constantinovici se lungi la pământ, cu fruntea însângerată.

Locotenentul regimentului de cazaci din Varșovia se sfârși, fără a mai îngâna vreo vorbă.

De departe se auzi din nou vocea tunătoare.

— Înainte, voinici! Trebuie să-l scăpăm pe prințul Poniatowski! Jos cu asupritorii poporului polonez!

Si iarăși urmă o salvă de pușcă.

Căpitanul Sergiu se ivi speriat în fața cortului. Dar cazacii și puseseră mâna pe arme și trecură la contraatac.

De-abia acuma își dădu seama Rimsky, ce grea era însărcinarea pe care și-o luase. Dușmanul era mult mai numeros decât ceata prietenilor săi. După socoteală lui, ar fi trebuit să se măsoare cu douăzeci de oameni, dar cei douăzeci de oameni se înmulțiseră cu cazacii lui Constantin Constantinovici, care avea de gând să se înapoieze la Varșovia, de-abia a doua zi.

Cel dintâi gând al căpitanului Sergiu, fu să așeze prizonierii la adăpost, fiindcă își dădu seama îndată, că acest atac nu putea să aibă alt scop decât salvarea prințului Poniaiowsky, sau poate a misteriosului prizonier cu chipul ascuns sub masca de fier.

Printre cazaci se răspândi ca fulgerul, vestea înfiorătoare:

— Vulturul Morții... Vulturul Morții!

Dar căpitanul Sergiu se răsti la cazacii săi, de-i băgă în sperieți:

— Dobitocilor, fricoșilor, trântiți-vă la pământ și deschideți-vă ochii! Atunci veți vedea că focurile vin numai din patru părți. Chiar dacă unul ar încărca puștile, tot nu sunt decât cinci, iar noi de zece ori pe atâția! Dacă nu suntem în stare să le venim de hac nici acestora, atunci suntem vrednici să ne bată cu cnutul, până ne dăm sufletul!

Cuvintele acestea de îmbărbătare folosiră.

Cazacii atacară cu o sălbăticie de nedescris. Puștile pârâiau fără întrerupere și ostașii ajungeau tot mai aproape de pădure. Cu toate că gloanțele trimise din dosul pomilor, care alcătuiau o minunată acoperire, doborau la pământ necontenit pe cazacii care se avântau prea nebunește spre pădure, grosul trupei înainta mereu, apropiindu-se pas cu pas de ascunzătoarea celor care atacaseră.

Sergiu răcnea ca un turbat:

— Trebuie să punem mâna pe ei! Băgați de seamă la Rimsky! Trebuie să-l prindem viu pe Vulturul Morții!

Și împușcăturile nu mai conteneau.

Înăuntru, în cort, cei doi prizonieri așteptau cu înfrigurare sfârșitul acestei sângeroase încăierări.

— Aud rostindu-se numele Vulturului Morții. Nu ți-am spus eu că Rimsky va veni?

— Vai, dacă m-ar scăpa! exclamă Mioara, cu un oftat adânc.

Fața prințului Poniatowsky se întunecă.

— Ascultă!... Mi se pare că trebuie să renunţăm la nădejdea de a fi salvaţi de data aceasta! Împușcăturile se aud tot mai îndepărtate, ceea ce însemnează că trupa de cazaci a fost mai tare decât ceata voinicilor!

— Dumnezeule! Numai de nu i s-ar întâmpla vreun rău!

Mioara Comăneanu înălţă spre cer o rugăciune fierbinte, în care implora îndurare pentru iubitul său, pe care-l știa în primejdie de moarte. În vremea aceasta prinţul Poniatowsky pândea cu încordare desfășurarea luptei.

Acum nu mai încăpea nici o îndoială că, detașamentul de cazaci izbutise să respingă atacul voinicilor lui Rimsky. Nu se mai auzeau decât împușcăturile cazacilor. Armele voinicilor Vulturului Morţii răsunau foarte rar și de la o depărtare crescândă.

Și într-adevăr, Stanislau Rimsky fusese nevoit să comande retragerea. El își dădu seama îndată că avea de-a face cu o forţă mult superioară și de aceea nici nu se mai gândi să reînnoiască atacul, căci în cazul acesta ar fi urmat să-și omoare toţi oamenii în zadar.

Stanislau Rimsky nu se temea de moarte și niciunul din tovarășii săi n-ar fi șovăit să-l urmeze din nou, dar Vulturul Morţii nu voia să-și jertfească voinicii, numai de dragul unei morţi vitejești.

— Ne retragem! îi strigă el Ludovicăi, care se găsea lângă el și care la rândul său transmise porunca lui Dan Dragomir, acesta lui Micislav, doctorului Leonida și lui Severin.

Și atunci începură să se retragă, încet, cu multă băgare de seamă, de la un copac la altul, fără a oferi o ţintă descoperită gloanţelor căzăcești, până când ajunseră la locul unde erau legaţi caii.

Aici, Vulturul Morţii își strigă tovarășii pe nume, pe rând.

— Suntem toţi? Slavă Domnului! Dar ce însemnează aceasta? Dane ce-i cu tine, sângerezi?

— Nu-i nimic! răspunse Dan Dragomir.

— Și tu, Ludovica?

— Un glonte mi-a străbătut braţul!

— De ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă nu merită să-i dăm atâta însemnătate! Să mergem!

— Bine, să mergem! La cel dintâi popas doctorul Leonida vă va da îngrijirile sale.

Cu aceste cuvinte Vulturul Morţii sări pe cal și ceilalţi îi urmară pilda.

— Să nu credeţi, zise el, că retragerea aceasta înseamnă o fugă rușinoasă. Inima mea sângerează mai mult decât oricare alta, că n-am putut să-l salvăm pe prinţul Poniatowsky, eroul luptei pentru neatârnare. Dar trebuia să ne împăcăm cu soarta. Sunt pe deplin încredinţat că, nici prinţul Poniatowsky, nu ne ia în nume de rău că am renunţat la această luptă, în care am fi căzut până la cel din urmă, fără să slujim cât de puţin, cauza noastră sfântă. Atât pentru el, cât și pentru izbânda finală, este mai bine dacă rămânem în viaţă, ducând mai departe steagul reînvierii!

— Așa este, căpitane! întări Dan Dragomir.

Între timp, ajunseră departe. Dar căpitanul Sergiu nu se mulţumi numai să respingă atacul, ci hotărî să și urmărească pe oamenii Vulturului Morţii.

Niciodată în viaţă nu i se va mai îmbia un prilej atât de bun, de a se distinge înaintea guvernatorului din Varșovia, ca în împrejurările de faţă.

De luni de zile Rimsky este urmărit de adevărate armate de cazaci, dar până acuma nimeni nu izbutise să-i dea de urmă măcar. Ceata voinicilor avea la îndemână atâtea adăposturi minunate, încât reușea să se facă nevăzută tocmai în clipa în care cazacii jubilau, că în sfârșit, au pus mâna pe Vulturul Morţii și pe oamenii lui.

Acuma i se oferea prilejul să pună mâna el pe temutul cavaler al codrilor.

Căpitanul Sergiu se și vedea înaintat la gradul de maior și i se părea că pe pieptul lui au și început să lucească pietrele scumpe ale decoraţiei ce i se va da pentru fapta vrednică de laudă, de a-l fi prins pe Vulturul Morţii. Câtă lume adunată pe străzi și izbucnind în urale nesfârșite când el va intra în Varșovia, în fruntea detașamentului care-l va aduce, legat cobză, pe Vulturul Morţii!

Cu aceste gânduri vanitoase în minte, căpitanul Sergiu le porunci cazacilor să pună mâna pe Rimsky, chiar dacă pentru aceasta ar trebui să piară jumătate din detașamentul său. El lăsă lângă corturi câţiva cazaci, care aveau însărcinarea să păzească prizonierii și să îngrijească

de răniţi, apoi porni în urmărirea Vulturului Morții, în fruntea celorlalţi oameni ai săi.

Cazacii porniră în goană sălbatică după fugari, dar Stanislau Rimsky își conduse tovarășii cu atâta iscusință, încât soldaţii le pierdură urma, mai înainte de a ajunge în bătaia puștilor.

Zorile începuseră să se ivească.

Rimsky cunoștea împrejurimile, cunoștea nesfârșitele păduri, care se întindeau jur împrejurul lor și știa că cetatea Rudinului trebuia să fie prin apropiere. Acolo găseau un adăpost sigur și mai târziu, dacă împrejurările se mai schimbau, va mai găsi el un prilej de a-l elibera pe prinţul Poniatowsky.

Un ceas trecea după altul și mica trupă de voinici înainta mereu, nefăcând decât un scurt popas, ca doctorul Leonida să lege rănile lui Severin și ale Ludovicăi. Cei doi răniţi nici nu clipiră din ochi, când doctorul le spălă și le bandajă, rănile.

Stanislau Rimsky zâmbi:

— Tocmai la timp s-a alăturat nouă doctorul Leonida, căci aveam mare nevoie de un tovarăș care să ne poată da ajutoare medicale. Și mi se pare că, de astăzi înainte va trebui să facem apel foarte des la știința doftoricească a bunului nostru tovarăș.

— Cu dragă inimă! răspunse doctorul Leonida, zâmbind. Totuși, aș prefera să aveţi nevoie cât mai puţin de știința și de leacurile mele.

— Și nu-ți pare rău că ai intrat în mijlocul nostru? Ia te uită, nu a fost îndeajuns sălbatica urmărire a cazacilor, acuma trebuie să mai îngrijești și de răniți!

— Nu-mi pare rău și nici nu-mi va părea vreodată, căci am intrat în rândul unor oameni care luptă pentru adevăr și dreptate! răspunse doctorul Leonida, cu glas solemn.

Rimsky îi strânse mâna, cu căldură.

— Ești vrednic de noi! Astăzi ne-ai dat dovadă că nu te temi de pârâitul puștilor de cazaci; ai luptat vitejește și suntem mândri de tine.

Rana lui Dan Dragomir nu era prea adâncă și nici glontele, care străbătuse braţul Ludovicăi, nu atinsese osul, sau mușchii principali.

Curajoasa fată se dovedi a fi și ea vrednică de Vulturul Morții. În vreme ce doctorul Leonida curăţa gaura pe unde trecuse plumbul căzăcesc, ea nu scosese o vorbă, nu scosese un geamăt.

— Încă puţină răbdare, voinici! se adresă Vulturul Morţii tovarășilor săi, peste câteva ceasuri vom fi la adăpost. În cetatea Rudinului vom avea vreme să ne odihnim și acolo nu ne vor da de urmă nici cei mai iscusiţi copoi ai rușilor.

După ce doctorul Leonida sfârși cu bandajarea răniţilor, voinicii încălecară din nou și porniră mai departe.

Stanislau Rimski călărea în frunte. El scruta zarea cu priviri curajoase, această zare care făcea parte din ţinuturile cele mai frumoase în sălbăticia lor, ale Rusiei. Marele șes al Rusiei începea mai departe. Aici se mai ridicau înspre cer, munţi uriași și pământul era acoperit cu păduri, fără de sfârșit. Părâurile de munte șerpuiau la fiecare pas și ici-colo se ridicau ruinele unor cetăţui părăsite, sau zidurile mândre ale noilor castele, ce dădeau ţinutului o priveliște din cele mai fermecătoare.

— Ce ţinut minunat! exclamă Rimsky, privind cu admiraţie la panorama ce se desfășura înaintea ochilor săi. Om trebuie să fie acela, care să ne dea de urmă, când ne vom ascunde în mijlocul acestor păduri uriașe.

— Ai dreptate, căpitane! întăriră și voinicii.

Deodată, Rimsky zări în depărtare zidurile unui turn, care se ridica măreţ înspre cer.

— Priviţi acolo!

Fiecare își întoarse capul în direcţia arătată.

— Aceea este cetatea Rudinului, noul nostru adăpost.

Voinicii își îndemnară caii să meargă mai iute, spre a ajunge cât mai curând în noua lor ascunzătoare. Întâmplările din zilele din urmă îi obosiseră peste măsură și fiecare era dornic de câteva ore de odihnă.

CAPITOLUL 12
CUIBUL VULTURILOR

Deodată, Rimsky își opri calul.

— Aşteptaţi-mă aici! zise el, coborând de pe cal și pornind pe jos înspre cetate.

El se înţelesese cu Fedora Feodorovna, pe când se întâlnise cu ea în hanul unde intrase spre a căuta un cal de schimb, ca la sosirea

voinicilor sub cetate, să o vestească printr-un semn mai dinainte hotărât.

În curând ajunse în dreptul acelei părți a cetății, pe care i-o desemnase prințesa, pentru a-i da semnalul stabilit. După ce găsi ferestrele în dosul cărora se găsea apartamentul Fedorei Feodorovna, Rimsky imită de trei ori fluieratul unei mierle.

Așteptă câtva timp și văzând că nu se arată nimic, se gândi că poate semnalul n-a fost auzit. De aceea îl mai repetă, de data aceasta mai tare.

Atunci una din ferestrele bătrânei cetăți se deschise și în cadrul ei se ivi chipul frumos al prințesei Fedora Feodorovna.

Rimsky ieși dintre copaci pentru o clipă, și-și flutură pălăria. Prințesa îi răspunse, făcându-i semn cu vălul pe care-l ținea în mâini.

După aceea fereastra se închise și Rimsky se retrase în dosul copacilor.

Trecură vreo zece minute. Vulturul Morții se aștepta la această întârziere, deoarece știa că prințesa trebuia să părăsească cetatea pe ascuns, fără să fie observată de cineva, fiindcă dacă trezea vreo bănuială se sfârșea și cu siguranța ascunzătorii. În cazul când și alții ar fi aflat că cetatea Rudinului servea de adăpost Vulturului Morții și tovarășilor, se puteau aștepta oricând ca vreun servitor necredincios să trădeze taina vreunui guvernator rus.

Mai trecură încă zece minute, până când, în sfârșit, poarta grea a cetății se deschise și prin ea ieși prințesa Fedora Feodorovna, călărind pe un armăsar numai foc și pară.

Prințesa călări înainte, în galop și nu-și încetini mersul, decât numai după ce se închise poarta cetății în urma ei și deci scapă de privirile pânditoare ale servitorilor.

Rimsky își dădu seama că prințesa a părăsit castelul spunând că face o plimbare călare și de aceea intră și el în pădure, pentru a se întâlni cu Fedora Feodorovna în mijlocul desișului, unde întâlnirea nu putea fi spionată de niciun curios.

Vulturul Morții se furișă de la un copac la altul, apropiindu-se tot mai mult de călărețul îndepărtat, trudă care îi fu înlesnită și de faptul că prințesa își mâna calul la pas acum.

Când crezu că este îndeajuns de departe de cetatea Rudinului, prințesa descălecă, își legă calul de un copac și așteptă sosirea Vulturului Morții.

— Cu plecăciune, prințesă! o salută Rimsky pe Fedora Feodorovna. Am sosit, împreună cu oamenii mei, la cetatea Rudinului spre a răspunde invitației de găzduire, pe care ne-ați făcut-o cu atâta bunăvoință!

Apoi luă mâna prințesei și o sărută curtenitor.

— Îmi țin făgăduiala, Slanislau Rimski! răspunse ea. Privește la turnul acela din vârful stâncilor, unde nu se adăpostesc decât vulturii!

Privirea lui Rimsky urmă direcția arătată de mâna întinsă a prințesei.

— Îl văd.

— Acolo va fi ascunzătoarea Vulturului Morții.

— Pare să fie un adăpost sigur! zise Rimsky, dând din cap.

— Nimeni nu-și poate închipui că turnul acela din vârful stâncilor, de care se pare că nimeni nu se poate apropia, îl așteaptă pe Vulturul Morții și pe tovarășii săi, tot atât de bine aranjat, ca și oricare altă locuință boierească!

— Într-adevăr, prințesă?

— Nici o ușă nu duce la ascunzătoare, dar aici, în mijlocul pădurii se găsește un drum secret, pe care se poate merge până în cetatea Rudinului. Vino și ți-l voi arăta. Pe urmă îți vei putea conduce singur oamenii, până la... Cuibul Vulturilor, căci așa se numește turnul.

Cu aceste cuvinte, Fedora Feodorovna o luă înainte, uitându-se cu luare aminte la copacii pe lângă care trecea. Deodată se opri în dreptul unuia din ei. Trunchiul uriaș al copacului trăda o vârstă de mai multe veacuri. Prințesa îl înconjură și se opri apoi în fața unei peșteri, care se deschidea la câțiva pași de copac.

— Vezi această peșteră prin care nu s-au mai rătăcit oameni, poate de zeci de ani? Intrarea îi este acoperită cu ferigi și nimeni nu bănuiește cât de departe se întinde această grotă, care printr-un tunel subteran, se sfârșește în Cuibul Vulturilor.

Rimsky privi uimit la intrarea tunelului subteran.

— Adu-ți oamenii aici și mergând mereu înainte, vei ajunge la ascunzătoare. Acolo totul este pregătit pentru venirea voastră și veți găsi tot ceea ce aveți nevoie.

Apoi prinţese se întoarse, se îndreptă înspre locul unde își legase calul, și peste câteva clipe Rimsky auzi galopul calului, care o ducea pe prinţesă înapoi, spre cetatea Rudinului.

Vulturul Morţii își însemnă bine drumul până la intrarea în tunelul subpământean, apoi se întoarse la tovarășii săi, spre a-i conduce la noua lor ascunzătoare.

Voinicii îl așteptau cu nerăbdare, fiindcă trecuse mai bine de un ceas, de când se despărţiseră.

— Începusem să credem, căpitane, îi zise doctorul Leonida când îl zări, că ţi s-a întâmplat vreo nenorocire. Ne temeam să nu-ți fi dat cineva de urmă și voiam să pornim în căutarea ta.

— Nu trebuie să vă faceţi gânduri negre din pricina mea, răspunse Rimsky, râzând, eu sunt întotdeauna cu ochii în patru.

— Dragostea cu care te înconjurăm noi, căpitane, este un talisman sigur, care te apără de primejdii, zise și Ludovica.

Vulturul Morţii mângâie cosiţele fetei, apoi se adresă tovarășilor săi:

— Putem porni.

În curând după aceea, ajunseră la intrarea în peșteră.

— Unde duce? întrebă Severin curios.

— Acolo! Vedeți turnul acela din vârful stâncilor?

— Dar până acolo drumul e lung!

— Lung este și tunelul subpământean.

— Și ce facem cu caii?

— Îi lăsăm aici, în pădure, până când vom izbuti să le găsim un adăpost și credincioaselor animale.

Rimsky porunci să se aprindă făclii, apoi dădu la o parte ferigile din gura peșterii și voinicii dispărură unul după altul, în întunecimea grotei.

În frunte mergea Rimsky, apoi urmau pe rând, Dan Dragomir, doctorul Leonida, Ludovica, Severin și ultimul nenea Micislav.

Nu înaintară decât câteva minute și deodată se păru că peștera se sfârșește. La început nu trebuiră decât să aplece capul apoi să se încovoaie, iar în cele din urmă nu mai puteau înainta decât pe brânci.

Severin începuse să deznădăjduiască, gândindu-se că drumul s-a sfârșit. Dar ochiul ager al lui Rimsky observă iute că stăpânul de pe

vremuri al cetăţii fusese un om iscusit, care poruncise să se construiască o ușă, care de-abia să se vadă, chiar și la lumina făcliilor.

— Am găsit! exclamă el, plin de bucurie, și opintindu-și umărul voinic, ușa se deschise, scârțâind. După mine!

Partea aceea a peșterii, în care umblaseră până acum, era o alcătuire a naturii. Ceea ce urma de aici înainte însă era făcut de mână omenească. Voinicii se găseau într-un tunel înalt, bine lucrat, care dovedea ca stăpânul cetăţii Rudinului, cheltuise mulți bani și mult timp, cu construirea acestui drum tainic.

După ce își văzu toți tovarășii în tunel, Rimsky închise ușa din nou și voinicii porniră înainte.

Acuma nu mai trebuia să meargă pe brânci și nici măcar încovoiat. Cel mai înalt din toți era Dan Dragomir, dar nici chiar el nu trebui să-și aplece capul.

Să fi tot mers vreo zece minute, când deodată ajunseră la niște scări, a căror înălţime li se păru nesfârșită. Urcaseră vreo două sute de trepte și tot nu i se zărea capătul. În cele din urmă, faclia din mâna lui Rimsky lumină o puternică ușă de fier. Un oftat de ușurare ieși din pieptul Vulturului Morţii.

— Am ajuns!

Apoi apăsă pe clanţă și ușa se deschise.

Înaintea lor se întindea o sală mare, în mijlocul căreia se găsea o masă pusă anume pentru Rimsky și tovarășii săi. Pe masă mâncarea era din belșug, iar într-un colţ fusese așezat un butoiaș cu vin.

Dar mai era ceva acolo, ce atrăsese atenţia voinicilor.

Prinţesa Fedora Feodorovna, îmbrăcată în costumul ei de călărie, ședea în picioare lângă masă și zâmbea.

— Urez bun sosit Vulturului Morţii și tuturor prietenilor săi! În turnul acesta veți fi bine adăpostiți și vă veți putea refugia oricând, din fața primejdiilor care v-ar amenința.

Rimsky și oamenii săi mulţumiră adânc mișcaţi pentru bunătatea prinţesei, care îi pofti îndată să se așeze la masă, spre a se întări cu mâncare și băutură, după greutăţile îndurate în timpul din urmă.

Numai Vulturul Morţii nu urmă pilda tovarășilor săi. El o însoți pe prinţesă, care-l chemă să-i arate și celelalte încăperi ale turnului.

Din sala unde voinicii se așezară la masă cu o poftă de mâncare asemănătoare unor lupi flămânzi, se deschidea o privelişte minunată. De-abia acuma puteau ei să-și dea seama cât de sus urcară pe treptele acelea, care nu mai voiau să se sfârșească. Pădurile se întindeau adânc la picioarele lor, iar în depărtare șerpuia râul Rudin, ca o panglică de argint.

— Acum să mergem mai departe, spuse prinţesa.

Alături de sala în care mâncau tovarășii săi se mai găseau alte două odăi, în care ajungând, Rimsky nu-și mai putu stăpâni curiozitatea care-l chinuia de câteva minute.

— Cum ați ajuns aici, prinţesă? întrebă el.

— Ţi-am spus că și cetatea Rudinului este legată cu turnul din vârful stâncilor, printr-un drum secret. Iar drumul acesta este mult mai scurt, decât acela pe care ai venit cu prietenii dumitale.

— Și unde se găsește ușa ascunsă, prin care aţi pătruns aici?

În loc de orice răspuns, Fedora Feodorovna apăsă pe un buton și peretele se despărţi încet în două, în spatele lui ivindu-se o gaură întunecoasă. Stanislau Rimsky era uimit, dar în același timp privirea lui trăda și o vădită îngrijorare.

Fedora Feodorovna își dădu seama de pricina acestei îngrijorări și căută să-l liniștească.

— Știu la ce te gândești, zise ea. Te rog însă să fii fără teamă, fiindcă nimeni nu va deschide ușa aceasta. Îţi făgăduiesc, niciodată nu voi fi curioasă să știu unde te duci, ce faci și ce plănuiești. Vei fi singurul stăpân aici, ca și când ușa aceasta nici n-ar exista.

Rimsky se uită la prinţesă, cu o privire de recunoștinţă.

— Totuși, reluă Fedora Feodorovna, ar fi mai bine dacă ai locui dumneata în odaia aceasta. S-ar putea întâmpla ca dumneata să vrei să-mi spui ceva și atunci pe drumul acesta poţi ajunge cu ușurinţa până la mine. Iar în cazul, când eu aș vrea să-ţi comunic ceva, bătrânul meu servitor, care este singurul ce cunoaște drumul, afară de mine, și care îmi este credincios până la moarte, ar putea să-ţi aducă știrile mele, fără să fie nevoit să se întâlnească cu prietenii dumitale.

— Totul se va întâmpla după dorinţa dumneavoastă, Prinţesă!

— Acuma să mergem, să-ţi arăt și celelalte părţi ale turnului.

Din odaia menită să-i servească lui Rimsky drept locuinţă, pornea o scară în spirală, care ducea în sus. Prinţesa mergea înainte, dar Vulturul Morţii venea îndată în urma ei, luminându-i calea, cu faclia pe care o ţinea în mâna ridicată. Nu se putea şti ce surpriză îi aştepta în locurile acestea, pe unde de zeci de ani nu mai călcase picior de om.

La ivirea razelor făcliei, o sumedenie de lilieci zburară de prin crăpăturile pereţilor, iar păianjenii alergară cu miile, în colţul ascuns al pânzelor lor.

Îndată ajunseră la o nouă uşă de fier, pe care prinţesa o deschise cu una din cheile aduse cu sine, cheie pe care apoi o dădu lui Rimsky.

Uşa se deschise cu un scârţăit strident şi razele facliei luminară interiorul turnului.

Dar nu apucară să facă decât doi-trei paşi, când Rimsky rămase împietrit în faţa priveliştii ce se desfăşură înaintea sa, iar Fedora Feodorovna se înspăimântă într-atâta, la vederea grozavă dinaintea lor, încât îşi pierdu cunoştinţa şi şi-ar fi frânt gâtul, prăbuşindu-se pe scări, dacă Rimsky nu era acolo spre a o prinde în braţele sale vânjoase.

În partea cea mai îndepărtată a odăii turnului se ivise o făptură ciudată, supranaturală, care nu părea să fie nici om şi nici animal, fiindcă numai capul îi semăna cu acela al unui pitic. Dar Rimsky nu putu să-şi dea seama, dacă acel ceva alb, care înconjura chipul acesta, pe care numai cu multă bunăvoinţă putem să-l numim chip, era o barbă albă, sau o lumină orbitoare şi nici nu putu să-şi dea seama dacă trupul acesta, în aparenţă supranatural era învăluit într-o mantie de purpură, sau era împresurat de un foc ce ardea cu pâlpâiri aprinse.

La câţiva paşi de ei, îşi luă zborul în sus şi Rimsky rămase cu privirea încremenită asupra acestei făpturi, asemenea căreia nu mai văzuse în viaţa lui.

Nu putea să-şi închipuie ce era apariţia aceasta ca din poveşti, ce fel de făptură alungată din fundurile iadului şi tare ar fi vrut să alerge după ea, spre a-i dezvălui taina întunecată, dar prinţesa zăcea fără simţire în braţele sale şi el trebui să se uite liniştit, cum monstrul acesta apocaliptic urca tot mai sus, zburând parcă, spre vârful turnului.

Deodată, lui Rimsky i se păru că turnul fusese inundat cu nori înăbuşiţi de fum. Apoi se auzi o pârâitură înăbuşită, urmată de căderea câtorva cărămizi, care se desprinseră din vârful turnului.

Tainica fantomă dispăruse.

Încetul cu încetul își reveni în fire și prințesa și se uită la Rimsky cu priviri nedumerite.

Vulturul Morții ardea de curiozitatea de a afla secretul turnului din vârful stâncilor și o întrebă:

— Prințesă, ce a fost aceasta?

— Nu știu.. nu știu... bâigui Fedora Feodorovna, ameţită încă, pe jumătate.

— O făptură ciudată, de neînchipuit...

— Îngrozitoare...

— Parcă-l mai vad și acuma, pe monstrul acela! Și oricât îmi frământ creierul, nu pot găsi nicio tălmăcire!

— Suntem niște proști, amândoi! zise Fedora Feodorovna, în șoaptă. Credeam că am avut o fantomă și ar trebui să ne dăm seama că nu există fantome, nu există reveniri din lumea cealaltă!

— Dar flăcările care îl împresurau, fumul, pe care l-a împrăștiat în turn, pârâitul, care a smuls cărămizile din zid și chipul acela asemănător cu un glob de foc?... Nu mai încape nici o îndoială că, în turnul acesta a sălășluit o făptură ciudată, neînțeleasă de noi, care nu se aștepta să-i turburăm liniștea ascunzătorii sale.

Fedora Feodorovna privea zăpăcită înaintea sa.

— Poate că totul n-a fost decât o închipuire! Vreun foc, ce arde undeva, nu prea departe de cetate, a putut să se oglindească aici, iar ceea ce am văzut noi, poate să nu fie decât vreun liliac speriat. În ceea ce privește norul de fum înăbușitor, el poate să fie tot atât de bine un nor de praf! Privește praful acesta, adunat aici de veacuri! Iar de câteva cărămizi, care se desprind dintr-un zid mâncat de vreme și cad pe lângă noi, nu trebuie să ne speriem.

— Fedora Feodorovna, dumneavoastră ați găsit tălmăcire pentru tot ceea ce am văzut și am simţit, dar din sufletul meu tot nu ați reușit să alungați încredințarea că, această făptură misterioasă trăiește într-adevăr!

— Și totuși, nu poate fi vorba despre o făptură vie, răspunse prințesa cu hotărâre, deoarece turnul n-a mai fost locuit de veacuri, oamenii Vulturului Morții sunt cei dintâi care mai aduc viață în el.

În clipa aceea ajunseră în vârful turnului și cu toate că Rimsky nu făcuse altceva până atunci, decât să caute urmele ciudatei făpturi, ajungând la înălțimea aceea ameţitoare, frumuseţea nebănuită a priveliștii ce se întindea înaintea ochilor săi îl făcu să uite cu totul chiar și de monstrul apocaliptic, pe care îl zărise cu vreun sfert de ceas în urmă.

În vârful cel mai înalt al turnului se găsea un cuib de vulturi.

— Cât de bine nimerit este numele pe care i l-aţi dat acestui turn, Fedora Fedorovna! zise el. Vulturii și-au făcut cuibul în vârful turnului, vulturii locuiesc și în încăperile lui!

După aceea, întorcându-se puţin, zări podul care lega cetatea Rudinului de Cuibul Vulturilor.

— Nu mi-aţi spus nimic despre podul acesta, prinţesă! zise el, arătând în vale.

— Pe acolo am venit eu. Podul acesta leagă turnul cu ușa ascunsă a odăii mele. Pe vremea străbunilor decedatului meu soţ, el se numea Podul iadului.

Fedora Feodorovna îi vorbea lui Rimsky pentru prima oară despre soţul ei, Fedor Feodorovici. Pe vremuri se vorbise foarte mult în toată Rusia, despre această ciudată căsătorie și ea ajunse pe limba gurilor sparte, chiar și la Varșovia, cu prilejul ședерii prinţesei în palatul guvernatorului.

Uluitor de frumoasa prinţesă nu fusese căsătorită, decât trei zile. La șaisprezece ani fusese măritată ca Fedor Feodorovici, care pe vremea aceea împlinea șaizeci. În schimb Feodorovici era putred de bogat.

El stăpânea nenumărate moșii, păduri, mine, castele, cetăţi și palate și nu se poate spune că prinţesa sărăcită a făcut o afacere proastă, când a primit mâna bătrânului Romeo.

Fedor Feodorovici muri în ziua a treia a căsniciei sale și toată nemărginita sa avere, care nici nu putea fi socotiră, trecu asupra tinerei Fedora Feodorovna.

Averea aceasta a fost administrată de părinţii săi, până la majorat. Atunci însă, fermecătoarea prinţesă luă asupra ei mânuirea bogăţiilor și în clipa de faţă era socotită printre cei mai bogaţi locuitori ai Rusiei.

— Multe legende sunt legate de cetatea și de turnul acesta, zise Fedora Feodorovna, cu glasul ei blând, melodios. În evul mediu partea

aceasta a Rusiei era stăpânită de cavalerii haiduci care aveau puteri nemărginite și care tăiau și spânzurau, după bunul lor plac. Și strămoșii soțului meu s-au îmbogățit în chipul acesta. Ei atacau negustorii bogați, care se duceau la bâlciurile din Varșovia, Lemberg și Cracovia. De multe ori atacurile erau săvârșite când negustorii se duceau cu marfa la târg, dar mai ales, când se întorceau cu pungile pline cu aurul dobândit pentru mărfuri. Era mai ușor să iei o pungă cu bani, decât să-ți baţi capul cu căruțe întregi de marfă. Dar nu se mulțumeau numai să le ia banii, ci îi mai aruncau și în închisoare. Turnul acesta în care ne găsim acuma, servea drept temniță. După ce aflau cine este, ce avere are și unde se îndeletnicește cu negoțul respectiv, trimiteau un curier la familia lui, ca să mai stoarcă și un preț de răscumpărare. După ce sosea curierul cu prețul de răscumpărare, în fața prizonierului se deschidea ușa, prin care am venit eu și i se spunea să-și vadă de drum, căci acuma este liber. Oricine își poate închipui bucuria prizonierului. El alerga pe pod, spre libertate, dar ajungând la mijloc simțea că pământul îi fuge de sub picioare și că se prăbușește mereu.

— Groaznic!

— Podul a fost astfel construit, încât să se desfacă în două la mijloc, în urma unei singure apăsări pe un buton. După căderea aceluia care trebuia să-l treacă, podul se împreuna din nou, fără a lăsa și se bănuiască ce cursă înfiorătoare ascundea înfățișarea lui nevinovată.

— Și dumneavoastră Prințesă, ați venit pe podul acesta?

— Da.

— Și nu v-ați temut că se va desface sub picioarele dumneavoastră?

— Dacă cineva și-ar pierde vremea, cred că ar da peste butonul ascuns. După câte știu eu însă, podul nu s-a mai deschis de câteva sute de ani. Temelia i-a rămas tot atât de solidă, ca și pe vremuri, iar când trec pe el, nici prin minte nu-mi vine să mă gândesc câți nenorociți și-au găsit moartea.

Rimsky ascultase cu o vădită curiozitate, povestirea prințesei.

Ei mai rămaseră câtva timp în vârful turnului, apoi Fedora Feodorovna i se adresă astfel:

— Acuma, Vultur al Morții, ai văzui totul! N-ai vrea să te întorci la prietenii dumitale?

— Aveți dreptate, Fedora Feodorovna, răspunse Rimsky, să mergem.

Și porniră să coboare treptele acoperite de praf.

Ajungând în odăiță, Rimsky îi mulțumi prințesei, adânc înduioșat, pentru toată dragostea și amabilitatea pe care o arătase.

— Niciodată n-aș fi îndrăznit să mă gândesc că-mi va mai fi dat să mă bucur de atâta îngrijire și siguranță! Bunăvoința pe care ne-ați arătat-o a întrecut orice așteptare.

— Singura mea dorință este să vă simțiți bine.

— E groaznic când te gândești, prințesă, că la Varșovia aș fi fost în stare să vă ucid, fiindcă văzându-vă alături de contele Gorciacov, credeam că sunteți o dușmancă și iată că, acuma trebuie să-mi dau seama că nici cel mai bun prieten al meu nu s-ar fi purtat cu mine așa, după cum v-ați purtat dumeavoastră.

Cu o mișcare blândă, Fedora Feodorovna întrerupse cuvintele de mulțumire ale voinicului și își întinse mâna, spre a-și lua rămas bun.

— Așadar, ne-am înțeles, Vultur al Morții! Ți-am făgăduit că nu voi tulbura liniștea oaspeților mei, aștept însă să fiu anunțată de îndată ce ei vor avea nevoie de ceva.

Rimsky sărută mâna pe care i-o întinse prințesa, apoi Fedora Feodorovna apăsă pe butonul secret și ușa tainică se deschise. Peste câteva clipe, trupul ei mlădios dispăru în întunericul deschizăturii.

Rimsky se întoarse la prietenii săi.

Aceștia erau în toiul mâncării și chiar și din vin gustaseră de câteva ori. Doamne, de când nu se mai ospătaseră ei, atât de fără grijă, în mijlocul unei case de oameni! În peștera din pădurea de la Zlepitnak bătea vântul și mereu erau amenințați să fie descoperiți de urmăritori.

Pe când aici?...

Toți erau încântați și-l binecuvântau pe căpitan că le-a găsit un adăpost atât de bun, numai Dan Dragomir părea îngrijorat.

Iar când Vulturul Morții se înapoie, nu se sfii să-i mărturisească și lui pricina îngrijorării sale.

— Mă gândesc și mă răzgândesc, zise el, dacă femeia aceasta, care astăzi ne primește cu atâta dragoste în casa sa, nu ne va trăda într-o bună zi!

femeia aceasta, care astăzi ne primește cu atâta dragoste în casa sa, nu ne va trăda într-o bună zi!

Rimsky își bătu prietenul pe umăr și răspunse, zâmbind:

— Fii fără teamă, Dane!

— Nu trebuie să uiți, zise voinicul român, că prințesa a trăit vreme destul de îndelungată, alături de contele Gorciacov!

— N-am uitat! Pot să-ți spun însă, că, ea îl urăște pe Gorciacov, cel puțin tot atât de mult, cât îl urâm și noi pe blestematul vampir al Varșoviei!

— Bine, căpitane, răspunse Dan Dragomir, cuvântul tău este sfânt, pentru noi. Dar la noi, românii, bărbații au un obicei bun, acela de a nu încredința femeilor păstrarea tainelor lor.

— Te temi în zadar, Dane, zise Rimsky, încă odată. Atâta timp cât eu sunt lângă voi, nu trebuie să vă fie frică. Și nici să nu vă temeți că vom fi trădați! Cunoașteți pumnalul meu cu plăselele de fildeș și fără îndoială că vă mai aduceți aminte de jurământul, pe care l-am făcut la Varșovia, de a străpunge cu acest pumnal inima acelora, care ne-ar trăda. Pumnalul acesta are multe însărcinări de îndeplinit și spre a nu le uita, le voi însemna chiar cu vârful lui.

Cu aceste cuvinte el ridică pumnalul în mână și apropiindu-se de ușă, săpă un nume:

„Gorciacov”

Dar nu se întoarse la masă, ci sub numele guvernatorului Varșoviei mai săpă un al doilea nume. Literele se formau una după alta, sub vârful ascuțit al pumnalului și peste câteva minute, când se dădu la o parte din dreptul ușii, tovarășii săi citiră:

„Gersot”

— Moarte lor! strigară voinicii, ca un singur om.

Ochii lui Rimsky străluceau, hrăniți de un foc sălbatic și arătând cu vârful pumnalului în spre ușă, zise:

— Bine ați spus, prieteni! Moarte lor! Acești doi oameni mai trăiesc, dar nu vor mai trăi vreme îndelungată. Mâna mea răzbunătoare va cădea pe capul lor foarte curând! Și soarta aceasta îi așteaptă pe toți aceia care vor îndrăzni să se împotrivească voinței noastre.

O scurtă tăcere urmă acestor cuvinte ale Vulturului Morţii. Dan Dragomir, fu acela care rupse liniștea.

— Dar dacă s-ar dovedi că Fedora Feodorovna nu ne este prietenă credincioasă, așa după cum se arată astăzi?

Rimsky se uită lung la voinicul român, apoi răspunse încet, dar apăsat:

— Atunci și numele ei va fi scris pe acest răboj!

Trecu o lună.

Iarna se pregătea de ducă prin împrejurimile Rudinului. Copacii pădurilor începuseră să-i îmbrace mantiile de verdeață, florile își scoaseră capul pe la rădăcinile arborilor, întreaga fire reînviase și țăranii din ţinutul Rudinului începură să iasă la câmp, spre a pregăti arăturile de primăvară.

Vulturul Morţii găsise un adăpost minunat, pentru el și tovarășii săi, în turnul de pe stânci, unde erau în siguranţă deplină, în toate privinţele. Ei dăduseră nenumărate raite prin satele înconjurătoare ale Varșoviei. Numele lui era rostit cu teamă, de toţi aceia, care se știau cu vreo pată pe conștiință și era prea slăvit de cei mici și asupriţi.

Împreună cu tovarășii săi, Rimsky pornea aproape în fiecare zi, prin comunele din apropiere și pedepsea toate nedreptăţile, care i se aduceau la cunoștință.

Cum se lăţea vestea: Vine Vulturul Morţii, oamenii se ascundeau îngroziţi prin case și Rimsky trecea ca o furtună prin satele rusești.

Și întocmai ca și la Varșovia, tot astfel începuseră și în împrejurimile Rudinului să se născocească legendele cele mai neînchipuite, pe socoteala Vulturului Morţii.

Unii vorbeau despre cruzimea isprăvilor sale și dădeau ca pildă păţania cămătarului Beekoff, peste capul căruia Rimsky aprinsese casa. Este adevărat că Beekoff scăpase de moarte, mulţumită unui om de încredere al său, Andrei Acolov, dar nenumărate hârtii, care dovedeau datoriile nenorociţilor săteni, fură mistuite de flăcări, așa că Beekoff nu mai putea acum să scoată la mezat colibele și cele câteva mobile sărăcăcioase ale mujicilor. Firește că în urma acestei fapte ţăranii ridicau în slava cerului numele Vulturului Morţii, care-i scăpase din ghearele cămătarului.

Beekoff făcu jalbă, atât la guvernatorul din Varșovia cât și la șeful circumscripției Rudinului, plângându-se împotriva isprăvilor Vulturului Morții.

Dar și alte lucruri se povesteau despre Vulturul Morții.

O bătrână și săracă femeie spunea că, într-o noapte, cineva îi bătu la fereastră și când o deschise, văzu înaintea sa un bărbat învăluit într-o mantie neagră. Ea recunoscuse îndată pe Vulturul Morții. Spaima îi fu atât de mare, încât își pierdu cunoștința, iar când își reveni în fire, vizitatorul nocturn dispăruse. Voind să închidă fereastra, zări o pungă plină cu galbeni așezată pe pervazul ferestrei. Strigătul de groază se transformă într-un strigăt de bucurie. Și biata femeie nu-și mai credea ochilor. Cum era să-și creadă că, toată bogăția aceasta era a ei, care până atunci nu avusese nici măcar pâine îndeajuns, pentru copiii săi. Se gândea că Vulturul Morții uitase doar punga acolo și că va veni să și-o ia, când privirea îi căzu pe un petec de hârtie ce se găsea lângă punga cu galbeni. Pe hârtie erau scrise următoarele:

«Te zbați în mizerie, împreună cu cei șase copii ai tăi. De astăzi înainte nu vei mai duce lipsuri și nici griji nu vei mai avea».

Nimeni nu voi să creadă în spusele bătrânei, până când aceasta nu arătă punga plină cu galbeni și petecul de hârtie, scris chiar de mâna Vulturului Morții.

Așa umblau din gură în gură poveștile despre isprăvile lui Rimsky. Adeseori se întâmpla ca vreun detașament de cazaci să dea peste el și să-l urmărească: Dar Vulturul Morții călărea pe un cal ce fugea ca vântul și de îndată ce apuca să intre în pădurea Rudinului, dispărea fără urmă, de parcă-l înghițea pământul. Scotoceau toată pădurea, până în părțile ei cele mai îndepărtate, nu lăsau tufă, nu lăsau văgăună necercetată, dar de urma Vulturului Morții nu erau în stare să dea.

Cuibul Vulturilor nu-și trăda taina.

* * *

Într-o frumoasă dimineață de primăvară, Stanislau Rimsky călărea pe șoseaua națională. Cetatea Rudinului era departe, în urma lui și în fața sa începuseră să se ivească albele căscioare din Meniza. Ajungând în

apropierea orășelului, coborî de pe cal, își legă credinciosul animal, de un copac al pădurii iar el însuși intră în orășel pe jos. În piață era mare mișcare, deoarece era ziua târgului săptămânal și Rimsky se amestecă printre oamenii care mergeau în sus și-n jos, căutând să-și cumpere cele trebuincioase.

Printre clădirile, care se ridicau în piaţă, atenţia lui Rimsky fu atrasă îndeosebi de una, cea mai înaltă și mai frumoasă.

Curios, Rimsky intră în vorbă cu un om și-l întrebă:

A cui este casa aceasta?

— A primarului! fu răspunsul, urmat de următoarele cuvinte rostite cu glas morocănos:

— Nu i-a fost tocmai greu să-și ridice o asemenea casă!

Rimsky observă amărăciunea cu care târgoveţul rostise aceste cuvinte și hotărî să urmeze conversaţia începută, spre a afla ce se ascundea în dosul acestor vorbe ale omului.

— De ce? întrebă el. Are venituri atât de însemnate? Niciodată nu mi-aș fi închipuit că Moniza face parte din orășelele bogate ale Rusiei!

— Bogat, e el bogat, dar averea, nu și-a făcut-o din muncă cinstită, ci din samavolnicii. Știe el, Petru Plevnic, primarul Menizei, cum să-și înmulţească rublele!

— Dar ce face?

— Dacă rămâi aici, până la închiderea târgului, vei vedea cu proprii tăi ochi, cum știe să gospodărească primarul nostru! Totuși, nu vei avea prilejul să vezi, decât partea cea mai blândă a îndeletnicirilor sale. Isprava care-i face fală numelui a început atunci, când a fost numit primar al Menizei. Mai înainte de toate a cumpărat cele mai bune locuri, care se găseau înăuntrul hotarului orașului. Preţurile le hotăra el și nimeni nu se putea împotrivi. Pe aceia care totuși, îndrăzneau să ridice vreo jalbă, nu se liniștea, până când nu-i alunga din oraș. Când ai puterea în mâini, nu este greu să-ţi duci la îndeplinire nici chiar gândurile cele mai nesăbuite. Așa s-a îmbogăţit Petre Plevnic, cumpărând cu sila pământurile orășenilor. Apoi și-a clădit această mândră casă, cu material gratuit. Constructorului, zidarilor, lemnarilor, le-a rămas dator și cine oare îndrăznește să-și ceară drepturile de la puternicul primar al Menizei? Nimeni! Fiindcă nenorociţii știu prea bine că, aceasta ar însemna izgonirea lor din oraș!

Rimsky ascultă cu îndurerare jălania cetăţeanului, care exprima tot amarul nenorociţilor locuitori ai orășelului. Și după ce auzi toate acestea, ajunse la convingerea că, nu și-a pierdut timpul în zadar vizitând Meniza, deoarece își îmbogăţi cunoștinţele cu noi și interesante descoperiri.

Dar aceste descoperiri însemnau o nouă sarcină pentru el.

Înainte de toate voia să facă cunoștință cu temutul primar al orașului, și pentru aceasta prilejul i se oferi mai curând decât ar fi putut nădăjdui.

Bâlciul săptămânal era pe sfârșite, când deodată mulțimea se dădu la o parte, speriată.

Pe drumul astfel deschis se ivi un bărbat burtos, urmat de doi voinici, îmbrăcați în uniforma servitorilor primăriei. Rimsky auzi mulțimea șoptind:

— Primarul!

— Petru Plevnic!

Atunci Rimsky se dădu mai aproape și se uită bine la stăpânul atât de temut al orașului.

Dar omul acesta nu avea deloc înfățișarea tiranilor care trebuiesc să fie temuți, ba dimpotrivă, părea o apariție caraghioasă, luată din una din caricaturile timpului. În ochii burtosului doar ardea un foc viclean, nemilos.

El se plimba mândru printre târgoveți și mulțimea se dădea în lături, respectuoasă, dinaintea lui.

Deodată se opri în fața unei căruțe încărcate cu lemne.

— Cum dai lemnele? îl întrebă el pe țăranul, care era proprietarul căraților și al conținutului său.

— Patruzeci de ruble, tătucă!

La auzul acestor cuvinte primarul izbucni într-un urlet ca de fiară sălbatică.

— Patruzeci de ruble? Asta este o mârșăvie nemaiauzită! Dar ce crezi tu că eu fur banii, ca să pot plăti patruzeci de ruble pentru o căruța eu lemne?

— Tătucă, zise țăranul umil, patruzeci și cinci de ruble este prețul, dar pentru dumneata am lăsat mai ieftin.

— Auzi acolo, patruzeci și cinci încă! urlă mai departe Petru Plevnic, aruncând fulgere din ochi. Mi se pare mie că tu nu ești în toate mințile.

— Crede-mă tătucă, se rugă țăranul, niciunde nu se vând mai ieftin!

— Vă învăț eu să le dați mai ieftin, câinilor! strigă primarul, furios. Credeți voi că multă vreme vă mai bateți joc de biata populație a

orașelor, vânzându-le marfa voastră blestemată pe prețuri atât de mari? Niciun cuvânt mai mult: îmi dai lemnele pentru douăzeci de ruble?

— Nu pot să ţi le dau tătucă, se tângui bietul om, căci ţi-am lăsat ceea ce aș fi câștigat la ele!

— Mi le dai pentru douăzeci de ruble? întrebă Petru Plevnic, pentru a doua oară, de data aceasta însă, mult mai aspru.

— Tătucă, cum poţi să ceri dumneata, primarul bogat, de la un mujic sărac, să plătească din buzunar, la marfa pe care ţi-o vinde?

— Mi le dai, sau nu mi le dai? La întrebarea aceasta să-mi răspunzi!

— Nu pot să ţi le dau!

— Petru Plevnic se întoarse la cei doi servitori comunali:

— Duceți-l la primărie și să-i dați douăzeci de lovituri de cnut. După aceea îl veţi întreba, dacă-mi dă lemnele cu douăzeci de ruble. Dacă nu se învoiește, îi mai daţi douăzeci și cinci...

Țăranul tremura ca varga.

Cei doi zbiri se apropiară de el și-l prinseră la mijloc, unul de braţul stâng, celălalt de dreptul. Bietul om era mai mult mort decât viu, deoarece știa că Petre Plevnic nu avea obiceiul să se mulţumească numai cu amenințările și adeseori se folosea de cnut, ca mijloc de tocmeală. De aceea strigă, deznădăjduit:

— Ia-le! Ia-le Numai nu pune să mă bată!

Petru Plevnic le făcu zbirilor un semn și aceștia dădură drumul bietului ţăran, la picioarele căruia primarul aruncă douăzeci ruble.

— Ciudaţi oameni mai sunteți și voi! zise el, batjocoritor. Trebuie să vă amenințe omul, pentru ca să-i luaţi paralele!

În vreme ce primarul urmase această tocmeală puţin obișnuită, ceilalți negustori își strânseră marfa, spre a nu păți și ei ca țăranul cu lemnele. Bieții oameni se gândeau că, mai bine să rămână cu marfa nevândută, decât să le-o ia Plevnic, pe un preț de nimic.

Așa că târgul săptămânal din Meniza se goli foarte repede.

Zbirii duseră lemnele cumpărate de Plevnic în curtea primăriei și uitându-se după căruța ce se îndepărta, îl cuprinse o mânie atât de neţărmurită, încât rupse în bucăți hârtia de douăzeci de ruble.

Vulturul Morții văzuse cele petrecute și sufletul lui fierbea împotriva neomenosului primar, care nu se sfiise să se folosească de puterea ce-i fusese încredințată de autorități, spre a prăda de fructul muncii sale, de

săptămâni întregi, pe un nenorocit de țăran, care nu-și putea căuta dreptul, decât tot numai la acela care-l jefuise. Pentru țăran însă, Rimsky simți o adevărată milă și hotărî să-i vină în ajutor.

Deoarece, în vreme ce săteanul stătea cu capul în mâini, în mijlocul pieții, Vulturul Morții se apropie de el și-i vârî în mână o hârtie de cincizeci de ruble.

— Ține banii, pe care îi merita marfa ta. Și acuma, sus capul și nu mai boci ca o femeie!

Țăranul rămase uimit și se uită nedumerit la necunoscutul acesta, care-i plătise lemnele, cu un preț atât de bun... fără să se folosească de ele măcar, deoarece le luase primarul. Când se mai dezmetici, începu să cerceteze, dacă nu cumva hârtia era falsă. Dar până să se încredințeze că era bună, necunoscutul dispăru de lângă el și când vru să-i mulțumească pentru acest dar neașteptat, nu mai avea cui.

În timpul acesta, Rimsky hotărî să se răfuiască cu nemilosul asupritor al populației din Meniza și ajungând acasă, cel dintâi gând al său fu să ia pumnalul cu plăselele de fildeș și să sape un nou nume pe ușa osândiților:

„Plevnic"

După ce le istorisi tovarășilor săi, cele aflate la bâlciul săptămânal din Menisa, aceștia izbucniră în groaznice blesteme la adresa asupritorului și priviră cu mulțumire la numele lui Plevnic, care fusese încrustat lângă acela ale lui Gorciacov și Gersot.

Apoi se întoarseră curioși înspre Rimsky.

— Și acuma ce ai de gând să faci, căpitane?

— Planul nu este destul de bine rumegat, totuși, cred că de data aceasta nu voi mai avea nevoie de ajutorul vostru, ci de al...

— Al cui? întrebă Micislav, văzând că Rimsky șovăie.

— Al Ludovicăi! zise Vulturul Morții.

Auzind rostindu-i-se numele ei, fata sări de pe scaun, fericită.

— Vai, căpitane, cum să-ți mulțumesc că te-ai mai gândit și la mine? Spune-mi, ce să fac? Sunt gata să mor pentru tine, dacă-mi vei cere!

CAPITOLUL 13
CURIERUL ŢARULUI

După ce trecură câteva zile Rimsky porni din nou spre Maniza.

De data aceasta însă, nu se mai duse dimineaţa, ci târziu, pe înserat, după ce stelele ieșiseră pe cer și luna îi lumina calea.

Rimsky își lăsă calul să meargă la pas și când ajunse în Maniza, ferestrele caselor se întreceau în întunecime cu bezna nopţii.

Calul și-l legase și de data aceasta la marginea pădurii și intră în oraș pe jos, călcând ușor, ca și când s-ar fi temut ca zgomotul pașilor săi să nu trezească locuitorii din somn.

În faţa unei case se opri. Nu-i fu greu să nimerească aici, fiindcă era casa cea mai mare, cea mai frumoasă din oraș, era casa primarului.

La una din ferestrele de la etaj mai era lumină.

— Am venit prea devreme! murmură Vulturul Morţii și porni mai departe, să se plimbe prin străzile pustii ale orășelului. Înapoindu-se mai târziu, în faţa casei primarului, văzu că lumina se stinsese și-n dosul ultimei ferestre.

Rimsky se apropie de casă, se rezemă de un pom și aşteptă liniștit.

Deodată, poarta se deschise aproape fără zgomot și o făptură învăluită într-o mantie neagră se furișă până lângă Vulturul Morţii.

— Tu ești Ludovica? întrebă Rimsky, în șoaptă, mângâind capul fetei.

— Eu sunt, căpitane! răspunse fata, tot în șoaptă.

— Ţi-ai îndeplinit însărcinarea foarte bine! Sunt mulţumit de tine!

Cuvintele acestea o umplură de bucurie pe fată.

— Știi prea bine, căpitane, zise ea, că aceia, care au umblat la școala ta, se pricep să iasă din orice încurcătură.

— Bine! Atunci povestește-mi; ce s-a întâmplat cu tine după ce te-ai despărţit de noi?

— Am făcut totul, așa, după cum mi-ai poruncit tu.

De îndată ce ai izbutit s-o amăgești pe menajera primarului, m-am prezentat la Petru Plevnic și i-am spus că aș dori să capăt o slujbă în casa lui. Primarul s-a arătat foarte drăguţ cu mine, mai drăguţ decât m-aș fi putut aștepta...

— Pe semne că i-ai plăcut, fiindcă Petru Plevnic nu prea are obiceiul să fie drăguț cu lumea!

— Și eu cred că lucrurile stau astfel, întări fata, mai ales judecând după cele ce au urmat.

— Spune mai departe.

— Primarul mi-a spus îndată că, fosta lui menajeră a fost agreată de un domn, care i-a oferit o sută de ruble pe lună, dacă vrea să meargă la castelul lui din Grodus. Menajera a primit propunerea, mai ales că străinul îi dăduse și o sută de ruble, ca să aibă pentru cheltuielile de călătorie și părăsi casa primarului. Petru Plevnic era încântat că am venit la timp, căci dacă nu-i pleca menajera, ar fi fost cam greu să-mi dea vreo slujbă în casa lui.

— N-a bănuit nimic?

— Cum putea să bănuiască ceva? I-am arătat certificatele pe care le-ai plăsmuit tu, iscălind numele unor boieri ruși și primarul era încântat că va avea o menajera, care a servit în case așa de mari.

Rimsky dădu din cap, mulţumit.

— Primarul, urmă Ludovica, mă puse să-mi despachetez lucrurile și-mi văzui de treabă, prin casă. El se arătă foarte mulţumit cu mâncarea, pe care i-am pregătit-o pentru prima oară și drept răsplată, mă ciupi de obraz.

— Și tu?

— Firește că am răbdat eu, ce am răbdat, dar când a vrut să mă sărute cu buzele lui cărnoase, l-am cam repezit. Asta nu i-a prea plăcut lui Petru Plevnic și mi-a explicat, pe ton de imputare, că o menajeră trebuie să fie mândră, când stăpânul se interesează de ea.

Rimsky începu să râdă.

— Și eu am râs de explicaţia burtosului primar. Atunci m-a așezat la masă cu el, m-a întrebat unde m-am născut, ce au fost părinţii mei, ba chiar și dacă am vreun ibovnic. Firește că l-am liniștit, spunându-i că n-am pe nimeni pe lume și că singurul meu scop este să lucrez câţiva ani, spre a-mi aduna ceva zestre, ca apoi să mă pot mărita cu un om de treabă. Primarul găsi că mă gândesc sănătos și-mi spuse că la el în casă voi putea rămâne cât vreau, iar când îmi voi fi găsit un om care să-mi placă, îmi făgădui să mă ajute și el cu câte ceva de ale casei. Am lăsat totul așa după cum spunea el și am început să-mi dau osteneala de a

face totul, după voia lui, firește, cât se putea, de a-i găti mâncările care știam că-i plac, într-un cuvânt, de a-l face să se simtă cât mai bine, sub gospodăria mea. M-am lăsat chiar și să mă sărute, cu toate că, numai Dumnezeu știe, ce scârbă îmi era, seara însă, încuiam bine ușa camerei mele. Măsura aceasta de prevedere se dovedi a nu fi fost luată în zadar, căci la cel dintâi prilej îl auzii pe bătrân apropiind-se de ușa odăii mele, ba chiar și bătu în ea, spre a mă întreba, dacă-mi place odaia și dacă patul este bun. I-am răspuns că mă simt foarte bine și că m-a trezit din somnul cel mai bun. Atunci nu îndrăzni să mai insiste și îi auzii pașii târșâiți, cu care se înapoie în odaie. A doua zi, însă întrebă că, de ce încui ușa camerei mele, că doar n-am de ce să mă tem. Cum să n-am de ce să mă tem, i-am răspuns eu, când Vulturul Morții dă târcoale prin împrejurimi. Petru Plevnic mă liniști, spunându-mi că Vulturul Morții nu îndrăznește să intre în Meniza, care se găsește sub scutul lui. Iar dacă totuși ar îndrăzni sa se arate pe aici, atunci ar ști el să-i vină de hac! Am început să zâmbesc, căci mă gândeam că, oare peste câteva zile tot atât de vitejește va mai vorbi burtosul primar al Menizei?

— Bravo, Ludovica, zise Rimsky, dând din cap, cu mulțumire, ai aranjat totul mult mai bine decât aș fi îndrăznit să nădăjduiesc!

— Sunt peste măsură de fericită, căpitane! răspunse fata, cu glasul tremurător de bucurie.

— Acuma însă, s-a sfârșit cu îndeletnicirea ta de menajeră și nu va mai trebui să înduri sărutările burtosului primar, căci te voi scăpa de puțin plăcuta slujbă, pe care ți-ai luat-o la el. Să lași deschisă portița grădinii și mă voi furișa în casă, spre a scăpa Meniza, încă din noaptea aceasta, de asupritorul ei fără suflet.

Dar se părea că Ludovica nu se gândea la fel cu căpitanul său.

— Nu se poate căpitane!

— De ce nu se poate?

— Astăzi nu poți să-ți duci planul la îndeplinire, deoarece primarul tot mai veghează.

— Tot mai veghează? Dar a stins lampa!

— Da, dar numai fiindcă s-a dus în una din odăile care dau spre curte. Privește!

Rimsky se uită în sus. Fereastra, pe care Vulturul Morții o văzuse luminată, când sosi pentru prima oară la casa primarului, se luminase

din nou.

— Vezi că nu s-a culcat?

— Și de ce nu se culcă! De obicei e foarte somnoros?

— Așa este, dar astăzi trebuie să fie treaz, până mai târziu!

— Ce tot spui?

— Da. Ba mi-a atras atenţia chiar și mie, să nu mă culc, fiindcă îi va veni un oaspete încă în timpul nopţii.

— Un oaspete? La o oră atât de târzie?

— Și mie mi s-a părut ciudat, dar pregătirile dovedesc că primarul nu minte, de data aceasta.

— Despre ce pregătiri vorbești?

— Ascultă-mă și-ţi voi spune totul, așa, după cum am observat eu.

— Vorbește, Ludovica, repede! o zori acuma Rimsky.

— Astăzi de dimineaţă, începu fata să spună, a sosit un curier, pe un cal numai o apă și-l căută pe primar. Luând în mâini scrisoarea adusa de curier, Plevnic deveni galben la faţă, dar înfrigurarea lui nu mai cunoștea margini, după ce citi cuprinsul scrisorii.

— Nu știi despre ce era vorba în scrisoarea aceea?

— N-am putut s-o citesc, deoarece primarul a ascuns-o în buzunarul surtucului, pe care nu l-a mai lepădat toată ziua și eu turbam de necaz, fiindcă îmi pusesem în gând să i-o șterpelesc, spre a o citi. Totuși, am putut să bănuiesc despre ce era vorba, căci îndată după aceea îmi spuse că trebuie să rămân în picioare, toată noaptea, spre a-l servi pe oaspetele care va sosi. Totodată, însă, îmi mai dădu și câteva sfaturi foarte interesante.

— Vorbește! Vorbește! o zorea Rimsky, care ardea de nerăbdarea de a afla cine era oaspele primarului.

— Mai întâi îmi porunci să aranjez odaia de musafiri. După ce făcui aceasta, mă trimise la lăcătuș, să-l chem îndată până la el.

— Ce să facă lăcătușul?

— Să cerceteze toate broaștele ușilor, începând cu aceea de la poartă și sfârșind cu zăvorul de la ușa bucătăriei. Unde nu era cheie, așezară zăvoare puternice. Dar cercetările lor se îndreptară mai ales asupra odăii de musafiri. Din ordinul primarului, lăcătușul puse o broască și un zăvor nou la ușă și cu toate că odaia oaspeţilor se găsește tot la etaj, meșterul puse zăbrele de fier la ferestre.

— Nu-mi pot închipui ce scop are această prevedere neobișnuită! murmură Rimsky. Cine ar putea să fie oaspetele acesta?

— Și eu m-am gândit mult la aceasta; dar toate încercările mele, de a aduce convorbirea în jurul vizitatorului, rămaseră fără rezultat, deoarece primarul schimba vorba cu o încăpăţânare de catâr. Ba, ceea ce nu prea este în obiceiul guralivului Petru Plevnic, nici măcar din greșeală nu scăpă o vorbă, care să trădeze numele oaspetelui, pe care-l aștepta.

Rimsky se pregăti de plecare.

— E târziu, Ludovica! Întoarce-te în casă și fii și mai departe cu ochii în patru, la tot ceea ce se petrece aici. Mâine noapte voi veni din nou și până atunci vei afla cine este oaspetele lui Petru Plevnic și atunci... vom hotărî ce trebuie să facem.

Cu aceste cuvinte strânse mâna Ludovicăi și se îndepărtă cu pași ușori.

Fata se uită după el, până când făptura Vulturului Morţii se pierdu în bezna nopţii. Apoi intră și ea în casă.

Ea se furișă până în odaia sa de la etaj, unde își aruncă mantia neagră de pe umeri și în urmă trecu în bucătărie, spre a-și sfârși ceea ce mai avea de făcut.

În vreme ce Ludovica stătea de vorbă cu Vulturul Morţii, primarul se înapoiase în odaia sa de lucru și trăgând din pipa sa cu coadă lungă, se cufundă în citirea actelor, care zăceau pe masa sa de scris.

Petru Plevnic era cuprins de o înfrigurare neobișnuită și la cel mai mic zgomot sărea de pe scaun, alerga la fereastră și pândea, să vadă dacă nu cumva i-a sosit musafirul.

În cele din urma renunţă la acest lucru, fiindcă din pricina nervozităţii sale nu putea să înţeleagă nimic din ceea ce citea și trântindu-se în fotoliul de lângă cămin, pufăia zgomotos din pipă.

Gândurile la Ludovica îi dădeau și ele de lucru.

Nu mai încăpea nicio îndoială că, fata aceasta îi frământa creierul mai mult decât era firesc ca o menajeră să-l preocupe pe stăpânul său. Toată ziua nu făcea altceva, decât să se gândească la ea.

Până atunci, Petru Plevnic nu avusese parte, decât numai de menajere bătrâne și urâte, deoarece la zgârcitul primar nu veneau decât acelea care nu mai erau primite nicăieri. Dar nici acestea nu rămâneau

la el vreme prea îndelungată, fiindcă nu se puteau împăca cu felul ciudat de a fi al primarului. Și apoi, nici leafa nu era atât de mare, încât să se supună toanelor lui Plevnic.

Ludovica era cea dintâi menajeră tânără și frumoasă, care a trecut vreodată pragul casei primarului.

Petru Plevnic se simți atras față de tânăra fată, din cea dintâi clipă, când îi veni în casă și de aceea o primi prietenește și cu bună voință, din prima zi. Fostele lui, menajere nu l-ar fi recunoscut, dacă l-ar fi văzut cu câtă drăgălășenie și prietenie se purta burtosul cu Ludovica.

Petru Plevnic, acest întruchipător desăvârșit al zgârceniei, îi dăduse Ludovicăi cea mai mare dovadă pe care o putea da el, despre simțămintele sale bune: nu-i părea rău de mâncarea pe care era silit să i-o dea menajerei sale.

Chiar și acuma, când aștepta cu atâta înfrigurare sosirea oaspelui vestit prin curier special, el se gândea necontenit la chipul drăgălaș al Ludovicăi. Ba îi veni în minte chiar și gândul s-o ia pe Ludovica de soție și nicio clipă nu s-ar fi îndoit că fata i-ar primi propunerea, cu cea mai mare însufleţire.

Și rumegând planul acesta, pentru Petru Plevnic punctul de căpetenie era că, o soție nu costă așa de mult ca o menajeră.

Menajerei trebuie să-i dai leafă, se gândea el, soției nu! Și acesta era un argument atât de puternic, încât Plevnic începu să se gândească serios la căsătoria sa cu Ludovica. La urma urmelor, ar fi o pereche foarte nimerită!

Primarul se cam plictisi de atâta așteptare și se duse în bucătărie, unde Ludovica se îndeletnicea în jurul focului, pentru a putea primi oaspetele cu mâncare proaspătă.

Oprindu-se în pragul bucătăriei, Petru Plevnic o măsură pe fată cu priviri strălucitoare de bucurie, apoi se apropie de ea, în vârful degetelor.

Ludovica era atât de cufundată în îndeletnicirea sa, încât nici nu băgase de seamă sosirea stăpânului.

Cânta încet un cântec polonez când deodată primarul se ivi lângă ea și o cuprinse de mijloc.

Ludovica ţipă, speriată.

— Vai! domnule primar, cum m-ai speriat! Nici nu te-am văzut când ai intrat!

— Fără îndoială că ţi-ai închipuit că Rimsky este acela, care a venit așa, pe nesimțite! zise Petru Plevnic, râzând mulţumit de gluma, pe care o făcuse.

— Zău că nici de el nu m-aș fi speriat mai tare!

— Erai tare cufundată în gânduri! Ia spune-mi și mie, la cine te gândeai?

— Dar de unde ai scos-o și pe asta, domnule primar?

— Ehei! zise Petru Plevnic, amenințând fata în glumă, cu degetul arătător, tare mă tem eu că, tot ai pe cineva și acela îți întunecă gândurile!

— Ce naiba, domnule primar, n-ai încredere în cuvântul meu?

— Ai întârziat cam mult, mai adineauri!

— Ți-am spus că m-arn dus s-o văd pe mătușă-mea care e bolnavă.

Petru Plevnic izbucni într-un hohot de râs.

— Și oare această mătușică bolnavă, nu este vreun flăcău sănătos și frumos?

— Cum puteţi crede așa ceva despre mine, domnule primar? zise Ludovica, prefăcându-se că se simte jignită. V-am spus că n-arn pe nimeni în lumea aceasta că nu iubesc pe nimeni și vă rog să mă credeţi!

— Nici chiar pe mine? întrebă Petru Plevnic, luând o înfățișare, după cât credea el, cât mai atrăgătoare, în realitate însă foarte caraghioasă.

— A, când este vorba de domnul primar, se schimbă socoteala! răspunse Ludovica zâmbind, deoarece înfățișarea primarului o împiedica să se mai ţină serioasă.

— Pe mine mă iubești? întrebă primarul, cu ochii strălucitori de bucurie.

— Pe domnul primar îl preţuiesc și-l stimez!

— Numai? exclamă Petru Plevnic, plouat.

Apoi adăugă, cu voce mieroasă:

— Și dacă ai ști, Ludovica, ce dragă-mi ești!

— Intr-adevăr?

— Pe Dumnezeul meu!

— Dar dacă nu te cred?

— Îţi voi dovedi. Dar și tu ai putea să fii mai drăguță cu mine, căci un om mai în vârstă... ei!... ce tot vorbesc... La urma urmelor nu sunt eu tocmai atât de vârstnic... dar, cum să spun... un om mai așezat, mai copt, prețuiește mai mult, decât mulți tineri flușturatici. Apoi, nu trebuie să uiți că, eu sunt cel dintâi cetățean al Mezinei și în orașul acesta nu se întâmplă decât ceea ce vreau eu. Toată lumea mă iubește și mă stimează... numai tu nu vrei să fii mai drăguță...

— Vai, domnule primar, zise Ludovica, dar cum poți să spui așa ceva? Nu sunt eu destul de drăguță cu dumneata? Îți fac totul după voia dumitale, nu gătesc decât mâncările care știu că-ți plac, îți pregătesc halatul de noapte, papucii, îți pun tichia pe cap, îți umplu pipa...

Ce vrei să mai fac?

Orologiul sună ceasurile unsprezece.

— Ei, Ludovica, urmă Petru Plevnic, aș aveu eu multe să-ți spun și... cred că nu ți-aș vorbi în zadar!

— Tare mi-e teamă că te înșeli! zise tânăra fată în sinea sa.

Deodată se auzi zăngănitul unor clopoței de sanie. Petru Plevnic sări ca un arc.

— Mi se pare că a sosit oaspetele... exclamă primarul și fără a sfârși fraza, alergă în odaie, unde deschise fereastra și privi curios, în dreptul porții.

În fața casei se oprise o troică, în care se găsea un singur călător, învăluit până peste urechi într-o șuba îmblănită cu piei de lup. Vizitiul sărise tocmai de pe capră și voia să sune la poartă.

— Cine e acolo? strigă primarul, de la fereastră.

Călătorul din troică se ridică în picioare și întrebă și el la rândul său:

— Am cinstea cu domnul Petru Plevnic, primarul orașului?

— Eu sunt, la ordinele dumneavoastră.

— Am sosit!

— Vă deschid îndată!

Plevnic alergă iute în bucătărie și gâfâi:

— Ludovica, iute! A sosit musafirul! Aleargă ca vântul și deschide-i poarta!

Fata lăsă baltă îndeletnicirea-i culinară și sărind câte două-trei trepte deodată, alergă să deschidă cât mai iute, oaspetelui misterios al primarului.

Ajungând la poartă, întrebă curioasă:

— Cine este acolo?

— Oaspetele primarului! răspunse o voce adâncă, bărbătească;

Ludovica deschise poarta și îndată după intrarea străinului, o închise din nou.

Ea se uită curioasă la musafir, dar nu-i putea zări chipul, deoarece gulerul de blană al șubei era ridicat și căciula vârâtă până peste ochi, aproape.

Străinul se opri o clipă, aşteptă până când fata încuie poarta și numai pe urmă porni mai departe, pe drumul arătat de Ludovica.

La lumina lămpii de pe coridor, misteriosul oaspete văzu chipul Ludovicăi și se înclină curtenitor, în faţa ei.

— Iertaţi-mă, jupânâţă, că jos, în întuneric nu v-am putut observa îndeajuns, spre a-mi da seama cine sunteţi. Fără îndoială, fica domnului primar?

— Nu, numai menajera lui, răspunse fata la întrebarea străinului, din care nu putu vedea altceva, decât doi ochi negri, strălucitori.

— A primit domnul primar înștiinţarea mea?

— A primit-o!

Între timp ajunseră înaintea uşii odăii de lucru a lui Petru Plevnic, care auzind paşii celor doi, o deschise și se grăbi în întâmpinarea oaspetelui său.

— Fiţi binevenit în casa mea! zise primarul, înclinându-se respectuos.

Străinul strânse cu căldură mâna lui Petru Plevnic.

— Te rog să mă ierţi, domnule primar, că-ţi tulbur liniștea în toiul nopţii, dar programul călătoriei n-a fost întocmit de mine, ci de aceia care îmi poruncesc mie. La drept vorbind, nici pentru mine nu este prea plăcută această călătorie de noapte. Credeam că a sosit primăvara. Prin șesul Rusiei nu este decât soare și flori. Aici, printre munţi, de două zile a început să ningă din nou, ca în toiul iernii.

— Vremea este foarte capricioasă! zise Petru Plevnic și în vreme ce își pofti musafirul în odaie, îi dădu Ludovicăi instrucţiunile necesare:

Ludovica, fierbe ceaiul și frige carnea iute, căci oaspetele nostru trebuie să fie flămânzit, de când e pe drum!

Ludovica făcu stânga-împrejur și dispăru în bucătărie. Dar ușa n-o închise în urma sa și în clipa în care auzi închizându-se ușa camerei de lucru a primarului, se furișă încet pe coridor și lipindu-și urechea de gaura cheii, ascultă să audă ce se vorbește înăuntru, spre a-i putea comunica Vulturului Morţii, amănunte despre persoana misteriosului străin.

Ajuns în odaia de lucru, oaspetele își scoase căciula din cap și-și dezbrăcă șuba din blană de lup.

înaintea primarului se ivi un bărbat tânăr; ca de vreo treizeci și cinci de ani, chipeș și voinic, aproape cu două capete mai înalt decât primarul.

În mână avea o casetă de fier, pe care o așeză pe masă, cu multă băgare de seamă și de pe care nu-și luă ochii nicio clipă, nici după aceea. Pe semne că ea cuprindea acte sau valori foarte însemnate.

Petru Plevnic îl rugă să ia loc, dar străinul nu șezu, ci-i adresă următoarea întrebare:

— Mai înainte de a lua loc în casa dumitalc, domnule primar, zise el în șoaptă, aș vrea să știu dacă mă pot simți în deplină siguranţă sub acoperișul dumitale?

Petru Plevnie se înclină:

— Ca și în palatul ţarului!

— Cine mai locuiește în casă?

— Afară de mine, nimeni. Sunt văduv de treizeci de ani și m-am obișnuit cu burlăcia.

— Și menajera?

— Puteţi avea toată încrederea în ea!

— Ești sigur de ceea ce spui?

— Îmi bag mâna în foc!

Prin urmare, dumneata ești răspunzător de siguranţa mea și a obiectelor care se găsesc asupra mea!

— Neapărat!

Străinul îi întinse mâna.

— Atunci, domnule Plevnic, te salut, ca pe omul de încredere al guvernului.

Strângerea aceasta de mână, care avea rostul de a însemna o distincţie pentru primar, îl împresionă atât de mult pe Petru Plevnic,

încât omul începu să tremure de emoţie.

— Îmi daţi voie să vă pun și eu o întrebare? zise el, adresându-se umil înspre musafirul său.

— Te rog! răspunse curtenitor străinul, care din clipa, în care se așezase pe scaun, nu-și mai luase mâna de pe caseta de fier.

— V-aș ruga să-mi spuneţi, zise Petru Plevnic, în ce chip trebuie să mă adresez dumneavoastră. În porunca pe care mi-a adus-o curierul azi dimineaţă, de la guvernatorul din Angorov, nu se pomenește de niciun nume și de aceea, nici acuma nu știu, pe cine am cinstea să găzduiesc în umila mea locuinţă.

Străinul zâmbi...

— Ai dreptate, domnule primar!

Cu aceste cuvinte își vârî mâna în buzunarul dinăuntru al surtucului și scoase de acolo un document, pe care-l așază sub ochii lui Petru Plevnic.

— Citește, domnule primar!

Petru Plevnic se cufundă curios în citirea acestui document, în josul căruia se găsea propria iscălitură a ţarului, stăpânul tuturor rușilor.

Uimirea primarului fu atât de nemărginită, încât rămase cu gura căscată și se uită năuc, când la document, când la străinul, care ședea în faţa lui, zâmbind.

— Porunca ţarului... bângui primarul în cele din urmă.

Străinul îndoi documentul și-l ascunse din nou în buzunarul surtucului. Petru Plevnic se uită la musafirul său și-i zise, cu cel mai desăvârșit respect.

— Te rog să mă ierţi, stăpâne, dacă nu te-am primit cu stima ce ţi se cuvine. Dar casa mea n-a mai avut până astăzi, un oaspete atât de distins!

Străinul continuă să zâmbească.

— De care oaspete distins vorbești, domnule primar? Nici eu nu sunt altceva, decât tot un om, ca și dumneata.

— Nu, nu! zise Petru Plevnic, buimăcit. Acela care călătorește cu propria iscălitură a ţarului, nu poate fi decât un mare duce.

Străinul râse cu poftă.

— Ei, tocmai mare duce, nu, ci doar căpitanul de gardă Vladimir Korsakoff, curierul tarului...

— Curierul țarului!... repetă Petru Plevnic, primarul Menizei, ca și când ar fi zis „împăratul Japoniei”, sau „șahul Persiei”.

Dar Petru Plevnic știa ce însemnătate avea titulatura aceasta în Rusia și de aeeea se purta cu atâta respect, cu atâta umilință, față de oaspetele său. Nimeni pe lume nu se putea făli să fi fost primit cu atâta stimă și considerație de primarul Manizei, ca Vladimir Korsakoff.

Pe vremea aceea nu existau trenuri și în consecință nici poșta nu funcționa în chip regulat, ca în zilele noastre. Comunicația se făcea cu diligențele, care duceau și scrisorile și pachetele. Dar diligențele nu erau sigure niciodată, fiindcă bandele de tâlhari, care cutreierau țara aveau o deosebită slăbiciune pentru ele, atacându-le necontenit și ușurând pe călători și poștași, de tot ceea ce aveau asupra lor. De aeeea poruncile țarului erau trimise întotdeauna cu ofițerii cei mai buni și mai încercați ai regimentului de gardă și acești ofițeri se numeau „curierii țarului”. Firește că acești curieri ai țarului erau primiți cu cea mai mare stimă, prin tot locul pe unde treceau. În localitățile mai mari ei erau găzduiți chiar de guvernatori, în cele mai mici, de primari, și unii și alții fiind obligați să le vină în ajutor și să le înlesnească în a-și duce însărcinarea la îndeplinire, cât mai bine și mai sigur.

— Și unde vă duceți domnule căpitan? întrebă Petru Plevnic, după ce-și mai reveni puțin din aiureală.

Curierul țarului răspunse liniștit:

— Ținta călătoriei mele este Varșovia, unde mă duc cu instrucțiunile verbale ale Maiestății Sale Țarul, pentru contele Gorciacov, guvernatorul orașului. Totodată îi voi preda contelui Gorciacov și această casetă, care cuprinde darul Majestății Sale.

Deabia acum zări Petru Plevnic caseta de fier pe care degetele curierului băteau toba, nervos.

— Așadar, caseta aceasta este pentru contele Gorciacov! După câte știu eu, guvernatorul Varșoviei este foarte bine văzut la curtea din Petrograd!

Căpitanul Vladimir Korsakoff dădu din cap.

Ludovica aflase îndeajuns. Încet, fără a face nici cel mai mic zgomot care ar fi putut s-o trădeze, ea se furișă din dreptul ușii și alergă în bucătărie, spre a pregăti cele trebuincioase cinei, pentru ca întârzierea

să nu stârnească bănuiala primarului, sau poate a curierului, care părea atât de prevăzător.

În timpul acesta, primarul urmă conversaţia începută cu curierul ţarului. Acesta fiind cel dintâi prilej care i se ivise lui Petru Plevnic de a sta de vorbă cu persoane atât de suspuse, primarul Manizei începu să se intereseze, cu o curiozitate de femeie bătrână, de tot ceea ce credea că-l va putea iniţia în tainele vieţii de la curte.

— Nu-i așa, domnule căpitan de gardă, că dumneavoastră faceţi serviciul la regimentul de curieri ai ţarului?

— Nu, răspunse Korsakoff zâmbind, eu sunt ofiţer de gardă și-mi îndeplinesc serviciul veșnic pe lângă persoana ţarului. Dacă de data aceasta mi s-a dat o însărcinare de curier, se datorește numai împrejurării că este vorba de o însărcinare nespus de însemnată, foarte delicată și care necesită un curaj deosebit.

— Dacă v-aţi luat o însărcinare atât de primejdioasă, de ce nu călătoriţi cu o sanie de la curte și cu escortă de cazaci?

— O sanie de la curte n-ar putea decât să-mi strice. Călătorind cu ea, toată lumea ar ști cine sunt, ori eu trebuie să mă feresc tocmai de aceasta. Din aceeași pricină nu iau eu mine nici o escortă de cazaci. Totuși, guvernatorul din Garadnow a hotărât să-mi dea un detașament de cazaci, care să mă însoţească o bucată de drum.

— În ţinutul acesta nu vă pândește nicio primejdie, zise Petru Plevnic. Sub ocrotirea mea liniștea și pacea Menizei nu este tulburată de nimeni și niciunul din cetăţenii orașului nu se poate plânge că a căzut jertfă vreunei spargeri sau tâlhării!

— Trebuie să-ţi mărturisesc că declaraţia aceasta mă surprinde foarte mult, răspunse Vladirair Korsakoff, fiindcă, după câte mi s-au spus, Stanislau Rimsky, temutul căpitan de bandiţi, care este cunoscut sub numele de Vulturul Morţii, s-ar îndeletnici tocmai prin împrejurimile acestea!

Petru Plevnic ridică din umeri dispreţuitor.

— Nu îndrăznește Rimsky să-și pună piciorul în Meniza, deoarece cunoaște puterea pandurilor mei bine instruiţi și știe că n-ar mai scăpa viu din mâinile lor! De altfel, el se mulţumește să prade satele din jurul graniţei poloneze, hoinărind între Rudin și Chișinău. Cred însă că nu

este departe ziua, în care vom auzi că și capul lui a căzut în laţul spânzurătorii!

— Ai dreptate domnule primar! Chiar dacă acest cutezător bandit a izbutit să fugă din Varșovia, aici i sa va înfunda!... În orice caz, împrejurarea că Vulturul Morţii n-a îndrăznit să se avânte și în Meniza pune într-o lumină foarte frumoasă puterea dumitale de organizare...

Petru Plevnic se înclină adânc în faţa acestui compliment și se gândi că Vladimir Korsakoff va vorbi despre puterea lui de organizare și la locul în drept, ori, în cazul acesta nu mai încăpea nicio îndoială că va fi decorat de ţar.

Ce fericire ar însemna o decoraţie pentru el!

Korsakoff urmă convorbirea începută:

— În orice caz, pare foarte ciudat că, până acuma nu s-a putut pune mâna pe Vulturul Morţii și tovarășii săi de tâlhării! Sunt încredinţat că, dacă mi s-ar da un detașament de cazaci, aș pune mâna pe el, în răstimp de câteva zile.

— A fost urmărit de nenumărate ori, răspunse primarul Menizei, ba chiar și contele Goreiacov a trimis după el un regiment întreg. L-au și încolţit ostașii, dar a fost cu neputinţă să se dea peste ascunzătoarea lui. În cele din urmă, o femeie, căreia bandiţii i-au tăiat părul și au legat-o goală de un pom, a dezvăluit că ascunzătoarea mult căutată se găsește în pădurea de la Zlepitnak. În urma acestei știri, regimentul încercui pădurea, scotocind fiecare scorbură, fiecare văgăună ce i se ivi în cale. În felul acesta cazacii au și dat peste o peșteră alcătuită din mai multe părţi, unde s-au găsit urmele bandiţilor. Dar tâlharii au prins de veste pesemne și au spălat putina la timp, așa că ostașii n-au mai găsit decât urmele bandiţilor în peșteră. De atunci au dispărut și nimeni nu știe unde sunt...

În clipa aceea se deschise ușa și Ludovica intră, aducând ceaiul, care împrăștie un miros puternic de rom. După ceai, ea mai aduse și carnea de purcel, proaspăt friptă, pe care o gătise la repezeală, după ce ascultase o bună parte din convorbirea primarului cu oaspetele său.

Vladimir Korsak urmărea eu priviri calde fiecare mișcare a fetei și lucrul acesta nu-i scăpă Iui Petru Plevnic, în inima căruia încolţi gelozia.

Până atunci era foarte încântat de oaspetele său, dar când zări privirile înflăcărate ale căpitanului de gardă, se gândi:

— Cine dracu' l-a mai adus aici pe acest curier al Ţarului?

Vladimir Korsakoff, care n-o zărise pe Ludovica decât numai în semiîntunericul coridorului, deabia acuma observă ce chip drăgălaș și trup ispititor avea fata. La rândul său, observă și Ludovica, privirile pline de înțeles ale căpitanului și răspunse zâmbind.

Atât îi mai trebuia lui Petru Plevnic. O lovitură de pumnal în inimă sau acest zâmbet al Ludovicăi, erau tot una pentru el.

În vreme ce fata așează ceașca cu ceai în faţa căpitanului, acesta îi mângâie mâna, cu o mișcare foarte iute, aproape de neobservat. Dar ochilor lui Petru Plevnic nu-i scăpă nici chiar această mișcare fulgerătoare.

Șarpele geloziei încolăcise sufletul burtosului, care nu știa ce să facă, spre a îndepărta fata din odaie.

— Ludovica, zise el în cele din urmă, cred că-ţi vei găsi ceva de lucru prin bucătărie! Vezi de fă o plăcintă, să ne primim oaspetele după cum se cuvine.

Ludovica se îndepărtă ascultătoare și în vreme ce se îndrepta spre ușă, Vladimir Korsakoff o urmări cu privirile lui aprinse. Cu toate că Petru Plevnic îi pândea fiecare mișcare, totuși ea izbuti să-i mai arunce o ochiadă căpitanului.

Bietul primar nu răsuflă ușurat, decât numai când văzu ușa închizându-se în uma ei.

— Vorbeam despre Vulturul Morţii, reluă căpitanul de gardă, așadar după părerea dumitale nu trebuie să mă tem că voi fi vizitat de căpetenia bandiţilor?

— În privința aceasta puteţi fi liniștit. De altfel, în urma poruncii primite astăzi de dimineaţă, am întărit toate broaștele și zăvoarele de la uși, așa că în clipa de faţă casa mea este o adevărată cetăţuie, în care nu se poate pătrunde fără învoirea mea. Și mai ales odaița dumneavoastră este în afară de orice primejdie. Afară de broască, ușa mai are două reteveie groase, de fier, iar fereastra e zăbrelită, cu toate că se află la etaj.

— Nici nu l-aș sfătui pe nimeni, să intre în odaia mea! zise Vladimir Korsakoff amenințător, nechematul vizitator ar fi primit cu arme, care

nu dau greș nicicând! Este de datoria mea să apăr caseta, până la cea din urmă suflare!

— Atât de mare este valoarea cuprinsului ei? întrebă Petru Plevnic, curios.

— Neobișnuit de mare! răspunse curierul ţarului. Și tocmai din această pricină am primit propunerea guvernatorului din Garadnow.

Ce v-a propus guvernatorul?

— Ca din Meniza și până când voi ajunge în ţinuturi mai sigure, să fiu însoţit, de un detașament de cazaci, deoarece se pare că în timpul din urmă Vulturul Morţii și-a așezat cartierul general al isprăvilor sale, prin regiunea aceasta.

— Măsura nu poate să strice! Și cazacii care vă vor însoţi vor fi din Meniza!

Nu. Orașul dumitale nu poate să se lipsească de cazacii săi, fără riscuri. Guvernatorul din Garadnow îmi trimite, poimâine dimineaţa, o trupă de douăzeci de cazaci, în tovărășia cărora îmi voi urma drumul.

— Atunci, zise Petru Plevnic, și mâine voi avea cinstea să vă numesc oaspetele meu?

— Da, trebuie să rămân aici, răspunse căpitanul de gardă, deoarece detașamentul de cazaci nu va sosi decât în cursul zilei de mâine.

— Îmi pare foarte bine, zise primarul cu un zâmbet silit, că domnul căpitan mai rămâne o zi în Meniza.

Pe ascuns însă, se gândea tocmai pe dos. Din clipa în care zărise privirile pline de înţeles pe care curierul ţarului le schimbase cu Ludovica, abia aștepta să-l vadă plecat. Și ceea ce-l neliniștea mai ales era faptul că Ludovica găsise de cuviinţă să răspundă la aceste priviri.

— Nu face nimic! se gândi burtosul. Voi fi cu ochii în patru! Oare la Petrograd n-are destule prilejuri de aventuri, de ce nu se astâmpără nici măcar la Meniza?

Peste câtva timp Ludovica intră în odaie din nou, aducând plăcinta fierbinte, din care cei doi bărbaţi se ospătară cu poftă...

— Plăcinta aceasta este tot atât de bună, zise Vladimir Korsakoff, pe cât de frumoasă este aceea care a făcut-o.

Ludovica zâmbi. Petru Plevnic se făcu alb ca varul și-și frământă creierul din nou, spre a găsi o pricină de a o trimite din odaie.

Ludovica, zise el, coboară până în pivniță și mai adu câteva sticle cu vin, căci după cât văd, n-o să no ajungă ce avem aici...

— Bine domnule primar, dar cine să bea atâta vin, când aici mai sunt trei sticle neîncepute? se amestecă Vladimir Korsakoff.

— Nu vă împotriviți, domnule căpitan, răspunse Petru Plevnic cu un zâmbet forțat, mi-e teamă că, după ce veți gusta din vinul acesta, va trebui ca Ludovica să mai coboare în pivniță și a treia oară!... Du-te Ludovica!!

Și fata părăsi odaia din nou, ascultătoare.

Dar nu trecură nici cinci minute și Ludovica se și înapoie cu trei sticle, spre marea bucurie a căpitanului de gardă, care-i întinse paharul golit: Toarnă-mi un pahar, frumoasă jupâniță!

Și în vreme ce Ludovica turnă vinul auriu, Vladimir Korsakoff o măsură din creștet până în tălpi cu privirile sale înflăcărate.

După cât se părea, singura grijă a fetei era să nu verse nicio singură picătură din nectar alături de pahar, în realitate însă, ea își dădea seama prea bine că ofițerul o sorbea din ochi și hotărî să-l înflăcăreze și mai mult deoarece în chipul acesta putea să fie și mai folositoare Vulturului Morții. Cine știe ce secrete importante duce cu sine curierul țarului, secrete pe care nu va întârzia să i le dezvăluie și ei, dacă va izbuti să-l prindă în mrejele sale.

Ea cunoștea îndeajuns de bine nemărginita ură ce fierbea în sufletul lui Stanislau Rimsky, împotriva asupritorilor Poloniei, și ca poloneză Ludovica simțea la fel ca Vulturul Morții. Ascultând prin gaura cheii, ea aflase că acest curier ducea porunci de foarte mare însemnătate guvernatorului Varșoviei, așa că, aflarea acestor porunci secrete, nu putea decât să folosească Poloniei.

Și gândul de a afla taina curierului țarului cu orice preț, se aprinse în mintea Ludovicăi, cu tăria unei hotărâri vrednică de admirat.

Umplu paharele din nou și în vreme ce turna vinul în cupa căpitanului, se uită la el, cu priviri surâzătoare.

Petru Plevnic se frământă pe scaun, se uită amărât la fată și în cele din urmă, izbucni pe neașteptate:

— Ludovica, cercetează toate ușile și vezi dacă sunt bine încuiate. După aceea du-te în bucătărie, fă rânduială pe acolo și așteaptă până când te voi chema. Se poate să mai avem uevoie de tine

Ludovica părăsi odaia, iar Petru Plevnic, pentru a nu-i da răgaz oaspetelui său de a se gândi că o trimisese pe fată anume din casă, ridică paharul şi zise;.

— Trăiască bunul şi iubitul nostru stăpân, maiestatea sa, Ţarul tuturor ruşilor!

Vladimir Korsakoff se sculă de pe scaun şi ridicând paharul, repetă şi el:

— Trăiască Ţarul!

— Şi întotdeauna să aibă parte numai de ostaşi aşa de credincioşi ca dumneavoastră, domnule căpitan Vladimir Korsakoff!

Gazda şi musafirul mai goliră un pahar, apoi altul şi iarâşi altul.

Amândoi erau obişnuiţi cu băutura şi sticlele se goleau văzând cu ochii. Ludovica făcuse bine că mai aduse câteva sticle, deoarece vinul se irosea, de parcă buteliile ar fi fost găurite.

În mijlocul acestei beţii, care se încinse in doi, Petru Plevnic uită deodată de stima pe care o datora oaspetelui său şi se adresă lui Vladimir Korsakoff cu o intonaţie foarte puţin curtenitoare:

— La dracu, Vladimir Korsakoff, ce tot îţi ţii mâna pe caseta aceea? Găsesc prevederea dumitale exagerată şi jignitoare! Oare ţie teamă să nu te fur eu?

— Vai, nici prin minte nu-mi trece...

— Atunci te temi, pe semne, că Vulturul Morţii să nu se furişeze în odaie, ca o nălucă nevăzută şi să-ţi şterpelească preţioasa casetă, într-o clipă de neatenţie!

— Ţi-am spus că nici de Vulturul Morţii nu mă tem. Dar văd că ai dreptate, precauţia mea e cam exagerată. Fiindcă, chiar ducă, ferească Dumnezeu, caseta ar cădea în mâini străine, totuşi hoţul nu s-ar alege cu nimic de pe urma furtului, deoarece hârtiile şi documentele care se găsesc înăuntru sunt scrise cu un cifru secret şi nu le-ar putea citi, decât numai acela care ar avea cheia ascunsă a acestui cifru.

Petru Plevnic înghiţise cam multe pahare cu vin, aşa că acum îşi îngăduia o intimitate tot mai mare faţă de curierul ţarului.

Aşa, de pildă, el nu se sfii să-l lovească pe căpitan pe umăr şi să zică:

Pe mine vrei să mă legi de gard, Vladimir Korsakoff? Crezi într-adevăr că sunt tocmai atât de nătărău, încât să primesc ca bun tot ce-mi îndrugi aici?

Căpitanul de gardă se uită uimit la primarul, care îşi îugăduise într-adevăr, prea multe.

— Îţi spun sincer... domnule primar... că nu preą înţeleg, ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun? repetă Petru Plevnic, râzând atât de zgomotos, de răsunară ferestrele. Numai atâta că, în caseta aceea nu se găsesc porunci scrise cu vreo cheie tainică.

Vladimir Korsakoff păli.

— Dar ce anume? întrebă el, cu înfrigurare.

— Obiecte preţioase, sau bani.

— Şi din ce deduci aceasta, domnule Petru Plevnic?

— Nu este obiceiul de a duce documente în casetă de fier! — răspunse primarul.

Vladimir Korsakoff începu să râdă:

— Petre Plevnic, eşti vrednic de slujba impunătoare, pe care o ocupi în Meniza, fiindcă eşti deştept şi viclean. Văd că ştii să te gândeşti, ori aceasta este o raritate în Rusia, la oamenii care ocupă slujbe atât de înalte ca dumneata. Ai dreptate, bănuiala dumitale este îndreptăţită. Şi fiindcă, mai înainte de a pleca din Petrograd, mi s-a atras atenţia în mod deosebit asupra credinţei cu care slujeşti guvernul, îţi voi arăta.

— Îmi arăţi?

Fără a mai răspunde vreun cuvânt, Vladimir Korsakoff scoase o mică cheie din buzunar şi deschise caseta.

Ochii lui Petru Plevnic se întoarseră aproape pe dos, de curiozitate, când căpitanul de gardă ridică încet capacul casetei.

încă o mişcare şi în faţa privirilor înmărmurite ale primarului Menizei se ivi o cupă de aur curat, lucrată de o mână de maestru şi bătută cu nenumărate pietre preţioase.

Petru Plevnic nu mai văzuse niciodată în viaţa lui, un obiect atât de frumos lucrat şi de un preţ atât de mare, de aceea, după ce şi mai reveni în fire puţin, îşi făcu semnul crucii şi mormăi:

— Numele Domnului fie binecuvântat!

Pe cupa aceasta de aur străluceau diamante de mărimea boabelor de fasole, rubine înfocate, smaralde verzi ca mânia, opale cu feţe ca oţelul, care împreună cu lucrătura nobilului metal, alcătuiau o adevărată comoară. Strălucirea giuvaerului mărise lumina din odaie.

Petru Plevnic uitase să mai tragă din pipă şi rămase năuc, uitându-se încremenit la frumuseţea din faţa ochilor săi. De-abia într-un târziu îşi recăpăta graiul.

— Vladimir Korsakoff, şi cui îi duci acest dar de o frumuseţe atât de neobişnuită? Cine va fi fericitul, care se va putea făli de a fi proprietarul acestei comori?

Căpitanul de gardă se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Este darul ţarului, pentru contele Gorciacov, guvernatorul Varşoviei!

— Şi pentru ce îl cinsteşte ţarul pe contele Gorciacov, cu un dar atât de frumos şi de nepreţuit? întrebă primarul Menizei, cu o curiozitate de babă.

— O mică distincţie, pentru subjugarea Poloniei.

De când contele Gorciacov a fost numit guvenatorul Varşoviei, Polonia se zbate din ce în ce mai neputincioasă, sub jugul rusesc. Contele Gorciacov nu cunoaşte gluma, orice încercare de revoltă, el o înăbuşe în faşă şi-şi merită pe deplin poreclele de Călău al Varşoviei şi Vampirul Poloniei. Apoi, contele Gorciacov mai este şi omul care are veşnic grijă ca minele de plumb din Siberia să nu ducă lipsă de mână de lucru. EI trimite acolo cu sutele, pe aceia care îndrăznesc să se împotrivească stăpânirii ruseşti.

— Aşa şi trebuie! întări Petru Plevnic, cu multă importanţă.

— Nu sunt decât câteva săptămâni, de când a sosit vestea la Petrograd, despre noua şi însemnata captură pe care a făcut-o contele Gorciacov, îşi urmă Vladimir Korsakoff povestirea. El a prins iţele unei noi şi puternice organizaţii revoluţionare, căreia a izbutit să-i smulgă arma cea mai importantă. Prin această faptă, contele Gorciacov a distrus partidul naţional polonez. Căpetenia conjuraţilor era prinţul Adam Poniatowsky, care se înapoiase la Varşovia de foarte scurtă vreme. În zadar s-au trudit prietenii sus puşi ai prinţului să-i uşureze vina, în zadar au intervenit mamele cele mai ilustre, Gorciacov s-a dovedit a fi neînduplecat şi l-a trimis şi pe prinţ în Siberia... Cupa, pe care o vezi înaintea dumitale, este răsplata ţarului pentru această captură importantă.

Petra Plovnic oftă adânc.

— Ehei! Dacă aş putea să săvârşesc şi eu asemenea ispravă!

— Pentru însărcinarea aceasta vrednică de invidiat, dar în acelaşi timp şi foarte primejdioasă, de a duce darul ţarului şi a-i comunica guvernatorului noile îndrumări ale Majestăţii Sale, am fost ales eu. Firește că sunt fericit, de a fi fost distins cu această însărcinare, dar mărturisesc că am simţit oarecare temere şi am şovăit puţin, mai înainte de a primi. Totuși, nădăjduiesc că voi izbuti să-mi fac datoria până la capăt.

— Recunosc şi eu, Vladimir Korsakoff, că situaţia dumitale nu este de invidiat! exclamă primarul Manizei, clătinând din cap.

— Drept să-ţi spun şi mie mi-ar părea grozav de bine, să mă văd la Varşovia, înaintea guvernatorului, după ce i-am predat darul ţarului!

— Să nădăjduim că dorinţa aceasta ţi se va îndeplini cât mai iute, mai ales că nu mai eşti departe de ţinta călătoriei.

— Este adevărat că faţă de calea străbătută până acuma, drumul ce-l mai am de făcut este aproape neînsemnat, dar acest drum neînsemnat este mult mai primejdios, decât călătoria mea de la Petrograd si până la Meniza.

Petru Plevnic dădu din cap întărind spusele căpitanului.

— Te înţeleg prea bine, domnule căpitan! Nici eu n-aş avea nici zi, nici noapte, dacă mi s-ar fi încredinţat o comoară atât de nepreţuită.

Curierul ţarului aşează cupa din nou în caseta vătuită, apoi, după ce o încuie, vârî cheia în buzunar.

— Cred că este de prisos să-ţi atrag atenţia că, tot ceea ce ai văzut şi auzit, trebuie să rămână taina dumitale cea mai sfântă – zise el. Ferească Dumnezeu să afle cineva, ce comoară duc cu mine! Nu-ţi mai spun, ce ar însemna aceasta, dacă Vulturul Morţii ar prinde de veste...

Ludovica, ascunsă în dosul uşii, dădu din cap, râzând.

— Nu te teme, se gândi ea. Rimsky va afla despre cuprinsul casetei, mai iute decât ai crede tu că este cu putinţă!

Apoi, socotind că nu mai era nevoie să stea la pândă, se înapoie în bucătărie.

De altfel era şi timpul, căci peste câteva minute auzi glasul răguşit de băutură al lui Petru Plevnic, care strigă:

— Ludovica!

Fata alergă în odaie şi privirile ei se întâlniră cu ale căpitanului de gardă, chiar în clipa când păşi pragul.

— Ce doriți, domnule primar? întrebă ea adresându-se lui Plevnic.

— Distinsul nostru oaspete și-a exprimat dorința, de a merge să se odihnească.

Ludovica se închină, iar Vladimir Korsakoff se pregăti de plecare. Îi întinse mâna primarului și-și urară noapte bună.

După aceea, curierul țarului își luă caseta și porni în urma Ludovicăi.

De îndată ce ajunseră pe coridor și scăpară de privirile geloase ale primarului, căpitanul nu se mai putu stăpâni și cu o mișcare bruscă, o strânse pe Ludovica la pieptul său și o sărută, cu patimă.

— Pe Dumnezeul meu, exclamă ofițerul de gardă vădit mulțumit, dacă nu-mi placi mai mult decât toate femeile pudrate și sulemenite de la Petrograd!

Și, pe semne, spre a-și întări spusele, Vladimir Korsakoff o mai săruta odată.

Ludovica nu se împotrivi prea mult, ci începu să râdă, ca și când ar fi luat în glumă, toată purtarea ofițerului.

— Aceasta este odaia dumneavoastră, zise ea, deschizând o ușă înaintea lui Vladimir Korsakoff.

Căpitanul de gardă îi mai zâmbi odată.

— Noapte bună, Ludovica mea! Mâine ne vom revedea, iar când mă voi întoarce de la Varșovia, te duc cu mine la Petrograd. Vrei?

Ludovica își împreună mâinile, prefăcându-se că nu-i vine să creadă în atâta fericire.

— Oare vorbești serios?

— Eu am obiceiul de a mă ține de cuvânt! Dacă ți-am făgăduit, să știi că așa se va și întâmpla. Și acum, noapte bună, draga mea!

Ușa se închise în urma lui și Ludovica auzi cum căpitanul trase zăvorul.

După aceea, porni și ea, triumfătoare, să se odihnească, după ziua aceasta plină de peripeții.

Viadimir Korsakoff nu se hotărî să se culce, decât numai după ce se încredință că nicio primejdie nu-l pândește în odaia care fusese rezervată pe seama sa. Se uită în dulap, sub pat, să vadă dacă nu cumva s-a ascuns cineva pe acolo, apoi cercetă zăbrelele de fier de la fereastră și zăvorul de la ușă. Văzând că totul era în bună regulă, se trânti în pat.

De casetă însă, nu se despărți nici chiar acuma, ci o așează lângă sine. În pat, ca pe o iubită, iar pe măsuța de noapte își pregătì pistolul încărcat, spre a-l avea la îndemână în cazul când tot s-ar găsi cineva care să-l atace în timpul nopții.

Dar îngrijorarea lui nu ținu, decât numai până când apucă să-și lase capul pe pernă. De îndată ce simți sub căpătâi perna umplută cu fulgi moi, somnul îl cuprinse pe loc, ceea ce nici nu este de mirat, dacă ne gândim la marea cantitate de vin, pe care o băuse în tovărășia primarului.

Când se deșteptă, soarele se ivise pe cer, de mult.

Se spălă în grabă și apoi ieși pe coridor, în mână având nedespărțita lui casetă. Aici se întâlni cu Ludovica.

— Ei, draga mea, cum ai dormit astă noapte?

Ludovica zâmbi cu viclenie.

— Ce să-ți spun, nu prea am închis ochii!

— Dar de ce?

Ludovica își coborî privirile în pământ.

— Pentru ce nu-mi răspunzi?

— Mi-e rușine!

— Rușine? Ce copilărie! Hai, spune și încă acuma, îndată!

— Fiindcă mereu te vedeam înaintea ochilor!

Lui Vladimir Korsakoff îi plăcu această declarație de dragoste și drept recunoștință, o sărută din nou. Fata se prefăcu, ca și când sărutarea aceasta ar fi însemnat pentru ea, cea mai mare fericire pe care ar fi putut să-și dorească în lumea aceasta.

— Mica mea Ludovica, îi șopti ofițerul de gardă la ureche, vrei să te duc cu mine?

— Vai, domnule căpitan, răspunse ea, cât aș fi de fericită, dacă aș putea părăsi cât mai neîntârziat casa aceasta, unde viața este pentru mine un adevărat chin!

— Ce rău îmi pare că trebuie să suferi! Nu-ți dă pace bătrânul, nu-i ușa?

— Așa este domnule căpitan! Și gândește-te, că sunt singură singurică, numai cu el. N-am pe nimeni, cine ar putea să mă ajute?

— Cum se poate? N-ai chiar pe nimeni?

— Numai pe Grigore, fratele meu mai mare. Dar ce poate să facă el, împotriva puternicului primar, care l-ar alunga din oraș, de îndată ce ar îndrăzni să spună ceva?

Căpitanului Vladimir Korsakoff îi plăcea fata din ce în ce mai mult. Mai ales acuma, când o podidiră lacrimile și când părea și mai frumoasă decât înainte. Și se gândi cât de plăcută i-ar fi viața, dacă ar duce-o cu el la Petrograd. Îmbrăcată frumos, Ludovica ar putea să se ia la întrecere cu oricare doamnă dinstinsă din capitala împărăției rusești. De aeeea, îi făcu din nou propunerea din ajun.

— Ludovica, te-ai gândit bine? Ai veni cu mine?

— Oricând vei vrea dumneata.

Cuvintele acestea îl înflăcărară și mai mult pe căpitanul de gardă. Era mai mult decât fericit, văzând că femeile nu-i pot resista.

Privirile lui mângâiau mute chipul Ludovicăi, în ochii căreia se iviseră lacrimile.

— Vai, domnule căpitan, cât ești de nemilos cu mine – zise fata, văzând că Vladimir Korsakoff nu-i răspunde nimic.

— De ce? întrebă acesta.

— De ce trezești în sufletul meu speranțe, care nu se vor îndeplini niciodată? Crezi oare că nu-mi dau seama că nu faci altceva, decât să te joci cu mine?

Cum te poți gândi la așa ceva, Ludovica?

— Știu, simt că va veni sania și te va duce, iar eu voi rămâne și mai departe aici, sub acoperișul acesta trist, singură cu soarta-mi neîndurătoare!

— Nu vorbi astfel! De ce nu ți s-ar îndeplini dorința?

— Nu pot avea încredere!

— Ascultă-mă! Mâine dimineață voi porni mai departe. Ești îndeajuns de deșteaptă spre a născoci vreun motiv oarecare, pentru a putea pleca de acasă și a veni după mine. Te voi aștepta cu sania, în dreptul pădurii.

— Să fie adevărat? exclamă fata, cu o fericire nespusă în priviri.

— Îți făgăduesc solemn, că mă voi ține de cuvânt!

Ludovica era în culmea fericirii, văzând că planul îndrăzneț, pe care îl făurise în noaptea aceea, începea să se realizeze.

Dar se stăpâni, spre a nu se trăda, și urmă a-și juca rolul început.

— Dar ce va zice primarul? întrebă ea, speriată.

— Poţi fi fără teamă! o linişti curierul ţarului. Nu se va amesteca el în chestiunea aceasta!

— Te înşeli! El este puternic. Ţăranii de prin împrejurimi tremură înaintea lui. Mi-e teamă că-şi va trimite zbirii să mă urmărească.

— Ţi-am spus că nu trebuie să te temi. Mai întâi, cu ce drept s-ar putea amesteca în afacerile tale? Apoi, nu va îndrăzni să se măsoare cu mine, fiindcă ştie că sunt omul ţarului.

— Omul ţarului? exclamă Ludovica, cu ochii mari deschişi, ca şi când deabia acuma ar fi aflat cine este Vladimir Korsakoff.

Ofiţerul de gardă o îmbrăţişă şi glasul ei rugător se auzi din nou.

— Aş mai avea o rugăminte.

— Care ar fi acea?

— După cum ţi-am mai spus, n-am în Meniza decât o singură rudă şi un singur om, care-mi vrea binele: fratele meu, Grigore. Ńu te supăra, dar mi-e greu să mă despart de el. O viaţă întreagă a îngrijit de mine şi ar fi prea mare nerecunoştinţa mea să-l las aici, pradă mâniei primarului.

Ludovica se ruga cu atâta căldură şi atât de înduioşător, încât lui Vladimir Korsakoff i se făcu milă...

— Te înţeleg prea bine! zise el. Dar nu ştiu cum ţi-aş putea îndeplini dorinţa! Ce să fac eu cu fratele tău, la ce să-l folosesc?

— Vai, domnule căpitan, să vezi ce sprinten şi deştept e! Dar n-a avut noroc, sărăcuţul de el! Gata! exclamă ea, cu un strigăt de izbândă. Am găsit!

— Ei?

— ÎI luăm cu noi, ca vizitiu. Va mâna caii saniei şi în chipul acesta îi găsim întrebuinţare.

Lui Vladimir Korsakoff nu-i displăcu ideea aceasta.

— Minunat. Voi vorbi chiar acuma cu primarul, ca sania, cu care voi părăsi Meniza să fie condusă de Grigore.

— Să nu cumva să faci una ca ata, domnule căpitan! zise Ludovica, speriată. l-am stârni bănuelile şi tot planul nostru ar putea cădea baltă.

— Dar atunci cum să rânduim lucrurile?

Ludovica se prefăcu că se gândeşte câtva timp, apoi exclamă:

— Am găsit! Îi vei da câteva rânduri stăpânului saniei, în care îi vei spune că sania va fi condusă de omul care se va prezenta cu scrisoarea dumitale. Nici primarului nu i se va părea ciudat că omul ţarului îşi are vizitiul lui.

— Bine! zise Vladimir Korsakoff, mângâind obrajii îmbujoraţi ai fetei. Văd că eşti foarte deşteaptă, Ludovica mea! Dacă vei fi în toate tot atât de ageră, atunci ne vom înţelege foarte bine!

Cu aceste cuvinte, Vladimir Korsakoff se înapoie în odaia sa, unde alcătui îndată scrisoarea, pe care apoi o încredinţă Ludovicăi.

Ţine-o! zise el. Fă astfel ca să ajungă la fratele tău! Şi... nu uita ce mi-ai făgăduit!

— Cum aş putea să uit, domnule căpitan, zise fata cu o bucurie minunat prefăcută, când aş putea spune că singura dorinţă a vieţii mele, de când te-am cunoscut, este de a rămâne veşnic alături de dumneata!

De-abia îşi sfârşi Ludovica vorbele, că se şi auzi zgomotul paşilor lui Petru Plevnic.

Ludovica se furişă în bucătărie, iar căpitanul de gardă se îndreptă spre odaia de lucru a primarului, ca şi când acum ar fi părăsit dormitorul unde îşi petrecuse noaptea.

El se întâlni cu primarul chiar în uşa odăii acestuia din urmă.

Petru Plevnic era îmbrăcat cu o şubă polară şi în cap avea o căciulă de astrahan, acoperită cu fulgi de zăpadă. Afară începuse să ningă din nou.

— De unde vii atât de dimineaţă, domnule primar? întrebă curierul ţarului, după ce-şi dădură bună ziua.

— Am fost la omul cu sania şi am aranjat totul. Mâine dimineaţă, la ceasurile şase, sania va fi aici, la porunca dumneavoastră.

— Îţi mulţumesc că te osteneşti pentru mine!

— Cred că veţi fi mulţumit, domnule căpitan. Căruţaşul acesta are cei mai buni cai din Meniza...

— Şi cine va mâna caii? întrebă ofiţerul de gardă.

— Unul din slugile lui, fără îndoială.

Curierul ţarului îşi încruntă sprâncenele.

— Nu e bine aşa! Dumneata ştii mai bine, decât oricare altul, cât de însemnată este însărcinarea ce mi-a fost încredinţată şi vei înţelege că

nu mă pot bizui pe oricine. De aceea, te rog, domnule primar, să-i trimiţi vorbă căruţaşului, să nu încredinţeze sania decât numai omului, care se va prezenta eu o scrisoare din partea mea. Voi îngriji eu ca omul meu de încredere să fie acolo la ceasurile şase fără un sfert.

— După cum doriţi! Voi trimite vorbă îndată! răspunse Petru Plevnic, care devenise iarăşi, foarte curtenitor, după ce i se risipise buimăceala pricinuită de vinul care în noaptea trecută îi dăduse curajul de a vorbi curierului ţarului, ca şi cu ar fi prietenul său. Dar cine va fi omul acesta? Puteţi avea încredere în el?

— În privinţa aceasta poţi fi fără grijă, domnule primar! răspunse căpitanul de gardă, zâmbind plin de înţeles. Curierii ţarului au întotdeauna la îndemână oameni de încredere, care îi păzesc pe ascuns, tot timpul drumului, şi care nu se arată, decât numai la un semn făcut de trimisul Majestăţii Sale.

Răspunsul acesta îl mulţumi pe deplin pe Petru Plevnic, care trimise îndată un pandur la căruţaş, spre a-i spune cele hotărâte de Vladimir Korsakoff.

Primarul Menizei făcu tot ce-i stătu în putinţă, pentru ca şederea la el să-i pară cât mai plăcută distinsului său oaspete, totuşi, deabia aştepta clipa în care să-l vadă plecat. Vladimir Korsakoff părea să fie un mare cuceritor de femei şi Ludovica era în primejdie.

Burtosul primar nu scăpă niciuna din privirile pe care le schimbau cei doi pe furiş şi purtarea lor îl făcu să se întrebe, dacă căpitanul de gardă a pus ceva la cale cu menajera lui. Gândul acesta îl chinuia grozav şi-i strângea inima şi mai mult.

Pentru ca Vladimir Korsakoff să fie cât mai puţin în apropierea Ludovicăi, îl invită pe căpitan la o plimbare cu sania, în timpul căreia îi arătă lucrurile demne de văzut ale oraşului, precum şi împrejurimile. Este adevărat că, Vladimir Korsakoff ar fi fost mai mulţumit să poată rămâne acasă, pe lângă Ludovica, dar nu-l putea jigni nici pe găzdnitorul său, care se arătase atât de amabil, şi primi propunerea de plimbare, cu care prilej se exprimă foarte frumos despre oraş, urându-i să aibă în fruntea lui întotdeauna un gospodar atât de priceput ca Petru Plevnic.

Ziua se scurse, încetul cu încetul, şi primarul Menizei începu să se bucure de pe acuma că primejdiosul curier al ţarului va părăsi oraşul a

doua zi de dimineață, iar el va putea să reia asaltul pornit împotriva inimii Ludovicăi.

În ziua aceea se culcară mai devreme.

Pe curierul țarului îl conduse tot Ludovica, până în odaia lui, așa că ei avură prilejul să se mai sfătuiască, asupra fugii de a doua zi.

— Ești gata cu toate? întrebă ofițerul de gardă.

— Da!

— Așadar n-ai uitat? La șase și un sfert în marginea pădurii!

— La șase și un sfert voi fi acolo.

— Te aștept, Ludovica și vei vedea, cât vom fi de fericiți!

— Deabia aștept!

— De ce ești atât de nerăbdătoare?

— Fiindcă te iubesc!

Vladimir Korsakoff sărută din nou gura ispititoare a fetei, care de teamă ca ofițerul să nu observe că dragostea ei era prefăcută, îl sărută și ea, cu toate că aceasta nu prea îi era pe plac.

După aceea se despărțiră.

Vladimir Korsakoff cercetă din nou, cu amănunțime, odaia, zăbrelele, zăvorul, pereții, apoi se culcă... cu caseta.

Ludovica se duse și ea în odaia sa, ca și când s-ar fi pregătit să se culce. Stinse lampa, dar nu se trânti pe pat, ci se așeză la pândă, iar când își dădu seama că adormiseră, atât căpitanul, cât și primarul, se furișă din odăița ei, și apoi din casă.

Tocmai atunci bătea orologiul din turn ceasurile zece.

Ludovica se îndreptă spre grădinița din dosul casei și așteptă acolo. Ea se gândi la viața înfrigurată pe care o trăise în timpul ultimelor zile și mai ales de la sosirea curierului țarului, când deodată, o făptură învăluită într-o mantie neagră se ivi lângă ea, ca și când ar fi ieșit din pământ.

— Ludovica?

— Eu sunt, căpitane!

— Ei, ce ai făcut?

— Am vești foarte însemnate. Mai însemnate decât ai putea să-ți închipui!

Rimsky o privi cu o vădită curiozitate.

— Vorbește!

— Ţi-am spus ieri că primarul aşteaptă sosirea unui oaspete.

— Da. Oare n-a venit?

— Închipueşte-ţi căpitane, oaspetele este... curierul ţaruluii!

— Curierul ţarului? exclamă Rimsky, adânc uimit: Este cu putinţă? Nu te-ai înşelat, Ludovica?

— Nu. Ştiu cu siguranţă!

— Şi unde merge curierul?

— Spre Polonia, şi anume la Varşovia, spre a-i înmâna contelui Gorciacov darul ca din basme al ţarului, dar care este menit să fie o răsplată pentru serviciile pe care călăul Varşoviei le-a adus casei imperiale, prin asuprirea polonezilor şi prinderea prinţului Poniatowsky...

Rimsky îşi încleştă pumnii...

— Aşa stau lucrurile, Ludovica?... Intr-adevăr aşa stau? exclamă el, mânios.

— Poţi avea încredere în spusele mele, căpitane, deoarece tot ceea ce ţi-am istorisit am auzit cu urechile mele şi am văzut cu ochii mei.

Vulturul Morţii bătu din palme.

— Dar aceasta ar fi lovitura cea mai grozavă, pe care mi-aş fi putut-o închipui! Unde este aşezată odaia, în care se găseşte curierul ţarului? Mă duc în casă îndată şi fac rost de cupa aceea minunată!

Ludovica însă îi mai linişti avântul.

— Ar fi o încercare zadarnică. Odaia curierului este o adevărată fortăreaţă, în care este cu neputinţă să pătrunzi, fără voia căpitanului.

— Dar trebuie să pun mâna pe comoară! zise Rimsky cu nestrămutată hotărâre. Pentru mine nu există „nu se poate”!

Ludovica îl opri însă, pentru a doua oară, pe Vulturul Morţii, care voia să se îndrepte spre casă.

— Ascultă-mă şi pe mine, căpitane! În chipul acesta nu am izbuti să punem mâna pe caseta care conţine cupa de aur. Altfel trebuie să pornim la lucru.

— Dar tu singură mi-ai spus că mâine dimineaţă curierul ţarului pleacă mai departe!

— Da, dar am avut eu de grijă să rânduiesc lucrurile astfel încât să nu scăpăm comoara din mâini.

În câteva cuvinte fata își dezvălui planul. Apoi îi dădu Vulturului Morții scrisoarea alcătuită de Vladimir Korsaboff, pentru căruțaș.

— Așadar, nu vei uita căpitane, că de astăzi înainte ești fratele meu, Grigore. Mâine de dimineață la ceasurile șase fără un sfert vei fi la căruțaș, de unde iei sania, vii cu ea aici, iar de aici pornim mai departe. Tu vei fi vizitiul, iar eu, singurul călător al saniei, afară de Vladimir Korsakoff. Iar când troica va zbura, departe, prin ținuturi nelocuite, nu ne va fi greu să facem rost de casetă.

Rinsky îmbrățișă fata.

— Ludovica, ești o adevărată comoară de deșteptăciune. Îți mărturisesc că sunt mândru de tine, căci nici eu însumi n-aș fi putut rândui lucrurile mai bine, decât cum le-ai aranjat tu. L-ai întrecut chiar și pe căpitanul tău în născocire.

Ludovica începu să râdă.

— Sunt împrejurări, zise ea, când femeia știe să fie mai iscusită decât bărbații. Pentru izbânda întregului meu plan, era nevoie neapărat, să-i plac lui Vladimir Korsacoff.

Vulturul Morții își luă rămas bun.

— Îți mulțumesc încă odată, Ludovica, pentru ceea ce ai făcut. Și ai încredere în mine, totul se va întâmpla astfel, după cum ai rânduit tu. Mâine dimineață Vulturul Morții va conduce sania curierului țarului!... Rămâi cu bine!

În clipa următoare Rimsky dispăru în noapte, iar Ludovica intră în casă.

Se crăpa de ziuă când Vulturul Morții se ivi din nou pe străzile orașului, îmbrăcat în portul simplu al țăranilor din împrejurările Menizei. Orologiul turnului sună ceasurile cinci și jumătate. Rimsky își îndreptă pașii spre casa căruțașului, unde și ajunse în curând. În curte pregătirile erau în toi.

Dar de-abia făcu Rimsky câțiva pași în curte, că și fu văzut de căruțaș, la care strigă:

— Ei, omule, ce cauți acolo?

Vulturul Morții îl salută, ducându-și mâna la căciulă.

— Bună dimineața, tătucă! Eu sunt cel ce va mâna caii de la sania oaspetelui primarului.

— Tu? Dar feciorul meu ce să facă?

— Citește aici! zise Rimsky, înmânându-i scrisoarea, la vederea căreia căruțașul se schimbă ca prin farmec.

Îl conduse pe Vulturul Morții până la sanie și la cai și-l întrebă, dacă e mulțumit.

Rimsky se uită bine la cai și dădu din cap, în semn că e mulțumit.

— Foarte buni caii! zise el. Și sania la fel!

Și după ce luă totul în primire, se urcă pe capră și dând bice cailor, ieși din curte.

Cu câteva minute înainte de ceasurile șase, troica mânată de el opri în fața casei primarului. Îndată după aceea se și deschise poarta și prin ea ieșiră din casă, Vladimir Korsakoff, în mână cu nedespărțita lui casetă, după aceea Petru Plevnic, care era fericit că-și vede oaspetele plecând și la urmă de tot, Ludovica.

Rimsky salută, respectuos, iar curierul țarului și cu primarul răspunseră mormăind.

Vladimir Korsakoff își așează șuba în sanie, dar caseta n-ar fi dat-o din mână pentru nimic pe lume.

Primarul ardea de nerăbdare să-l vadă pe căpitan urcându-se în sanie și plecând odată din fata casei sale. Dar Vladimir Korsakoff stătea liniștit lângă sanie și se părea că, deocamdată nici nu se gândește să plece.

În cele din urmă Petru Plevnic îl întrebă:

— De ce nu porniți, domnule Korsakoff?

— Ai uitat, domnule primar că aștept douăzeci de cazaci, cărora le-am dat întâlnire aici? Nu pot pleca fără ei, deoarece trupa de cazaci trebuie să mă însoțească tot drumul, până când trec din ținutul pe unde colindă banda Vulturului Morții.

— Așa e! Așa e! mormăi primarul.

— Dar nu înțeleg, de ce întârzie atâta! Ar fi trebuit să sosească până acuma!

Dacă dimineața n-ar fi fost cețoasă și dacă din pricina frigului vizitiul nu și-ar fi ridicat gulerul șubei până peste urechi, fără îndoială că atât primarul, cât și căpitanul ar fi băgat de seamă tresărirea vizitiului, când auzi vorbindu-se de o trupă de douăzeci de cazaci.

Chiar și nervii de oțel ai Vulurului Morții se încordară, la auzirea acestei vești neașteptate.

Douăzeci de cazaci care vor însoți sania?... Dar Ludovica nu-i amintise nimic despre ei!

În cazul acesta, nu numai că nu-și putea duce planul la îndeplinire, dar mai căzuse și el însuși într-o cursă, din care nu se știe dacă va putea scăpa.

Rimsky se uită în jurul său cu priviri înfrigurate și în cele din urmă întâlni privirile Ludovicăi.

Fata tremura și ea, fiindcă și ea fusese lovită ca de trăsnet de vestea sosirii cazacilor. În timpul în care căpitanul îi vorbise primarului despre trupa de cazaci dată de guvernatorul din Garadnow, Ludovica fusese la bucătărie.

Dar căpitanul de gardă nu-și putu stăpâni mânia, deși din depărtare se și auzi trapul regulat al călăreților și peste câteva clipe, cei douăzeci de cazaci se înșiră în fața casei primarului.

Trupa era condusă de un plutonier, care veni până lângă Vladimir Korsakoff și anunță:

— Să trăiți! Am venit și suntem gata de plecare!

Dar căpitanul de gardă tot nu-și putu stăpâni mânia.

— Ați fi putut să veniți și mai devreme, căci dacă nu mă înșel, a fost vorba să ne întâlnim la ceasurile șase!

— Să trăiți, întârzierea a fost pricinuită de un cal, care și-a rupt piciorul și am fost siliți să căutăm un alt cal, prin sat.

Vladimir Korsakoff își luă rămas bun de la primar.

— Domnule primar, zise el adresându-se burtosului Petru Plevnic, primește, te rog, mulțumirile mele cele mai călduroase pentru primirea pe care mi-ai făcut-o. În casa dumitale m-am simțit ca la mine acasă și nu-mi aduc aminte să fi fost undeva mai bine îngrijit, decât la dumneata. Dar nu am rămas surprins numai de casa dumitale, ci de toată ordinea și buna gospodărie, care se poate observa în tot orașul și poți fi încredințat, domnule primar, că voi vorbi la locul în drept, despre felul vrednic de admirat, cum înțelegi dumneata să gospodărești Meniza. Și acum rămâi cu bine!

Petru Plevnic se înclină adânc, luând mâna întinsă a curierului țarului și emoționat, rosti câteva cuvinte de mulțumire:

— Domnule căpitan... am fost fericit... că v-am putut găzdui... sunt foarte fericit că părăsiți Meniza... cu impresii atât de plăcute... Și

acuma... în clipa despărţirii... vă rog ca... nici pe viitor să nu ocoliţi casa mea... care vă stă deschisă... la orice oră din zi și din noapte!

— Poţi, fi încredinţat, domnule primar, că, întotdeauna mă voi gândi cu drag la casa aceasta și niciodată n-o voi ocoli, când mă voi mai abate prin părţile acestea.

După aceea, ofiţerul se îndreptă spre Ludovica ș-i întinse mâna și ei.

— Îţi mulţumesc și dumitale, pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine. Nădăjduiesc că, și zicând acestea, se uită la ea cu o privire plină de înţeles – ne vom revedea în curând!

— La revedere, domnule Korsakoff!

Căpitanul se îndreptă apoi înspre sanie și luă loc în ea, în vreme ce o parte din cazaci o luară înaintea saniei, iar cealaltă parte rătmase în urma ei.

— Gata! îi strigă Korsakoff vizitiului.

Rimsky dădu bice cailor și sania porni.

Curierul ţarului mai făcu cu mâna spre primar și Ludovica, dar ceaţa se așeză între ei și le luă putinţa de a se mai vedea.

Rimsky se dovedi un adevărat maestru în mânuirea hăţurilor și sania zbura ca o săgeată. Dar cazacii care călăreau înaintea și în urma lui îl înfuriară peste măsură. Bietul om se gândea amărât cât alergase singur în capcana aceasta, din care nu putea scăpa, decât numai în împrejurări foarte fericite. Însă se putea întâmpla mult mai ușor, să fie recunoscut și atunci... era sfârșitul, fiindcă n-ar mai fi putut scăpa...

Își dădea seamă că ostașii aceștia nu ar glumi cu el, ci l-ar spânzura îndată, de cel dintâi copac, sau l-ar împușca fără șovăire, întocmai ca pe un câine.

În asemenea împrejurări era firesc ca Vulturul Morţii să nu se simtă prea la locul lui. De altfel îl îngrijea și soarta care o aștepta pe Ludovica. Mai avea însă o nădejde și anume aceea că, în urma sosirii cazacilor, va avea destulă minte să nu mai vină la locul de întâlnire, pe care-l hotărâse Korsakoff.

Ar fi curată nebunie, să vină! se gândi el. Aș fi mai bucuros să mă văd scăpat pe mine însumi! Fuga în doi ar fi mult mai anevoioasă și aici, în mâinile cazacilor, n-aș putea-o lăsa!

Sania ieșise din Meniza și acuma se apropia tot mai mult de pădurice în marginea căreia Korsakoff își dăduse întâlnire cu

Ludovica.

Ajungând la marginea pădurii, căpitanul îi făcu semn lui Rimsky.

Acesta se întoarseră pe jumătate și întreba:

Care-i porunca, tătucăl

— Oprește, Grigore!

Rimsky strânse hățurile și caii se opriră, aproape pe loc.

— Strigă-le și cazacilor.

Rimsky strigă cât putu, după cazacii care mergeau înaintea saniei.

— Ei, cazaci, opriți.

Cazacii opriră îndată și plutonierul veni în goană, până lângă sanie.

— S-a întâmplat ceva, tătucă? întrebă el.

Nimic, fii pe pace! îl liniști căpitanul. Dar trebuie să așteptăm pe cineva aici, care va călători mai departe, cu mine.

— Credeam că Vulturul Morții s-a ivit pe undeva și de aceea ai poruncit să ne oprim, zise plutonierul.

Vladimir Korsakoff începu să râdă.

— Nu trebuie să te temi. Căci Vulturul Morții este mai deștept, decât să se măsoare eu o forță mult superioară lui! De altfel spune-le ostașilor să coboare de pe cai, fiindcă se poate întâmpla să fim nevoiți să așteptăm vreme îndelungată.

— După cum poruncești, tătucă!

Plutonierul plecă și peste câteva clipe, toți cazacii descălecară, spre a-și mai desmorți picioarele înțepenite în scările șeilor.

Vladimir Korsakoff se adresă vizitiului:

— Măi, Grigore, știi de ce așteptăm aici?

— Știu, tătucă!

— În curând sora ta va fi aici. Îți pare bine?

Îmi pare, tătucă, dar în același timp sunt și neliniștit.

— De ce?

— Fiindcă sora mea este o fire foarte fricoasă și e în stare să se răzgândească în ultimul moment. Se mai poate însă, nici să nu poată scăpa de blestematul acela de primar!

Korsakoff Începu să râdă, foarte încrezut.

— Mie nu-mi prea vine să cred că va rămâne acasă! Părea să fie mult prea încântată de propunerea mea, pentru ca să mă poată lăsa baltă.

Apoi, nu trebuie să uiți, că viața la Petrograd este o ispită de neînvins pentru femei.

— Așa este, tătucă!

— Veți vedea voi cât veți fi de fericiți! Ludovica va purta rochii de mătase, iar tu vei avea o livrea strălucitoare. Ai înțeles?

— Înțeles, tătucă!

Timpul trecea, ceața începuse să se risipească și Ludovica tot nu se mai arăta.

Rimsky se gândi, mulțumit:

— Se pare că a judecat bine ce-i rămâne de făcut și și-a dat seama că e mai bine să nu alerge orbește în ghearele pieirii.

Dar clipa următoare fusese menită să-i dovedească precum că se înșelase grozav.

În marginea pădurii se ivise făptura Ludovicăi.

Se întoarse și-i spuse lui Korsakoff:

— Uite-o că vine!

Korsakoff se ridică în picioare, în sanie.

— Da... da... o văd!

După aceea strigă cât îl ținu gura:

— Aici, Ludovica!... Aici!

Fata se apropie de sanie cu pași grăbiți, și în curând o ajunse.

Cea dintâi privire a fetei se îndreptă spre Rimsky și ochii ei mari, parcă voiau să spună:

— Nu te părăsesc, căpitane!

Apoi se întoarse spre ofițerul de gardă și zise:

— Am întârziat, domnule Korsakoff!

— Te așteptăm cam de mult! răspunse acesta. Dar lucrul de căpetenie este că ai venit!

— De-abia am putut scăpa de primar și de aceea am întârziat. Și de-abia așteptam să mă văd aici!

Draga mea! exclamă căpitanul fericit, strângând-o la pieptul său. După aceea o înfășură bine într-o șubă și când isprăvi cu așezarea fetei în sanie, dădu porunca de plecare...

Cazacii săriră pe cai și Rimsky plesni din bici.

Sania porni mai departe.

Văzând sosirea trupei de cazaci, Ludovica se întrebase, într-adevăr, dacă să se mai ducă la locul de întâlnire, sau să lase lucrurile baltă. Dar îndoiala ei nu ţinu decât o clipă, apoi hotărî să rămână la planul stabilit.

Nu-l putea părăsi pe Rimsky și locul ei era lângă căpitanul său.

Dacă era scris ca Vulturul Morţii să piară, atunci va pieri și ea!

Dar oricât de tragică era situaţia, Ludovica nu-și pierdu cumpătul. Își jucă și mai departe rolul pe care și-l luase și Korsakoff nu observă nimic din furtuna ce bântuia sufletul tinerei fete.

Curierul ţarului îi vorbea duios, o strângea la sine și în vreme ce sania zbura pe drumul acoperit cu zăpadă, îi șopti vorbe dulci, despre viaţa fericită care o aștepta de azi înainte.

În timpul acesta Rimsky își frământa creierul să găsească un mijloc de scăpare.

Atâta vreme cât fusese vorba numai despre el, nu deznădăjduise, deoarece nu-l credea pe Korsakoff tocmai atât de isteţ la minte, încât să nu-l poată zăpăci, la momentul oportun. Acuma însă, că venise și Ludovica, situaţia era mult mai grea și nu vedea nici o putinţă de scăpare.

Făcuseră o bună parte din drum, când Korsakoff porunci oprirea spre a lăsa caii să se odihnească.

Rimsky opri caii și se opriră și cazacii care obosiseră de atâta ședere în șa. Cazacii scoaseră la iveală merindele, și după ce îngrijiră ca și caii să-și primească raţia de ovăz, se așezară să-și împrospăteze puterile. Korsakoff scoase și el de sub scaunul saniei pachetul pe care i-l pregătise Ludovica pentru drum, în casa primarului din Meniza.

— Dă-i și lui Grigore de mâncare! îi zise curierul ţarului Ludovicăi.

Rimsky luă merindele și cu toate că nu prea avea el poftă de mâncare, cum ar fi și avut, în situaţia în care se găsea, totuși mâncă, spre a nu stârni bănuiala căpitanului.

Primejdia care plutea deasupra capului său, îi zdruncinase nervii, dar nicio clipă nu-și pierdu din vedere rolul pe care și-l luase și Ludovica nu se mai sătura să-i admire sângele rece, cu care primise această nouă încercare a sorţii. Altul în locul lui s-ar fi trădat de o sută de ori. Rimsky îl întruchipa însă pe Grigore, de ai fi jurat că toată viaţa lui n-a fost altceva decât surugiu de troică.

Liniștea aceasta a Vulturului Morţii o mai îmbărbăta și pe Ludovica. La urma urmelor, dacă Rimsky era atât de calm, primejdia nu putea să fie tocmai atât de mare, după cum își închipuia ea.

Fata avea un adevărat cult pentru căpitanul său și o admirație fără de margini, care o făcea să vadă în el un om cu însușiri aproape supranaturale. De aceea, văzându-l și acuma atât de liniștit, își zise că Vulturul Morţii va ști să iasă din încurcătura aceasta, cum a mai ieșit și din altele, mult mai primejdioase.

Petru Plevnic îi dăduse lui KorsaKoff pe drum și o damigeană cu vin, pe care în mărinimia lui, ofiţerul o oferi cazacilor. Mâi întâi el îi spuse lui Rimsky să bea cât îi trebuie și apoi să o dea mai departe ostașilor. Rimsky trase un gât bun, simţind nevoia să bea, spre a se mai încălzi – cât și spre a mai prinde puteri pentru întâmplările care aveau să urmeze.

După ce se sătură, se uită în jurul său, ca și când n-ar fi știut cui să-i treacă damigeana. Plutonierul, care pândea de mult clipa când urma ca damigeana să ajungă în mâinile lui, strigă unui cazac de îndată ce văzu că vizitiul a luat-o de la gură:

— Măi Stoianoff, aleargă la vizitiu și adu damigeana!

Stoianoff se supuse poruncii primite și pornind înspre sanie, întinse mâna spre a lua damigeana de la Rimsky.

Deoarece îl împiedica la băut, Vulturul Morţii își coborâse gulerul înalt al șubei și mâinile fiindu-i prinse cu damigeana, n-avusese încă timp să și-l ridice.

Chipul lui rămase descoperit în faţa cazacului, care, îndată ce-l zări, îngălbeni de groază.

El luă damigeana, dar privirea-i scrutătoare rămase aţintită multă vreme pe obrazul vizitiului.

Rimsky îi susţinu privirea și căută sa-și păstreze sângele rece și mai departe, cu toate că observase tresărirea cazacului și cu toate că știa prea bine ce însemna aceasta.

Stoianoff îl recunoscuse.

Acesta își dădu seama îndată că vizitiul curierului ţarului nu era Grigore, după cum i se spunea, ci... Vulturul Morţii, faimosul căpitan de bandiţi, care era urmărit de autorităţile a șapte gubernii.

Dar Vulturul Morţii, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, își ridică din nou gulerul șubei, cu o liniște netulburată și pândi să vadă ce va face cazacul.

Acesta străbătu într-o clipă cei cincizeci de pași care îl despărţeau de plutonier și Rimsky îl văzu explicându-i plutonierului ceva, cu mișcări înfrigurate.

— La naiba, Stoianoff, crezi că ai văzut bine? întrebă plutonierul neîncrezător, pe cazac.

— Bine, tătucă! răspunse Stoianof, nu încape nici o îndoială că vizitiul saniei este Vulturul Morţii.

— Poate că seamănă doar cu el?

— Nu, nu! Nu este nici o săptămână de când trupa noastră a urmărit banda Vulturului Morţii și atunci s-a întâmplat să mă găsesc numai la o depărtare de câţiva pași de căpetenia bandiţilor. Chipul lui, trăsăturile feţei, privirea lui, s-au întipărit adânc în mintea mea, așa că nu-i nicio minune dacă l-am recunoscut de îndată. Dar plutonierului tot nu-i venea să dea crezare cuvintelor cazacului, deoarece i se părea cu neputinţă ca temutul bandit să fie tocmai vizitiul saniei curierului ţarului. De aceea mai întrebă încă odată:

— Așadar, crezi că este cu neputinţă să te fi înșelat?

— Este cu neputinţă! întări cazacul Stoianoff. Jur pe Sfânta Fecioară că el este!

Rimsky urmărea cu atenţie convorbirea și cu toate că, din pricina depărtării nu putea să audă niciun cuvânt, totuși, știa prea bine care era subiectul discuţiei celor doi cazaci.

Și fără să fi băgat în seamă, își vârî mâna în buzunar, spre a se încredinţa dacă pistolul este la locul lui.

Degetele lui înfrigurate se încleștară pe patul armei, gata să apese pe trăgaci, dacă era nevoie.

După aceea îi aruncă Ludovicăi o privire plină de înţeles.

Dar plutonierul tot mai clătină din cap, neîncrezător. În cele din urmă însă, se hotărî și porni spre sanie.

Ajungând în apropierea saniei, el căută să-l observe pe vizitiu cât mai bine. Dar acuma chipul lui Rimsky era acoperit de gulerul ridicat al șubei. Și Vulturul Morţii stătea atât de nepăsător ca și când nu viaţa lui ar fi fost în cea mai mare primejdie.

Plutonierul se duse de-a dreptul la Korsakoff, își drege glasul și cu cuvinte tremurătoare întrerupse convorbirea pe care curierul ţarului o urma cu Ludovica.

— Domnule căpitan, vă rog sa nu vă supăraţi...

— Ce s-a întâmplat?

— Aș avea să vă comunic ceva foarte important.

— Vorbește!

Plutonierul tăcu.

— Ei! De ce taci? Sau vrei să te lași rugat?

— Iertați-mă, domnule căpitan, dar ceea ce vreau să vă comunic este de așa natură, că nu v-o pot spune decât numai între patru ochi.

Korsakoff era furios că-l tulburau de la mâncare, băutură și convorbirea cu Ludovica.

— Naiba să vă ia! Nici să mănânc în liniște nu mă lăsaţi!

Totuși, între timp, coborî din sanie și se duse cu plutonierul până în marginea pădurii.

— Să auzim! Aici nu ne mai aude nimeni.

— Domnule căpitan, cazacul Stoianoff a făcut o descoperire foarte ciudată!

Flăcăul susţine că vizitiul dumneavoastră nu este nimeni altul, decât Stanislau Rimsky, vestitul tâlhar, cunoscut sub porecla de Vulturul morţii.

Dar importanta comunicare avu un efect cu totul potrivnic aceluia la care se aștepta plutonierul. Bătrânul ostaș credea că la auzul acestei știri, căpitanul se va îngrozi, sau cel puţin că va rămâne încremenit, dar curierul ţarului izbucni într-un hohot de râs atât de zgomotos, încât toată lumea își întoarse privirea în spre marginea pădurii.

— Oamenii tăi au început să vadă năluci! îi zise el plutonierului, bătându-l pe umeri. Pentru a-mi comunica o - veste atât de importantă nu trebuia să mă faci să mai cobor din sanie.

— Iertați-mă, domnule căpitan, dar Stoianoff mi-a vorbit cu atâta hotărâre!

— Spune-i lui Stoianoff că, ori a înnebunit, ori a băut mai multă votcă decât poate suporta. Ce rost ar avea Rimsky în sania mea?

— Și totuși, Stoianoff s-a jurat pe Sfânta Fecioară, că vizitiul dumneavoastră este temutul bandit.

— Chiar dacă s-ar jura pe toți sfinții din cer și nu l-aș crede!

— Atunci daţi-i voie, domnule căpitan, măcar să se ducă la vizitiu și să-i spună în faţă ce crede despre el. Vom vedea atunci, cum se va purta și ce chip va face pretinsul Grigore!

Korsakoff ridică din umeri.

— Dacă ţii atât de mult, n-are decât să i-o spună! În orice caz va fi ceva foarte caraghios! Să vină cazacul!

— Stoianoff! strigă plutonierul.

— Ţi-o spun însă mai dinainte, urmă Vladimir Korsakoff, că orice ar zice cazacul tău, nu-i dau crezare, deoarece fata care șade lângă mine în sanie, este sora vizitiului și ea... crede-mă. N-are niciun fel de legătură cu Vulturul Morţii.

Stoianoff veni în grabă, apoi porniră toți trei înspre sanie.

Rimsky își dădu seama că de data aceasta nu-l mai poate scăpa decât numai cel mai desăvârșit sânge rece. De aceea se trudi să pară cât mai liniștit. Nu se uită nici la dreapta, nici la stânga, ci strânse încet păturile așezate pe cai, îndoindu-le cu atâta pricepere, de parcă toată viața lui n-ar fi făcut altceva.

În schimb cu atât mai speriată era Ludovica.

Din felul misterios cu care plutonierul îl chemase la o parte pe Korsakoff, ea bănui că îl așteaptă ceva rău și bănuiala aceasta i se întări, când văzu privirea, pe care i-o aruncase Vulturul Morţii.

Tremura din tot trupul, când se gândea ce va urma, dacă Rimsky va fi descoperit.

Între timp, cei trei bărbaţi ajunseră la sanie. Korsakoff se adresă vizitiului, său:

— Grigore, coboară-ți gulerul de la șubă, iar tu. Stoianoff, mai uită-te odată la vizitiul meu.

Rimsky se întoarse și fără a spune un cuvânt, dar cu o foarte bine prefăcută uimire, se supuse poruncii.

Jucase totul, pe o singură carte.

— Sau câștigă... sau pierde totul!

Stoianoff se uită la el, privirea lui se înfipse în ochii negrii ca noaptea ai voinicului, apoi își ridică mâna dreaptă și își îndreptă degetul arătător înspre el:

Și vocea lui sună cu o hotărâre neclintită, când rosi următoarele cuvinte:

— Omul acesta este... Vulturul Morții!

Rimsky nici nu clipi.

Korsakoff începu să râdă, din nou.

— Mai spun odată, zise Stoianoff din nou, cu aceeași nestrămutată hotărâre ca și mai înainte, omul acesta este Rimsky, Vulturul Morții!

Atunci Vladimir Korsakoff se întoarse spre fata care ședea în sanie, tremurând ca varga în șuba groasa de lup și zise:

— Ludovica, spune tu, cine este omul acesta?

Ludovica își dădu seama că, acuma totul atârna de răspunsul ei și de felul acestui răspuns. Oare va avea tăria de a confirma cu destulă hotărâre că vizitiul este fratele său? Glasul ei tremurător nu va trăda oare furtuna care-i zbuciuma sufletul?

Își adună toată puterea de voință și se sili să pară cât mai liniștită.

— Cine să fie, zise ea simplu, dacă nu fratele meu?

— Fratele tău, Grigore?

— Da!

Curierul țarului se întoarse la cei doi cazaci, cu o expresie triumfătoare pe față și în clipa aceea Rimsky își dădu seama că bătălia era câștigată.

Plutonierul clătină din cap și gestul lui fu o întărire a faptului că Stoianoff se înșelase.

Și atunci și cazacul începu să-și dea seama că săvârșise una din cele mai mari neghiobii și că fusese jertfa unei asemănări blestemate.

El căută să se scuze, speriat și zăpăcit:

— Iertați-mă... domnule căpitan... dar o astfel de asemănare... m-a înșelat și pe mine... Nu sunt eu de vină!

Cu aceste cuvinte se îndepărtă, rușinat.

Ludovica răsuflă, ușurată, dar și lui Rimsty i se luă o stâncă de pe piept.

Totuși, Vulturul Morții nu-și trăda nici bucuria, după cum nu-și trădase nici teama, când nici un singur mușchi al feții sale nu tresărise, cu toate că pieirea era numai la un pas de el. El își ascunsese cu măiestrie simțământul de bucurie, care-i cuprinsese sufletul atât de

bântuit de furtună, până în clipa aceea și niciunul din cei de față nu putu bănui ce se petrecea în dosul frunții sale înalte.

De abia acuma, după ce scăpase de primejdie, văzu cât de apropiat îi fusese sfârșitul.

Sania era înconjurată de cazaci, așa că nici vorbă nu putea fi de fugă și dacă atât el, cât și Ludovica, nu izbuteau să-și păstreze cel mai desăvârșit sânge rece, fără îndoială că sângele lor ar fi vopsit în roșu zăpada proaspăt căzută la marginea pădurii.

Dar vorbele liniștite ale Ludovicăi zdruncinaseră până chiar și convingerea fermă a lui Stoianoff. Dacă cu toate acestea, Korsakoff sau plutonierul ar mai fi avut vreo urmă de îndoială, în sufletul lor, clipa următoare era menită să o spulbere și pe aceasta.

Din desișul pădurii, anume, se ivi un țăran, plin de sânge, care alergă, mâncând pământul în spre cazaci, iar când ajunse lângă sanie, se prăbuși la pământ, îngânând următoarele:

— Ajutor!... Ajutor!... Rimsky... Vulturul Morții... mi-a atacat casa!

Mai mult nu fu în stare să spună, fiindcă își pierdu cunoștința.

Toți se uitară încremeniți la omul acesta, din pieptul căruia sângele curgea șiroaie.

Cel mai înmărmurit însă, era Rimsky, care nu putea să înțeleagă nicidecum, ce căuta numele lui pe buzele acestui țăran.

Cel dintâi care se dezmetici, fu Vladimir Korsakoff.

— Aduceți iute, pansamente!... Sunt în sanie, într-o lădiță cenușie!

Și după ce i se aduse lădița cerută, legă el însuși rănile țăranului și se trudi să-l readucă în simțiri.

Mulțumită îngrijirilor căpitanului, omul își reveni în fire.

— Cine ești și spune-mi, ce s-a întâmplatı? întrebă Korsakoff, când rănitul își deschise ochii.

Țăranul își îndreptă privirea asupra căpitanului de gardă și se jeli:

— Vulturul Morții și cu banda lui... mi-au atacat... casa... mi-a prădat totul... clădirilor le-a dat foc... lupta mai continuă... între el și oamenii mei... ajutați-i!

— Cine ești și unde-ți este așezată casa?

— Mă numesc... Samakin... casa mea... e la un sfert de ceas de aici!

— Pe unde?

— Dincolo... de pădure!... Ajutați-i!

— Când te-a atacat Vulturul Morţii?

— Cu puţin mai înainte... banda lui Rimsky... nu se avea bine... cu fii mei... doi băieţi zdraveni... băieţii mei... l-au urmărit pe Vulturul Morţii... care... a jurat să se răzbune... vai... ajutaţi-i... până nu este prea târziu... altfel... vor pieri... toţi...

— Dar pe tine când te-au rănit?

— Când am fugit... să aduc... ajutoare... Vulturul Morţii m-a văzut... a tras... un glonte... după mine... și m-a nimerit!

— Vulturul Morţii e la casa ta?

— Acolo e... ajutaţi-i... pe băieţii mei... fiecare clipă... e preţioasă... lupta e... în toi...

Korsakoff nu șovăi.

— Vedeţi, nebunilor? Vi se năzărește că l-aţi descoperit pe Rimsky în persoana unui vizitiu pașnic și în vremea aceasta Vulturul Morţii aprinde casele deasupra capetelor oamenilor de treabă! Nici o clipă de zăbavă! Să alergaţi îndată, apucând-o pe drumul arătat de omul acesta și să împrăștiaţi banda Vulturului Morţii!... Stoianoff, cred că, tu vei fi printre cei dintâi la luptă și nu te vei teme de Vulturul Morţii!

Tânărul cazac se înroși până în vârful urechilor. Îi venea să intre în pământ de rușine.

Cazacii săriră pe cai.

Plutonierul îl întrebă pe curierul ţarului:

— Domnule căpitan, câţi oameni să vă las pentru paza saniei?

— Niciunul! Nu putem ști cu câţi oameni a atacat Rimsky, cu cât veţi fi mai mulţi, cu atât mai sigură va fi și izbânda.

— După cum porunciţi, domnule căpitan!

Plutonierul ridică și rănitul pe calul său și așa se pregăti de plecare.

Vladimir Korsakoff mai strigă după el:

— Bagă de seamă și lucrează cu cap! Nu oricui i se îmbie prilejul de a pune mâna pe vestitul căpitan de bandiţi!

— Nădăjduiesc că voi izbuti, domnule căpitan!

— Nu vă trebuie, decât curaj și cap! Atunci sunteţi siguri de izbândă. Între timp, noi vom merge înainte. Dacă aţi terminat, veniţi după noi.

Trupa de cazaci porni la drum.

Nedumerirea lui Rimsky nu ţinuse decât numai câteva clipe. Fiindcă, de îndată ce auzi numele lui Samokin, își dădu seama, cum stăteau

lucrurile. Într-adevăr, Vulturul Morţii fusese acela, care rânduise atacul împotriva casei ţăranului, numai că de la atac lipsise tocmai căpitanul.

Își aducea bine aminte de numele lui Samokin și știa că și el făcea parte din țăranii aceia bogați și îngâmfați, care îi purtau o ură de moarte și care se trudeau să răzvrătească țăranii împotriva Vulturului Morţii. Ei îl ponegreau pe unde puteau și tocmai de aceea, tovarășii lui Rimsky hotărâseră de mult să dea o lecţie familiei Samokin și mai ales celor doi băieţi ai bătrânului, care făceau tot ce le stătea în putinţă, spre a pune într-o lumină urâtă isprăvile voinicilor Vultorului Morţii.

Se pare că tovarășii lui Rimsky se folosiseră de lipsa lui de acasă, spre a se răfui cu familia Samokin. Dar Vulturul Morţii își cunoștea prietenii și știa că ei nu se duseseră la Samokin cu gândul de a pricinui o baie de sânge, ci numai spre a-i speria puțin și spre a le da o lecție, pentru a-i învăţa cum să se poarte în viitor. Se mai părea însă că, ajunși la faţa locului, lucrurile s-au desfășurat altfel decât plănuiseră ei de acasă și nu au mai putut ocoli o încăierare.

Rimsky fu deșteptat din gândurile acestea, de cuvintele curierului ţarului:

— Să mergem, Grigore! Cazacii vor veni ei după noi mai târziu!

Văzând fărturile ostașilor pierzându-se în ceaţă, Rimsky simţi o bucurie fără margini, iar când își întoarse capul, văzu că într-adevăr nu mai rămăsese decât cu Vladimir Korsakoff, cu Ludovica și cu... caseta.

Vladimir Korsakoff își aduse aminte din nou de caraghioasa întâmplare, ce a precedat apariţia ţăranului rănit.

— Ce să-ţi spun, îi zise el Ludovicăi, știu că am râs cu poftă! Auzi, fratele tău, Vulturul Morţii! Sau poate că Stoianoff nu credea că sunteţi frate și soră? Dar chiar un orb ar spune că sunteţi fraţi, dacă s-ar uita la voi, atât de mare este asemănarea voastră!

— Zău, tătucă, îngână Rimsky, prin multe ciudăţenii mai trece omul, cât trăiește!

Koraskoff mângâie faţa îmbujorată a Ludovicăi.

— Ludovica, zise el, știi tu că-mi mai ești datoare cu ceva?

— Cu ce?

— Cu o sărutare, fiindcă l-am scăpat pe fratele tău. Dacă nu te puneam să depui mărturie, cazacii n-ar fi luat lucrurile în șagă de loc și l-ar fi spânzurat pe bietul Grigore de vreunul din copacii pădurii.

Ludovica se supuse cu dragă inimă.

Nu o sărutare, dar nici chiar o mie de sărutări nu ar fi fost o plată prea scumpă pentru viața căpitanului!

Korsakoff primi sărutarea și o dădu înapoi, înzecit, apoi se întoarse la Rimsky, care se muncea cu caii.

— Ei, Grigore, nu mai plecăm? Văd că norii se adună în chip amenințător și mi-e teamă că ne va apuca viscolul pe drum! De aceea aș vrea să ajungem cât mai iute la un adăpost.

Rimsky se uită și el pe cor.

— Ai dreptate, tătucă. Și mie mi-e teamă că vom avea viscol, nu glumă!

— Atunci să ne grăbim!

Rimsky sări pe capră.

— Să mân caii pe șosea sau s-o iau pe drumul acela mai scurt, care duce prin pădure și pe care putem ajunge la satul cel mai apropiat? întrebă el, întorcându-se pe jumătate.

— Mână pe drumul cel mai scurt.

Vulturul Morții zâmbi triumfător. Acum știa că mândrul curier al țarului căzuse în mâinile sale, împreună cu caseta care cuprindea comoara aceea ca din povești.

Caii porniră și biciul din mâna lui Rimsky pocnea tot mai des, deoarece Vulturul Morții voia sa câștige timp, spre a-și putea duce planul la îndeplinire, înainte de întoarcerea cazacilor.

Sania zbura aproape pe drumul ce străbătea pădurea.

Fulgii de zăpadă cădeau tot mai des și Vladimir Korsakoff strigă mânios:

— Dracul a mai văzut o asemenea primăvară! Câteva zile cu soare și iarăși s-a întors iarna cea mai morocănoasă!

În timpul ăsta Rimsky mâna caii tot mai sălbatic.

El coborâse de mult, de pe drumul cel bun, fără ca Vladimir Korsakoff să fi băgat de seamă.

Pădurea începu să se rărească și în depărtare se zăriră zidurile unei minunate cetăți.

— Ce cetate frumoasă! exclamă curierul țarului.

— Cetatea Rudinului – îi spuse Ludovica, recunoscându-și turnul ce le servea de adăpost și în același timp înțelegând și gândul Vulturului

Morţii.

— Cetatea Rudinului? repetă Vladimir Korsakoff. Dacă nu mă înșel, este proprietatea prinţesei Fedora Feodorovna!

— Așa mi se pare și mie! răspunse Ludovica. O cunoști pe prințesă?

— Îmi aduc aminte de ea. Pe vremuri era frumuseţea mult sărbătorită a societăţii bune din Petrograd. În timpul din urmă însă, ocolește capitala.

Viscolul îi ajunse din urmă.

Un vânt ascuţit sufla șuierând și încovoind coroanele copacilor, iar zăpada cădea atât de des, încât nici nu te mai puteai orienta.

Dar viscolul acesta era tocmai pe placul lui Rimsky, care constată că până și vremea îi venea în ajutor. Viscolul era menit să fie paravanul în dosul căruia el putea să-și ducă planul la îndeplinire, nestingherit.

Korsakoff se înfășură tot mai mult în șubă și tot mai mult o strânse la sine pe Ludovica, care aștepta cu înfrigurare trecerea fiecărui minut, deoarece nu știa când se hotărăște Rimsky să-și ducă planul la îndeplinire.

Și atunci trebuia să fie cu ochii în patru, deoarece se putea întâmpla să fie nevoie și de ajutorul ei.

Deodată Rimsky opri caii și sări de pe capră.

— Ce s-a întâmplat, Grigore? întrebă Vladimir Korsakoff.

— Zăpada cade atât de des, încât nu-mi văd nici vârful nasului, mormăi Rimsky furios, și mi se pare că ne-am împotmolit!

Într-adevăr sania întâlnise în cale o grămadă mare de zăpadă.

Rimsky se trudi câtva timp să ridice sania din zăpadă, dar văzând că n-o poate scoate la capăt, îi zise lui Korsakoff:

— Tătucă, nu pot singur! Mi-ar trebui o mână de ajutor.

Korsakoff coborî vădit, plictisit, dar văzând cu nu poate face altfel, se hotărî să-și pună și el umărul puternic la sanie, spre a încerca s-o despotmolească.

Dar în clipa în care se aplecă, se petrecu ceva cu totul neașteptat.

Cu o mișcare fulgerătoare, Rimsky se repezi la el și-l trânti la pământ. Atacul acesta nebănuit îl surprinse pe curierul ţarului într-atâta, încât, până să se gândească să se apere, Rimsky îi legă mâinile și picioarele cu o frânghie, pe care Ludnvica o luase iute din sanie.

Ochii curierului aruncau scântei și bietul Vladimir Korsakoff începu să strige, deznădăjduit.

— Grigore, ai înnebunit?... Și tu, Ludovica!... Dar aceasta este o mârșăvie fără pereche!

— Fii liniștit, Vladimir Korsakoff! zise Rimsky foarte calm. Nu trebuie să te temi, căci nu ți se v-a întâmpla niciun rău.

— Dar bine, Grigore...

— Nu sunt Grigore!

— Dar cine ești? Întrebă Vladimir Korsakoff, îngrozit, presimțind o nenorocire.

— Stanislau Rimsky, Vulturul Morții! răspunse simplu cel întrebat.

Căpitanul de gardă oftă deznădăjduit.

— Nenorocitul și prostul de mine! Mi se spune în față cu cine am de-a face și eu nu vreau să cred! Apoi, îmi trimit cazacii de la mine, spre a mă lăsa atacat cu mai multă ușurință... Dar pentru ce ai făcut aceasta? Pentru ce?

Rimsky se duse la sanie și scoase caseta de sub bancă.

— Pentru aceasta! zise el foarte liniștit.

Korsakoff tresări.

În ochii lui ardea focul urii, pe față i se întipărise o mânie fără seamăn.

— Și ce... ce... vrei să faci! întrebă el.

— Ți-am spus, Vladimir Korsakoff, răspunse Vulturul Morții, că nu trebuie să te temi! Dacă ar fi fost un altul în locul tău, poate că-l lăsam aici, să înghețe sau să-l mănânce lupii, dar fiindcă tot timpul te-ai purtat omenește și m-ai scăpat din mâinile cazacilor care m-au recunoscut, vreau să te ajut...

— Mai bine nu te-aș fi scăpat, căci atunci n-aș fi ajuns aici!

— Soarta ți-o voi hotărî-o mai târziu, deocamdată te voi duce cu mine, dar pentru ca să nu știi unde mergi, voi fi nevoit să-ți leg ochii.

Ludovica îi dădu o năframă neagră, cu care Rimsky legă ochii căpitanului, în urmă Vulturul Morții conduse sania până pe șosea, unde dădu bice cailor, care o luară într-un galop nebun, târând după ei sania fără stăpân.

Rimsky zâmbi mulțumit.

— Așa, așa! Fugiți și vestiți cazacilor, ce s-a întâmplat cu Vladimir Korsakoff, curierul țarului.

După aceea se întoarse în pădure, unde o lăsase pe Ludovica și pe căpitanul de gardă.

— Vladimir Korsakoff, îi zise el, căpitanului, dacă-mi făgăduiești că mă vei urma fără nici o împotrivire, îți dezleg legăturile de la picioare.

Ofițerul nu răspunse nimic.

— Nu răspunzi?

— Te voi urma!

— Dar nu-ți voi lua nici cârpa de pe ochi și nici nu-ți voi dezlega legăturile de la mâini. Și îți mai atrag atenția asupra faptului că, dacă vei încerca să fugi, nu voi mai fi îndurător cu tine. Am două pistoale încărcate în buzunar și glontele Vulturului Morții nu dă greș. Ai înțeles!

— Da!

Rimsky îi desfăcu legătura și porunci:

— Acuma putem merge! Înainte!

Vulturul Morții își alesese bine locul unde să dea atacul împotriva curierului țarului. Partea aceasta a pădurii se găsea la o depărtare numai de vreo zece minute de intrarea în peștera care ducea la turnul cetății Rodinului.

Cei trei ajunseră în curând și peste câteva minute dispărură în intrarea ascunzătorii.

Rimsky răsuflă ușurat, când se văzu din nou în cuibul său, mai ales că niciodată nu fusese atât de aproape de moarte, ca în ziua aceea. Și tocmai, fiindcă Vladimir Korsakoff fusese acela care intervenise pentru a-l scăpa de la o moarte sigură, Vulturul Morții se purta cu prizonierul său cu foarte multă bunăvoință. Când ajunseră pe treptele ascunzătorii, îi luă de pe ochi și năframa neagră, pe care i-o dăduse Ludovica.

— Acuma e de prisos, zise Rimsky, căci nu vei afla niciodată, unde ești și în ce chip ai ajuns aici.

Când cei trei intrară în Cuibul Vulturilor, acesta era gol.

— Îmi închipuiam, zise Rimsky, că nu se vor fi întors încă. Nădăjduiesc însă că se vor înapoia nevătămați. Ia loc Vladimir Korsakoff!

Ofițerul de gardă se uită uimit prin odaia lui Rimsky, unde fusese condus.

Căută să ghicească unde ar putea fi, dar niciun amănunt nu-i trăda aceasta.

Rimsky luă caseta în mână.

— Așadar tot ai ajuns în mâna mea! zise el mulțumit. Contele Gorciacov va aștepta darul țarului, până în ziua de apoi. Spune-mi, Vladimir Korsakoff, te-ai gândit vreodată că această casetă va ajunge tocmai în mâinile celui mai neîmpăcat dușman al Călăului Varșoviei?

Căpitanul de gardă nu răspunse, el se mulțumi doar să-l măsoare pe Vulturul Morții din creștet până-n tălpi, cu o privire disprețuitoare.

Deodată, Rimsky își ridică brusc capul și începu să tragă cu urechea.

De dincolo de ușă veneau zgomote de voci și pași.

Ludovica alergă să deschidă ușa.

Apoi se întoarse spre Rimsky și cu fața strălucitoare de bucurie, îl vesti.

— Vin!

Și într-adevăr erau voinicii.

Veneau obosiți, însângerați, cu hainele rupte, și socotind după înfățișarea lor se părea că avuseseră mult de furcă. Dar zărind-o pe Ludovica fața li se însenină, deoarece știau că dacă fata era aici și căpitanul se înapoiase.

— A venit și căpitanul! strigară toți, ca un singur om!

Rimsky se duse înaintea lor și strânse mâna fiecăruia din ei.

— Doctorul Leonida, Severin, Dan, Micislav! Slavă Domnului că v-ați înapoiat toți!

— Ne-am înapoiat și mulțumim lui Dumnezeu, fără nici o nenorocire prea mare! zise Dan Dragomir.

— Dar ați avut de furcă, nu glumă! zise Rimsky, zâmbind.

— De unde știi, căpitane? întrebă Dan Dragomir, mirat.

— V-ați folosit de lipsa mea de acasă, spre a ataca gospodăria lui Samokin, unde însă, ați dat peste o împotrivire la care nu v-ați așteptat. Atunci ați dat foc casei și tocmai vă pregăteați de plecare, când a sosit o trupă de cazaci, alcătuită din douăzeci de oameni.

Tovarășii Vulturului Morții se uitau înmărmuriți la căpitanul lor.

— De unde știi toate acestea? întrebă Dan Dragomir înmărmurit. Ne povestiți totul, întocmai după cum s-a întâmplat, de parcă ați fi fost martor ocular!

În cele din urmă Rimsky le satisfacu curiozitatea.

— Niciodată atacul vostru împotriva gospodăriei lui Samokin n-ar fi fost mai nimerit, ca în ziua de astăzi, și le spuse de unde știe aproape amănunțit, pățania de la gospodăria lui Samokin.

— Ce să vă spun, își sfârși comunicarea, pe de-o parte m-ați scăpat dintr-o situație foarte critică, pe de altă parte, după plecarea cazacilor mi-ați dat putința de a lua de la curierul țarului cupa aceea ca din basme bătută toată cu pietre prețioase și de o valoare nebănuită, pe care țarul i-o trimitea dușmanului atât de urât de catre noi, contele Gorciacov, Călăul Varșoviei, drept răsplată pentru serviciile aduse curții din Petrograd, prin trimererea în Siberia a tuturor bunilor patrioți ai Poloniei.

— Este de neînchipuit! exclamară voinicii.

— Dar acuma spuneți-mi și voi, cum ați scăpat?

— Până la sosirea cazacilor, povesti doctorul Leonida, am ținut noi piept, dar aceștia veniră în ajutorul celor de la gospodăria lui Samokin, și nu ne-am mai putut împotrivi, deoarece dușmanul era de șapte ori mai numeros decât noi. În situația aceasta ne-am gândit că, nu ne mai rămâne altceva de făcut, decât să fugim!

— Bine că ați izbutit!

— Am izbutit, dar n-a fost tocmai ușor, cum îți închipui. Cazacii ne-au urmărit și dacă am izbutit să fugim, aceasta n-o putem mulțumi, decât numai faptului că a început viscolul. Sub perdeaua deasă a fulgilor de zăpadă am putut să ne schimbăm mereu drumul, așa că, până la urmă, cazacii ne-au pierdut și au rămas departe de noi.

— Sunteți răniți?

— Fără însemnătate! comunică doctorul Leonida.

Rimsky dădu din cap mulțumit.

— Bravo, băieți! V-ați purtat vitejește! Acuma să sfârșesc și eu raportul meu. Mai înainte însă, să vă fac cunoștință cu oaspetele nostru.

— Un oaspete în Cuibul Vulturilor! întrebă Severin, foarte mirat.

— Da. Și încă un oaspete foarte distins!

Rimsky se duse în odaia lui și peste câteva clipe se înapoie cu Vladimir Korsakoff.

Prietenii Vulturului Morţii se uitară miraţi la străinul care pătrunsese în ascunzătoarea lor și-n ochii tuturor se putea citi întrebarea înfrigurată:

— Cine este acesta?

Vulturul Morţii le satisfăcu curiozitatea, îndată.

— Acesta este oaspetele nostru, Vladimir Korsakoff, căpitan al regimentului de gardă imperială, cavaler al ordinului Caterina, cu câteva ceasuri mai înainte, curierul ţarului, acuma nimic altceva, decât prizonierul Vulturului Morţii.

— Ah!.. Ah!... exclamară voinicii, miraţi.

Rimsky urmă:

— Mai înainte de a vă face vreo părere despre Vladimir Korsakoff, socotesc că este de datoria mea să vă spun că s-a purtat foarte frumos și când unui dintre cazaci m-a recunoscut, a sărit în ajutorul meu și m-a scăpat de la o moarte neîndoielnică. De aceea, îl stimez pe căpitanul de gardă, Vladimir Korsakoff și-i voi reda libertatea!

Korsakoff zâmbi trist:

— Ce-mi va folosi libertatea, când mi-am distrus cariera, mi-am nimicit viaţa? Am fost un măgar fără pereche, când am ascultat de vorbele unei femei și am alergat orbește în braţele pieirii!

— Nu te acuza singur, căpitane Korsakoff, zise Micislav. Nu este nicio rușine să fii înfrânt de Vulturul Morţii!

— Vladimir Korsakoff, zise Rimsky, adresându-se fostului curier al ţarului, mai înainte de a-ţi reda libertatea, te somez să-mi predai cheia de la casetă, în care se găsește cupa-bătută cu pietre scumpe!

— Niciodată! răspunse căpitanul, hotărât.

— De ce te-împotrivești? Crezi că ajungi la vre-un rezultat?

— E o prostie să te încăpăţânezi, Vladimir Korsakoff! Ești om deștept și o prostie nu este vrednică de tine!

— Nu voi da cheia de bună voie!

— Atunci ţi-o voi lua! Puneţi mâna pe el băieţi!

Severin și cu Dan Dragomir se supuseră poruncii lui Rimsky și într-o clipă căpitanul de gardă fu prins în braţele vânjoase, de nici nu mai

puteau să se mişte. Rimsky se apropie de ofiţer şi-i luă mica cheie de la casetă pe care Korsakoff o purta legată de gât cu un şiret de mătase.

— Priviţi-o! zise el, arătând-o triumfător şi apoi se duse de-a dreptul la casetă.

Voinicii îşi înconjurară căpitanul, arzând de curiozitate, Rimsky vârî cheiţa în broască, deschise caseta şi în clipa următoare, cupa de aur bătută cu pietre preţioase se ivi înaintea ochilor înmărmuriţi ai voinicilor.

— Minunată!

— Superbă!

— Fără pereche! exclamară voinicii, unul după altul.

Ochii lui Dan Dragomir aruncau scântei de mânie:

— Şi aceasta urma să fie a contelui Gorciacov?

Severin zâmbi, în culmea fericirii.

— Căpitane, niciodată n-am avut o pradă atât de bună!

Rimsky se întoarse spre Vladimir Korsakoff, care se uita amărât la această societate ce înota în bucurie.

— Vladimir Korsakoff, cât preţuieşte cupa aceasta?

— E foarte preţioasă! răspunse căpitanul de gardă, după oarecare gândire şi puţin cam încurcat.

— Primarului i-ai spus, se amestecă şi Ludovica în vorbă, că este nepreţuită şi că ar face multe, multe milioane de ruble.

— Este adevărat, Vladimir Korsakoff? întrebă Vulturul Morţii.

— Da!

Doctorul Leonida se uită mai de aproape la cupă. Apoi arătă înspre diamantul strălucitor şi de mărimea unui ou de porumbel, care era aşezat în mijlocul celorlalte pietre scumpe.

— Piatra aceasta singură preţuieşte mai multe milioane de ruble!

Şi voinicii nu se mai săturau să se minuneze de această frumoasă şi preţioasă pradă, pe care pusese mâna căpitanul lor. În cele din urmă, Dan Dragomir ridică plosca şi zise:

— Căpitane, să sfinţim cupa!

— Ai dreptate!

Îndată după aceea, vinul negru se vărsă ca un val de sânge în cupă.

Rimsky fu cel dintâi care ridică minunatul şi nestimatul obiect de artă şi glasul lui sună tunător, când strigă:

— Trăiască Polonia!

După aceea i-o dădu Ludovicăi.

Fata ridică și ea cupa și uitându-se la Rimsky, zise cu căldură:

— Trăiască Vulturul Morţii, căpitanul nostru!

Apoi cupa ajunse în mâinile lui Dan Dragomir.

— Trăiască libertatea! strigă voinicul român, care se gândea necontenit la asuprita sa ţară, ce gemea sub jugul turcilor.

Pe urmă o luă Micislav.

— Trăiască prinţul Adam Poniatowsky, marele fiu al Poloniei!

Când cupa ajunse la Severin, acesta exclamă:

— Eu beau, pentru pieirea contelui Gorciacov.

În cele din urmă, nu mai rămăsese decât doctorul Leonida, care ducând-o la gură, strigă:

— Trăiască frăţia noastră!

Toţi voinicii băuseră și cupa se întoarse la Vulturul Morţii, care adresându-se ofiţerului de gardă, îi zise:

— Vladimir Korsakoff, îţi mai aduci aminte că, în dimineaţa aceasta friguroasă, ţi-ai cinstit vizitiul, pe Grigore, dându-i să bea vin din damigeana ta? Rimsky, Vulturul Morţii, vrea să-ţi înapoieze această datorie... Bea!

Vladimir Korsakoff își ridică mâna încet, ca și când ar fi vrut să ia cupa, dar când mâna îi ajunse la înălţimea pieptului, lovi deodată cu putere peste braţul Vulturului Morţii, care, neașteptându-se la așa ceva scăpă cupa din mână.

Toţi se uitară încremeniţi, la ofiţerul de gardă. Chipul lui Rimsky se făcuse ca para focului și se părea că se va năpusti la Korsakoff, spre a-l nimici cu o singură lovitură de pumn. Dar se stăpâni la timp și întorcându-se spre prietenii săi, întrebă:

— S-a întâmplat ceva cu cupa?

Doctorul Leonida cerceta tocmai cupa, pe care o ridicase de la pământ:

— A plesnit! întrebară ceilalţi, apropiindu-se de el!

Doctorul Leonida se apropie și mai mult de lampă și cercetă cu mai mare băgare de seamă.

— Și aici... o altă piatră... care s-a ciocnit, iar aceasta... a crăpat și ea...

Și atunci izbucni din el marea descoperire, vestea senzaţională:

— Prieteni, cupa aceasta preţioasă este împodobită... cu pietre false!

— Ce spui! urlă Rimsky.

Doctorul Leonida arătă una după alta, toate pietrele ciocnite, sau crăpate.

— Nu încape nicio îndoială! Toate pietrele sunt false, imitaţii foarte reușite, bucăți de sticlă, minunat șlefuite!

Toate privirile se îndreptară spre Vladimir Korsakoff.

Ofițerul de gardă stătea încremenit și palid ca ceara într-un colţ al încăperii.

Rimsky se apropie de el și vocea lui sună ca metalul, când întrebă:

— Ei, Vladimir Korsakoff ce spui la această dezvăluire?

— Drept să vă spun, nu știu ce să răspund, zise prizonierul liniștit. Eu eram pe deplin încredinţat că fiecare piatră de pe cupă este adevărată și de aceea o păzeam ca pe ochii din cap!

Vulturul Morţii, se uită îndelung la ofițerul de gardă, își sfredeli privirile adânc în ochii lui, apoi, apăsând pe fiecare cuvânt, zise:

— Vladimir Korsakoff, căpitan al regimentului de gardă imperială din Petrograd, cavaler al ordinului Caterina, aghiotant și curier al ţarului... acum n-ai apus adevărul!

Vladimir Korsakoff porni amenințător spre Rimsky și voinicii se ţinea gata să intervină, dacă ar fi fost nevoie. Deodată însă, ofițerul de gardă se răzgândi și cu un gest trist, exclamă:

— Ţi-e ușor să mă jignești aici, unde ești tare și mare. Da îndrăznește să repeţi aceste cuvinte atunci, când stăm faţă-n faţă, cu arme egale, când n-ai lângă tine oameni, care să-ți sară în ajutor, când te-ar vedea în primejdie!

— Prieteni, vă rog lăsaţi-mă singur cu Vladimir Korsakoff!

Voinicii se uitară uimiţi la căpetenia lor, dar, fiindcă se obișnuiseră să se supună poruncilor lui, părăsiră încăperea fără împotrivire.

— Ludovica, du-te și tu!

Pe scări se auziră pașii celor care se îndepărtau.

Rimsky se mai uită după ei, spre a se încredința că se îndepărtează și mai strigă după ei:

— Peste un ceas vă puteți întoarce!

După aceea închise ușa în urma lor.

— Acuma, Vladimir Korsakoff, suntem numai noi doi! Un ceas este îndeajuns de mare, chiar și pentru a mă ucide... dacă poţi! Fiindcă, acuma, când am rămas numai în doi, îţi mai spun odată că ai minţit!

Rimsky se aștepta ca ofițerul de gardă să se repeadă la el. Dar în loc să se năpustească împotriva lui, Vladimir Korsakoff dădu din umeri, trist și amărât.

Vulturul Morţii îl întrebă:

— Aș vrea să știu, cum au ajuns pietrele false pe cupa ţarului?

Korsakoff îi răspunse implorător.

— Nu mă cerceta!

— Văd Korsakoff că ai ceva pe suflet!

— Vai, dacă ai ști, Stanislav Rimsky... zise el, fără a-și sfârși vorba.

— Ce ai vrut să spui?

— Nimic! Nimic!

— De ce nu ai încredere în mine?

— Nu mai are niciun rost! răspunse ofițerul de gardă, oftând.

Vulturul Morţii îi vorbi din nou, de data aceasta, cu glasul ridicat, solemn:

— Până astăzi, Stanislau Rimsky nu și-a călcat cuvântul dat! Ţi-am spus, Vladimir Korsakoff, că vei fi liber și mă ţin de cuvânt. Dacă vrei, îţi leg ochii pe loc și te scot afară din ascunzătoarea noastră, Nu te voi forţa să-mi răspunzi, nu-ţi voi stoarce mărturisirea cu sila. Să nu-mi răspunzi, decât numai dacă simţi necesitatea de a o face.

Rimsky făcu o mică pauză și numai după aceea întrebă din nou:

— Te-ai hotărât? Vrei să mă lămurești și pe mine, cum au ajuns pietrele false pe cupa ţarului?

În sufletul lui Vladimir Korsakoff se dădu o luptă crâncenă, apoi deodată, izbucni:

— Le-am... le-am... falsificat eu!

Rimsky se aștepta la răspunsul acesta. El era un foarte bun cunoscător de oameni și în cea dintâi clipă a descoperirii pietrelor false, citise în ochii ofiţerului de gardă că acesta știa și cunoștea adevărul.

Acuma, după ce trecuse greul mărturisirii, Vulturul Morţii vorbi încet și blând, spre a afla și celelalte amănunte ale acestei tainice afaceri.

— Spune-mi, cum ai făcut aceasta și pentru ce?

— Povestea e prea lungă! răspunse ofițerul de gardă, trist.

— Nu face nimic! Te voi asculta cu dragă inimă!

Vladimir Korsakoff căzu pe gânduri, ca și când ar fi căutat să-și împrospăteze amintirile.

Rimsky fu cel dintâi care rupse tăcerea.

— Singur n-ai putut lucra. Fără îndoială că ți-a dat ajutor și vreun giuvaiergiu.

Korsakoff dădu din cap.

— Te înțeleg! reluă Vulturul Morții cunosc viața ofițerilor ruși și știu că strălucirea, pompa, viața luxoasă de la curtea țarului costă mulți bani... Te-ai lăsat ispitit, ca atâția alții înaintea ta!

Atunci Korsakoff izbucni într-un strigăt grozav.

— Nu-i adevărat!

— Atunci?

Ofițerului de gardă i se dezlegase limba. Și în vreme ce vorbea, chipul lui palid până atunci, deveni din ce în ce mai roșu.

— Până acuma am tăcut! Am luat asupra mea, vina schimbării pietelor prețioase, dar fiindcă mă acuzi că aș fi făcut aceasta, cu gândul de a profita eu însumi, protestez cu toată tăria.

— Dar atunci, cum s-a întâmplat?

— Nu te poate interesa pe tine, Rimsky, povestea aceasta, care pot spune că mă privește numai pe mine.

— Dacă ți-am oferit încrederea mea, nu mă jigni, respingând-o. Spune-mi ce ai pe suflet, cine știe, dacă nu te pot ajuta!

— Să mă ajuți? exclamă ofițerul de gardă, râzând amarnic. Pe mine nu mai mă poate ajuta nimeni!

— Nu se știe! Povestește-mi încet și liniștit, cum s-au petrecut lucrurile.

— Bine! răspunse Vladimir Korsakoff, după o oarecare gândire. Nu-mi pasă, poți afla totul, căci și așa am ars în urma mea toate punțile de trecere! Eu nu mă mai pot înapoia la Petrograd!

— Te ascult!

— Trebuie să încep prin a-ți spune că eu nu sunt de viță nobilă, cum sunt aproape toți ofițerii ruși. Tatăl meu a fost un simplu mujic și dacă am ajuns la școala militară, aceasta n-o pot mulțumi decât faptului că odată, l-am scăpat de la înec pe un ofițer superior rus, sub picioarele

căruia se rupsese gheața Nevei. Generalul acesta bătrân mi-a purtat de grijă, ca și când aș fi fost propriul lui copil și m-a înscris în școala militară din Petrograd, unde m-am dovedit a fi un elev foarte silitor. Într-o bună zi sosi și întâmplarea cea mare, am fost făcut sublocotenent. Bătrânul general însă, nu mă părăsi nici atunci, ci se interesă de mine și mai târziu. Dovedind a fi un element, în care se poate avea încredere am înaintat iute, apoi, am ajuns în regimentul de gardă și în urmă am fost numit chiar printre aghiotanții familiei imperiale. Când bătrânul general a ajuns ministru de război, am fost avansat și eu, la gradul de căpitan.

Îmi îndeplineam serviciul la palatul imperial și în curând mi s-a dat cea mai mare distincție, am fost numit aghiotantul personal al țarului. Mă simțeam foarte bine, în toate privințele. Cum n-ar fi fost astfel, când mă vedeam în fața unei cariere uluitoare și viitorul se desena în culorile cele mai frumoase. Fiindcă nu duceam lipsă nici de bani, am luat-o pe mica mea verișoară pe lângă mine și în curând fata se făcu atât de fermecătoare, încât toți bărbații se întorceau după ea, oriunde ar fi apărut. Dar aceasta a însemnat începutul nenorocirii.

Ileana, sora mea, venea și ea pe la curtea țarului, unde, după cum am aflat mai târziu, a făcut cunoștință cu un tânăr ofițer de care s-a îndrăgostit și cu care se întâlnea, fără știrea mea. Idila aceasta a ținut luni de zile, până când, odată, Ileana îmi mărturisi plângând că iubitul a părăsit-o, că de săptămâni întregi nu se mai arată, tocmai atunci când dragostea lor începuse să aibă urmări.

Cred că-ți poți închipui starea sufletească în care eram eu atunci! Am făcut tot ce mi-a stat în putință, spre a afla numele amăgitorului surorii mele. Dar toată truda mea rămase zadarnică. Într-o bună zi însă, chestiunea luă o întorsătură neașteptată. Mergeam cu Ileana pe stradă, când deodată trece pe lângă noi o trăsură de la curte.

Ileana zări trăsura, apoi căzu leșinată în brațele mele. Mă uitai iute înspre trăsură. În ea ședea marele duce Mihai, fratele cel mai mic al țarului. Ajuns acasă, am aflat apoi că, marele duce Mihai fusese amăgitorul surorii mele. Alergai îndată la palat ca ieșit din fire, și cerui satisfacție chiar de la țarul însuși. Dar cererea mea n-a avut altă urmare, decât că marele duce Mihai a fost certat și atâta tot!

Dar amărăciunea mea fu și mai mare că, din ziua aceea Ileana a dispărut, fără să mai dea vreun semn de viață. De atunci n-am mai aflat nimic despre ea, de parcă ar fi înghițit-o pământul. Nici nu-ți poți închipui, Rimsky starea mea sufletească de atunci. Mă târam prin viață ca un mort viu și nu știam ce se va alege de mine. Când am ajuns iarăși în fața țarului, l-am implorat să-mi dea voie măcar, să mă bat cu marele duce Mihai. Dar țarul îmi râse în nas și râsul lui batjocoritor îmi mai răsună în urechi, și acum... Nu l-am uitat și nici nu-l voi uita vreodată! Și a trebuit să plec umilit și jignit, fără a fi putut șterge pata de rușine de pe umerii familiei mele.

Korsakoff se opri din povestire. Se părea că amintirile acestea îl chinuiau cumplit și avea nevoia să se mai odihnească.

Rimsky căută să-l mângâie, cu un cuvânt de compătimire.

— Sărmane Vladimir Korsakoff, ce rău îmi pare de tine!

Ofițerul de gardă urmă:

— Poate că un altul în locul meu, ar fi căzut în dizgrație, eu însă aveam un protector puternic în ministrul de război, așa că am rămas și mai departe în regimentul de gardă. În sufletul meu însă, ardea dorul de răzbunare și eram hotărât să spăl rușinea aceasta, chiar și cu prețul vieții mele. Nu așteptam decât momentul propice. Dar amărăciunea mea a ajuns iute la urechile acelora, care se interesează de aproape de viața aghiotanților de la curtea imperială... Așa s-a făcut că, am ajuns în rândul nihiliștilor, care luptă pentru răsturnarea domniei țarului și am devenit unul dintre membrii cei mai înflăcărați ai acestei asociații secrete, căreia îi duceam zilnic știri, despre ceea ce se petrecea la palat. Atunci s-a-ntâmplat să mi se dea însărcinarea de a duce la Varșovia, contelui Gorciacov cupa de aur bătută în pietre prețioase, de o valoare atât de nestimată. Dar de îndată ce le spusei nihiliștilor ce se pregătește, aceștia fură gata numaidecât cu planul lor. Voiau să pună mâna pe cupă!

Rimsky dădu din cap.

— Acuma înțeleg! zise el, cu sânge rece.

— Aș fi putut foarte bine, urmă Vladimir Korsakoff, să fug cu cupa și niciodată să nu mă mai întorc la palatul imperial. Dar nihiliștii nu voiau aceasta. Ei nu se puteau lipsi de informațiile pe care li le aduceam eu, despre ceea ce se petrecea la curtea țarului.

De aceea au hotărât că vor copia cupa, aidoma, iar eu îi voi duce contelui Gorciacov, o cupă împodobită cu imitaţiuni fără valoare.

Rimsky asculta cu încordare povestirea căpitanului de gardă.

Vladimir Korsakoff își urmă istorisirea:

— De îndată ce mi s-a încredinţat cupa, am pornit la drum. Seara însă, m-am înapoiat la Petrograd, pe drumuri ascunse și m-am dus de-a dreptul la sediul nihiliștilor, unde unul din membrii noștri, un giuvaergiu foarte iscusit, fu gata cu copia cupei în mai puţin de două zile. Firește că trebuia să recâștig cele două zile pierdute și nu pornii la drum cu sania, ci cu cai de schimb, până când câștigai timpul petrecut la Petrograd în ascuns. Din clipa aceea, trecând pe la diferiţii guvernatori, am avut de grijă ca toţi să observe, cu câtă sârguinţă păstram caseta, în care se găsea comoara, ce-mi fusese încredinţată.

— Dar la ce-ţi folosea aceasta?

— Pentru că în cazul când odată și odată tot s-ar fi putut descoperi că cupa înmânată contelui Gorciacov era bătută în pietre fără preţ, să nu mi se poată imputa, nici măcar că n-am păzit caseta îndeajuns de bine, în timpul călătoriei.

Vladimir Korsakoff tăcu pentru câteva clipe, apoi, adăugă:

— Ţi-am spus tot, Stanislav Rimsky, nu ţi-am ascuns nimic, niciun amănunt! Acum poţi să mă judeci și să-mi spui, dacă sunt un ticălos, sau un nenorocit.

Rimsky îi întinse mâna ofiţerului de gardă și i-o strânse cu multă prietenie.

— În locul tău și eu aș fi făcut la fel, Vladimir Korsakoff și acuma, după ce ţi-am auzit nenorocirea te preţuiesc și mai mult, ca până acum.

Curierul ţarului strânse cu căldură mâna ce-i fu recunoștinţă:

— Îţi mulţumesc... îţi mulţumesc din tot sufletul!

Și în clipa aceea amândoi avură simţământul că, strângerea aceasta de mână însemna pecetluirea prieteniei lor. Și ofiţerul de gardă nu putu să nu-și exprime și el, eu sinceritate, gândurile care îi frământau creierul, în privinţa Vulturului Morţii.

— Stanislau Rimsky, zise el, trebuia să-ţi mărturisesc și eu că, m-am înșelat grav în privinţa ta. Până astăzi nu te-am cunoscut, decât din auzite. La curtea ţarului nu se vorbea despre tine, decât ca despre o căpetenie de bandiţi, de tâlhari la drumul mare, ca despre un monstru,

lipsit de orice simţământ omenesc. Soarta a rânduit lucrurile în aşa chip, încât să te pot cunoaşte personal. Şi în câteva ceasuri te-am cunoscut mai bine decât m-aş fi aşteptat, mai bine decât ai putea să-ţi închipui tu însuţi. M-am înşelat despre tine, ţi-am spus, dar m-am înşelat într-un chip plăcut, deoarece am găsit în tine un bărbat simţitor, cu suflet nobil şi curajos, cu adevărat bărbat.

În urma acestor cuvinte, veni rândul lui Rimsky să-şi exprime recunoştinţa.

— Mulţumesc! zise el adânc mişcat.

— De ce nu-mi este dat să mă mai pot întoarce printre oameni, exclamă Vladimir Korsakoff, cu vădită părere de rău, spre a le spune ce fel de om este în adevăr Stanislau Rimsky, Vulturul Morţii!

— Cum, nu vrei să te mai întorci?

— Cum aş putea să mă întorc, când, după cum ţi-am spus, am ars toate punţile de trecere în urma mea? Faptul că nu mi-am îndeplinit datoria, înmânând contelui Gorciacov cupa trimisă de ţar, ar fi îndeajuns pentru a ajunge înaintea consiliului de război... Nu mă mai pot întoarce... Trebuie să rup cu viaţa de până acuma...

— Şi de ce vrei să te apuci? îl întrebă Rimsky liniştit.

Korsakoff zâmbi, trist.

— De ce?

Ofiţerul de gardă tăcu, dar în aceste două cuvinte scurte se ascundea toată tragedia tristei situaţii a fostului curier al ţarului.

— Răspunde, repetă Rimsky, ce ai de gând să faci?

— Ce?... Până în clipa de faţă n-am fost degradat încă. Tot mai sunt căpitan al regimentului de gardă, ofiţer, care are îndatoriri faţă de uniforma pe care o poartă. Nu mi-ai luat pistolul încărcat, aşa că ştiu ce trebuie să fac!

Rimsky sări de pe scaun, ca muşcat de şarpe.

— Ar fi o nebunie! exclamă el.

— Aşa mi-a fost scris!

— Prostii! Până acuma nu ţi-am luat pistolul, acuma însă îţi pretind să mi-l dai, sau să renunţi la gândul nebunesc care ţi-a încolţit în minte!

— Ţi se pare că viaţa mea mai preţuieşte ceva?

— Numai viața ticăloșilor și a lașilor nu prețuiește nimic. Tu ești tânăr, puternic și curajos. Și nu trebuie să-ți închipui că la hotarele Rusiei sfârșește lumea. Pământul e destul de mare și vei găsi tu un colțișor pe el, unde să începi o altă viață.

— Viața nu mă mai atrage, nu mai am nicio poftă de ea!

— Îți va veni pofta.

— Niciodată!

— Sau... s-ar mai putea ceva...

— Ce? întrebă Korsakoff, privind deodată curios Ia Vulturul Morții.

— Ai avut prilejul să ne cunoști atât pe noi, cât și felul nostru de viață. Chiar și adineaori ai spus că a fost o surpriză pentru tine când ți-ai dat seama de adevărata înfățișare a Vulturului Morții, dacă nu mai vrei să te întorci în rândul oamenilor, dacă ești obosit și plictisit de fățărnicia lor, atunci vino cu noi, intră în mijlocul nostru, fii tovarăș credincios și toți îți vom fi prieteni adevărați, până la moarte.

Ochii lui Korsakoff începură să strălucească de bucurie.

— Rimsky, vorbești serios?... Te-ai gândit bine la ceea ce ai spus?

— Eu m-am gândit foarte bine și ți-am vorbit cât se poate de serios. E rândul tău să te gândești și să-mi răspunzi sincer la propunerea pe care ți-am făcut-o!

— Am hotărât!

— Ce anume?

— Rămân eu voi și-ți voi fi prieten și soldat credincios, Vultur al Morții!

— Rimsky îl strânse în brațe, fericit, pe ofițerul de gardă.

— Și eu îl salut cu cea mai mare bucurie în rândurile noastre pe Vladimir Korsakoff.

Ceasul trecuse. Pe trepte se auzi zgomot de pași și capul curios al lui Severin se ivi cel dintâi în ușa deschisă larg.

Grăsunul credea că-i va fi dat să vadă urmele unei lupte crâncene, în loc de sânge și capete sparte, el îl văzu pe Vulturul Morții, stând de vorbă liniștit cu curier ul țarului.

Rimsky, de îndată ce-l zări pe Severin, îi strigă:

— Veniți! Veniți!

Și voinicii intrară unul după altul: Severin, Micislav, Dan Dragomir, doctorul Leonida, iar la urmă de tot, Ludovica.

Când îi văzu pe toţi în jurul său, Vulturul Morţii se ridică de pe scaun și arătând în spre Korsakoff, zise:

— Vă prezint pe cel mai nou soldat al Vulturului Morţii, pe cel mai proaspăt tovarăș și prieten al vostru.

Cuvintele lui fură urmate de o uimire fără margini.

— Cum?... Korsakoff?

Dar Ludovica strigă, cu însufleţire:

— Stanislau, ai săvârșit o adevărată minune!

Rimsky își urmă vorba întreruptă de exclamaţiile de mirare ale prietenilor săi.

— Primiţi-l cu dragă inimă. În decursul ceasului pe care l-am petrecut împreună, am avut prilejul să mă încredinţez că, Vladimir Korsakoff este un om întreg, de treabă, un adevărat bărbat, care este vrednic să stea alături de noi.

Micislav nu se putea stăpâni să nu facă o mică observaţie, care însă împărtășea gândul tuturor voinicilor:

— Dar căpitane, uiţi că Vladimir Korsakoff a fost soldatul ţarului?

Rimsky nu se supără de această vorbă de îndoială și privindu-și prietenul blând, îi răspunse:

— Ai dreptate, a fost soldatul ţarului. Dar de atunci a curs multa apă pe Vistula și am avut prilejul să mă încredinţez că ne va fi un tovarăș mai bun, decât a fost un soldat credincios, pentru ţarul Rusiei.

Cine ar fi îndrăznit să se mai îndoiască de sentimentele noului tovarăș, când Vulturul Morţii garanta pentru el? Toţi voinicii se perindară pe rând, în faţa lui...

CAPITOLUL 14
VRĂJITOAREA DIN MALZIN

Rimsky avusese dreptate. Vladimir Korsakoff s-a dovedit a fi un adevărat prieten și un tovarăș credincios. Luase parte la toate isprăvile voinicilor, care profitau mult de pe urma cunoștinţelor lui militare și de pe urma priceperii sale în strategie.

Când se întâmpla, după cum era și firesc, ca voinicii să aibă de a face cu un dușman mult mai numeros, Vladimir Korsakoff născocea întotdeauna câte ceva ce-i scotea pe voinici din încurcătură.

Și locuitorii Cuibului de Vulturi își trăiau mai departe viața lor cu care se obișnuiseră. Numele Vulturului Morții era rostit cu tot mai multă groază de aceia, care aveau motive să se teamă de pedeapsă, iar guberniile din împrejurimi aduceau tot mai mulți cazaci, pentru prinderea temutului bandit.

Cazacii aceștia atacau pe neașteptate satele, pădurile, unde bănuiau că ar putea fi ascunzătoarea voinicilor, dar toată truda lor rămase zadarnică și soldații se întorceau mereu cu mâna goală. Din această pricină se tot vestea că Rimsky ar avea legături cu dracul și de aceea nu poate fi prins niciodată.

Rimsky avea obiceiul să umble singur, sau însoțit numai de unul din prietenii săi, prin satele vecine, spre a vedea unde este nevoie de ajutorul său, sau spre a se încredința dacă situația era propice pentru a pedepsi pe vreun asupritor, sau pe vreun cămătar.

În timpul acesta, Vulturul Morții trecea întovărășit de doctorul Leonida pe teritoriul Malzinului, un sătuleț din împrejurimile Rudinului, în dosul caselor mărunte ale căruia se ridica mândru, castelul moșierului din partea locului. Stăpânul Malzinului era unul din moșierii cei mai cumsecade, poate tocmai fiindcă nu era rus de origine, ci venise din Boemia, de unde adusese cultura și spiritul gospodăresc al neamului său.

Rimsky se pregătea tocmai să părăsească satul în tovărășia doctorului Leonida, când cei doi voinici auziră zăngănitul trist al clopotelor bisericii din Malzin.

— Ce să fie? îngroapă pe cineva? întrebă doctorul Leonida.

— Așa se pare, răspunse Rimsky, și după care, mortul trebuie să fie dintr-o familie mai bună, căci altfel n-ar suna clopotele atât de îndelungat.

Fiindcă cimitirul era în drumul lor, intrară și ei. Fără multă greutate voinicii dădură peste mormântul proaspăt săpat, în jurul căruia se adunase o mulțime neobișnuit de numeroasă.

În toată mulțimea aceasta însă, se părea că nu este decât o singură ființă într-adevăr îndurerată: O fată foarte tânără, îmbrăcată toată în negru și care stătea chiar la marginea mormântului.

Rimsky și doctorul Leonida se amestecară în mulțime și Vulturul Morții întrebă pe unul din țăranii care veniseră la trista ceremonie:

— Cine a murit?

— Cum, nu știi, tătucă? Moșierul Malzinului.

— Moșierul Malzinului? repetă Rimsky. Când a murit?

— Acum două zile.

— Am auzit că era om de treabă!

— N-ai auzit rău. Tocmai de aceea îl și iubeam.

— Și cine este fata aceea îmbrăcată în haine cernite?

Țăranul răspunse puțin cam încurcat:

— Fata lui... Vrăjitoarea din Malzin!

— Ce spui?

— Vrăjitoarea din Malzin. Nu eu i-am dat porecla aceasta, tătucă. Toată lumea îi zice astfel...

Rimsky își aţinti privirile asupra fetei. Veșmintele cernite și părul negru al fetei făceau să se observe și mai bine blândeţea trăsăturilor feţii.

Vulturul Morţii fu foarte mirat, auzind că fata aceasta cu o înfățișare atât de blândă, fusese poreclită vrăjitoare.

Și gândul acesta nu-i mai dădu pace.

De aceea, urmă convorbirea începută cu ţăranul de lângă el.

— Și de ce a fost poreclită Vrăjitoarea din Malzin?

— E o poveste foarte ciudată, tătucă! răspunse ţăranul. Vrăjitoarea din Malzin... sau jupâniţa Theodora vindecă animalele cu băuturi necunoscute și adeseori a scăpat de la moarte oameni, care erau cu un picior în groapă... Afară de aceasta, toată ziua nu face altceva, decât să scotocească prin cărţi, iar noaptea, în turnul castelului lampa arde adeseori, până la miezul nopţii... atunci îl așteaptă pe dracul...

Rimsky zâmbi, compătimitor...

— Năzbâtii!

Dar nu-și pierdu vremea căutând să-i dovedească ţăranului că nu există draci, care să se arate oamenilor, deoarece știa că truda lui ar fi rămas zadarnică. Când o superstiţie intră în capul ţăranului rus, nici chiar Dumnezeu însuși n-ar mai fi fost în stare să o scoată de acolo, dacă ar fi coborât în persoană pe pământ.

— Vezi, tătucă, zise ţăranul din nou, nici popa nu vrut să vină la înmormântarea boierului.

— Păi cum era să vină, zise un alt sătean dacă boierul e luteran!

— Dacă e luteran, nu-l poate îngropa un preot ortodox răspunse Rimsky, și un preot luteran nu se prea găsește prin împrejurimile acestea.

Convorbirea se opri aici. Rimsky și doctorul Leonida se apropiară de groapa în care oamenii tocmai coborau coșciugul. Ochii tinerei Theodora înotau în lacrimi și trupul îi era zguduit de suspine, iar când sicriul dispăru în mormânt, buzele ei murmurară cu voce înceată: *„Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău”...*

În imediata apropiere a Theodorei stătea un bărbat înalt, voinic, despre care Rimsky află că era Popov, unul din cei mai bogați moșieri de prin împrejurimi, a cărui proprietate se învecina cu aceea a lui Malzin.

Lopeţile începură să arunce pământul în groapă și în curând o moviliță proaspătă se ridică deasupra coșciugului. În capul moviliței fu așezată o cruce simplă, de lemn, cu următoarea inscripție:

Aici se odihnește
ION MALZIN
- întemeietorul satului Malzin -
- mort la vârsta de 67 de ani -

După aceea mulțimea se împrăștie și odată cu ea porniră spre ieșirea din cimitir și Rimsky cu doctorul Leonida. Lângă mormânt nu mai rămăsese decât jupânița Theodora, care tot se mai ruga pentru mântuirea sufletului tatălui său. Popov, aștepta lângă ea, ca și când ar fi păzit-o să nu i se întâmple vreun rău.

Rimsky și cu doctorul Leonida își încetiniră pașii, deoarece voiau ca perechea să-i ajungă din urmă, spre a putea observa mai de aproape chipul orfanei.

Dar când Popov și cu Theodora trecură pe lângă ei, crâmpeiul de conversație pe care-l prinse Vulturul Morţii păru atât de interesant, încât voinicii hotărâră să-i urmărească și de acum înainte, spre a vedea ce se va întâmpla.

Am crezut că este de datoria mea să-i dau acest ultim salut răposatului dumneavoastră părinte, zise grasul Popov cu toate că știu

prea bine că decedatul nu mă prea avea la inimă... În ceea ce mă privește însă, eu nu l-am urât niciodată... cum mă ura el pe mine.

— Tatăl meu n-a urât pe nimeni. Dacă legăturile dintre el și dumneata n-au fost prea prietenești, vina nu trebuie s-o cauți altundeva, decât tot numai la dumneata.

Popov mormăi nemulțumit.

— Știu... știu că și eu am greșit... dar voi căuta să-mi repar greșeala acum.

— Cum?

— Jupâniță, dacă îmi dai voie, îți ofer sprijinul meu. Îmi dau seama prea bine că dumneata ești slabă, ca toate femeile, și nu ai avea energia și puterea necesară, pentru administrarea unei moșii atât de mari. În privința aceasta îți stau la dispoziție oricând și poți dispune de mine în ce chip vei voi.

— Îți mulțumesc foarte mult, domnule Popov, răspunse fata încet. Dumneata însă mă cunoști de vreme destul de îndelungată și prin urmare știi că am moștenit de la tatăl meu toată puterea de muncă, așa că n-am nevoie de niciun ajutor. Ceea ce trebuie făcut pentru bunul mers al moșiei, voi ști să fac și singură.

— Știu! Am spus aceasta însă pentru cazul când totuși s-ar întâmpla să ai nevoie de vreun ajutor!

— Mulțumesc! Dar dacă totuși s-ar întâmpla să am nevoie de vreun ajutor, atunci nu m-aș adresa la străini, ci l-aș chema acasă pe fratele meu Benedict, care în clipa de față studiază la universitatea din Praga, și care ar îngriji de administrarea moșiei.

— După cât îl cunosc eu pe Benedict, zise Popov cu un ușor zâmbet ironic, nu prea îmi vine să cred că, după viața pe care o duce la Praga, ar fi încântat să se așeze la Malzin.

— Încântat poate că n-ar fi, dar când ar vedea că este vorba de salvarea moștenirii pe care ne-a lăsat-o bunul nostru părinte, nu încape nicio îndoială că ar veni neîntârziat. Și nu s-ar putea să nu vină, când știe cu câtă trudă și putere de muncă a înjghebat tata moșia Malzin. Știi și dumneata că la venirea tatii aici, tot satul era alcătuit din câteva colibe de pământ și din castel. Nici nu-mi mai aduc aminte ce nume purta pe vremea aceea, îmi amintesc însă, că soarta satului s-a schimbat ca prin farmec, odată cu această schimbare de nume. Bietul

om a muncit neobosit, zi și noapte, dar truda nu i-a fost zadarnică, deoarece până în cele din urmă tot a izbutit să facă Malzinul să înflorească. Puterea lui de lucru, bunăstarea lui crescândă, au stârnit multe invidii, știu prea-l bine, dar aceasta nu l-a împiedicat pe tata să muncească și mai departe, fără preget.

— Așadar s-au găsit și invidioși? întrebă Popov cu nevinovăție.

— Mă mir domnule Popov că dumneata nu știai acest lucru! Toată lumea din împrejurimi știa că aproape toți boierii ruși erau furioși că un străin se pricepea să cultive pământul mai bine decât ei și să-l facă mai roditor... Dar tata nu se lăsa înrâurit nici de invidioși și nici de invidia și nici de ura pe care i-o purtau dușmanii din pricina religiei sale. A lucrat, a lucrat necontenit și Malzin a devenit proprietatea cea mai înfloritoare a întregului ținut.

— Ai dreptate, jupâniță Theodora, zise grasul Popov, dând din cap, moșia dumitale este cea mai frumoasă din partea locului.

— Sunt și mândră de ea!

— Îmi aduc aminte cât de îmbelșugată a fost și ultima recoltă, pe moșia dumneavoastră.

— Fiindcă am îngrijit pământul.

— Și vitele, cât sunt de numeroase și frumoase pe moșia Malzin! Molima, n-a bântuit niciodată prin ele!

— Fiindcă am luat toate măsurile de prevedere!

Popov își aţinti asupra fetei ochii lui mari, apoși.

— Cred că știi, jupâniță, că moșiile noastre se învecinează și se întâlnesc chiar, având două hotare comune.

— Cum să nu știu, domnule Popov!

Grasul moșier oftă adânc.

— Ce frumos ar fi dacă aceste două moșii s-ar uni, spre a face una singură!

Jupânița Theodora măsură cu o privire ciudată această masă de carne și grăsime.

— Domnule Popov, poate că nu te-ai exprimat bine, poate dorești să cumperi moșia Malzin?

— Nu, nu!

— Dar atunci cum ai vedea dumneata unirea moșiilor?

— Poate că... Doamne... acest lucru ar fi cel mai nimerit.

Theodora îi privi și mai nedumerită.

— Nu înțeleg nicio singură vorbă! Nu știu ce vrei!

— Mă mir... căci am vorbit... atât de lămurit...

— Domnule Popov, poate că nu te-ai exprimat bine, poate că nu știi să-ți tălmăcești gândurile în cuvinte!

— Cum să nu!... Numai că, mă trudesc... să nu cumva... să te jignesc... jupaniță Theodora!

— Să mă jignești?... Dar cum ai putea să faci una ca asta?... Domnule Popov, știi prea bine că nu-mi place decât vorba deschisă! De aceea te rog să-mi spui lămurit despre ce este vorba.

Atunci Popov hotărî să-și mărturisească gândul, fără niciun fel de ocol.

— Jupâniță Theodora, m-am gândit că cele două moșii nu s-ar putea uni decât odată cu unirea inimilor noastre.

După această mărturisire, Popov se uită triumfător la fată.

— Ce tot vorbești dumneata? exclamă Theodora, mirata.

Dar lui Popov i-a fost greu numai să facă începutul, căci acuma nu l-ar mai fi putut opri nimeni să-și rostească declarația până la capăt.

— Crede-mă, jupâniță Theodora, te iubesc din tot sufletul și de multă vreme, singurul meu gând este de a te face tovarășa mea de viață. Dacă izbutesc să fac asta, atunci voi fi cel mai fericit și cel mai bogat om din ținutul acesta.

— Așa? exclamă Theodora, care nu scăpase din vedere cuvântul prin care Popov își trădase adevăratele simțăminte. Poate că fericirea nu te-ar interesa tocmai atât de mult ca bogăția!

Popov nu-și dădu seama decât acuma că se trădase singur și se trudi să-și repare greșeala.

— Te înșeli jupâniță Theodora! Sufletul meu nu este dornic decât de o fericire adevărată și simt că această fericire n-o pot găsi decât numai alături de dumneata! Nu te voi zori cu răspunsul și poate că nici nu se cădea să vorbim despre asemenea lucruri acum, îndată după trista ceremonie a înhumării părintelui dumitale. Tocmai de aceea voi avea răbdare și voi aștepta, fiind încredințat că nu vei pregeta să rostești acel „da”, care m-ar face atât de fericit.

— Așadar mi-ai făcut o propunere de căsătorie?

— Da. Aș fi fericit, dacă...

Theodora îi tăie vorba.

— Este ciudat că de abia acuma ai venit să-mi mărturisești aceste simțăminte! Până astăzi ai știut să ți le ascunzi cu măiestrie.

Jupânița se uită la moșier cu priviri pline de înțeles.

Popov se înroși și își aplecă privirile. Știa prea bine despre ce vorbea Theodora.

— Să uităm trecutul, îngână el, și crede-mă că te iubesc cu adevărat.

Dar Theodora nu-l slăbi:

— Cum îți închipui dumneata căsătoria aceasta? Ai uitat oare că lumea n-a încetat să fie aţâţată împotriva noastră, de aceia care ne urăsc, fiindcă nu suntem ruși de origine și nici de religie ortodoxă, ci luterană?

— Noi, Popovii, răspunse grasul moșier, nu avem asemenea prejudecăți!

— Așa! exclamă Theodora, batjocoritoare. Mă mir grozav! Și dacă într-adevăr așa este, atunci această schimbare nu s-a putut întâmpla decât astăzi, fiindcă ieri, dumneata erai unul dintre cei mai neîmpăcați agitatori împotriva noastră!

Popov îngălbeni. N-ar îi crezut niciodată că jupâniţa Theodora va avea curajul să-i arunce în față această grea învinuire. El încercă să nege.

— Dar cum îți poți închipui așa ceva, jupâniță Theodora? Eu sunt omul cel mai răbdător din lume!

Fata îl măsură pe Popov din creștet până-n tălpi, cu o privire batjocoritoare.

— Fii cel puţin bărbat și dacă ai făcut ceva nu tăgădui, când ți se aruncă în față.

Popov nu mai putea de rușine.

Neînvârtindu-se decât printre țăranii lui, era obișnuit ca toată lumea să i se supună orbește. Țăranii, nenorociții de ei, nu i se puteau împotrivi și căutau să-i umble în voie cât mai mult. Acuma, deodată, se ivise cineva care nu se sfia să-i arunce în față cele mai crude adevăruri. Și încă cineva, de la care trebuia să rabde orice, fiindcă nu-i putea cere socoteală.

Și cu toate că adevărurile acestea îl răscoliseră până în fundul sufletului, totuși, își ascunse simțămintele de ură și mânie și continuă

să facă pe îndrăgostitul.

Așa trebuia să se poarte, dacă voia să-și ajungă marea țintă, pentru care lupta, Moșia Malzin. Întotdeauna dorința lui cea mai fierbinte fusese să pună mâna pe această proprietate model.

— Jupâniță, zise el, cu o liniște prefăcută, te înțeleg prea bine! În clipa de față durerea vorbește în dumneata. De aceea, nici nu vreau să mai insist asupra acestei convorbiri, ci o voi lăsa pentru mai târziu, când vei fi mai liniștită. Atunci voi veni din nou și nădăjduise că vei avea răbdare să mă asculți până la capăt.

— Îți pierzi timpul în zadar, domnule Popov!

— Nu se poate!

— Și totuși așa este! Te sfătuiesc odată pentru totdeauna să renunți la gândul de a uni moșia model Malsin, cu proprietatea neglijată și neîngrijită a Popovilor.

— Dar jupâniță, zise Popov cu fățărnicie, lucrul de căpetenie nu este unirea moșiilor, ci unirea inimilor noastre!

— Nici în privința aceasta nu trebuie să nădăjduiești nimic.

Popov începu să-și cam piardă răbdarea.

— Așadar, mă refuzi? întrebă el, tremurând de enervare.

— Cu foarte multă hotărâre, atât acum cât și în viitor.

Popov se făcu fețe-fețe.

— Aceasta... aceasta... într-adevăr n-aș fi așteptat-o... de la dumneata... de la dumneata...

— Vrăjitoarea din Malzin! întregi Theodora. Spune-o pe față, fiindcă știu prea bine că la acest lucru te-ai gândit!

Și după acest răspuns energic, nu mai aștepta niciun răspuns, ci întorcându-se, plecă iute de lângă grasul moșier, pe fața căruia era întipărită o mânie fără de margini.

Când Theodora dispăru în depărtare, Popov își ridică pumnii încleștați și scuturându-și-i amenințător, zise:

— Îți voi arăta eu ție, Vrăjitoare din Malzin! Ne vom răfui noi! Rușinea pe care mi-ai făcut-o astăzi nu ți-o voi uita niciodată! Vrei să te iei la întrecere cu mine? Ei bine, vom vedea, cine va fi mai tare?

Cu aceste cuvinte se îndepărtă și el.

De îndată ce trupul lui voluminos dispăru pe o potecă a pădurii, din dosul unui copac secular se iviră Rimski și cu doctorul Leonida.

Cei doi voinici izbutiseră să asculte toată convorbirea moșierului cu jupânița Theodora și, chiar și amenințările lui Popov.

— Ei, ce zici de asta? îl întrebă Vulturul Morții pe tovarășul său.

— M-a impresionat adânc liniștea sufletească și curajul fetei.

— Și Popov?

— Cred că este un ticălos, în stare să săvârșească orice mârșăvie.

— Bravo, doctore Leonida, ai dovedit că ești un bun cunoscător de oameni! Și eu cred că această convorbire a fost sămânța unei lupte deznădăjduite, care se dă între cei doi proprietari eu moșiile învecinate. Nu încape nicio îndoială că purtarea și curajul domnișoarei Malzin sunt vrednice de toată lauda.

— Mi-e teamă doar ca această purtare lăudabilă să nu însemne o nenorocire pentru biata fată.

— Cu dragă inimă i-aș veni în ajutor, dacă aș ști că nu mă refuză. În orice caz, nu trebuie s-o pierdem din vedere și dacă vom observa că Popov caută să-i facă neplăceri, îi voi face și eu moșierului cinstea de a se întâlni cu Vulturul Morții, care va ști să-i taie pofta de a persecuta pe o orfană.

Doctorul Leonida arătă înspre soarele care apunea.

— Ai văzut, căpitane, cum trece vremea? zise el. Am plecat din Cuibul Vulturilor, cu gândul să vânăm ceva. Dar timpul a trecut și noi n-am doborât nimic!

Rimsky începuse să râdă.

— Cum era să doborâm ceva, când nici n-am vânat încă?

— Atunci să ne vedem măcar acum de treabă!

— Ai dreptate doctore. Nu e prea târziu și dacă ne înfundăm puțin în pădurea de la Malsin, nu se poate să nu vânăm ceva!

Și cu pași grăbiți cei doi voinici porniră spre ținta hotărâtă.

Pădurea de la Malzin, o adevărată pădure seculară, în care vânatul era din belșug, se întindea la poalele castelului Malzin.

Rimsky și cu doctorul Leonida mergeau cu puștile gata să tragă, dar se părea că de data aceasta soarta râdea de ei, fiindcă în pădurea de la Malzin, atât de bogată în sălbăticiuni, nu le ieșea în cale niciun singur vânat.

Ceasurile treceau unul după altul și în cele din urmă voinicii se pregăteau să renunțe la o pradă pe ziua aceea și să se înapoieze la

Cuibul Vulturilor, nădăjduind că altădată vor avea mai mult noroc și vor putea să-și satisfacă patima vânatului.

Dar de-abia hotărâseră să se retragă, că din desișul pădurii se și auzi un mormăit înăbușit.

Doctorul Leonida se uită cu ochii mari la căpitanul său.

— Se pare că tot nu ne vom înapoia acasă fără pradă! zise acesta.

— Uite-l, căpitane!.. Îl vezi? strigă doctorul Leonida...

Și în clipa următoare un urs uriaș se ivi înaintea lor.

Rimsky își luă iute pușca de pe umăr și se pregăti să tragă.

Ursul se apropia greoi, privindu-i în ochi pe vânători.

— Trage! strigă doctorul Leonida.

Așteaptă! răspunse Rimsky, în șoaptă. Lasă-l să vină mai aproape!

După ce ursul mai făcu câțiva pași, Rimsky apăsă pe trăgaci.

Detunătura armei răsună înzecită, prin pădurea seculară, străbătută aproape în același timp și de urletul înfiorător al ursului, care acuma se ridică în două picioare, gata să se năpustească asupra vrăjmașului său.

Ecoul trimise înapoi urletul înspăimântător al fiarei rănite.

Doctorul Leonida își dădu seama îndată de primejdie și strigă, speriat:

— Bagă de seamă, căpitane! Ursul e rănit ușor!

Rimsky nu mai avu vreme să-și încarce pușca din nou, iar doctorul Leonida nu îndrăznea să tragă fiindcă între timp, fiara se apropiase de Rimsky atât de mult, încât o ușoară tremurare a mâinii ar fi fost îndeajuns ca glontele să-l lovească pe Vulturul Morţii, în locul ursului.

Situaţia devenea tot mai primejdioasă. Dar Vulturul Morţii nu-și pierdu sângele rece și trăgându-și de la brâu cuţitul de vânătoare, așteptă liniștit apropierea fiarei.

Ursul mai urlă odată, apoi se repezi la Rimsky.

Dar Vulturul Morţii era mult mai sprinten decât greoiul rege al pădurilor poloneze și sări la o parte, în ultima clipă. Spre nenorocirea lui însă, se împiedică într-o ridicătură de copac și căzu la pământ, cât era de lung.

Și mai înainte de a se fi putut ridica, ursul se repezi din nou la el și cu laba lui puternică izbi piciorul lui Rimsky.

Oricât de mare îi era durerea pricinuită de această lovitură, voinicul sări în picioare și își înfipse cuțitul de vânătoare până în plasele, în

gâtul fiarei.

În aceeași clipă, doctorul Leonida, care izbutise să se apropie de urs, dintr-o parte, își descărca pușca și animalul se prăbuși la pământ, horcăind.

— S-a sfârșit! Exclamă doctorul Leonida, văzând cele din urmă spasme ale ursului.

Rimsky voi să se apropie și el de pradă, dar durerea îl sfâșia cu atâta putere încât căzu la pământ.

Căderea atât de neașteptată a căpitanului său, îl înspăimântă de moarte pe doctorul Leonida, care alergă iute lângă Vulturul Morții.

— Căpitane, ce ți s-a întâmplat? întrebă el, îngrozit.

— Nimic! Nimic! Nu te speria! Piciorul meu. Doare al naibii!

Doctorul Leonida nu-și pierdu vremea cu șovăieli, ci trase iute cizma din piciorul lui Rimsky. Bietul om se temea de o ruptură a osului. Din fericire însă, nu era vorba, decât de o scrântitură mai ușoară.

Tânărul doctor puse iute la loc laba scrântită, faptă care firește, îi pricinui lui Rimsky dureri sfâșietoare, după aceea legă bine piciorul care începuse să se umfle și-l ridică pe Rimsky de la pământ, spre a se înapoia cu el în Cuibul Vulturilor.

Dar Vulturul Morții țipa ca din gură de șarpe, de îndată ce așeză piciorul pe pământ, și atât de grozave îi erau durerile, încât se văzu nevoit să se așeze din nou.

Doctorul Leonida îl întrebă îngrijorat.

— Nu poți merge, căpitane?

Vulturul Morții mai încercă odată, dar iarăși trebui să renunțe la gândul de a merge mai departe.

— Am dureri atât de năprasnice, încât îmi este cu neputință să pun piciorul pe pământ.

— Atunci ce e de făcut? întrebă, foarte plictisit, tânărul doctor. Și spre nenorocirea noastră ne mai găsim și îndeajuns de departe de Cetatea Rudinului!

— Și nu ne rămâne altceva de făcut, zise Vulturul Morții decât să te duci singur până la Cuibul Vulturilor să aduci ajutoare. Până la înapoiere te voi aștepta aici.

— E cu neputință, ceea ce spui, căpitane!

— De ce ar fi cu neputință?

— Mai întâi de toate, fiindcă drumul până la ascunzătoarea noastră ar ține trei ceasuri, și nu te pot lăsa atâta singur în mijlocul pădurii.

— Nu te teme, că nu mă va fura nimeni!

— Tocmai de aceasta mă tem. Dacă se rătăcește cineva pe aici și te recunoaște? Poate chiar o trupă de cazaci? Pe urmă, hoitul ursului va atrage în curând lupii flămânzi ai pădurii și crede-mă că dihaniile acestea nu s-ar arăta deloc recunoscătoare că le-ai doborât o pradă atât de minunată.

Vulturul Morții se văzu obligat să recunoască că doctorul Leonida avea mare dreptate.

— Nu ne rămâne altceva de făcut, zise tânărul doctor, decât să te iau în spinare și să te duc până la cea dintâi locuință de om, sau până la șosea, unde nu se poate să nu dăm peste vreo căruță.

— Dar nu pot să-ți cer asta! zise Rimsky, căutând să se împotrivească.

Doctorul Leonida însă, răspunse cu hotărâre:

— Niciun cuvânt! Oare tu, căpitane, n-ai face la fel în locul meu?

Răspunsul acesta închise gura Vulturului Morții, care însă nu putu să nu-și ascundă un surâs de admirație în fața unei asemenea dovezi de prietenie.

Doctorul Leonida îl luă în spinare pe căpitanul său și porni încet cu el, prin pădure.

— Peste un sfert de ceas vom ajunge la șosea, zise el, căutând șă-l îmbărbăteze pe rănit. Acolo vom găsi noi un mijloc de transport, cu care să mergem la Cetatea Rudinului.

Dar sfertul de ceas trecu, și nu numai odată, ci de trei, de patru ori, fără ca doctorul să fi zărit șoseaua.

Ei se odihniră de mai multe ori și căutară să-și dea seama dacă merg pe drumul cel bun, dar nu găsiră niciun amănunt, niciun semn după care să se fi putut orienta, așa că erau nevoiți să meargă mereu înainte.

Ceasurile se scurgeau necontenit și șoseaua nu se ivea niciunde.

Doctorul Leonida obosise grozav și pe lângă asta foamea îi chinuia pe amândoi. Bietul doctor își șterse sudoarea de pe frunte și zise, deznădăjduit:

— Căpitane, mi se pare că ne-am rătăcit și am ajuns în mijlocul pădurii!

Rimsky dădu din cap.

— Și eu mi-am dat seama că nu putem fi pe drumul cel bun. Și numai lupta cu ursul ne-a făcut să pierdem direcţia cea bună. După înfrigurarea acestei lupte, am uitat din ce parte venisem și am pornit tocmai în direcţie opusă celei bune.

— Se poate să ai dreptate, căpitane. Dar cu convingerea aceasta n-am ajuns mai departe. Ar trebui să născocim ceva mai deștept, pentru a putea ajunge cât mai iute sub un acoperiș, fiindcă și piciorul tău umflat are nevoie de odihnă, și foamea ne chinuiește pe amândoi, sleindu-ne puterile și mai mult. Ferească Dumnezeu să ne întâlnim acum cu o trupă de cazaci!

Teama aceasta îl chinuia și pe Rimsky, mai mult decât durerea și foamea.

Pus în neputinţă de a lupta, din pricina piciorului lui, pe care nu se putea sprijini, câţiva cazaci ar fi fost îndeajuns spre a-i prinde fără nicio împotrivire, ca pe niște șoareci căzuţi în capcană.

Dar Rimsky nu voia să-și descurajeze tovarășul și răspunse, ca și când n-ar lua în seamă partea din urmă a vorbelor lui Leonida.

— Și totuși, n-avem altceva de făcut, decât să mergem înainte, zise el. Trebuie să răzbim noi undeva. De întors nu ne mai putem întoarce, căci a și început să se însereze și dacă ne prinde noaptea prin pădure ne pândesc primejdii mult mai mari, chiar și decât aceea a unei trupe de cazaci! Fiarele sălbatice nu-și pierd vremea cu judecăţi și consilii de război. Ele execută imediat!

— Ai dreptate căpitane, să pornim!

Doctorul Leonida îl luă iar în cârcă pe Rimsky și porni mai departe, cu pași înceţi.

Să mai fi mers vreo jumătate de ceas, când zăriră la o oarecare depărtare, strălucirea unei lumini.

Rimsky fusese acela care o zărise mai întâi și aducându-i-o la cunoștinţă doctorului Leonida, acesta răspunse:

— Trebuie să fie vreo casă mare. Să nădăjduim că e locuită de oameni de treabă, care nu ne vor alunga de la poartă!

— Numai de nu ne-ar recunoaște!

— După cât știu eu, sunt puţini aceia care te cunosc în ţinutul acesta, fiindcă la toate isprăvile ai apărut cu masca aceea neagră pe ochi, care

îți schimbă înfățișarea cu totul.

Dar mai înainte de a merge mai departe, trebuiră să se odihnească din nou, căci bietul doctor nu mai putea de oboseală.

Când porniră iarăși la drum, după un scurt popas, Rimsky nici nu se mai învoi să se urce din nou pe spinarea prietenului său, ci își tăie din pădure o bâtă groasă, în care se sprijini cu o mâna, în vreme ce cu cealaltă se ţinea de braţul doctorului Leonida. În chipul acesta își urmară drumul.

În curând ajunse în faţa casei prin una din ferestrele căreia străbătea lumina palidă a unei lămpi. Casa aceasta era o clădire mare, în formă de castel și socotind după liniile ei uniforme părea să fie locuită de unul din moșierii ţinutului.

Doctorul Leonida bătu în poarta castelului; răspunsul la bătaia lui nu veni decât mai târziu, sub forma unor pași ușori care se apropiau de poartă.

După aceia se auzi scârțâitul unei chei, care se învârti în broască, poarta se deschise și în faţa uimită a celor doi prieteni se ivi stăpâna castelului: Theodora Malzin!

Rimsky și doctorul Leonida rămaseră încremeniţi în faţa tinerei fete, pe care astăzi o vedeau pentru a doua oară și a cărei viaţă și simţăminte nobile le cunoscuseră din convorbirea pe care fata o avusese înainte de amiazi, cu grasul Popov.

Dar nici mirarea fetei nu fu mică, zărind pe cei doi vizitatori întârziaţi și întrebă, curioasă:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnii mei?

Rimsky se înclină adânc înaintea fetei și doctorul Leonida urmă pilda căpitanului său. După aceea Vulturul Morţii vorbi astfel:

— Iertaţi-ne, jupâniţă, că vă tulburăm la o oră atât de târzie, dar suntem într-o situaţie foarte neplăcută și numai de nevoie ne-am hotărât să apelăm la ospitalitatea dumneavoastră. Suntem vânători, și în timpul unei lupte cu un urs am fost grav lovit, așa că, nu sunt în stare să mă întorc la locuinţa mea, care se găsește la o depărtare destul de mare de locurile acestea. Afară de aceasta, ne-am mai și rătăcit prin pădure și umblam nehotărâţi și dezorientaţi, când în cele din urmă am zărit lumină la una din ferestrele castelului dumneavoastră.

Theodora se uită scrutător la cei doi bărbați și după ce i se păru că sunt oameni cumsecade, deschise larg poarta castelului.

— Poftiți! zise ea, făcându-le loc să intre. Cu toate că acest castel n-are stăpân, totuși, vă ofer cu dragă inimă ospitalitatea casei mele!

Rimsky se înclină din nou.

— Vă vom fi veșnic recunoscători!

— Vă rog să mă urmați! zise jupâniţa Theodora, după ce încuie poarta din nou în urma celor doi musafiri ai săi.

Ea însăși îi conduse pe trepte și deschise. Înaintea lor se arăta ușa unei odăi rânduite cu mult gust.

— Aceasta va fi odaia dumneavoastră! mai zise ea.

De îndată ce se văzu în odaie, Rimsky nu se așeză, ci se prăbuși pe scaun. Durerile îi deveniseră de nesuportat de multă vreme, dar și le stăpâni, fiindcă nu voia să-l sperie pe doctorul Leonida. Acuma însă, orice putere de voinţă ar fi fost în zadar. Durerea era mai tare chiar și decât răbdarea de fier a voinicului.

Theodora văzu îndată că oaspetele său este bolnav de-a binelea, poate chiar grav rănit și întorcându-se spre doctorul Leonida, îl întrebă, speriată:

— Nu trebuie chemat un doctor? Pare să fie greu bolnav!

Doctorul Leonida zâmbi.

— Mulţumesc, jupâniță, dar și eu sunt doctor de meserie și voi ști să-l îngrijesc!

— Dar ce i s-a întâmplat prietenului dumitale?

— S-a împiedicat într-o rădăcină, în timpul vânatului și a căzut la pământ, unde ursul rănit l-a ajuns mai înainte ca prietenul meu să fi apucat să se ridice și i-a dat o lovitură zdravănă, cu laba lui voinică. Din pricina căderii, sau poate din pricina grozavei lovituri, i s-a scrântit laba piciorului, ceea ce nu este primejdios, dar cu atât mai dureros și neplăcut. Eu i-am așezat laba la loc, dar din pricina mersului forțat, i s-a umflat și mai tare. Dar, după cum v-am spus, nu este nicio primejdie.

— Ai nevoie de ceva, domnule doctor?

— Nu mi-ar trebui, decât puțină apă rece, ca să-i pun niște prișnițe.

Theodora se îndepărtă și peste câteva minute se înapoia ea însăși cu un lighean cu apă rece. În vreme ce doctorul Leonida îngriji de bolnav, jupâniţa Theodora porunci să se pregătească cina pentru cei doi

musafiri ai săi. Când piciorul umflat al Vulturului Morţii fu înfășurat în prosoape înmuiate în apă rece, Theodora veni să-i anunţe:

— Domnii mei, vă rog treceţi în odaia vecină, unde vă așteaptă cina.

Sprijinindu-se de doctorul Leonida și de Theodora, Rimsky trecu și el în sufragerie, unde voinicii mâncară cu o poftă de lup. După cină se așezară la vorbă cu gazda.

Rimsky nu spuse cine este, ci se dădu drept unul din moșierii de prin împrejurimi.

— Curios, zise Theodora, eu îi cunosc aproape pe toţi moșierii din ţinutul acesta și pe dumneata nu te-am văzut niciodată.

— Am fost foarte rar prin părţile acestea, răspunse Vulturul Morţii. De altfel, cea mai mare parte a anului o petrec la Petrograd și sunt foarte puţin la moșia mea.

— Atunci nu mă mai mir.

— Dacă nu mă înșel, aceasta este moșia Malzin, zise Rimsky.

Theodora dădu din cap.

— Atunci, urmă Vulturul Morţii, știu că ne găsim într-o casă îndoliată. Am auzit că tatăl dumneavoastră a murit și, cu toate că n-am avut norocul să-l cunosc pe stăpânul Malzinului, totuși, vă rog să primiţi cele mai sincere păreri de rău, pentru lovitura cu care v-a încercat destinul.

— Îţi mulţumesc.

— Și vă mai rog încă odată să ne iertaţi că am căzut pe capul dumneavoastră tocmai acum, când poate că doreaţi să fiţi singură.

— Nu, vă rog să mă credeţi că prezenţa dumneavoastra îmi este foarte plăcută și a venit tocmai la momentul nimerit, răspunse Theodora. Acum, după moartea tatălui meu, castelul mi se pare apăsător de pustiu, așa că nu pot decât să vă mulţumesc că aţi venit spre a mai pune puţină viaţă în el.

Și fata nu spuse aceasta, numai spre a părea bine crescută, ci într-adevăr, făcu tot ce-i sta în putinţă ca cei doi oaspeţi ai săi să se simtă cât mai bine în casa ei. După copioasa cină porunci să se aducă din pivniţă vinurile cele mai bune și vorbi cu musafirii săi într-un chip atât de plăcut, încât atât Rimsky, cât și doctorul Leonida se ataşară foarte mult de tânăra stăpână a Malzinului. Theodora se dovedi a fi o persoană nebănuit de cultă și foarte deșteaptă, pricepându-se să vorbească de

orice și având despre toate părerea sa proprie, ceea ce arătă că, cu toate că era femeie, totuși, era o fire de o hotărâre bărbătească.

— Dacă nu mă înșel, zise Rimsky, odată, dumneavoastră mai aveţi și un frate mai mic?

Aceasta o miră mult pe Theodora.

— Domnul meu, zise fata, vădit uimită, se pare că dumneatata îmi cunoști familia de vreme îndelungată. Mai am, într-adevăr, un frate, care însă n-a aflat încă până acuma despre groaznica lovitură care a căzut pe capul nostru și care a făcut din noi, de pe o zi pe alta doi orfani.

— E în străinătate?

— Da, este la universitatea din Praga. Scrisorile fac mult până acolo și de altfel nici nu cred că fratele meu să vrea să vină acasă. Nici n-ar putea să se simtă bine la Malzin.

— De ce l-ar îngrozi ţinutul acesta într-atâta?

— Eu îi dau dreptate și-l înţeleg. Nu ne-am putea plânge împotriva firii, căci natura este aici de o frumuseţe desăvârșită, dar oamenii...

— Ce este cu oamenii?

— Sunt răi și fără suflet.

— Jupâniţă, mi se pare că dumneavoastră vedeţi lumea în culori prea negre!

— N-o văd decât așa cum este.

— Și pe ce vă bazaţi această părere?

— Moșierii din împrejurimi l-au urât de moarte pe bietul meu părinte, numai și numai fiindcă avea în totdeauna recolta mai bună decât ei... Dar și lucra mai mult, decât ceilalţi moșieri!

— Se poate ca moșierii să se fi lăsat orbiţi de invidie. În schimb însă, cred că ţăranii de pe proprietatea dumneavoastră îl copleșeau pe răposatul Malzin cu dragostea lor!

— O, domnul meu, ţăranilor de pe moșia noastră le merge foarte bine! Tatăl meu avea o inimă într-adevăr de aur și sufletul său nobil nu admitea să știe că are sclavi în jurul său. De aceea nici nu urma pilda celorlalţi moșieri, de prin împrejurimi, care își ţineau oamenii în sclavie, ci îi copleșea cu toate bunătăţile și îi răsplătea din belșug pentru lucrul lor. Dar oamenii aceștia nu știu să preţuiască libertatea. Dacă nu șuieră cnutul în urma lor, se lenevesc și în loc să se simtă

fericiţi şi să fie recunoscători, îşi ridică nasul tot mai sus. Aşa s-a întâmplat că, prin bunătatea lui, părintele meu a ţinut în jurul său duşmani, pe care îi plătea el însuşi. Ţăranii ne urăsc, fiindcă preotul şi cu câţiva moşieri invidioşi îi aţâţă mereu împotriva noastră. Despre tatăl meu spunea că era meşter-vrăjitor, iar mie toată lumea nu-mi zice, decât...

— Vrăjitoarea din Malzin! întregi Rimsky spre uimirea fetei.

— Mă mir din ce în ce mai mult, cât de bine cunoşti dumneata ceea ce se petrece pe aici! exclamă stăpâna Malzinului, cu un zâmbet amarnic.

— Da. Am auzit şi eu, zise Rimsky, şi aş fi foarte curios să aflu, de unde vi se trage această poreclă. Şi de ce i se zicea răposatului dumneavoastră părinte meşter-vrăjitor?

Theodora dădu tristă din cap.

— Domnul meu, pentru a deştepta bănuiala ţăranilor acestora este îndeajuns ca omul să citească o carte. Oamenii aceştia cu desăvârşire analfabeţi şi întunecaţi la minte, socotesc ca tovarăşi ai diavolului pe aceia care iau în mână o carte. Dacă-ţi voi spune că tatăl meu era un mare prieten al ştiinţei şi că de zeci de ani, singura lui patimă erau ştiinţa astronomiei şi a agriculturii, având şi o foarte bogată bibliotecă cu cărţi de specialitate, vei înţelege prea bine ce părere şi-au făcut despre el, ţăranii aceştia. Nu apărea o carte despre agricultură, pe care tatăl meu să nu o comande îndată. În chipul acesta el era printre cei dintâi care se foloseau de noile descoperiri şi care căutau să profite de dezvăluirile ştiinţei, spre a-şi îmbunătăţi, nu numai calitatea recoltei, ci şi pământul însuşi, de pe moşia lui. În chipul acesta era firesc să avem un rezultat mult mai bun, decât ţăranii sau moşierii trândavi, de prin împrejurimi. Faima moşiei Malzin a pătruns până în inima Rusiei, fiindcă pământul ei dă o recoltă de trei ori mai bună şi mai mare, decât celelalte moşii, fiindcă noi lucrăm cu cap şi după ultimele metode gospodăreşti. Un om învăţat pricepe acest lucru, un prost însă, crede că este vorba de farmece şi vrăjitorie.

Stanislau Rimsky ascultase cu multă luare aminte povestirea tinerei fete, povestire care îl impresionase adânc. După aceea mai rămaseră împreună, până când veni unul din servitori şi anunţă că odaia oaspeţilor era pregătită.

Rimsky și cu doctorul Leonida se hotărâră să se retragă, mai înainte însă, îi mai mulţumiră odată gazdei, pentru buna primire de care îi împărtășise.

Oboseala zilei precedente nu se observă, decât a doua zi, când cei doi voinici nu se deșteptară, decât numai când soarele răsărise de mult. Cel dintâi gând al doctorului Leonida fu să cerceteze piciorul căpitanului său.

El se arătă mulţumit cu rezultatul obţinut cu prișnițele reci. Umflătura dispăruse, aproape cu desăvârșire, totuși, locul mai era încă, foarte dureros.

Doctorul Leonida puse o prișniță nouă, apoi hotărî:

— Ziua de astăzi o vom petrece tot aici, în castelul frumoasei Theodora. Cred că o zi va fi îndeajuns să te înzdrăvenești pe deplin și mâine, dacă vrei, poţi porni din nou la vânătoare de urși.

— Îţi mulţumesc prietene, răspunse Vulturul Morţii, strângând mâna tovarășului său. Trebuie să-ţi fiu recunoscător că m-ai lecuit atât de iute!

De-abia acuma observară ei, în ce loc minunat se rătăciseră. Castelul Malzinilor se ridica într-o regiune pitorească și din fereastra odăii lor, se oferea o priveliște încântătoare spre valea ce se întindea la poalele castelului.

Ei rămaseră mult timp la fereastră, minunându-se de frumuseţea priveliștii, apoi porniră să viziteze interiorul clădirii, cu care prilej rămaseră uimiţi de bunul gust cu care erau aranjate nenumăratele odăi ale castelului. Prin labirintul încăperilor, cei doi voinici fură conduși de Iaroslav, bătrânul servitor al Malzinilor, care la urmă de tot arătă oaspeţilor și marea sală a bibliotecii.

Stanislau Rimsky era și el un cunoscător al cărţilor și se uită cu admirație la volumele legate în piele și așezate la rând pe nenumăratele rafturi. Printre volumele acestea erau multe cărţi foarte preţioase.

Rimsky se așeză în unul din fotoliile de piele, care erau răsfirate prin bibliotecă și se cufundă în citirea unei cărţi, care îi atrăsese atenţia în mod special. Doctorul Leonida îi urmă și el pilda, răsfoind câteva volume de știință medicală, pe care nu le mai întâlnise până atunci.

Cei doi prieteni rămaseră cufundaţi în lectură, ceasuri întregi și poate că n-ar fi ieșit din bibliotecă, decât seara, dacă într-un târziu nu

s-ar fi deschis ușa, în pragul căreia se ivi chipul stăpânei castelului.

Ochii ageri ai Vulturului Morţii citiră îndată în privirea jupâniţei Theodora, o mânie fără margini și o teamă, pe care n-ar fi crezut-o cu putință la fiica lui Benedict Malzin.

De aceea Rimsky sări de pe scaun și întrebă cu înfrigurare:

— Ce s-a întâmplat, jupâniță Theodora? Păreţi foarte neliniștită? Să se fi întâmplat ceva?

— Ţăranii refuză sa mi se supună! strigă tânăra fată, mânioasă.

— Ah! exclamă Rimsky uimit. Nu m-aș fi așteptat!

— Pe mine nu mă uimește tocmai într-atâta, răspunse domnișoara Malzin. Bănuiesc care trebuie să fie pricina acestei răzvrătiri.

— Atunci spuneți-ne-o și nouă, jupâniță, poate că vă putem ajuta!

— Să mă ajutaţi? repetă Theodora Malzin, amărâtă. Dacă bănuiala mea este adevărată, atunci lucrurile stau mult mai rău decât aţi putea să vă închipuiţi!

— Totuși, vă rugăm să ne spuneți și nouă, care este bănuiala dumneavoastră?

— Trebuie să repet, ceea ce v-am mai amintit și ieri, zise fata, și anume că, bunătatea răposatului meu părinte a fost întotdeauna răsplătită cu nerecunoștință. În zadar se purta el cât mai omenește cu ţăranii săi, șleahta aceasta de trândavi își îndeplinea îndatoririle numai cu chiu cu vai, cu toate că erau plătiţi cu bani și bucate, pe când ţăranii de pe celelalte moșii nu căpătau decât lovituri de cnut drept răsplată pentru munca lor. Acum, după moartea tatălui meu hoarda aceasta crede că nu sunt îndeajuns de tare spre a administra moșia și vrea să mă pună la încercare, chiar din prima zi.

— Dar ce au făcut?

— Unul din logofeţi a venit să-mi spună că ţăranii refuză să mai lucreze în pădure la tăiatul lemnelor.

— Nemaiauzit!

— La auzul acestei veşti, m-am dus în pădure, împreună cu logofătul, unde ne-am întâlnit tocmai cu ţăranii, care porneau spre casă. Unul din ţărani, mai obraznic, mi-a râs în faţă și mi-a spus că nu-i pot obliga la lucru, căci ei nu lucrează când li se poruncește, ci numai când vor.

— Nemaiauzită obrăznicie!

— Am încercat să-i conving, dar toate cuvintele mele au fost în zadar. Râdeau de mine și până la urmă au început să fie atât de amenințători, încât am socotit că este mai bine dacă mă îndepărtez.

Rimsky ascultă până la capăt povestirea Theodorei apoi zise, îngândurat:

— Răzvrătirea țăranilor este cât se poate de semnificativă. După cât pot să-mi dau eu seama, țăranii sunt prea proști pentru a se fi hotărât la această împotrivire de capul lor. În dosul acestei revolte trebuie să fie cineva, care i-a îndemnat să lase lucrul.

— Domnul meu, bănuiala dumitale este foarte îndreptățită. Și eu sunt de aceeași părere.

— Și pe cine bănuiți, jupâniță?

— E greu să acuz pe cineva cu hotărâre, mai ales, fiindcă, după cum v-am mai spus, răposatul meu părinte nu se bucura de o prea mare popularitate prin împrejurimi. Totuși, nu a avut dușmani, și vreau să subliniez aceasta, ci numai invidioși.

— Cu atât mai rău! zise Rimsky.

— Și eu cred la fel.

— Totuși, dintre acești invidioși, cine credeți că ar fi în stare de o faptă atât de mârșavă ca aceasta?

Theodora rămase pe gânduri. Ochii ei frumoși se întunecară, apoi răspunse:

— Dintre toți moșierii de prin împrejurimi, este unul, pe care-l bănuiesc îndeosebi. Am avut prilejul să ne încredințăm și în trecut, de firea lui invidioasă.

Ne îmbăta țăranii cu rachiu și în asemenea ocazii aveam veșnic de furcă cu ei. Cred că și de data aceasta, tot el le-a dat de băut, și în beția lor, s-au hotărât la această răzvrătire la care n-ar fi îndrăznit să se dedea atât timp cât a trăit tata.

— Și cine este omul acesta?

— Popov.

Rimsky bănuise că numai despre el putea să fie vorba.

Dădu din cap și întrebă, liniștit:

— Moșierul acela gras?

— El.

O tăcere apăsătoare urmă acestui răspuns, apoi, Theodora exclamă deznădăjduită:

— Ce să mă fac, domnii mei! Daţi-mi un sfat!

Vulturul Morţii rămase gânditor câteva clipe, apoi răspunse:

— Leacul cel mai bun este să așteptăm. Cred că mâine, după ce se vor dezmetici din beție, își vor reveni din nebunia ce i-a cuprins acum și vor relua lucrul. Dumneavoastră căutaţi să uitaţi cele petrecute și faceţi astfel ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Theodora dădu din cap, ca un copil înțelegător.

— Bine, domnul meu! Te voi asculta și voi face întocmai, după cum mi-ai...

Fiica lui Malzin nu mai putu urma, fiindcă vorba îi fu curmată de o întâmplare neașteptată.

Ușa se deschise deodată și în pragul ei se ivi bătrânul Iaroslav.

Bietul om gâfâia și groaza îi era întipărită pe față.

Toţi trei se uitară la el, foarte curioși și bătrânul servitor povesti cea mai nouă întâmplare:

— Stăpână, în curte așteaptă trei țărani care vor să vorbească cu dumneavoastră cu orice preț.

Theodora se uită la Rimsky, ca și când ar fi așteptat un sfat de la el. Dar Rimsky rămase nemișcat, cufundat în gândurile sale, ca și când nici n-ar fi observat privirea rugătoare a Theodorei.

Atunci fata se îndreptă și întorcându-se din nou spre servitor, îi spuse, cu energie:

— Spune-le țăranilor că, atâta timp cât nu vor reîncepe lucrul întrerupt, nu stau de vorbă cu ei.

Iaroslav părăsi biblioteca.

Jupâniţa se întoarse spre Rimsky:

— Ce zici de aceasta?

— Ca să fiu sincer, răspunse Vulturul Morţii, trebuie să mărturisesc că mă așteptam ca țăranii să vină la dumneavoastră spre a vă aduce la cunoștință pretențiile lor.

Tăcerea ce urmă fu ruptă deodată de strigătele sălbatice, întretăiate din când în când, de vocea tremurândă a bătrânului servitor. Dar strigătele țăranilor întreceau glasul lui Iaroslav:

— Vrem să vorbim cu ea!

— Ce-i aia, că nu ne primește?

— Dacă nu ne primește, vom intra cu forța!

— Puțin ne pasă de musafirii ei!

— Așa e! Vom intra cu forța!

Strigătele se apropiau tot mai mult și în cele din urmă, ușa fu trântită de perete, și în pragul ei se iviră trei țărani, cu părul vâlvoi. O dezgustătoare duhoare de rachiu năpădi biblioteca.

Când zăriră pe cei doi bărbați, care stăteau în apropierea Theodorei, țăranii rămaseră cam încurcați. Dar încurcătura lor nu ținu decât câteva clipe. Ei se reculeseră iute și porniră spre Theodora, apropiindu-se tot mai mult de ea.

Rimsky îi șopti jupâniței:

— Să sfârșesc cu ei?

Dar fata se împotrivi, speriată:

— Nu! Nu!

După aceea se adresă țăranilor, cu voce blândă, liniștită:

— Ați venit în solie? Să auzim, care vă este rugămintea?

Cei trei țărani se aflau la o depărtare numai de câțiva pași de Theodora și se uitau cu o ură nețărmurită la tânăra fata, care răspundea cu o liniște vrednică de admirat la privirile sălbăticite ale beților.

Capul delegației țăranilor era cârciumarul Petrov, care era cunoscut în tot Malzinul ca fiind omul cel mai violent și mai sălbatic din tot ținutul. De altfel, chiar și înfățișarea lui era înspăimântătoare. Pe față avea o rană care supura, un ochi îi lipsea, fiindu-i scos cu prilejul unei încăierări în cârciuma lui, iar mustața și barba îi atârnau împletindu-se una în alta și făcându-i înfățișarea și mai respingătoare.

Acest Petrov îi răspunse Theodorei, batjocoritor și obraznic:

— N-am venit să ne rugăm, ci să cerem dreptul nostru!

La auzul acestei obrăznicii fără seamăn, Rimsky de-abia se putu stăpâni de a nu se repezi la acest ticălos spre a-l amuți cu o singură lovitură, ceea ce de altfel ar fi și făcut, dacă nu-l împiedica doctorul Leonida.

Dar Theodora nu-și pierdu cumpătul nici chiar în urma acestei obrăznicii din partea cârciumarului.

— Ai un fel foarte ciudat de a vorbi astăzi, Petrov! Eu nu sunt obișnuită să mi se vorbească în chipul acesta!

— Atunci te vei obișnui de astăzi înainte, jupâniţă! răspunse cârciumarul, izbucnind într-un hohot de râs.

— Și de altfel, urmă Theodora Malzin netulburată, cu ce drept vii tu la castelul meu când cu tine n-am avut până astăzi niciun fel de legătură? Tu nu lucrezi pentru mine, așa că, n-ai ce căuta aici!

Dar Petrov nu se dădu bătut și strigă triumfător.

— Domnișoară Malzin, în zadar cauţi să mă dai afară din castel, căci nu vei putea. Bieţii ţărani m-au rugat să fiu purtătorul lor de cuvânt și să viu aici, spre a anunţa, în ce condiţii sunt înclinaţi să reia lucrul și care sunt pretenţiunile lor.

— Poate că vrei să spui „rugăminţile” lor? zise Theodora, cu aceeași voce blândă.

— Adunarea care ne-a împuternicit pe noi, la plecarea de la cârciumă, vorbea de pretenţiuni și nu de rugămințI! răspunse Petrov cu aceeași obrăznicie.

Aceste cuvinte o scoaseră din sărite chiar și pe Theodora Malzin.

— Dacă astfel stau lucrurile, atunci pieriţi dinaintea ochilor mei! strigă ea, în prada nobilei și îndreptăţitei sale mânii. Aţi pătruns în castel, întocmai ca niște tâlhari de drumul mare și chiar și numai împrejurarea aceasta ar fi fost îndeajuns spre a vă da afară din casă.

Petrov începu să urle ca un nebun și glasul lui sălbatic întrecu vocea Theodorei Malzin.

— Domnișoară, nu-ţi dau voie să vorbești astfel cu mine! urlă el. În spatele meu stă toată ţărănimea Malzinului, sunt purtătorul ei de cuvânt, vorbesc în numele ei și te vestesc ea, nu mai suntem înclinaţi să îndurăm starea de lucruri care a dăinuit până acuma în Malzin! Moșierul a murit și credem că a sosit vremea să punem capăt...

Theodora îi tălă vorba:

— Ajunge! Se vede că aţi uitat că, dacă mă adresez jandarmilor vă veţi căi amarnic de răzvrătirea aceasta! Dar la ce bun să-mi pierd vremea cu tine? Spuneţi-mi, ce vreţi? urmă jupâniţa, întorcându-se spre cei doi săteni. Proștilor, aţi uitat că soarta voastră este de o mie de ori mai bună, decât a ţăranilor care lucrează pe celelalte moșii? În loc să fiţi mulţumiţi și fericiţi că aveţi un stăpân atât de bun, vă mai

răzvrătiţi? Voi câştigaţi mai mult decât ţăranii oricărei moşii de prin împrejurimi! Pe lângă simbria dată mai primiţi şi daruri şi ajutoare. Care moşier a mai dat ţăranilor săi, câte cincizeci de ruble de cap de om ca dar de Crăciun, după cum v-a dat vouă, Benedict Malzin? Până acuma am tăcut, astăzi însă vă spun în faţă că niciodată nu v-aţi arătat vrednici de bunătatea pe care a avut-o răposatul meu părinte faţă de voi. Pe alte moşii, darul vostru de Crăciun ar fi fost cincizeci de lovituri de cnut, nu cincizeci de ruble! Unde se mai poartă moşierul într-un chip atât de omenos cu supuşii săi, ca pe moşia Malzin? Nenorociţilor, nu vă daţi seama că prin această răzvrătire, vă răsculaţi împotriva propriului vostru bine, împotriva propriei voastre linişti? Tu, Niculai şi tu, Alexei, voi trebuie să vă daţi seama de adevăr, mai bine decât oricare altul! Nu aveţi niciun cuvânt de spus împotriva obrăzniciei lui Petrov, care lucrează pentru Popov, întărâtându-vă împotriva stăpânei voastre? Aţi auzit ce v-am spus? Vreau să vă deschid ochii, să vedeţi care este adevărul! Spuneţi voi, pe conştiinţa voastră, nu voi sunteţi ţăranii cei mai fericiţi din tot ţinutul acesta?

Neculai, unul din cei doi ţărani, dădu din cap.

— Aşa e, jupâniţă, aşa e, numai că popa zice că...

Cârciumarul îl întrerupse, deoarece se temea că vorbele blânde şi înţelepte ale Theodorei îl vor dezarma pe ţăran. Glasul lui părea o şuierătură de şarpe.

— Da, popa zice şi noi zicem că nu vom mai sluji decât un bun creştin şi nu o... o...

Jupâniţă Theodora îşi ridică mândră capul şi se uită întrebătoare la Petrov.

— Nu o... ? – zise ea. Ei, de ce nu mai urmezi?

Cârciumarul tăcu.

Theodora îi spuse, blând:

— Până acum strigai grozav şi acum ai amuţit deodată? De ce nu îndrăzneşti să spui ce ai pe limbă? Ei bine, atunci îţi voi spune eu ce ai vrut să zici şi anume că, nu vreţi s-o mai slujiţi pe o vrăjitoare... pe vrăjitoarea din Malzin!

Petrov privi cu încăpăţânare şi uşurat, în ochii fetei:

— Da, asta am vrut să zic! Dar nu este părerea mea, ci a tuturor acelora care s-au adunat acolo jos, la cârciumă. Toată ţărănimea se

gândește la chipul în care s-ar putea alunga diavolul, care se furișează în fiecare noapte în castelul acesta.

— Așa? întrebă Theodora, batjocoritor. Și cine v-a spus prostia aceasta, cine v-a băgat în cap asemenea dobitocii?

— Popa și cu nevasta lui l-au văzut într-o noapte pe drac, venind pe un car de văpaie.

— Și credeţi tot ceea ce vă spune popa?

— Popa nu minte!

— Nenorociților! Nu pot, decât să vă plâng de milă!

Petrov se înroși ca focul.

— Nu trebuie să ne plângi de milă dumneata... Noi suntem oameni cinstiți, care n-avem nicio legătură cu dracul!

— Iar eu nu-mi voi mai da nicio osteneală de a vă scoate din cap asemenea prostii! N-aveţi decât să credeţi ce vreţi... Trăncănelile popii le cunosc eu prea bine! Dar aduceți-mi un alt om, afară de popă, care să fi văzut, care sa poată depune mărturie că aș avea vreo legătură cu dracul! răspunse Theodora, mândră.

— Dacă nu-i adevărat ce spune popa, zise cârciumarul cu un singur ochi, atunci dă-ne o dovadă!

— Și ce dovadă vreți?

— Jos, la cârciumă, s-a hotărât!

— Ei?

— Vei jura pe biblia rusească, pe Sfânta Fecioară din Cazan...

Theodora Malzin îl întrerupse, înfuriată:

— Ajunge!... Pieriți din fața mea! Voi rămâne credincioasă religiei mele, după cum a rămas și tatăl meu, până la moarte, oricât s-au trudit ceilalți boieri să-l convingă să treacă la religia rusească... Dacă aceasta este dovada pe care o vreți, atunci n-aveți decât să credeți și pe mai departe că sunt în cârdășie cu dracul!

Petrov se întoarse triumfător spre cei doi țărani:

— Ați auzit? Ea însăși a recunoscut că e în cârdășie cu diavolul!

— Theodora strigă, scoasă din sărite:

— Plecați de aici!... Pieriți din ochii mei nemernicilor! Cu voi să fie omul bun? Nu sunteți obișnuiți să fiți recunoscători decât acelora, care stau în spatele vostru cu cnutul în mână!

Dar cei trei oameni nici nu se mișcară din loc, ci rămaseră nemișcați în fața Theodorei, privind-o eu obrăznicie.

— Iaroslav! Iaroslav! strigă jupâniţa, după bătrânul servitor, ai cărui pași târâți se și auziră în curând.

— Porunciţi, stăpână!

— Cheamă îndată trei-patru grăjdari, să cureţe castelul de murdăria aceasta.

Dar bătrânul servitor nu se mișcă din loc și privi tăcut la stăpâna sa.

— Ce-i asta, Iaroslav, n-ai auzit ce ţi-am spus?

— Ba am auzit, stăpână... dar...

— Ce este?

Servitorul nu răspunse nici de data aceasta, dar din privirea lui deznădăjduită înţelese îndată ce se întâmplase.

— Au plecat?... Au plecat toţi?... întrebă ea încet.

Bătrânul servitor dădu din cap trist.

Vestea aceasta le dădu și mai mult curaj celor trei ţărani.

Necredința slugilor sale o impresionă pe jupâniţa Theodora atât de dureros, încât trebui să se rezeme într-unul din spetezele scaunelor sculptate ale bibliotecii, spre a nu cădea la pământ.

Dar pe urmă își adună puterile din nou și mândră, cu capul ridicat, le zise ţăranilor:

— Plecați... plecaţi și răspândiţi vestea că, cu toate că sunt singură la castel, totuși, nu mă tem de voi! Aș vrea să văd, care din voi ar avea curajul să se măsoare cu mine! Și să le mai spuneţi răzvrătiţilor voștri tovarăși că voi vesti jandarmeria de îndată și dacă vorba bună nu va ajunge, atunci îi voi readuce la lucru cu puștile cazacilor!

— Suntem mulţi, nu ne temem nici chiar de jandarmi! se făli cârciumarul Petrov.

— Să vedem, Petrov, dacă vei mai vorbi tot astfel și când vor fi aici cazacii! Plecaţi de aici! Astăzi ma voi apuca de lucru iar mâine dimineață îi voi alunga din sat și atunci veţi avea măcar dreptul să spuneţi că Vrăjitoarea din Malzin este fără milă!

— Domnișoară... gândește-te!... Ar fi mai bine să juri...

— Taci!

— Sunt foarte mulţi, jos, în cârciumă... și tare sunt întărâtați...

Fata îl măsură din creștet până în tălpi pe țăranul care rostise aceste cuvinte și zise, cu un dispreț adânc:

— Tu îndrăznești să-mi spui asta, Neculai, tu, pe a cărui soție am scăpat-o din ghearele morții?

— Tocmai de aceea, răspunse ţăranul. Domnișoara i-a dat soţiei mele un leac fermecat... un leac fermecat, care nu poate veni, decât de la diavolul!

— Nebunule! Dobitocule! Atunci nu știai să-ţi mai arăţi recunoștința, îmi sărutai poalele fustei, te târâiai la picioarele mele și acuma îndrăznești să-mi vorbești cu atâta obrăznicie?

Cei trei ţărani primiră cu un rânjet batjocoritor această explozie de durere a tinerei fete.

În clipa următoare însă, rânjetul le muri pe buze celor trei ţărani. Rimsky, care până atunci privise tăcut la cearta dintre stăpâna Malzinului și supușii săi, făcu câţiva pași înainte.

Ochii lui aruncau scântei, mâinile i se strânseseră amenințătoare în pumni și din întreaga lui înfățișare se desprindea ceva hotărât, poruncitor.

Glasul lui tuna înspăimântător.

— Acuma ajunge, adunătură de ticăloși. Până acuma am ascultat cu mâinile în sân la toate obrăzniciile, la toată nemernicia voastră, acum însă vreau să pun capăt ticăloșiei voastre! Dacă nu dispăreţi într-o clipă dinaintea ochilor mei, vă fac una cu pământul.

Și văzând că ticăloșii nu mișcă, se repezi la cârciumar, cel mai apropiat de el, și-l înșfacă cu atâta putere, încât Petrov nici nu mai încercă să se apere.

— Cine este omul acesta? strigă Petrov, speriat. Dă-mi drumul!

Dar vocea Vulturului Morţii o întrecu pe a cârciumarului.

Leonida, zise el, deschide ușa și îngrijește de ceilalţi doi!

— Doctorul Leonida nu aștepta decât dezlegarea căpitanului său.

El voise să se amestece de mult și de mult avea poftă să-și lase pumnii să cadă pe chipurile acestor ticăloși și numai mulţumită marei sale puteri de voință izbuti să se stăpânească și să-l împiedice și pe Rimsky de a se amesteca mai înainte de vreme.

Acuma însă, îi părea bine că nu trebuia să se mai împotrivească nobilei revolte, care îi cuprinsese sufletul.

Deschise ușa și Vulturul Morţii porni pe coridor îmbrâncind înaintea sa pe cârciumarul care căuta în zadar să se împotrivească puterii lui de uriaș.

Petrov căuta în toate chipurile să scape din mâinile lui Rimsky, ca și când ar fi vrut să-și ducă la îndeplinire încă o însărcinare ascunsă pe care o primise de la țăranii adunaţi la cârciuma lui, dar din mâinile de oțel ale Vulturului Morţii nu exista scăpare.

Ajungând în fața ușii vestibulului, Rimsky îl ridică pe cârciumar ca pe un fulg, și-l azvârli pe trepte cu atâta putere, încât acesta se rostogoli ca o minge, până jos, unde se ridică văitându-se și pipăindu-și mijlocul și capul.

Petrov își ridică pumnul și strigă:

— Te vei căi de asta! Îţi voi...

Dar nu apucă să sfârșească fraza începută, deoarece în clipa următoare Niculai zbură drept în el și-l trânti la pământ din nou.

După aceea urmă și al treilea ţăran, care ajunse la tovarășii săi, făcând și el o plimbare prin aer. Iar când toţi trei se întâlniră în capătul de jos al scărilor, Rimsky ieși zâmbind în ușa vestibulului.

— Acuma veţi avea măcar și voi motiv, de a nu vă uita cu drag la castelul Malzin! Nădăjduiesc că nu veţi uita prea iute lecția aceasta. Îmi pare rău doar că nu v-am aruncat afară, de cum aţi deschis gura!

— Vei vedea tu cu cine ai de a face! sună amenințarea cârciumarului cu un singur ochi, dar Rimsky primi cu un zâmbet disprețuitor și aceste cuvinte ale lui Petrov.

– Să vă povestiţi pățania așa după cum s-a întâmplat și spuneţi-le tovarășilor voștri că îi aștept și pe ei, cu dragă inimă. Toţi aceia, care vor mai îndrăzni să se apropie de castel, vor păţi la fel. Aţi înţeles?

Cei trei ţărani se târâră până la cârciumă, șchiopătând și blestemând. Tot timpul cât ţinu drumul lor, nu se gândiră la altceva, decât la faptul că, cine ar putea să fie străinul acesta cu puteri de uriaș, care s-a purtat atât de semeţ cu ei.

În vremea aceasta Rimsky și doctorul Leonida se înapoiară în bibliotecă, unde jupâniţa Theodora îi primi cu cele mai călduroase cuvinte de recunoștinţă.

— Vă mărturisesc sincer, că nu știu ce aș fi făcut, dacă din întâmplare nu eraţi dumneavoastră aici.

— Jupâniţă! zise Rimsky înclinându-se curtenitor, nu ne datoraţi niciun fel de recunoștinţă, fiindcă nu ne-am făcut decât datoria. Este o datorie a omului de a-și ajuta semenul la nevoie și acestei porunci

creștinești ați dat ascultare și dumneavoastră ieri, când ne-ați găzduit la castel, cu toate că era ziua înmormântării părintelui dumneavoastră și poate ați fi dorit să fiți singură cu amintirea răposatului. S-a întâmplat ca astăzi să fiți dumneavoastră într-o încurcătură și era de datoria noastră să vă sărim în ajutor.

— Nici nu vă puteți închipui în ce situație grea mă găsesc! Și toate acestea le pune la cale numai blestematul acela de Popov, care răzvrătește țăranii împotriva mea, numai fiindcă...

— ... n-ați primit propunerea lui de căsătorie!

Theodora Malzin rămase încremenită de uimire.

— Domnule, se pare că atotștiința dumitale n-are margini! Dar cine ești dumneata, de știi totul, chiar și lucruri care...

— ... s-au petrecut numai ieri, în decursul unei convorbiri ce a avut loc între patru ochi, de-a lungul marginii pădurii! se amestecă Rimsky în vorbă, spre a întregi ceea ce avea de gând să spună Theodora.

Theodora rămase și mai uluită și se uită neînțelegătoare la Rimsky, care continua să zâmbească.

— Nu trebuie să vă miraţi, jupâniță! Într-adevăr eu sunt înștiințat întotdeauna, într-un chip mai puţin obișnuit, despre lucruri pe a căror taină oamenii ar fi în stare să pună chezășie mântuirea sufletelor lor!

— Dar cine ești dumneata? întrebă Theodora, în ochi cu o privire atât de ciudată, ca și când ar fi în fața sa o făptură supraomenească.

Vulturul Morții zâmbi din nou.

— În clipa de față amănuntul acesta n-are niciun fel de însemnătate, deoarece situația este mult mai primejdioasă, decât să ne îndreptățească să ne ocupăm de asemenea nimicuri. Mulţumiți-vă să știți, jupâniță Theodora, că vă sunt un prieten sincer și credincios, pe al cărui ajutor vă puteți bizui oricând și în orice împrejurare.

Theodora se uită fericită la frumosul voinic.

— S-ar putea întâmpla să vină și ziua, când să fiu nevoită să apelez la ajutorul dumneavoastră Acuma însă, vă rog să părăsiți castelul cât mai neîntârziat, deoarece s-ar putea ca puhoiul țăranilor să vină aici, spre a demonstra împotriva mea și n-aș vrea să vă găsească aici. Iaroslav vă va da doi cai, cu care să puteți pleca de îndată, din Malzinul care a început să fiarbă.

Rimsky se uită uimit la fată.

— Jupâniță, dar cum vă închipuiți că o să plecăm tocmai acuma? În timpul celor douăzeci și patru de ore pe care le-am petrecut aici, ne-ați cunoscut ca niște bărbați care ar fi în stare să părăsească o femeie, tocmai în clipa când aceasta se găsește în cea mai mare primejdie? Plecarea noastră de aici n-ar îndepărta primejdia de deasupra capului dumneavoastră ci dimpotrivă, ar mări-o!

— Bine domnii mei, răspunse fata, cu voce blândă, rugătoare, dar cum aș putea eu primi să vă primejduiți viața, din pricina mea?

— Vom rămâne aici! exclamă Rimsky scurt și doctorul Leonida repetă cuvintele căpitanului său cu și mai multă hotărâre:

— Vom rămâne aici!

Bătrânul servitor se amestecă și el în vorbă, foarte îngrijorat.

— Stăpână, am o presimțire foarte rea. Mi-e teamă că ne așteaptă primejdii foarte mari!

— Fii fără teamă, Iaroslav! îl îmbărbăta Theodora. Ia pildă de la curajul oaspeților noștri!

— Nu mi-e teamă pentru mine, răspunse bătrânul servitor. Eu sunt bătrân și pentru mine nu mai are nicio însemnătate dacă mor astăzi, sau mâine.

— Dar pentru cine ți-e teamă ?

— Pentru dumneavoastră, jupâniță!

Theodora se apropie fericită de bătrânul său servitor, singurul care-i mai rămăsese credincios și în mijlocul primejdiei.

— Nu trebuie să te temi, bătrâne Iaroslav, zise ea, eu voce blândă, avem aici doi buni prieteni și de altfel situația nici nu este atât de gravă după cum îți închipui tu.

Zicând acestea se întoarse spre Rimsky și-l întreba:

— Nu este aceasta și părerea dumitale?

Vulturul Morții nu răspunse îndată. El se uită adânc în ochii fetei și se gândi câteva clipe, la răspunsul pe care trebuia să-l dea. Să-i spună oare adevărul, să-și mărturisească bănuiala care încolțise în sufletul lui? Și după cele câteva clipe de răzgândire, hotărî să răspundă așa după cum simțea, să nu ascundă nimic.

— Nu, jupâniță, eu nu împărtășesc părerea dumneavoastră. Ci dimpotrivă, cred că presimțirea bătrânului servitor este cât se poate de îndreptățită.

— Într-adevăr? Și dumneata crezi că ne pândește o primejdie atât de mare?

— Și încă primejdia cea mai mare!

Theodora scoase un țipăt ușor.

— Dar nu trebuie să vă temeți, jupâniță!

— Vai, Dumnezeule!

— E mult mai bine să vă pregătesc la ceea ce va urma, decât ca întâmplarea să vă găsească nepregătita.

— Poate că țăranii se vor liniști!

— Nu se poate!

— Cred că până în cele din urmă tot simțămintele bune vor pune stăpânire pe sufletul lor!

— Iertați-mă, jupâniță, dar nu sunteți o prea bună cunoscătoare de oameni.

— Nu vor îndrăzni sa mă atace.

— Rachiul le ia mințile și nu-și vor mai da scama de ceea ce fac.

— Dumnezeule, dar ce se va întâmpla atunci?

— Trebuie să fim pregătiți la orice! Cred că vor asedia castelul!

La auzul acestei bănuieli biata fată se prăbuși pe scaunul de lângă ea.

Rimsky se apropie de ea. Nicio mișcare, nicio tresărire a feței nu trăda lupta cumplită care se dădea în sufletul său. Era înspăimântător de liniștit și liniștea lui o îmbărbătă și pe Theodora Malzin.

— Dacă vrem să scăpăm teferi din această primejdie, atunci trebuie să ne pregătim cât mai bine pentru asediul ce ne așteaptă, zise Vulturul Morții. Și mai înainte de toate, să privim liniștiți și cu încredere în fața evenimentelor.

— Dacă ești dumneata aici, atunci eu nu mă tem!

— Vom face toate pregătirile și atunci șleahta de bețivi n-are decât să vină!

— Ce să facem?

— Dacă nu mă înșel, castelul are și o ieșire prin partea din spate?

— Are.

— Atunci trebuie să pregătim calul cel mai iute în apropierea acestei porți. Calul trebuie să stea cu șeaua pe el, pentru ca dacă situația o va cere, să putem aduce ajutoare. Însărcinarea aceasta și-o va lua doctoral Leonida și el știe unde trebuie să alerge după ajutor.

Doctorul Leonida dădu din cap.

— Știu!

Rimsky urmă:

— După aceea vom încuia poarta principală și toate odăile din casă. În dosul porții și a ușilor vom ridica baricade, spre a împiedica în orice chip înaintarea țăranilor, sau în cel mai rău caz, spre a le-o îngreuna.

Theodora privi speriată la Vulturul Morții.

— Cum, crezi că vor fi în stare să pătrundă până aici?

— Eu nu cred nimic, răspunse Stanislau Rimsky, dar mă aștept la orice!

— Doamne, nu ne lăsa! oftă biata fată.

— N-avem timp de pierdut! reluă Vulturul Morții. Trebuie să ne așezăm pe lucru fără întârziere, căci s-ar putea ca peste un sfert de ceas nemernicii să fie aici.

Cu aceste cuvinte Rimsky și porni.

Doctorul Leonida și cu bătrânul Iaroslav îl urmară.

Din ușă Rimsky se mai adresă o dată Theodorei:

— Jupâniță, nici dumneata nu poți scăpa de corvoadă.

— Poruncește-mi și voi face tot ceea ce vei vrei! Să merg cu dumneata?

— Nu! Nu!

— Atunci ce să fac?

— Să aduni toate armele care se găsesc la castel și să le aduci în odaia aceasta, căci aici vom avea cartierul general. Să mai cauți și toate gloanțele care se află în casă și să aduci și ceva pânză curată, căci s-ar putea întâmpla ca vreunul din noi să fie rănit și atunci e mai bine să avem totul la îndemână.

— Vai, domnul meu, n-ar fi mai bine, dacă totuși ați părăsi castelul?

— Nu, nu! Nu te teme pentru noi, jupaniță, căci noi suntem prea obișnuiți cu luptele.

Curiozitatea puse din nou stăpânire pe fată și ea întrebă cu mai multă hotărâre, decât până atunci!

— Dar cine ești dumneata? Spune-mi, vreau să știu!

Rimsky se înclină în fața frumoasei fete.

— Iartă-mă, jupâniță Theodora, dar nu sunt drept cine m-am dat!

— Atunci?

— Stanislau Rimsky... Vulturul Morţii!

Theodora Malzin n-apucă să-și revină din uluire și Rimsky deja dispăru din odaie. Ea nu-i mai zări trupul voinic decât prin fereastră, în curte, unde pregătea apărarea, în tovărășia doctorului Leonida și a bătrânului Iaroslav.

Cel dintâi gând al Vulturului Morţii fu să încuie poarta principală. Rimsky cercetă cu băgare de seamă poarta aceasta grea, de stejar bătut în fier, și constată cu mulţumire că era întocmai după cum își închipuise el, adică în stare să reziste asaltului.

— Doctore Leonida, îi zise el prietenului său, du-te acum cu Iaroslav, puneți șaua pe cal și ascundeți-l în apropierea porții, ca să știi de unde să-l iei. De îndată ce va fi dat asaltul și vom vedea că avem de-a face cu o forță căreia nu ne-am putea împotrivi cu succes, te urci pe cal și alergi, cât poți mai iute, până la Cuibul Vulturilor, spre a-i aduce pe prietenii noștri.

— Dar cu tine, ce se va întâmpla, căpitane?

— Nu te îngriji de mine! Să nădăjduim că până la înapoierea ta tot vom izbuti să ținem piept mulțimii.

— Dar drumul e lung, până la Cetatea Rodinului!

— Tocmai de aceea trebuie să alegi calul cel mai iute. Dar nici când veniți cu toții, nu trebuie să cruțați caii!

— Sunt îngrijorat din pricina ta!

Rimsky se uită uimit la credinciosul său prieten.

— Ești îngrijorat din pricina Vulturului Morţii? Nu te cunoșteam în felul aceasta, doctore Leonida!

Tânărul doctor își lăsă capul pe piept.

— Ai dreptate, căpitane. Nu-mi este îngăduit să mă tem pentru Vulturul Morţii... Am încredere în tine... și am încredere că Dumnezeu te va ajuta...

Cu aceste cuvinte, doctorul Leonida se duse înspre grajduri, unde bătrânul servitor îi aștepta de mult.

Iaroslav punea tocmai șaua pe un cal și-i spuse doctorului, cu multă încredere:

— Acesta este calul cel mai iute. Și bietul meu stăpân tot pe acesta îl iubea mai mult. E iute ca vântul și sare peste șanțuri, peste tufișuri, ca un fulg. E un animal deștept și credincios.

— Vom vedea! zise doctorul Leonida, bătând calul pe gât.

În timpul acesta Rimsky lucra de zor.

În dosul porţii încuiate el ridică o baricadă de neînvins. El îngrămădi acolo tot ce-i cădea în mână, iar când zări în magazie sacii plini cu porumb, ochii îi străluciră de bucurie.

Vulturul Morţii luă sacii unul după altul pe umerii săi puternici şi-i cără pe rând în dosul porţii, unde îi aşeză grămadă.

În curând el fu ajutat în această îndeletnicire şi de doctorul Leonida şi Iaroslav, aşa că nu trecu mult şi toţi sacii cu porumb din magazie fură îngrămădiţi în dosul porţii principale.

— Nu prea îmi vine să cred că vor putea răsturna această puternică baricadă! exclamă Vulturul Morţii cu mulţumire.

Dar spre şi mai multă siguranţă, nu se mulţumi numai cu atâta, ci mai aduna de prin curte şi toate uneltele de câmp şi le aşeză în dosul porţii, care într-adevăr că acuma părea cu neputinţă de dărâmat.

După ce isprăviră cu aceasta se retraseră în castel, a cărei uşă principală o încuiară şi o baricadară cu mobilele aflate în vestibul. La fel făcură şi cu uşa următoare, iar după ce sfârşiră şi cu această îndeletnicire, se retraseră în odaia din turn, pe care Vulturul Morţii o ochise din curte ca fiind cea mai nimerită pentru scopul lui.

Din odaia aceasta se vedea o bună parte din curte, ba se zărea chiar şi cotitura drumului care ducea înspre castel.

Ferestrele acestei odăi se deschideau din trei părţi înspre curte şi împrejurarea aceasta i se păru lui Rimsky foarte favorabilă, deoarece în chipul acesta se puteau apăra din trei părţi deodată, împotriva mulţimii, care eventual ar fi pătruns în curte.

Pe marea masă din mijlocul odăii se înşirau nenumărate arme şi o cantitate foarte mare de gloanţe, fiindcă Theodora Malzin, credincioasă poruncii dată de Vulturul Morţii, adună nu numai toate armele, ci şi toate gloanţele care se găseau în clipa aceea la castel.

Stanislau Rimsky cercetă toate armele, pe rând.

— Jupâniţă, dumneata ştii să umbli cu puşca?

— Cum să nu! Am fost adeseori la vânătoare cu tatăl meu.

— Foarte bine!

— Crezi că va fi nevoie şi de mine?

— S-ar putea întâmpla! Deocamdată îți dau o însărcinare mai ușoară. Noi ne vom așeza la aceste trei ferestre, iar dumneata vei încărca mereu armele cu care vom trage noi.

Theodora se cutremură.

— Ți-e teamă, jupâniță?

Nu mi-e teamă – răspunse fata – dar e groaznic să te gândești prin ce clipe înfrigurate va trebui să trecem, dacă bănuiala noastră se va dovedi a fi îndreptățită!

— E mai bine să fim pregătiți pentru primejdia cea mai mare și să ne înșelăm în bănuiala noastră, decât să luăm lucrurile cu ușurință și apoi deodată să ne vedem în fața primejdiei, fără să ne putem apăra.

— Ai dreptate, Stanislau Rimsky și eu... eu am mare încredere în dumneata! – zise fata, strângând mâna curajosului bărbat.

Ceasurile trecură unul după altul. Rimsky stătea necontenit la fereastra odăii turnului, de unde se uita scrutător la drumul ce ducea înspre castel, dar nu observă nimic suspect.

Începuseră să se bucure că teama lor fusese neîndreptățită și că țăranii renunțaseră la asedierea castelului. Theodora Malzin zise chiar:

— Slavă Domnului că ne-am ales numai cu spaima! Se vede că tot simțămintele cele bune au fost mai puternice la țăranii adunați în cârciuma lui Petrov.

Nu te încrede prea mult în simțămintele țăranului rus, jupâniță Theodora, zise Rimsky, întunecat. Suntem încă departe de a fi trecut peste primejdie.

— Cum? Crezi că n-au renunțat să ne atace?

— Sunt pe deplin încredințat că nu!

— Dar atunci când crezi că vor da atacul împotriva castelului?

Rimsky rămase pe gânduri.

— Cunosc prea bine lașitatea țăranului rus. El nu îndrăznește să atace la lumina zilei, dar de îndată ce se lasă întunericul nopții, el capătă deodată curaj și devine foarte primejdios. Atunci își părăsește coliba spre a-și satisface patimile cele mai sălbatice.

Trecură iarăși câteva ceasuri și în sufletul Theodorei liniștea punea stăpânire din ce în ce mai mult. Încă tot nu se putea observa nicio urmă din pregătirea unui atac și chiar dacă n-o spunea pe față, în sufletul ei

tot se gândea că Rimsky văzuse lucrurile mult mai în negru, decât erau în realitate.

Cu toate că ar fi vrut să stea de veghe și ea, totuși, în cele din urmă se supuse rugăminților lui Rimsky și se duse să se culce. Bătrânul Iaroslav se trânti să se odihnească puțin și el. În schimb Vulturul Morții și cu doctorul Leonida rămaseră de pază în odaia turnului.

Cei doi prieteni fumau liniștit din pipă, în vreme ce în fața lor strălucea în pahare minunatul vin negru din Malzin. Ei vorbeau, dar privirile lor nu scăpau din vedere nici-o clipă drumul ce ducea la castel.

— N-ar fi mai bine, zise deodată doctorul Leonida, dacă aș porni de pe acuma la Cuibul Vulturilor? Am putea avea ajutoarele necesare, de îndată ce s-ar simți nevoia lor.

Vulturul Morții răspunse liniștit:

N-aș vrea să-i fac să se obosească în zadar. Poate că țăranii vor fi atât de puțini la număr, încât vom putea sfârși cu ei chiar și noi.

— Nu prea îmi vine să cred.

— De ce?

— Fiindcă dacă vin, atunci vin mulți!

— Dar nu ți se pare că ne putem apăra împotriva unei adevărate armate, de pe locul acesta atât de minunat adăpostit? Ei nu ne pot face niciun rău, deoarece nu au arme de foc, cu care să ajungă până la noi. În schimb noi îi putem culca la pământ, unul după altul, ca pe niște iepuri!

— Vom vedea!

Rimsky se uită la ceas.

— Este ora zece. Cred că ar fi mai cuminte să ne culcăm cu rândul.

— Culcă-te tu, căpitane, și voi veghea eu. Când voi obosi, te scol eu, să-mi iei locul!

Rimsky se învoi.

Mai dădu pe gât un pahar cu vin apoi se întinse pe canapea.

Doctorul Leonida se așeză la fereastră și privirea lui se pierdu în depărtare.

Razele argintii ale lunii luminau tot ținutul și deodată doctorul Leonida zări la razele astrului nocturn mai multe umbre întunecoase, care se furișau pe la cotitura drumului.

La început umbrele acestea erau rare și răzlețe. În curând însă ele se înmulțiră, de se părea că nu se mai sfârșesc.

Doctorul Leonida tresări.

Așadar Vulturul Morții nu se înșelase, când spusese că țăranii nu vor renunța la asedierea castelului.

Tânărul doctor își strigă prietenul.

— Căpitane, dormi?

Rimsky tresări din somn și se sculă îndată.

— Ce este?

— Vin țăranii!

— Într-adevăr?

— Privește-i! zise doctorul Leonida, arătând spre cotitură.

Rimsky sări la fereastră și privi uimit la nesfârșitul convoi al țăranilor, care veneau din ce în ce mai mulți, ca un adevărat potop de oameni și acum nu mai erau înconjurați de întuneric, căci unii din ei aprinseseră niște făclii de rășină.

Priveliștea era înfiorătoare.

Este adevărat că Rimsky se obișnuise cu primejdia, dar la vederea acestui puhoi, chiar și el avu o strângere de inimă.

— Nu mai avem timp să stăm eu mâinile în sân! – zise el, scuturându-se, ca și când ar fi căutat să se scuture chiar și de cea din urmă moleșeală a somnului.

— Trebuie s-o trezim pe Theodora.

— Ai dreptate!

Și se duse în odaia vecină, unde dormea Iaroslav.

— Sus, bătrâne, vin țăranii!

Bătrânul servitor sări drept în picioare și ducându-se la fereastră își împreună mâinile și strigă, înspăimântat:

— Dumnezeule! Dar vine tot satul!

Rimsky căută să-l îmbărbăteze:

— Nu-ți fie teamă! Le vom arăta că și noi știm să fim atât de voinici ca ei!

Dar bătrânul Iaroslav tremura ca varga și Rimsky își dădu seama îndată că, dacă trebuiau să lupte mai din greu, nu prea se putea bizui pe curajul servitorului.

Vulturul Morții bătu apoi la ușa odăii Theodorei.

Fata se sperie.

— Ce este?

— Scoală-te jupâniță!

— Au venit?

— Încă nu!

— Dar se poate să vină?

— Nu sunt prea departe!

Peste câteva clipe se ivi și Theodora în odaia din turn.

Rimsky vroia s-o pregătească cu binișorul pentru primejdia ce se apropia, dar luminile făcliilor de la cotitură atraseră îndată privirile Theodorei, care se cutremură.

— Dar e îngrozitor! – exclamă ea.

Convoiul mulțimii tot nu se sfârșise încă. Țăranii veneau ca un potop, pe drumul îngust ce ducea la castel.

— Nu mai încape nicio îndoială că vin în spre noi? – întrebă fata, ca și când ar fi căutat să se liniștească pe sine însăși, prin această întrebare.

— Dar unde să se ducă, dacă nu aici? întrebă Rimsky la rândul lui, cu un zâmbet amar. Vezi, jupâniță, că ai avut prea multă încredere în oamenii aceștia! Acuma poți să-ți dai seama cât de mare este josnicia lor și că nu se dau în lături nici de la a-l ataca pe propriul lor binefăcător.

— Ce ne așteaptă, Doamne, ce ne așteaptă? începu să se tânguiască deznădăjduită Theodora Malzin.

— Atât timp cât îmi mai pot mișca aceste două brațe, zise Rimsky, cu hotărâre, nu trebuie să-ți pierzi orice nădejde.

— Ce este de făcut?

— În cât timp pot să ajungă ei de la cotitură până la castel?

— Într-un sfert de ceas.

— Atunci doctorul Leonida va sări în șa fără întârziere și va porni la drum.

Doctorul Leonida stătea gata de plecare, lângă Vulturul Morții.

Sunt gata, căpitane! Pot pleca!

Ascultă bine la ceea ce-ți spun, doctore Leonida!

— Poruncește, căpitane!

— Cât e drumul până la Cuibul Vulturilor?

Un ceas și jumătate.

— Trebuie să alergi cât poți mai iute!

— Știu!

Vei face drumul într-un ceas?

— Îl voi face!

— Le vei spune să sară îndată pe cai și să vină mâncând pământul!

— Am înțeles, căpitane!

— Mai mult de un sfert de ceas nu pot ține pregătirile.

— Știu.

— Mai mult de un ceas nu trebuie să faceți la înapoiere, până aici!

— Chiar dacă ne-ar costa viața și tot vom fi aici!

— Așadar, peste două ceasuri și un sfert ne vom revedea?

— Ne vom revedea!

— Bine, doctore Leonida. Dumnezeu fie cu tine!

— Și cu tine, căpitane!

— Du-te liniștit, căci până la venirea voastră le vom ține noi piept și singuri.

Doctorul Leonida îl îmbrățișă pe Vulturul Morții și își luă rămas bun de la Theodora Malzin.

— Aveți încredere în Rimsky, jupâniță și nu deznădăjduiți! îi zise el fetei.

După aceea coborî în curte, urmat de bătrânul Iaroslav.

Scoaseră calul la iveală, doctorul Leonida sări în șa și după ce Iaroslav îi deschise poarta, o luă la goană spre Cetatea Rudinului, spre a aduce ajutoare pentru cei ce urmau să fie asediați în castelul Malzin.

Bătrânul servitor încuie poarta în urma lui, o baricadă și pe aceasta cu sacii pregătiți din vreme în acest scop și pe urmă se înapoie în castel.

Cei trei prizonieri ai castelului Malzin se refugiară în odaia din turn.

Toți trei erau palizi și tăcuți. Fiecare își dădea bine seama de însemnătatea covârșitoare a clipelor care aveau să urmeze.

Numai Rimsky era în stare să-și stăpânească înfrigurarea, cu toate că și el înțelegea că primejdia era poate cea mai mare din toate primejdiile pe care le avusese de înfruntat până atunci.

Pentru a nu-și trăda enervarea, el luă iarăși în mână, pe rând, toate armele și le cercetă cu amănunțime.

Cu un surâs forțat, el zise:

— Cred că Petrov și cu tovarășii lui nu se vor bucura prea mult, dacă voi descărca puștile acestea asupra lor.

După aceea se întoarse spre bătrânul servitor și-i zise:

— Bătrâne Iaroslav, nădăjduiesc că nu te vei speria, dacă-ţi voi da o pușcă în mână!

Cuvintele lui Rimsky turnară deodată curaj în sufletul servitorului.

— Nu mă tem eu de moarte! Pentru scăparea Malzinului îmi jertfesc cu dragă inimă chiar și viața!

Nici Iaroslav și nici Rimsky nu puteau bănui că soarta avea să-i ceară bătrânului servitor această jertfă. Nebănuind hotărârile destinului, Vulturul Morţii răspunse, zâmbind:

— Să nădăjduim că nu va fi nevoie să faci acest sacrificiu! Când vor auzi țăranii detunăturile de pușcă, vor fugi mâncând pământul.

Gândul lui Rimsky se întoarse apoi la doctorul Leonida.

— Numai de vor ajunge la timp! își zise el.

Privirea i se rătăci din nou asupra drumului.

Razele lunii nu mai luminau acum decât drumui gol.

Ţăranii trecuseră de cotitură și acuma erau ascunși privirilor Vulturului Morţii, de un perete înalt de stâncă.

Răzvrătiții trebuiau să fie în apropierea castelului. Într-adevăr, peste câteva clipe se auziră niște urlete sălbatice, ceea ce însemna că ţăranii ajunseră în faţa porţii principale.

Theodora tresări îngrozită.

Rimsky încercă s-o liniștească.

Nu te teme, jupaniță! zise el, luând lampa de pe masă și așezând-o pe podea.

— Ce faci?

— Nu trebuie ca ţăranii să știe că suntem sculaţi și ne-am pregătit în vederea atacului, E mai bine să creadă că dormim.

Poarta începu să răsune sub puternicele lovituri ale răzvrătiților și Theodora se cutremura la fiecare lovitură.

Pumnii lui Rimsky se încleștară.

Vulturul Morţii stătea la fereastră și pândea să vadă ce va urma.

Dar de văzut nu putea vedea nimic. În schimb auzi lămurit loviturile de topor ale ţăranilor, care încercau să spargă poarta.

Rimsky se uită la ceas.

Trecuseră douăzeci de minute de la plecarea doctorului Leonida.

Theodora se apropie de Vulturul Morţii.

— E îngrozitor... îngrozitor! șopti ea în vreme ce fața i se făcu mai albă decât varul.

— Totul depinde de rezistența porții! răspunse Rimsky.

— Vai, Dumnezeul meu!

— Cred că va trece un ceas până când vor izbuti să doboare poarta. Un ceas vom izbuti noi să-i mai reținem în curte și până atunci ne vor sosi și ajutoarele.

Theodora Malzin își împreună mâinile înspre cer și exclamă:

— Doamne, ajută-ne!

Afară mulțimea mormăia ca o gramadă de urși înfuriați.

Strigătele și blestemele țăranilor cu mintea zăpăcită de rachiu nu mai conteneau.

— Jos cu vrăjitoarea!

— Să piară Vrăjitoarea din Malzin!

— Dați foc castelului!

— Să-l dărâmăm până-n temelii!

— Să moară ibovnica diavolului!

Prin liniștea nopții cuvintele acestea de ocară ajunseseră până în odaia turnului castelului și lacrimile o năpădiră pe sărmana Theodora Malzin, auzind nerecunoștința acelora pe care ea îi ajutase și-i copleșise cu daruri.

— Ce mi-a fost dat să trăiesc! se tânguia biata fată. De abia ieri l-am înmormântat pe sărmanul meu părinte și nici n-am avut vreme să mă dezmeticesc din durere, și iata că o nouă primejdie se lasă deasupra capului meu! Doamne, ce se va alege din mine?

În fruntea mulțimii, se găsea Petrov, cârciumarul cu un singur ochi.

El fu cel dintâi care puse mâna pe o secure, spre a sparge poarta principală a castelului.

Și strigătele sălbatice ale răzvrătiților răsunară din nou, tot mai înspăimântătoare.

— Doborâți poarta cu lovituri de topor!

— Trebuie să dărâmăm castelul blestemat!

— Să piară vrăjitoarea!

— Ucideți-o!

— Moarte ei!

Și sub puternicele lovituri de topor, poarta grea de stejar se fărâmița, încetul cu încetul, ţandără cu ţandără.

Totuși trebuia timp până să fie doborâtă cu totul, căci acela care o construise avusese grijă s-o facă rezistentă, spre a se putea împotrivi unui atac neașteptat.

Rimsky stătea la fereastră, cu pușca în mână și tremurând de mânie. Ochiul lui ager scruta noaptea întunecoasă prin care lumina fumegândă a făcliilor de rășină apărea ca lumina înconjurătoare a unei adunări de fantome.

Strigătele se ridicară din nou din mijlocul mulţimii înnebunită de alcool.

— Moarte vrăjitoarei!

— Să piară ibovnica necuratului.

— Omorâți-o ca pe un șarpe!

Deodată strigătele sălbatice amuțiră și câteva clipe nu se mai auzi decât un mârâit înăbușit.

Apoi răsună vocea răgușită a lui Petrov.

— Dar până când va mai sta în picioare poarta aceasta? – strigă el.

Drept orice răspuns, loviturile de topor începură să cadă cu și mai multă furie.

— Spargeți poarta! Vrăjitoarea Malzinului trebuie să piară în noaptea aceasta!

Braţele obosite ale ţăranilor își recăpătară puterile lâncezite, în urma cuvintelor de îmbărbătare ale lui Petrov.

Un flăcăiandru strigă deodată:

— Ridicați-mă! Voi trece zidul și pe dinăuntru poate-mi va fi mai ușor să sparg poarta!

Câțiva ţărani voinici îl luară în brațe și în câteva clipe flăcăiandrul se prinse cu mâinile de partea de sus a porţii, trudindu-se să se cațere pe zid.

Se și cățără și privirea lui căzu asupra baricadei de saci cu porumb.

— Ei, tovarăși! strigă el, uimit. Poarta e baricadată! O sumedenie de saci cu bucate au fost îngrămădiți în dosul porţii!

După ce le vesti ţăranilor descoperirea sa, flăcăiandrul se pregăti să sară în curte, pesemne cu gândul să îndepărteze sacii din dreptul

porţii.

De sus, din odaia turnului, Rimsky îl observase pe ţăranul care se căţărase pe poartă şi-i ghici gândul.

— Mi se pare, zise el, că a sosit timpul să intrăm şi noi în activitate.

Cu aceste cuvinte ridică puşca la umăr, ochi o singură clipă şi apăsă pe trăgaci.

Glontele porni din armă şi aproape în aceeaşi clipă curajosul flăcău se rostogoli de pe zid, descriind un cerc mare prin aer.

Plumbul îl nimerise drept în inimă şi flăcăul se întinse la pământ, fără a mai scoate o vorbă.

Rimsky constată cu mulţumire că mâna şi ochiul lui lucrau tot cu aceeaşi siguranţă ca şi în trecut, căci de la o depărtare atât de mare nu era lucru uşor să nimereşti o ţintă vie.

Moartea tânărului ţăran pricinui o zarvă de nedescris în rândurile ţăranilor răzvrătiţi. Ei nu puteau să-şi dea seama de unde venise glontele. Nu ştiau decât că flăcăul ţipase deodată, îşi duse mâna la inimă şi se rostogolise din vârful porţii.

Uluirea lor fu atât de mare, încât uitară cu totul de asediul castelului şi toţi căutau să ajungă cât mai aproape de trupul însângerat al tovarăşului lor.

— Ce ai?

— Ce s-a întâmplat?

— De unde s-a tras asupra ta?

Curgea ploaia de întrebări, care, însă, nu avea să primească niciun răspuns.

Flăcăul Ilie Iliici mai gâfâia încă, pieptul i se mai mişca, dar din ce în ce mai slab.

Din inima lui izvora un pârâu de sânge.

Un ţăran bătrân îşi croi drum prin mulţime şi se aruncă peste cadavrul însângerat.

— Ilie! Ilie! se tânguia bătrânul. Bunul meu copil, ce s-a întâmplat cu tine?

— Bătrânul Iliici! îşi şoptiră ţăranii.

Bătrânul ţăran plângea deznădăjduit. Deodată îşi ridică iute capul, îl căută din ochi pe Petrov şi găsindu-l, îi strigă:

— Blestemat să fii, căci numai din pricina ta mi-am pierdut băiatul!

Apoi, sări în picioare, cu ușurința unui tânăr. Și se repezi la cârciumar, turbând de mânie.

Dar Petrov îl împinse la timp cu coada toporului, pe care-l avea în mână și-i zise:

— Vezi-ţi de treabă, Iliici! Te ridici împotriva mea, în loc să pui mâna pe o secure și să dai și tu o mână de ajutor, spre a pătrunde în castel să-ţi răzbunăm băiatul?

Faţă de mulțime, cuvintele cârciumarului avură chiar efectul dorit. Bătrânul Iliici însă, nu se lăsă înrâurit.

Cu mâinile lui osoase ridică trupul copilului iubit și bocind și plângând plecă cu el din mijlocul mulţimii, care începu să urle din nou, mai sălbatic decât până atunci.

Ţăranii beţi de rachiu se îmbătară acuma și de pofta de sânge, mai ales că perfidul Petrov îi întărâta mereu:

— Trebuie să răzbunăm moartea lui Ilie, martirul ţăranilor din Malzin!

Și loviturile de topor începură să cadă din nou asupra porţii principale.

Moartea lui Ilie nu le servi drept pildă ţăranilor sălbătăciţi de alcool, cadavrul însângerat nu fu o sperietoare pentru ei, căci din nou se ivi un nebun, care să încerce să pătrundă în curtea castelului.

Dar Rimsky veghea și de data aceasta.

Pușca luă foc și al doilea ţăran se prăbuși și el de pe zid, plin de sânge, în mijlocul tovarășilor săi.

Dar Petrov nu se dădu bătut.

— Chiar dacă ar pieri jumătate din noi și tot nu ne vom lăsa! Acuma nu mai avem dreptul să batem în retragere, fiindcă avem doi tovarăși pe care trebuie să-i răzbunăm! Încordați-vă puterile, flăcăi!... Să cadă poarta!

Loviturile de topor nu mai încetau.

Sus, în odaia din turn, Rimsky luă în mână pușca cea de-a treia.

— În chipul acesta tot ar mai merge! zise Vulturul Morţii. Dacă vor încerca să pătrundă în curte, unul cât unul, atunci nu ne va fi prea greu să le vin de hac!

Theodora oftă.

— Doamne, când și cum se vor sfârși aceste grozăvii?

— Nu te teme, jupâniță! răspunse Vulturul Morții, căutând s-o îmbărbăteze. Îi vom împușca, pe rând, unul câte unul, până când se vor plictisi și-și vor vedeai de drum.

— Dar dacă vor izbuti să spargă poarta?

— Vezi și dumneata că încercarea aceasta le este zadarnică! Baricada este minunată, nu vor izbuti s-o doboare. În orice caz va mai trece multă vreme, până când să spargă și poarta aceasta de stejar!

Cârciumarul Petrov era furios.

— Mai departe! Mai departe! striga el ca un nebun. Nu vă opriți, căci nu mai este mult și vom pătrunde în castel.

De îndată ce vedea că vreunul obosește, îl schimba cu un țăran odihnit, așa că, oricât de puternică era poarta de stejar, totuși, ea începu să se prăbușească, sub neostenitele lovituri de topor ale brațelor mereu odihnite.

Fâșiile de scândură se desprindeau tot mai mari și, deodată, sub puternica lovitură a unui uriaș înalt de doi metri, poarta se sparse până dincolo.

La început, tăișul toporului nu deschise decât o crăpătură îngustă, dar loviturile dese măriră crăpătura văzând cu ochii și până în cele din urmă gaura fu atât de mare, încât un om putea să treacă prin ea, fără multă trudă.

Petrov voi chiar să intre prin ea, dar atunci observă baricada alcătuită de sacii cu porumb.

Cârciumarul cu un singur ochi urlă ca o fiară:

— Se pare că se așteptau la venirea noastră! Dar nu-i nimic! Tot vor pieri câinii dinăuntru!

În câteva clipe el îi alese pe țăranii cei mai voinici și cu puteri unite încercară să dărâme baricada de saci. Dar toată truda țăranilor rămase zadarnică. Rimsky ridicase baricada aceasta cu atâta măiestrie, încât nicio putere omenească n-ar fi fost în stare s-o înlăture.

Petrov turba de mânie.

— Blestemații! Ce bine s-au pregătit! Dar tot nu ne vom da bătuți!

Apoi se întoarse înspre aceia, care stăteau mai la o parte.

— Veniți mai aproape cu făcliile! Trebuie să dăm foc porții! Sacii sunt plini cu porumb și păpușoiul arde de minune! Focul ne va deschide drumul.

Lemnul uscat și porumbul luaseră foc într-o clipă și Petrov își desfăta privirile însângerate cu o plăcere diabolică la începutul acesta nimicitor.

— Vă facem șunci afumate, ticăloșilor! striga blestematul.

Ceilalți țărani se bucurau și ei, împreună cu nemernicul lor conducător, văzând că focul mistuie tot mai furios poarta și baricada de porumb.

Sacii cu porumb se aprindeau unul de la altul, limbile de foc cuprindeau tot mai mult scândurile și în curând țâșnitul flăcărilor fură văzute și de Stanislau Rimsky, care privea din odaia turnului.

— Au pus foc porții! strigă Theodora, speriată, când văivătaia se oglindi și în geamul ferestrei turnului.

Și bătrânul Iaroslav nu făcu decât să mărească deznădejdea stăpânei sale, mormăind înăbușit:

— Suntem pierduți!

Rimsky se răsti la el, mânios.

— De ce am fi pierduți? De ce această neîncredere? În chipul acesta vom mai câștiga ceva timp! În urma focului va fi o căldură în jurul porții, încât ticăloșii nu vor putea pătrunde în curte, decât numai mai târziu. Până atunci însă, vor fi aici și oamenii mei, spre a le da o lecție acestor nemernice făpturi.

Cu aceste cuvinte el lăsă și pușca din mână, deoarece știa că atât timp cât focul va arde cu furie, nu va avea nevoie de ea, căci nimeni nu s-ar fi putut apropia de poartă.

Cu toate acestea el nu se mișcă de la fereastră. El urmărea cu fața întunecată, dar cu multă atenție, fiecare mișcare a țăranilor.

Îngrozitoare era priveliștea pustiirii focului acestuia.

Deodată poarta se prăbuși cu un zgomot asurzitor. Acum nu mai ardeau decât sacii cu porumb.

În pieptul Vulturului Morții inima se strânse.

Simțea, știa că situația devine din ce în ce mai amenințătoare și totuși trebuia să se prefacă cum că este liniștit, căci dacă Theodora ar fi observat înfrigurarea lui și i-ar fi ghicit bănuiala, atunci atât ea, cât și Iaroslav și-ar fi pierdut cumpătul și i-ar fi fost cu neputință, chiar și numai să încerce să țină piept mulțimii înfuriate și setoasă de răzbunare, având alături de el doi oameni deznădăjduiți.

Afară, în faţa porţii, zarva era acum şi mai mare.

Răzvrătiţii aveau până acum cinci morţi. Prăbuşindu-se, aripile porţii îngropaseră sub ele pe trei din tovarăşii lor şi orice încercare de a-i desprinde de printre dărâmăturile arzânde, rămaseră fără rezultat. Cei trei ţărani pieriră în chinuri îngrozitoare, în faţa ochilor tovarăşilor lor, care nu puteau face nimic pentru ei.

Moartea celor trei săteni neprevăzători întărâtă şi mai mult mulţimea îmbătată cu rachiu, a cărei sete de răzbunare Petrov o aţâţa necontenit.

— Nu vă temeţi! le striga el tovarăşilor săi. Popa vă va ierta toate păcatele. Mâine nu va şti nimeni ce s-a petreent aici şi cine a locuit în castelul din Malzin. Se va crede că Rimsky a fost acela care a trecut pe aici şi toată lumea îl va blestema pe Vulturul Morţii.

Din ordinul lui Petrov ţăranii aduseră mai multe bârne lungi, cu care începură să împingă sacii din vârful baricadei, spre a-i face să cadă în curte. Lucrul acesta mergea foarte greu, deoarece căldura era îngrozitoare şi-i chinuia pe oameni, aşa că trebuiau să fie schimbaţi neîntrerupt. Dar erau destui ţărani la faţa locului, aşa că sacii fură dărâmaţi unul după altul. Ei cădeau la pământ cu zgomote înăbuşite şi spre nemărginita bucurie a răzvrătiţilor drumul se elibera tot mai mult înaintea lor.

Şi cu cât creştea bucuria mulţimii, cu atâta creştea şi îngrijorarea Vulturului Morţii. Rimsky nu se aşteptase ca ţăranii să dărâme baricada atât de iute şi ştia că acum nu mai aveau să treacă, decât cel mult cincisprezece minute până când răzvrătiţii vor pătrunde în curte.

Izbânda de până atunci îl făcu pe Petrov să fie şi mai sălbatic şi de-abia aştepta clipa în care va putea să năvălească în curte împreună cu oamenii săi. Deocamdată însă, din dreptul porţii venea o căldură atât de groaznică, încât ar fi fost cu neputinţă chiar şi numai să încerci să pătrunzi în curte.

Dar cârciumarul cu un singur ochi ştiu să scape din încurcătură şi de data aceasta.

În apropiere se găsea o fântână şi făcând rost de găleţi şi de ciubere, ţăranii începură să care apă spre a stinge focul. Acum drumul era liber şi numai flăcările mai trebuiau să fie stinse, spre a putea năvăli în curte.

Ţăranii cărară apa, neobosiţi, aruncând-o asupra sacilor cu porumb, care tot mai ardeau încă. Cele două elemente se ciocneau sfârâind, dar sub puhoiul de apă adus necontenit de ţărani, focul slăbea văzând cu ochii.

În cele din urmă chiar şi ultimul tăciune fu stins şi sus, în odaia din turn, Vulturul Morţii luă iarăşi puşca în mâini.

După aceea se uită la ceas şi inima i se strânse. Un ceas şi un sfert trebuia să se mai împotrivească răvrătiţilor, căci mai iute nu-i puteau sosi ajutoarele.

În clipa aceea văzduhul fu străbătut de un urlet înfiorător.

Petrov socotise că a sosit momentul să pătrundă în curte şi aşezându-se în fruntea mulţimii, dădu semnalul de pornire.

Ţăranii se năpustiră unul peste altul şi strigătele lor sălbatice răsunară din nou.

— Moarte vrăjitoarei!

— Să piară!

— Trebuie s-o ucidem!

Gălăgia făcută de năvălitori era atât de infernală, încât ei nici nu observară că de la una din ferestrele odăii din turn porneau împuşcături repezi şi regulate, în urma cărora cădea de fiecare dată, câte un ţăran.

Răzvrătiţii se năpustiră de-a dreptul spre poarta interioară a castelului, dar şi aici se văzură faţă-n faţă cu o piedică, la care nu se aşteptau.

Şi această poartă era încuiată şi baricadată.

Petrov se îndreptă spre mulţime, cu un hohot de râs diabolic.

— Vrăjitoarea din Malzin s-a încuiat! Aceasta este o dovadă mai mult despre vinovăţia ei! Se teme de mânia noastră, dar chiar dacă ar încuia o mie de porţi în urma ei, noi tot vom pune mâna pe ea, spre a o trage la răspundere...

După aceea conduse mulţimea spre clădirile laterale, strigând necontenit:

— Puneţi foc peste tot! Nimic să nu mai rămână în picioare!

Şi rând pe rând fură cuprinse de flăcări, cocinele, grajdurile, locuinţele servitorilor, magaziile cu unelte.

Caii, vitele simţiră primejdia care se apropia şi rupând căpestrele, se năpustiră în curte, în galop sălbatic şi culcând la pământ câţiva ţărani, care n-apucaseră să se ferească la timp dinaintea lor.

Theodora privea cu lacrimi în ochi la pustiirea averii sale.

Tot... tot îmi nimicesc!... Mulţimea aceasta sălbăticită nu mai are nimic sfânt pe lume!

Rimsky răspunse înăbuşit şi trist:

— Nu ei sunt de vină, ci acela care i-a întărâtat, precum şi rachiul, care le-a luat minţile.

Clădirile aprinse ardeau cu flăcări uriaşe. Theodora îşi ascunse ochii în mâini, spre a nu mai vedea nimicirea gospodăriei sale.

Totul era roşu şi se părea că vâlvătaia flăcărilor se înălţa până la cer.

Deodată Theodora strigă:

— Voi mai face o încercare de a îndepărta de noi groaznica soartă pe care ne-o pregătesc ticăloşii aceştia. Nu-mi pasă de pagubele pe care mi le-au pricinuit. Cu bani se mai poate repara pustiirea acestei hoarde de sălbatici, dar ceea ce va urma apoi...

— Ce vrei să faci? întrebă Vulturul Morţii.

— Să le vorbesc!

— Cu şleahta aceasta de beţivi?

— Poate că voi izbuti să-i readuc la simţăminte mai omeneşti.

— Niciodată!

— Eu cred că te înşeli!... Vei vedea că am dreptate!

— Jupâniţă Theodora, te încredinţez că nu vei ajunge la niciun rezultat!

— Nu cred... nu cred! Nu se poate ca oamenii aceştia, cărora le-am făcut atât bine, să se schimbe aşa de mult, de pe o zi pe alta!

— Dar bine, jupâniţă, răspunse Vulturul Morţii cu un zâmbet amarnic, nu vezi că este cu neputinţă?

— Nu are cine să-i sfătuiască! Vei vedea că se vor căi!

Theodora se uită în jurul său.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să mergem pe balcon. De acolo mă pot auzi!

— Bine! Să încercăm! Putem merge.

Şi porniră într-adevăr.

Vulturul Morţii mai strigă din uşă:

— Iaroslav, până la întoarcerea noastră încarcă din nou puștile cu care am tras. Căci mi se pare că vom mai avea nevoie de ele!

După aceea porni în urma Theodorei, care mergea cu un curaj vrednic de admirat prin numeroasele odăi, care duceau până la aceea care avea balcon. Și curajul n-o părăsi nici aici. Ea păși în balcon liniștită, ca și când s-ar fi dus să vorbească unei mulțimi care o aclama și nu care îi cerea moartea.

Rimsky se opri ceva mai departe.

Mulțimea era încă tot pe la grajdurile și clădirile din fundul curții, care ardeau în toi. Deodată însă, unul dintre țărani o văzu pe Theodora și strigă:

— Ia priviți-o pe Vrăjitoarea din Malzin!

Petrov se uită cu singurul lui ochi înspre locul arătat și răcni, râzând batjocoritor.

— Ia te uită, cât e de liniștită, de parcă niciun păcat nu i-ar apăsa conștiința!

După aceea alergă sub balcon și mulțimea îl urmă îndată și peste câteva minute, toată șleahta de bețivi era adunată snb balconul castelului Malzin.

Strigătele batjocoritoare se ridicară din nou spre jupânița Theodora, care stătea nemișcată, ca o statuie.

— A ieșit la iveală și vrăjitoarea!

— S-o aruncăm în casa în flăcări!

— Vrăjitoarea din Malzin!

— Unde este ibovnicul tău, diavolul?

— Uite că-i luminăm calea, să poată veni cu carul lui de foc!

— Ucideți-o!

Inima Theodorei bătea sălbatic. Trebui să-și adune toate puterile, spre a nu se prăbuși la pământ. Își dădea seama prea bine că aceasta era cea din urmă carte pe care o juca și că de liniștea și tăria ei atârnă evenimentele ce aveau să urmeze.

Strigătele batjocoritoare și pline de amenințări nu mai conteniră, până când nu se ivi Stanislau Rimsky, care cu vocea lui tunătoare întrecu urletele mulțimii.

— Tăcere, ciurdă de ticăloși, nu vedeți că stăpâna voastră vrea să vă vorbească?

La ivirea și amestecul neașteptat al Vulturului Morții, mulțimea tăcu o clipă, dar numai pentru a reîncepe pe urmă și mai sălbatic.

— Ia priviți! Dar ăsta de unde a ieșit?

— E diavolul!

— Vrăjitoarea și ibovnicul său!

— Frumoasă pereche!

— V-am stricat petrecerea?

— Lasă că le facem de petrecanie!

Rimsky îi șopti Theodorei, amărât:

— Acum vezi că am avut dreptate, când ți-am spus că le vei vorbi în zadar? Rachiul le-a luat mințile.

În loc de răspuns, Theodora ridică mâna și în urma acestui semn, gălăgia tot mai slăbi puțin.

Îndată însă se și auzi vocea șuierătoare a lui Petrov:

— Să auzim, ce minciuni vrea să ne mai spună Vrăjitoarea din Malzin!

Theodora își păstră tot sângele rece și rosti, cu voce cristalină:

— Oameni din Malzin, sunt înclinată să vă iert toate faptele nesăbuite pe care le-ați săvârșit sub înrâurirea beției, dacă plecați îndată spre casele voastre. Sunt gata chiar nici să nu cercetez spre a afla cine este acela care v-a îndemnat la această faptă mărșavă. Și nici nu vă voi denunța jandarmilor, dacă mâine vă reluați lucrul... Voi uita de tot ceea ce ați făcut astăzi, numai întoarceți-vă acasă.

Cuvintele Theodorei avură o înrâurire neașteptată asupra adunăturii de beți și Rimsky începu să creadă că intervenția jupâniței nu va rămâne fără rezultat. El se așteptase ca urletele sălbatice să reînceapă, dar în locul lor se făcu o liniște și mai desăvârșită.

Vulturul Morții observă cu uimire, schimbarea pricinuită de cuvintele Theodorei Malzin, dar tot atât de bine observă această schimbare și cârciumarul Petrov. Acesta din urmă se uită speriat în jurul său și văzu că mulțimea era gata să urmeze sfatul fetei și să se retragă de la castel. Dar aceasta ar fi însemnat pieirea lui, deoarece nu-și închipuia că Theodora îi va uita vreodată aţâțarea țăranilor la răzvrătire și temându-se de urmările înfrângerii, se hotărî să încerce de a înflăcăra din nou țărănimea împotriva stăpânei sale.

— Ce vă trebuie vouă iertarea Vrăjitoarei din Malzin? şueră el, ca un şarpe otrăvitor. Vreţi să vă vindeţi sufletul necuratului care rânjeşte în spatele ei? Aţi uitat oare că popa vă va ierta toate păcatele? Dacă vreţi să vă câştigaţi mântuirea sufletului, atunci trebuie să piară Vrăjitoarea din Malzin, căci aproape toţi aţi primit daruri de la ea, care într-adevăr nu erau decât ispitiri de-ale diavolului.

Şi întocmai după cum merge turma după berbec, întocmai astfel se luă şi mulţimea orbită, după conducătorul său.

Şi în urma cuvintelor lui Petrov, ţăranii începură să urle şi mai ameninţător, ca până atunci:

— Să piară Vrăjitoarea din Malzin!

Petrov sări în fruntea mulţimii. În apropiere se găsea o masă care fusese folosită şi ea pentru ridicarea baricadei. Cârciumarul o aşeză în picioare şi de acolo începu să le strige ţăranilor:

— E laş şi păcătos acela care va da un pas înapoi... Aţi uitat că trebuie să vă răzbunaţi fraţii, pe care diavolul acela i-a culcat la pământ şi pe aceia care au murit de o moarte cumplită sub dărâmăturile porţii aprinse? Aţi uitat că sângele cere sânge? Vreţi să fiţi milostivi cu Vrăjitoarea din Malzin?... Moarte ei!

— Moarte vrăjitoarei!

— Gândiţi-vă că...

Petrov nu apucă să-şi sfârşească vorba.

Fără ca cineva să-l fi observat, Rimsky îşi scoase pistolul din buzunar şi în clipa următoare Petrov se rostogoli de pe masă cu gâtul străbătut de un glonte. În loc de vorbe aţâţătoare, din gâtul lui ieşi acum un val de sânge şi în vreme ce unii săriră în ajutorul lui, ceilalţi începură să arunce spre balcon cu ce le cădea în mână.

Rimsky îşi dădu seama îndată de primejdie şi o trase pe Theodora în casă de pe balcon, a cărui uşă o încuie şi o baricadă. După aceea se retraseră din nou în odaia din turn, îngrămădind mobile în dosul fiecărei uşi.

Rimsky se uită din nou la ceas şi din nou fruntea i se întunecă.

Nu trecuse decât un sfert de ceas de când se uitase la el, pentru ultima oară.

Theodora tremura din tot corpul şi Rimsky trebui s-o aşeze pe divan, de teamă să n-o vadă prăbuşindu-se la pământ.

— Ce se va întâmpla acum?... Ce se va întâmpla acum?... zicea ea deznădăjduită, fără întrerupere.

Rimsky privi la mulţimea care forfotea prin curte.

— Mai am o singură nădejde! Poate că odată cu moartea capului răzvrătirii mulţimea se va răzgândi şi va renunţa la continuarea asediului. Cu toate că se prea poate să se întâmple şi tocmai contrariul.

Şi viitorul foarte apropiat avea să dovedească, cum că tocmai această ultimă bănuială a lui Rimsky avea să fie cea adevărată.

După ce văzură că Petrov a murit, răzvrătiţii se însetară şi mai mult de sânge şi de dorul de răzbunare.

Căpetenia căzuse, dar în locul lui se ivi îndată un altul, care să aţâţe mulţimea.

— A murit şi Petrov! strigă un flăcău, cu părul vâlvoi. Priviţi la trupurile acestea neînsufleţite, care toate, toate au căzut din pricina Vrăjitoarei din Malzin. Şi pe voi vă lasă rece că această unealtă a iadului mai este în viaţă?

— Moarte Vrăjitoarei din Malzin! urlă mulţimea din nou.

— Înainte, fraţilor! Să asediem castelul! Să moară dracul şi ibovnica lui!

— Să piară amândoi!

Şi flăcăul năvăli în fruntea mulţimii. În mâna lui străluci o secure, cu care porni să lovească cel dintâi în poarta interioară a castelului.

Dar Rimsky pândea de la fereastra odăii turnului. El duse puşca la umăr, o detunătură şi noul conducător se lungi şi el la pământ.

— Să pieriţi cu toţii, câinilor! exclamă el.

Însă nici aceasta nu folosi. Mulţimea nu se înspăimântă nici de această nouă jertfă. Ba dimpotrivă, ea părea să fie menită a o întărâta şi mai mult, întocmai cum aţâţă paiele focul.

Cineva smulse toporul din mâna mortului şi porni în goană la atac, pentru ca după doi paşi să se prăbuşească şi el, fără viaţă, nimerit în cap de glontele Vulturului Morţii.

Şi acum nimeni n-ar mai fi putut stăpâni ciurda înfuriată. În mijlocul unor înjurături şi blesteme înfiorătoare, loviturile de topor cădeau necontenit pe poarta interioară a castelului, din care săreau ţăndări la fiecare lovitură.

Rimsky strigă enervat:

— Nu piridesc singur! Theodora, dumneata încarcă armele! Iaroslav, du-te la cealaltă fereastră și trage în grămadă! Să piară cu toții!

Acum erau două puști care se descărcau asupra mulțimii.

Și de îndată ce se descărca una, cealaltă era acolo, la îndemână, spre a-și trimite plumbul ucigător.

Și niciun glonte nu-și greși ținta, în urma fiecăruia cădea câte un țăran.

Cu toate acestea, mulțimea nu dădea înapoi.

Ai fi crezut că ies din pământ, așa se înmulțeau necontenit, întocmai ca hidra cu o sută de capete, căreia îi creșteau două căpățâni, de îndată ce i se tăia una. Tot astfel se înmulțeau și țăranii din Malzin, care treceau nepăsători peste trupurile neînsuflețite ale tovarășilor lor, spre a lovi necontenit în poarta castelului, care în cele din urmă căzu la pământ, cu un zgomot de iad.

— Suntem pierduți! strigă Theodora.

— Încă trei sferturi de ceas! zise Rimsky, uitându-se la ceasornicul său de buzunar.

În sinea lui el se gândi:

— Nu mai există nicio scăpare!

Țăranii aruncară la o parte bucățile de mobilă așezate în dosul porții și năvăliră mai departe.

O nouă ușă încuiată le stătu în cale, dar și aceasta fu doborâtă în câteva minute.

Răzvrătiții pătrunseră în a doua odaie.

În curând ei se găseau la etaj, în a treia încăpere de la odaia turnului, unde cei trei nenorociți așteptau cu înfrigurare să vadă ce se va întâmpla cu ei.

În liniștea adâncă a odăii din turn se auzi glasul blând al jupâniței Theodora:

— Dumnezeule, fii îndurător cu sufletul meu!

Rimsky își încleștă pumnii. Era înfiorător gândul că poate vor cădea în mâinile țăranilor. Chinuitorul simțământ al neputinței de a face ceva îi strângea inima. Ehei, dacă oamenii lui ar fi fost acolo, ce iute s-ar fi descotorosit el de această hoardă de sălbatici!

Dar așa?

Cum putea să lupte el singur, împotriva a sute de oameni?

Din nou pătrunse până la ei, zgomotul unei uşi doborâte şi al unor mobile aruncate furios din cale.

Acum nu-i mai despărţeau decât două odăi de mulţimea însetată de sânge.

Rimsky le dădu lui Iaroslav şi Theodorei câte o armă în mână.

— Trebuie să ne vindem viaţa cât mai scump! le zise el. Acum trebuie să ne luăm rămas bun de la viaţă, căci numai o minune ne mai poate scăpa. Şi minuni nu există!

Theodora îi întinse mâna lui Rimsky, cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Vreau să-mi iau rămas bun de la dumneata, în aceste ultime clipe, pe care le mai avem de trăit. Că eu trebuie să mor, înţeleg, căci împotriva mea a pornit mânia mulţimii, dumneata însă, ai fost cuprins numai din întâmplare în vârtejul acestor evenimente sângeroase. Acum, când simt că moartea este atât de aproape de mine, dă-mi voie să-ţi mulţumesc pentru neîntrecutul curaj cu care m-ai apărat şi care este vrednic de toată admiraţia. Dumnezeu să te binecuvânteze şi să fie milostiv şi cu noi!

Stanislau Rimsky sărută mâna Theodorei.

— Jupâniţă Theodora, zise el, chiar dacă situaţia pare deznădăjduită, în adâncul sufletului nostru nu trebuie să pierdem orice speranţă.

Theodora zâmbi obosită.

— Dumneata tot mai nădăjduieşti? întrebă ea.

— Până la cea din urmă suflare!

Zgomotele înfricoşătoare ale mulţimii răsunau acum din odaia alăturată.

— Să piară!

— Vrem capul Vrăjitoarei din Malzin!

— Pe rug cu ea!

— Ucideţi diavolul de lângă ea!

— Moarte lor!

Şi îndată după aceea uşa se cutremură sub puterea loviturilor de topor.

Una din scânduri fu străbătută de o bardă şi prin crăpătură se zărea câte un cap cu părul vâlvoi, câte o pereche de ochi cu privirile de fiară.

Rimsky sări la uşă şi-şi aşeză ţeava pistolului în crăpătură.

O detunătură... urmată de un urlet înfiorător.

Glontele nimerise în ochiul unuia dintre asediatori.

Rănitul se prăbuși la pământ cu un strigăt înfricoșător. Ceilalți însă, erau atât de îmbătați de pofta de răzbunare, încât nici nu se sinchisiră de tovarășul lor rănit și-l călcară în picioare, fără milă, spre a putea ajunge la ușa pe care o loveau acum cu pumnii, cu topoarele, cu bucăți de mobilă.

În timpul acesta Rimsky se folosea neobosit de puști, descărcându-le una după alta și curajul lui nebun, îl înviora și pe bătrânul Iaroslav, care simțind că este vorba de propria sa viață și mai ales de viața bunei sale stăpâne, se lupta ca un leu.

Până în cele din urmă însă, tot forța mulțimii ieși biruitoare.

Ușa căzu și în urma lor năvăliră asediatorii, care se năpustiră cu o ură de nedescris asupra asediaților, care le ținuseră piept, până atunci.

Cel dintâi care pătrunse în odaie fu un flăcău, tânăr de tot, care cu o groaznică lovitură de topor despică în două capul bătrânului Iaroslav.

Theodora țipă îngrozită.

Era îngrozitor să-ți vezi servitorul cel mai credincios, pierind înaintea ochilor tăi, într-un chip atât de fioros.

Și dacă nu era alături de ea Rimsky, care s-o prindă în brațe la timp, nenorocita fată s-ar fi prăbușit la pământ, unde fără îndoială că sălbaticii răzvrătiți ar fi călcat-o în picioare.

Dar oare n-ar fi fost mai bine să moară atunci, leșinată, decât să se mai trezească, spre a-și da seama de toată grozăvia ce o aștepta?

Vulturul Morții o ținea cu mâna stângă, iar cu dreapta urmă să lupte vitejește. El întorsese pușca și lovea necontenit cu patul armei, așa că țăranii nu se puteau apropia de el.

Era gata să moară, fiindcă știa că de acolo, din situația aceea înspăimântătoare nu mai exista nicio scăpare. Poate că nu mai avea de trăit decât câteva minute, mai ales că brațul îi obosise și apărarea era foarte anevoioasă în împrejurările acelea. Și asupra capului său putea să cadă un topor, întocmai după cum căzuse asupra bietului Iaroslav, a cărui țeastă securea o despicase în două, până la beregată, încât nici chiar mama lui nu l-ar mai fi recunoscut.

Deodată unul dintre țărani răcni cât îl ținea gura:

— Nu vă atingeți de ei! Trebuie să-i prindem de vii!

La auzul acestor cuvinte, ţăranii îşi aruncară topoarele şi se năpustiră cu mâna goală asupra Theodorei şi a lui Rimsky, spre a-i prinde vii, cum propusese unul din tovarăşii lor.

Şi în zadar se luptă Vulturul Morţii ca un tigru, el singur îşi dădu seama că în curând va cădea în faţa acestei adunături de ticăloşi, care erau sute, pe când el, unul singur. Deodată băgă de seamă că Theodora îi fusese smulsă din braţe şi câţiva vlăjgani o duceau triumfători înspre uşă.

— Am pus mâna pe vrăjitoare!

— Am prins pe duhul rău al Malzinului!

— Să ne mai scape şi acum, dacă e vrăjitoare!

— Să piară!

— Să moară!

Strigătele acestea din urmă erau pe toate buzele şi erau rostite cu atâta ură, încât Rimsky îşi dădu seama că mulţimea aceasta nu glumea cu ameninţările, ci că într-adevăr avea de gând să treacă la fapte.

Dar Vulturul Morţii lupta fără întrerupere.

Încetul cu încetul se retrase până în colţul odăii, pentru ca măcar acest avantaj să-l aibă faţă de mulţime, ca să nu poată fi atacat pe la spate. Şi de aici, luptă mai departe, cu toate că nu mai avea nimic de nădăjduit.

Pumnii lui loveau în stânga şi-n dreapta, cu picioarele izbea atât de puternic, încât ţăranii zburau ca nişte mingi şi dacă nu se putea apăra altfel, îl înşfăca pe unul din aceia care se repezeau la el şi ridicându-l în văzduh, lovea cu el în ceilalţi atacatori, împrăştiindu-i.

Ţăranii priviră cu un amestec de groază şi admiraţie la acest luptător, care se apăra într-un chip, cum ei nu credeau că-i este cu putinţă unui muritor.

Şi deodată, exclamaţia de groază trecu din gură-n gură:

— Acesta nu este un om ca noi, ci însuşi diavolul!

Rimsky începu să nădăjduiască cum că ţăranii se vor retrage, deoarece pentru câteva clipe încetară de a-l mai ataca.

Dar voinicul se înşelă în această nădejde, căci ţăranii se repeziră la el cu mai multă îndârjire, ca şi când ar fi vrut să-l silească să dea lupta hotărâtoare.

Opt năvăliră asupra lui deodată. Rimsky izbea cu pumnii, cu picioarele, deodată însă, primi o groaznică lovitură în cap.

Înaintea ochilor săi se întunecă totul! Îndată după aceea puterile îl părăsiră, braţele îi căzură de-a lungul trupului, genunchii i se îndoiră şi apoi se lungi pe podea.

Din mijlocul ţăranilor se ridică un urlet de bucurie.

—Bravo, Mihai! îl felicitau ei pe un ţăran voinic, în mâna căruia se mai putea vedea piciorul de masă, cu care-l lovise-n cap pe invincibilul potrivnic.

— Ţăranii ridicară trupul lui Rimsky, în mijlocul unor nesfârşite chiote de bucurie şi-l duseră în curte, unde pe Theodora Malzin o şi legaseră de un pom.

Bucuria era nemărginită. Izbânda le fusese desăvârşită, îşi ajunseseră scopul, amândoi duşmanii căzuseră în mâinile lor.

Atât vrăjitoarea din Malzin, cât şi ibovnicul ei, diavolul.

Conducerea răzvrătiţilor o luase acum Mihai, în locul lui Petrov, care căzuse răpus de glontele lui Rimsky. Vlăjganul râdea cu mâinile în şolduri şi le strigă ţăranilor:

— Aduceţi o găleată cu apă, să-i stropim puţin, căci la urma urmelor nu se cuviue ca tocmai acum să nu-şi dea seama de ceea ce se petrece cu ei.

Nu unul, ci zece, douăzeci alergară să îndeplinească porunca şefului lor...

Peste câteva minute în faţa lui Mihai se înşirară mai multe ciubăre cu apă. El însuşi puse mâna pe unul şi vărsă asupra Theodorei Malzin, care îşi reveni în fire, în urma valurilor de apă rece, care o udară din creştet până-n tălpi. Alţi ţărani urmară şi ei pilda conducătorului şi azvârliră asupra lui Rimsky apă din două găleţi. Vulturul Morţii îşi deschise încet ochii obosiţi.

Creierul tot îi mai vâjâia incă, din pricina grozavei lovituri şi la început nici nu putu să-şi reamintească ceea ce se întâmplase. Numai atunci îşi aduse aminte de cele petrecute, când observă că era legat atât de strâns de trunchiul unui pom, încât nici nu putea să mişte şi o zări pe Theodora la câţiva paşi de el, în aceeaşi situaţie.

Dar jupâniţa nu-şi pierdu mândria şi demnitatea nici chiar în această situaţie deznădăjduită.

Ţăranii se aşteptau s-o vadă bocind şi implorându-le îndurare, dar stăpâna Malzinului îndura soarta pe care i-o hărăzise destinul, cu o resemnare vrednică de laudă. Şi ea îndură cu aceeaşi resemnare şi batjocura laşă a mulţimii, care-i râdea în faţă, o lovea, o scuipa.

— Şi acum e mândră!

— S-a sfârşit cu vrăjitoria ei!

— Acum ţi s-a înfundat, cu ibovnicul tău drăcesc cu tot!

— Vei pieri, câine de păgân!

Şi lacrimile n-o năpădiră pe nenorocita copilă, decât numai atunci când văzu că şi Rimsky împărtăşea soarta ei. O mustra conştiinţa că omul acesta viteaz şi cu simţăminte atât de nobile, trebuia să-şi piardă viaţa din pricina ei şi gândul ei înălţă o rugă fierbinte spre cer:

— Dumnezeule Atotputernic, îţi ofer sufletul meu, dar lasă-i lui viaţa!

Aproape în aceeaşi clipă, aeelaşi gând zămisli în minea lui Rimsky:

— Nu-mi pasă daca mă vor ucide, numai pe ea de ar lăsa-o în viaţă!

Urletele de izbândă ale mulţimii fură întrecute de răcnetul lui Mihai:

— Fraţilor! Tăcere!

Strigăte curioase se îndreptară spre el, din toate părţile:

— Să auzim!

— Ce vrei?

— Vorbeşte!

Mihai răspunse răcnind, spre a fi auzit de toată lumea:

— Trebuie să hotărâm soarta vrăjitoarei, de aceea să alcătuim tribunalul, care va judeca vrăjitoriile ei.

Mulţimea răspunse prin chiote de aprobare.

— Aşa este!

— Ai dreptate!

— Să fie judecată de noi!

— Şi ea ne-a fost judecător!

— Să moară!

— Să piară Vrăjitoarea din Malzin!

Câţiva ţărani aduseră iute masa pe care Rimsky îl omorâse cu un glonte bine ţintit, pe cârciumarul Petrov, şi spre a imita cât mai bine tribunalul, luară din casă şi câteva scaune, pe care le aşezară în jurul mesei.

Theodora Malzin privea tăcută şi liniştită la aceste pregătiri, care pentru ea însemnau un fel de prolog al morţii.

— Cine să fie capul judecăţii? strigă Mihai înspre mulţime.

— Mihai, urlă mulţimea.

Încrederea aceasta a ţăranilor îi căzu foarte bine lui Mihai, care se îndreptă spre masă cu paşi măsuraţi. După ce luă loc în fruntea mesei, mai numi încă patru flăcăi, care împreună cu el aveau să îndeplinească funcţiunea de judecători.

Acum începe judecarea vrăjitoarei! vesti el, cu îngâmfare. Locuitori ai Malzinului, ne-am adunat aici spre a-i judeca pe Theodora Malzin şi pe străinul acesta, care au păcătuit greu şi în repetate rânduri împotriva noastră.

— Aşa e! urlă mulţimea.

— Deoarece judecata trebuie să fie nepărtinitoare, acestea zicând era să-l bufnească râsul, îi chem pe toţi cei de faţă să vină aici şi să ne spună tot ceea ce ştiu despre vrăjitoriile Theodorei Malzin.

Firește că s-au găsit nu unul, ci zece, o sută de pârâtori.

— Eu!

— Pe mine să mă întrebi!

— Păi să vă spun eu!

Mihai vru să arate că era vrednic de cinstea ce i se făcuse, numind pe el capul judecăţii şi de aceea, din toţi cei ce se prezentară spre a depune mărturie împotriva Theodorei, îi alese pe aceia, despre care ştia că erau cei mai neîmpăcaţi duşmani ai fetei.

Ivan Erminoff, un tânăr căruţaş, urma să fie acuzatorul de căpetenie.

Pe vremuri fusese în slujbă la castel, dar Malzin îl prinse asupra unui furt şi-l dădu afară. Mai târziu, a venit să se roage să fie iertat şi, om bun, cu suflet simţitor, bătrânul Malzin îl reprimi, dar Erminoff îşi dădu în petec iute şi atunci îl dădu afară cu totul.

Din clipa aceea vizitiul vorbea cu o ură neîmpăcată despre stăpânul castelului şi fata sa, şi tot el a fost acela, care răspândi vestea că Theodora ar face vrăjitorii.

Mihai trase o duşcă din plosca cu rachiu ce se găsea pe masă înaintea lui şi apoi îl întrebă:

— Ivan Erminoff, spune-ne ce ştii?

Vizitiul îşi drese glasul şi răspunse cu voce tare, ca toată lumea să-l audă, chiar şi aceia care erau foarte departe de masa tribunalului improvizat.

— Eu am stat mult la castelul Malzin, aşa că sunt în măsură să ştiu ce se petrecea aici. Fata aceasta este o vrăjitoare şi dracul îi este ibovnic.

Mulţimea aprobă cu frenezie:

— Aşa este!

— E adevărat!

Theodora primi învinuirea aceasta cu fruntea senină, fără a spune vreun cuvânt. Biata fată îşi dădea seama că, în zadar ar vorbi despre pornirea vizitiului împotriva ei, căci mulţimea i-ar râde în obraz.

— Urmează-ţi acuzarea, Ivan Erminoff, zise Mihai, învinuirea am auzit-o cu toţii, dar am vrea să avem şi ceva dovezi.

— Dovezi, răspunse Erminoff, râzând zgomotos.

— Am dovezi, câte vreţi! Eu însumi am văzut de nenumărate ori că necuratul venea la castelul Malzin. Odată a venit cu un car învăluit în flăcări, altă dată pe un cal înaripat, iar altădată a răsărit din pământ, în mijlocul unui nor de fum şi a trecut prin zidul castelului Malzin, de parcă pietrele ar fi fost de mămăligă şi după aceea s-a dus în odaia de culcare a Theodorei Malzin.

— Mai departe!

— Apoi, şezând la pândă, am văzut că bătrânul Malzin şi-a vândut sufletul diavolului, în odaia aceea, unde sunt îngrămădite atâtea cărţi.

Jupâniţa Theodora nu se mai putu stăpâni şi se răsti la vizitiu, plină de scârbă.

— Taci nenorocitule! N-ai decât să-ţi baţi joc de mine, căci nu sunt decât o femeie slabă, care nu se poate apăra, dar nu-ţi dau voie să te atingi de amintirea bunului meu părinte, căruia nu meritai nici măcar să-i săruţi tălpile ghetelor!

Un hobot de râs batjocoritor fu răspunsul la această nobilă izbucnire a fetei.

— Da, repetă Erminoff, cu un rânjet diabolic, mai spun încă o dată că stăpânul Malzinului avea legături cu necuratul căruia şi-a vândut sufletul. M-am uitat prin gaura cheii şi l-am văzut stând de vorbă cu Ucigă-l toaca, aşa cum vă văd pe voi, la masa judecăţii.

— Bine, Erminoff, spune mai departe dacă mai ştii ceva.

— Cum să nu știu! În odaia cu cărți lampa ardea în fiecare noapte, până-n zori, luminând chipurile bătrânului Malzin, al diavolului și al ibovnicei lui, Theodora. Iar Theodora Malzin nu se folosea de cârdășia ei cu Diavolul pentru a ne veni nouă în ajutor, ci dimpotrivă, spre a ne face rău, oriunde și oricând putea.

Ai putea să ne dai vreo dovadă și în privința aceasta? întrebă Mihai, mai trăgând o dușcă din ploscă cu rachiu, pe care o duceau la gură necontenit și ceilalți membri ai judecății.

— Am o mie de dovezi, nu numai una! sună răspunsul lui Ivan Erminoff. Aduceți-vă aminte de molima care a bântuit printre animale, cu doi ani în urmă. Jos, în sat, fiecare din noi am pierdut câte o vită, pe când aici, la castel niciuna n-a pierit. Dracul a curățat moșia lui Malzin. Caii castelului erau sănătoși tun, pe când caii noștri toți au căpătat tignafes.

— Minți! strigă jupânița Theodora, revoltată. Ești un bârfitor nerușinat! Tocmai tu ești acela, care ar trebui să știe mai bine decât oricine altul, ce măsuri de prevenire am luat, spre a scăpa animalele de molimă. În sat voi nu vă frământați capul cu nimic. Nu diavolul v-a omorât vitele, ci propria voastră trândăvie.

Mihai se răsti la Theodora.

— Ține-ți gura, vrăjitoareo! Nu e rândul tău. Urmează tu, Erminoff!

— Dar ciudățenia aceasta nu se petrecu numai cu animalele. Vrăjitoarea fermecă chiar și pe oameni. Aduceți-vă aminte, cu ce vicleșug a lucrat. Mai întâi v-a îmbolnăvit copiii, ca apoi să vi-i lecuiască, spre a apărea în ochii voștri ca o mântuitoare, ca o binefăcătoare, care are la inimă binele țăranilor.

Aprobarea mulțimii fu tradusă printr-o nouă izbucnire de urlete.

— Așa e!

— Vorbește bine!

— Spune adevărul!

— Întocmai așa s-a întâmplat!

Ivan Erminoff urmă, liniștit:

— Pe acela care nu-i era pe plac, îl lăsa să moară. Vă mai aduceți aminte de bătrânul Ursakin, văcarul satului? Theodora Malzin a venit și la patul lui, dar nu l-a ajutat. Bătrânul Ursakin a murit...

— Fiindcă avea optzeci şi trei de ani! întregi Theodora, pe care o durea grozav să vadă că nemărginita sa bunătate, pe care nu şi-o precupeţise faţă de oamenii aceştia, era adusă acum ca o învinuire împotriva sa, menită să o piardă.

— Cred că am adus destule dovezi! zise Erminoff. Din toate câte v-am spus, cred că v-aţi putut încredinţa că Theodora Malzin este o vrăjitoare şi veţi putea s-o judecaţi după cum merită. Dar să nu fiţi îndurători, căci atunci îi daţi prilej să-şi cheme ibovnicul, pe necuratul în ajutor şi atunci va fi vai de voi!

După aceea Ivan Erminoff se retrase şi drept răsplată pentru rolul însemnat pe care-l jucase, Mihai îi întinse plosca cu rachiu de pe masa judecăţii, ploscă din care fostul vizitiu bău cu sete.

În urmă, Mihai se ridică de pe scaun şi se adresă celorlalţi judecători, cu următoarele cuvinte:

— Aţi auzit toţi, învinuirile pe care le-a adus Ivan Erminoff. Nu avem nicio pricină să ne îndoim de buna credinţă a pârâtorului, aşa că, spuneţi ce merită femeia aceasta, despre care s-a dovedit atât de bine că este vrăjitoare?

— Moartea! zise unul din ţăranii improvizaţi în judecători.

— Moartea! zise al doilea, al treilea, apoi al patrulea.

— Moartea! urlă şi mulţimea, după ei.

Atunci Mihai se întoarse înspre jupâniţa legată de pom.

— Ai auzit, Theodora Malzin! zise el, cu un rânjet diabolic. Majestatea sa Poporul şi-a spus sentinţa asupra ta. Trebuie să mori!

Theodora Malzin îşi ridică mândră capul.

— Am luat cunoştinţă, va trebui să mor! Ţin însă să vă spun că prefer de o mie de ori să mor, decât să respir şi mai departe acelaşi aer cu voi.

Ivan Erminoff se mai repezi odată la masa judecătorilor şi strigă:

— În timpurile vechi era obiceiul ca vrăjitorii să fie arşi pe rug!

Atât i-a trebuit mulţimii.

Răzvrătiţii începură să urle, ca nişte nebuni:

— Pe rug cu ea!

— S-o ardem!

— Să piară în flăcări!

Mihai făcn semn mulţimii să tacă, apoi rosti sentinţa:

— Facă-se voia poporului! Vrăjitoarea din Malzin va pieri pe rug.

În tot timpul acestei parodii de judecată, Rimsky îndură chinuri cumplite. Era silit să vadă, să audă ce învinuiri josnice i se aduceau acestei nobile făpturi, fără a-i putea sări în ajutor, spre a o scăpa din mâinile celor mai mârşave şi nerecunoscătoare fiinţe, pe care le lăsase Dumnezeu pe pământ.

El încercă să rupă funiile, cu care îl legaseră de pom, spre a se năpusti asupra laşului părător, pentru a-l culca la pământ, cu o singură lovitură a pumnului său puternic. Puţin îi păsa ce avea să se întâmple cu el după aceea.

Dar truda lui rămase zadarnică, deoarece ţăranii îl legaseră cobză şi încercarea lui nu avu alt rezultat, decât că-şi juli încheieturile până la sânge.

Răzvrătiţii erau acum beţi, nu numai de rachiu, ci şi de setea de cruzime.

Ei începură să îngrămădească în curte tot ce le cădea în mână, mobile rămase de la baricade, paie, fân, unelte de lemne şi lucrau cu o sârguinţă de necrezut la ridicarea rugului. Pregătirile erau în toi, când o voce puternică străbătu prin aer.

— Oameni buni... aţi înnebunit? tună vocea aceasta.

Unul din ţărani strigă, speriat:

— Învăţătorul!

În mijlocul mulţimii, care se dădea la o parte, plină de respect, se ivi făptura subţirică a învăţătorului Lew Vlasovici.

Cuvintele lui biciuiau fără milă ciurda alcoolizată.

— Ce faceţi aici?... Oare v-a luat minţile rachiul, de vă dedaţi la asemenea josnicii?... Să-i daţi dramul stăpânei voastre, numaidecât!

Mulţimea se îmblânzi ca prin farmec, la auzul cuvintelor învăţătorului, dar atunci ieşi la iveală şi Mihai, care se măsură obraznic cu Lew Vlasovici, spunându-i răstit:

— Nu te amesteca în treburile noastre, domnule învăţător!

— Dar ce aveţi de gând să faceţi, nenorociţilor?... Cum indrăzniti să vă purtaţi astfel cu binefăcătorul vostru?

— Nu a fost o binefăcătoare pentru noi, ci...

— Ci?...

— O vrăjitoare, care a adus toate relele pe capul nostru.

— Aţi înnebunit? Orice simţământ omenesc a dispărut din sufletele voastre? Aţi uitat binele pe care vi l-a făcut răposatul boier? V-a îmbunătăţit viaţa ridicând cea dintâi şcoală în ţinutul acesta...

Mihai îl întrerupse cu un gest dispreţuitor:

— Cu şcoala lui mai mult rău ne-a făcut, decât bine! învăţătura tâmpeşte copiii!

— Cum poţi vorbi astfel?... Mai bine răzgândiţi-vă, până nu e prea târziu şi renunţaţi ia planul vostru nesăbuit, căci va veni şi ziua răfuelii şi atunci vă veţi căi grozav de ceea ce aveţi de gând să faceţi astăzi.

În urma apariţiei învăţătorului, o mică licărire de speranţă se aprinse în sufletul Vulturului Morţii şi a Theodorei. Nădăjduiau că vorbele aşezate ale tânărului învăţător îi va dezmetici pe ţărani şi erau gata să plângă de bucurie, când văzură că Lew Vlasoviei se îndreaptă spre Theodora, pentru a-i desface legăturile. Deodată însă, mai înainte ca Vlasovici să fi ajuns la jupâniţă, Erminoff se repezi la învăţător, îl prinse în braţe şi-l aruncă în mijlocul mulţimii. Ţăranii îl îmbrâncirăă mai departe, din braţe în braţe, iar când ajunse destul de departe de Theodora, rândurile lor se strânseră din nou, spre a-l împiedica de a se mai înapoia.

Mihai începu să râdă, zgomotos.

— Aţi auzit ce-a spus învăţătorul? Zice că Theodora Malzin ar fi binefăcătoarea noastră! Şi apoi, se îndoieşte că e o vrăjitoare! Ei bine, o vom pune la încercare! Până când se va pregăti rugul vom face proba, spre a ne încredinţa dacă este vrăjitoare, sau nu. Mulţimea începu să murmure, curioasă, deoarece nu ştia ce are de gând să facă Mihai.

Dar curiozitatea răzvrătiţilor fu satisfăcută chiar în clipa următoare, când Mihai chemă doi ţărani lângă el.

— Înroşiţi în foc un drug de fier! Vom face proba cu fierul roşu, aşa după cum se făcea pe vremuri. Vom aşeza la pământ un drug de fier înroşit în foc, iar jupâniţa Theodora va face o plimbare pe el, cu picioarele goale. Dacă sufletul ei nu este încărcat cu păcate, atunci fierul n-o va arde, dar dacă picioarele i se vor prăji, atunci e semn că Theodora Malzin este într-adevăr vrăjitoare. Şi atunci...

— Pe rug cu ea! răcni mulţimea îmbătată, căreia cruzimea lui Mihai îi plăcu foarte mult.

Rimsky se zvârcolea ca un şarpe şi se îngrozea gândindu-se la chinurile înfiorătoare pe care avea să le îndure biata fată. În adâncul sufletului său însă, el nădăjduia că ducerea la îndeplinire a acestui plan, ar putea să însemneze salvarea lor, deoarece în chipul acesta se mai câştiga puţină vreme şi în timpul acesta putea să sosească şi doctorul Leonida cu voinicii din Cuibul Vulturilor.

El aruncă o privire îmbărbătătoarc înspre Theodora, care însă nu-l zări, deoarece planul diabolic al ţăranilor o doborâse cu desăvârşire.

— Vreţi să-mi luaţi viaţa? îi zise ea lui Mihai. Bine, ucideţi-mă, dar cel puţin nu mă chinuiţi!

Mihai răspunse printr-un hohot de râs.

Ţăranii se şi aplicară să înroşească în foc o şină de fier, pe care o luaseră de printre dărâmăturile porţii, iar Mihai mai chemă la sine încă doi vlăjgani.

— Scoateţi-i pantofii din picioare şi ciorapii, porunci el. Să vedem cum umblă desculţă mândra noastră jupaniţă!

Rimsky observă marea durere a Theodorei, groaza ei nemărginită şi se răsti la ei:

— Câinilor, nu mai aveţi nici un pic de milă în sufletul vostru, pentru aceea care v-a scăpat copiii şi soţiile de la moarte? La auzul acestor cuvinte, Mihai se apropie de Vulturul Morţii şi izbindu-l cu pumnul în faţă îi strigă:

— Ţine-ţi clanţa! Va veni şi rândul tău în curând! Deocamdată desfată-ţi privirile la suferinţele ibovnicei tale. Şi aşa nu-ţi va fi dat să mai vezi o probă cu fierul înroşit!

Ţăranii aduseră fierul sfârâitor, pe care-l aşezară pe pământ.

— Dezlegaţi-o, strigă Mihai, şi aduceţi-o aici!

Ţăranii se supuseră poruncii, dar biata fată se împotrivea, aşa că ticăloşii trebuiră s-o ia în braţe spre a o duce până în faţa sângeroşilor săi judecători. Ajungând în apropierea fierului înroşit, sărmana jupâniţă nu-şi mai putu stăpâni nervii şi ţipând sfâşietor, îşi încorda trupul cu puterea deznădejdii şi încercă să scape din mâinile sălbaticilor săi chinuitori. Dar aceştia erau mulţi şi vânjoşi şi chiar dacă cu greu, tot o apropiară tot mai mult de fierul roşu ca jăraticul.

Piciorul alb, fin, al Theodorei Malzin tremura ca varga, dar ţăranii sălbăticiţi de setea de sânge nu mai cunoşteau mila şi o duceau tot mai

aproape de locul supliciului.

Mihai strigă cu o diabolică plăcere:

— Băgaţi de seamă! Acum începe proba vrăjitoarei! Ţăranii apucară piciorul nenorocitei fete şi-l apăsara cu cruzime pe fierul înroşit.

Un ţipăt groaznic, înspăimântător străbătu văzduhul...

Dar ţăranii nu se lăsară înrâuriţi, inima lor nu putea fi mişcată de chinurile nefericitei Theodora Malzin. Ei îi ridicară piciorul din nou şi din nou i-l apăsară pe fierul torturii, întâi dreptul, apoi stângul şi aşa o purtară până la capătul şinei sfârâinde.

Când drumul torturii se sfârşi, Theodora Malzin se prăbuşi la pământ, fără cunoştinţă.

Iar Mihai strigă triumfător, înspre mulţime:

— Priviţi! Proba ne-a dat dreptate nouă! S-a adeverit că Theodora Malzin este o vrăjitoare!

— Pe rug cu ea!

— Să fie arsă!

— Să moară!

— Să piară neamul ei vrăjitoresc!

Mihai mai făcu un semn şi ţăranii ştiură ce trebuie să facă.

Ei o ridicară pe fată de la pământ şi o duseră la rug. Aici o legară de o masă şi coborându-se, dădură foc paielor şi lemnelor care înconjurau groaznicul loc de expiaţiune.

— Blestemaţilor! Afurisită şleahta de ticăloşi! urla Rimsky, dar fără a fi auzit de cineva, căci răzvrătiţii făceau acum o gălăgie infernală, dănţuind ca nişte diavoli, în jurul osânditei.

Toate privirile erau îndreptate asupra rugului.

La început focul ardea înăbuşit, apoi se iuţea tot mai mult, limbile de foc ridicându-se tot mai înalte înspre cer. Atunci se ivi din nou Lew Vlasovici, care cu o putere înzecită de deznădejde, îmbrâncea oamenii care îi stăteau în cale şi-şi croia drum, strigând:

— La o parte!... La o parte nemernicilor!... Lăsaţi-mă s-o scap, până nu este prea târziu!... La o parte!

Mai mult n-apucă să spună, căci zece răzvrătiţi se repeziră la el şi culcându-l la pământ, îl ţinură de nici nu se mai putea mişca. În timpul acesta rugul ardea mai departe, cu flăcări tot mai furioase. Iar sus, în vârful rugului, Theodora Matern îşi redobândi cunoştinţa, în clipele

acestea de neînchipuită grozăvie. Ea își deschise ochii, pe care și-i îndreptă spre cer și în clipa aceea avea înfățișarea unei sfinte.

Rimsky o privi cu inima sfâșiată și din ochii dârzului voinic lacrimile curgeau șiroaie.

Vulturul Morții plângea.

— Dumnezeule, fii îndurător cu sufletul ei! murmură el.

Vreascurile trosneau și limbile de foc și norii de fum o învăluiră aproape pe nenorocita fată. În curând ea dispăru cu totul din ochii mulțimii și mobilele îngrămădite una peste alta, lemnele uscate și uneltele agricole nu mai erau decât o mare de flăcări.

Theodora Malzin își dăduse sufletul.

*

* *

Țăranii se mai uitară multă vreme la rugul fumegând și se bucurau ca niște nebuni de mârșăvia lor.

Am scăpat de vrăjitoare! spuneau ei, mulțumiți.

Rugul mai ardea încă și fumul gros nu se risipise, când Mihai își aduse aminte și de celălalt prizonier, cu care nu sfârșiseră încă.

El adună din nou pe membrii tribunalului, apoi se duse la Rimsky.

— Cine ești? îl întrebă el, batjocurilor și măsurându-l disprețuitor pe Vulturul Morții, care în urma morții chinuitoare a Theodorei Malzin, era atât de abătut, încât nici chiar cei mai buni prieteni ai lui nu ar fi recunoscut în el pe temutul căpitan din Cuibul Vulturilor.

— N-ai auzit ce te-am întrebat? se răsti la el Mihai. Răspunde, cine ești?

— Ce-ți pasă? răspunse Kirnsky.

— Îți porți nasul cam în vânt, dar ți-l vom tăia noi!

— Poruncește să se mai ridice un rug și voi merge la moarte, fără a mă plânge cu un singur cuvânt!

— Dacă nu vrei să răspunzi de bună voie, îți vom dezlega noi limba.

Cu aceste cuvinte Mihai se întoarse înspre mulțime și strigă:

— Locuitori ai Malzinului, hotărâți ce merită omul acesta care a trimis pe lumea cealaltă pe cei mai buni prieteni ai noștri? Ce merită

omul care a fost tovarășul de fărădelegi și păcate al Vrăjitoarei din Malzin?

Mulțimii buimăcite de rachiu nu-i fu greu să răspundă...

— Moartea! urlă ea, după cum mai urlase încă de atâtea ori în seara aceea.

Rimskv aruncă o privire batjocoritoare înspre mulțime, dându-i de veste prin această privire că nu se teme de moarte...

Din toți răzvrătiții Ivan Erminof era cel mai gălăgios.

— Să mai ridicăm un rug! striga el, cât îl ținea gura.

Dar Mihai avea un alt plan, mai bun.

— Nu! Stați! Pentru diavolul acesta am născocit o moarte mai nimerită!

— Care?

— Să auzim!

— Vorbește!

Îl vom duce în partea de miazănoapte a castelului și-l vom arunca în prăpăstie, din vârful stâncilor! anunță el, cu glasul răgușit de atâta strigăt.

Mulțimea aprobă cu chiote de bucurie și îndată și puseră mâna pe osândit, spre a-l duce la groaznica moarte pe care i-o hărăziseră...

În clipa în care îl dezlegară de pom, Rimski își adună toate puterile și încercă să scape din mâinile ticăloșilor. Dar năvălitorii erau prea numeroși și-l doborâră la pământ, unde-l legară din nou, iar apoi îl luară pe sus și așa îl duseră până la marginea prăpastiei, care se întindea în partea de miazănoapte a castelului. Prăpastia aceasta oferea o priveliște atât de fioroasă, încât cei mai slabi de înger se îngrozeau chiar și numai privind-o. Dar încă să te gândești că cineva te aruncă în adâncimea aceea înfiorătoare.

Chiar și Rimsky, cât era el de fără teamă, se cutremură privind în adâncimea aceea fără fund.

Își dădea seama prea bine că de acolo nu mai era scăpare. Era cu neputință sa nu-și fărâme trupul de ieșiturile stâncilor și chiar dacă cine știe prin ce minune, ar fi ajuns nevătămat până în fundul prăpastiei, ar fi fost osândit să moară de o moarte și mai cumplită, de foame și de sete, căci nici nu se putea gândi să mai iasă vreodată de acolo, atât de drepți erau pereții văgăunei.

În jurul lui ţăranii beţi urlau şi chiuiau necontenit.

— Să moară!

— În prăpastie cu el!

— În iad se va întâlni din nou cu vrăjitoarea din Malzin!

— Aruncaţi-l în prăpastie!

Totuşi, mai era cineva care-i luă partea.

Lew Vlasovici, învăţătorul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tot nu v-a venit încă mintea la cap?

Nu vă ajunge sângele pe care l-aţi vărsat până acum, nu vă ajunge păcatul pe care l-aţi săvârşit cu stăpâna voastră. Vreţi să-l mai trimiteţi la moarte şi pe străinul acesta?

Dar strigătele mulţimii întrecură iute cuvintele sfătuitoare de bine ale învăţătorului.

— Ucideţi-l!

— Jos cu el!

Şi atunci Mihai se apropie din nou de Vulturul Morţii, pe faţă având un rânjet de diavol:

— Străinule, te-ai pregătit de moarte? întrebă el, batjocoritor.

Rimsky răspunse, cu mândrie:

— Ţi-am mai spus că eu nu cunosc frica! Nu ştiu ce este laşitatea şi voi porni cu fruntea sus pe drumul, pe care mi l-a sortit Dumnezeu!

— Ia te uită! Dracul vorbeşte de Dumnezeu!

— Sfârşiţi odată cu mine şi nu vă mai faceţi speranţe deşarte, căci nu mă veţi vedea tremurând, spre a vă desfăta de groaza mea!

Mihai îi râse în obraz.

— Adineauri te-am întrebat cine eşti, dar n-ai vrut să ne spui. Acum te întreb din nou şi aceasta, pentru a-i putea vesti pe aceia care ţin de tine, de ce moarte ai pierit. Sau poate că nu mai aveai pe nimeni, afară de Vrăjitoarea din Malzin?

Rimsky stătea chiar în marginea prăpastiei. În jurul lui nu erau decât oameni, din care duhnea mirosul de rachiu, oameni ai căror ochi se roteau în orbitele larg căscate, spre a vedea odată sfârşitul acestui potrivnic, care nu-şi pierdea cumpătul şi semeţia, nici chiar în pragul morţii.

Deodată Vulturul Morţii simţi două mâini înfrigurate, care se trudeau să-i dezlege frânghiile de la mâini.

Era învăţătorul.

Vulturul Morţii se gândi cu adâncă recunoştinţă la Lew Vlasovici a cărui bărbăţie şi curaj îi atrăsese luarea aminte din prima clipă, când luase apărarea nefericitei Theodora Malzin. Lui Rimsky îi părea doar rău că nu va mai avea prilejul să-l răsplătească pe învăţător pentru frumoasa şi nobila lui purtare, din noaptea aceea de pomină.

Dar truda bunului învăţător nu fu încununată de succes nici de astă dată, deoarece câţiva vlăjgani băgaseră de seamă că Vlasovici se îndeletniceşte cu ceva în jurul prizonierului şi apucându-l de umeri, îl azvârliră cât colo.

— Învăţătorul îşi vâră coada din nou! Se vede că nu vrea să se liniştească, până când nu-l vom pune la locul lui!

Apoi îl îmbrâncirăşi mai departe şi îngrijiră să-l împiedice de a se mai apropia de prizonier.

Rimsky simţi că legăturile mai erau tot pe el, dar că săbiseră foarte mult şi nu-l mai strângeau ca până atunci.

Mihai se răsti din nou la el:

N-ai auzit? Te-am întrebat din nou, cum te cheamă? Dacă nu răspunzi, te aruncăm în prăpastie, numaidecât.

Rimsky îi râse în nas batjocoritor.

— Şi dacă ţi-aş spune. Oare nu tot aceeaşi soartă m-ar aştepta? Totuşi, deschideţi-vă urechile, adunătură de nemernici. Până acum v-am ascuns cine sunt, acum însă, fiindcă văd că sunt în pragul morţii, nu voi mai tăcea. Vreau să ştiţi cu cine aţi avut a face, spre a vă aduce aminte de el, în vecii vecilor. Nu am niciun fel de rude apropiate, dar am prieteni credincioşi, care vor afla despre moartea mea şi vor veni să vă ceară socoteală. Vă veţi reaminti voi de seara aceasta, în care aţi ucis o femeiee nevinovată, în chipul cel mai bestial! Când va sosi ceasul răfuielii, prietenii mei vor ieşi ca din pământ înaintea voastră şi în zadar vă veţi târî în genunchi inaintea lor, cerşind îndurare, moartea mea o veţi plăti cu moartea voastră a tuturor!

— Dar cine eşti? întrebă acum Mihai, pe care cuvintele curajoase ale voinicului îl făcură să simtă un fior de gheaţă pe spate.

Vulturul Morţii strigă cu glasul lui tunător, aşa ca toată lumea să-l audă:

— Aflaţi că eu sunt Stanislau Rimsky, Vulturul Morţii!

— Vulturul Morţii? murmură mulţimea încremenită de mirare.

— Da, Vulturul Morţii! repetă Rimsky, cu voce şi mai tunătoare.

— Acum cred că vă daţi seama că, ameninţarea mea nu va rămâne vorbă deşartă, căci toţi aceia, care se poartă cu duşmănie cu Vulturul Morţii, de mâna lui sau a prietenilor săi trebuie să piară! Dar nu vă îngădui să vă atingeţi de mine, spre a mă murdări cu mâinile voastre mârşave ci vă voi arăta că Vulturul Morţii ştie să fie şi vestitorul propriului său sfârşit, când ştie că trebuie să moară!

Şi dintr-o singură smucitură îşi eliberă mâinile din legăturile slăbite, şi mai înainte ca mulţimea să se fi dezmeticit, se repezi la Mihai, care era cel mai aproape de el.

Rimsky îl înşfăcă pe conducătorul ţăranilor răzvrătiţi, mâinile lui îl strânseră ca într-un cleşte de fier şi porni cu el spre marginea prăpastiei.

Ajungând acolo, ridică în aer trupul ce se zbătea cu deznădejde al lui Mihai şi adresându-se mulţimii, strigă:

— Mai înainte însă, vreau ca ticălosul vostru de conducător să-mi arate drumul pe care va trebui să apuc! Şi în mijlocul groazei de nedescris ce-i cuprinse pe ţărani, Rimsky îl aruncă pe Mihai în adâncul prăpăstiei. În clipa aceea se dezmeticiră şi ţăranii din uluirea lor şi se repeziră la Vulturul Morţii.

Dar Rimsky era mult mai sprinten, decât şi-l puteau închipui răzvrătiţii.

— Priviţi, strigă el, cum ştie să moară Vulturul Morţii!

Şi cu aceste cuvinte, Rimsky se aruncă în fioroasa prăpastie.

Trupul lui care se prăbuşea se mai văzu o clipă la lumina palidă a lunii, apoi dispăru în adâncimea prăpăstiei, apucând pe drumul, pe care i-l arătase Mihai...

Rimsky se hotărâse la fapta aceasta numai după ce-şi dădu seama că nu mai există niciun mijloc de scăpare. Ştia că chiar dacă izbutea să-şi mai prelungească viaţa cu câteva clipe, ţinându-i de vorbă pe ţărani, care ar fi pus mâna pe el, se putea întâmpla ca ticăloşii aceştia să-i născocească o moarte şi mai fioroasă, spre a-l răzbuna pe conducătorul lor, Mihai.

Dacă trebuia să moară, atunci sa moară curajos, din propria lui voinţă!

De îndată ce picioarele lui se desprinseră de marginea prăpăstiei şi pierdură orice legătură cu pământul, trupul lui porni vertiginos înspre fundul abisului.

Nervii lui de oţel îl ajutară să nu-şi piardă cunoştinţa, nici chiar în aceste clipe înfiorătoare şi mergea spre moarte pe deplin conştient, gândindu-se chiar şi în răstimpul părticelelor de secunde care se scurgeau în decursul prăbuşirii, la ultima clipă a vieţii sale, când urma ca trupul să i se sfărâme, izbindu-se de fundul stâncos al prăpăstiei.

Aştepta clipa aceasta... aştepta moartea... trecerea la veşnicul întuneric şi, deodată, observă că prăbuşirea încetase şi că trupul lui se legăna în aer, atârnat între cer şi pământ...

Legănarea aceasta fusese precedată de o puternică smucitură, pe care Rimsky şi-o tălmăci, crezând că trupul i se izbise în cădere de craca vreunui pom, ce creştea pieziş pe zidul prăpăstiei...

Ce se întâmplase?

Vreo minune?

Sau poate că totul se sfârşise, sufletul i se desfăcuse de trup şi acum zbura spre depărtări nesfârşite?

Vulturul Morţii nu putea să înţeleagă nimic.

Totuşi, aceasta nu putea să fie moartea! Era pe deplin conştient!

Simţea, vedea cum trupul i se legăna la stânga, la dreapta, vedea celălalt perete al prăpăstiei, care era luminat de razele lunii.

Ce se întâmplase?

O taină de neînţeles, o întâmplare capricioasă îi salvase viaţa. Încercă să-şi ridice capul în sus şi auzi murmurul mulţimii care se îndepărta, murmur ce ajungea tot mai slab până la urechile lui. Faptul acesta îl întări şi mai mult în convingerea că scăpase, mulţumită unei minuni pe care nu putea să şi-o tălmăcească încă.

Luna trecea încet pe cerul înstelat şi în curând razele ei luminară şi celălalt perete al prăpăstiei. Atunci, la lumina lunii, Rimsky îşi dădu seama de ceea ce se întâmplase cu el.

Înaintea mortalei sărituri, în clipa în care se repezi să-l înşface pe conducătorul ţăranilor răzvrătiţi, când îşi scosese mâinile din legături, frânghia rămase tot încolăcită în jurul mijlocului şi pieptului său. Aruncându-se în prăpastie spre o moarte sigură, un inel mai slăbit al frânghiei se prinse într-o ieşitură de stâncă şi frânghia întinzându-se,

Rimsky rămase atârnat între aer şi pământ, întocmai ca sicriul lui Mahomet.

Dându-şi seama de fericita împrejurare, în care scăpase de la o moarte sigură, mulţumi lui Dumnezeu din tot sufletul pentru minunea pe care o săvârşise pentru a-l scăpa de la o groaznică pieire.

Frânghia îi strângea trupul tot mai tare. Întocmai cum strângea laţul gâtul spânzuratului, dar Rimsky nu se sinchisea de durerea ce i-o pricinuise această strângere, căci bucuria de a fi scăpat era prea mare, pentru a se mai gândi la chinurile trupului său.

Cu toate acestea el nu se putea socoti salvat. Trebuia să mai scape şi din această poziţie ciudată, din care nu prea vedea în ce chip ar putea ieşi.

Tot gândindu-se la un mijloc de scăpare, îşi dădu seama că nu era decât o singură posibilitate: aceea de a ajunge cumva până la colţul stâncii din faţa lui, de unde i se părea mai cu putinţă să iasă din prăpastie. Pe unde şi cum, nu-şi dădea seama încă, dar în orice caz, alt mijloc nu putea să întrevadă.

Clipă după clipă se scurgea, fără a vedea în ce chip ar putea ajunge până la colţul de stâncă al peretelui din faţă.

Deodată, începu să se legene, să-şi facă vânt, zvârlindu-şi trupul înainte şi înapoi. Frânghia descria prin aer cercuri tot mai mari, până când, în cele din urmă trupul lui atinse peretele din vârful căruia se aruncase în prăpastie.

Atunci se opinti din toate puterile şi făcându-şi vânt cu picioarele de pe peretele prăpăstiei, ajunse la vârful stâncii atât de mult dorite.

Dar izbitura de stâncă fu prea tare şi Vulturul Morţii porni înapoi, ca o minge, mai înainte de a fi apucat să se prindă de stânca al cărei vârf îi aluneca printre mâini, de parcă ar fi fost unsă cu ulei.

Şi grozăvie!... Din pricina legănărilor, frânghia încolăcită în jurul trupului său, începu să slăbească şi Rimsky simţea acum cum funia i se desfăcea de pe trup, inel după inel, şi cum corpul lui aluneca tot mai jos spre fundul prăpastiei.

Salvarea lui să nu fi fost decât un capriciu al soartei care voia să-şi bată joc de el, prelungindu-i viaţa cu câteva minute, numai spre a-i da putinţa să-şi dea seama şi mai bine de grozăvia morţii?

Nu, nu se putea! Dumnezeu nu era crud, ca ţăranii din Malzin, şi dacă făcuse astfel ca frânghia să se agate în ieşitura de stâncă spre a-i împiedica prăbuşirea, o făcea spre a-l salva de la moarte şi nu pentru a se desfăta în chinurile lui.

El îşi aduse aminte de o zicătoare, care spune: "Ajută-te şi Dumnezeu te va ajuta", şi căută să-şi păstreze tot cumpătul, spre a se putea gândi la ceea ce trebuia să facă.

Şi într-adevăr, Dumnezeu îi trimise gândul cel bun. Inelele frânghiei încolăcite în jurul trupului său se desfăceau mereu şi trupul lui aluneca necontenit spre fundul prăpastiei. Deodată, Rimsky îşi ridică amândouă mâinile şi se prinse cu putere de frânghie, împiedicând-o astfel de a se mai desfăşura.

Fără să stea pe gânduri, începu să se legene din nou şi din nou ajunse la peretele prăpastiei, de unde-şi făcu vânt spre stânca din faţă.

Dar frânghia desfăşurându-se, se lungise şi Vulturul Morţii atinse stanca din peretele opus, pe la mijlocul ei, unde piatra n-avea nicio ieşitură, de care să se poată prinde.

De accea se văzu alunecând iar înapoi şi rămânând din nou atârnat între cer şi pământ.

Avea însă nestrămutata credinţă că va scăpa şi credinţa îl mântui.

Adunandu-şi cele din urmă puteri, atât de greu încercate, începu să se caţere pe frânghie şi când ajunse cam la înălţimea unde fusese când funia începuse să se desfăşoare, îşi făcu vânt din nou şi după două-trei legănări, atinse vârful stâncii din faţă.

Cu mâinile însângerate din pricina colţurilor pietrei, el se cramponă de vârf şi după o trudă deznădăjduită de câteva minute, izbuti să se caţere până într-un loc al ieşiturii de stâncă, care părea mai sigur.

Aici se odihni, căci puterile îi fuseseră puse la o grea încercare. Numai Rimsky, cu trupul lui cu muşchi de oţel şi voinţă fără seamăn, ar fi putut să săvârşească o asemenea ispravă. Oricare alt om în locul lui ar fi fost o pradă a morţii.

Dar Vulturul Morţii nu era omul care să se refacă cu greu după o asemenea încordare. Câteva minute de odihnă şi apoi începu să-şi frământe mintea din nou, spre a vedea în ce chip ar putea ajunge la gura prăpăstiei.

Minunea revenirii la viaţă după ce se pregătise de moarte, îi dădu noi puteri şi întreaga lui făptură i se păru ca renăscută.

Ştia că destinul îl scăpase de la pieire numai pentru a răzbuna moartea fioroasă a Theodorei Malzin, deoarece Dumnezeu nu putea lăsa nepedepsite laşitatea şi cruzimea ţăranilor răzvrătiţi. Trebuia o pildă, care să-i înspăimânte pe alţii de a mai săvârşi asemenea mârşăvii.

Rimsky se ridică de la pământ şi la lumina lunii, lipindu-şi trupul de peretele stâncii, începu să urce încet şi cu băgare de seamă spre gura prăpăstiei. Drumul era anevoios, adeseori nu avea mai mult loc, decât numai spre a-şi aşeza vârful ghetei şi sub el se căsca înfiorătoare adâncimea abisului, dar Rimsky nu şovăi, nu ameţi, căci mintea lui nu era frământată decât de un singur gând: mereu înainte! Şi gândul acesta îl făcea să nu şovăie, să nu ameţească!

Mergea de vreun sfert de ceas, căţărându-se mai sus, tot mai sus, neodihnindu-se decât foarte rar, pe câte un vârf de stâncă şi apoi pornind din nou mai departe.

Vârful peretelui prăpastiei se vedea lămurit. Nu mai avea de făcut decât vreo patru-cinci metri, pe care îi şi făcu şi în cele din urmă îşi trase trupul înăduşit şi însângerat pe marginea prăpastiei.

Dar acum, după ce scăpase de primejdie, toate frământările şi încordările din ultimele ceasuri îşi făcură efectul şi pe Vulturul Morţii îl părăsiră puterile. El zăcea aproape fără cunoştinţă pe piatra rece a stâncii.

În curând însă îl readuseră în simţiri flăcările uriaşe care se înălţau înspre cer, de pe partea cealaltă a prăpastiei.

Ţăranii dăduseră foc frumosului castel Malzin şi impunătoarea clădire ardea acum în mijlocul unei vâlvătăi care vopsea cerul în roşu, pe o mare întindere.

Atunci Rimsky îşi aduse aminte că mai avea o mare sarcină de îndeplinit şi că nu avea dreptul să se odihnească nicio clipă, până când nu va fi pregătit răzbunarea care să le aducă aminte ţăranilor din Malzin, în vecii vecilor, de noaptea fioroasă a rătăcirii lor.

Din nou îşi adună toate puterile şi porni, apoi alergă mai departe.

Astfel ajunse în pădurea de la Malzin, pe care o cunoştea acum şi împiedicându-se, gâfâind şi plin de năduşeală, alergă înainte până când ieşi la drumul ce ducea spre Rudin.

Pe drumul acesta el alerga cât îl ajutau picioarele și fugea de vreun sfert de ceas, când deodată se opri, spre a îngenunchea și a-și lipi urechea de pământ.

— Tropot de cai! își zise el.

După aceea se ridică, se ascunse după un pom și aşteptă sosirea călăreților, în vreme ce în sufletul lui frământa o întrebare înfrigurată:

— Ei să fie oare?

Peste câteva minute, călăreții se iviră la cotitura șoselei.

Unul din călăreți alerga nebunește în frunte, iar ceilalți veneau după el.

Iar când călărețul din frunte ajunse în dreptul pomului, în dosul căruia se ascunsese Rimsky, acesta ieși la iveală pe neașteptate și strigă:

— Doctore Leonida!

— Rimsky!

Între timp ajunseră și ceilalți la fața locului și-și înconjurară căpitanul cu o bucurie de nedescris.

— Ești aici?

— Ai scăpat?

Doctorul Leonida era de nerecunoscut. Cumplita goană îi sfârșise puterile și de-abia mai putea să se țină pe cal.

Gâfâind și înecându-se, îl întrebă pe Vulturul Morții:

— Ce s-a întâmplat? Ați fugit?

Kimsky arătă înspre cerul înroșit.

— Nu vezi? Au aprins castelul!

Credincioșii prieteni ai Vulturului Morții săriră iute de pe cai, spre a auzi de la căpitanul lor sfârșitul istorisirii, al cărei început îl știau de la doctorul Leoruda.

Dar tânărul doctor nu-l slăbi pe Rimsky cu întrebările:

— Și Theodora Malzin unde este? Ai scăpat-o și pe ea?

Chipul lui Rimsky se întristă de moarte.

— Din nenorocire, n-am izbutit!...

— Au ucis-o? exclamă doctorul Leonida, înspăimântat.

Rimsky dădu mut din cap.

Dan Dragomir își încleștă pumnii și zise, cu o mânie sălbatică:

— Hoardă blestemată! Vă veți mușca degetele de căință!

— Mi-ai luat vorba din gură, dragă Dane! zise Vulturul Morţii. Prieteni, nu vă pot tălmăci în cuvinte toată grozăvia în mijlocul căreia s-a stins fata aceea atât de bună şi cu simţăminte atât de nobile! A fost pusă pe rug, ca o vrăjitoare, şi aşa şi-a dat sufletul în mijlocul flăcărilor!

— Îngrozitor!

Doctorul Leonida plângea de durere.

— Aşadar, totul a fost în zadar!... Şi cum m-am grăbit!... Într-o goană nebună m-am dus... în goană nebună am venit şi totuşi... totuşi. Prea târziu!

Dar tu, căpitane, cum de ai scăpat? întrebă Severin.

— Mi-e mi-a fost dat să privesc, legat cobză, la sălbăticia cu care au executat-o pe sărmana fată. Vă puneţi închipui durerea şi chinurile mele, văzând că nu pot să-i viu în ajutor. Şi pe mine m-au osândit la moarte şi numai bunătăţii nemărginite a Celui de sus îi pot mulţumi că în clipa de faţă mă găsesc iarăşi în mijlocul vostru.

— Slavă Domnului! exclamă Micislav.

— Dar acum, dragii mei, zise Rimsky, care ştia să-şi stăpânească emoţia de la o clipă la alta, e rândul nostru să ne răzbunăm pe hoarda aceasta de sălbatici, care şi-au ucis stăpâna, într-un chin atât de josnic şi nevrednic de numele de om. Vreau ca ţăranii din Malzin să nu rămână nepedepsiţi pentru mârşăvia faptei lor din noaptea aceasta şi răzbunarea noastră să fie atât de neîndurătoare, după cum neîndurătoare a fost şi isprava lor!

Tovarăşii Vulturului Morţii fură cuprinşi de un avânt de necrezut. Fiecare din ei ardea de dorul de răzbunare.

Rimsky îşi îndreptă mâna înspre castelul în flăcări.

Priviţi! Tot mai arde casteul Malzin, piere şi el, prefăcându-se în cenuşe, după cum s-a prefăcut şi Theodora Malzin. Şi în clipa de faţă, ţăranii se cinstesc cu rachiu, mulţumiţi de ticăloasa şi nemernica lor ispravă.

— Nu se vor cinsti prea mult! exclamă Dan Dragomir.

— Şi eu zic la fel! întări şi Vulturul Morţii. Vreau ca piatră pe piatră să nu mai rămână din Malzin. Vom pustii totul şi pe toţi! Nu vom cunoaşte mila, dnpă cum n-au cunoscut-o nici ei. Eu, Stanislau Rimsky, Vulturul Morţii, voi şterge Malzinul de pe suprafaţa pământului!

Apoi mai porunci:

— Pe cai!

Voinicii încălecară într-o clipă. La început, Rimsky îl luă pe doctorul Leonida lângă el în șa și așa alergară spre Malzin. Pe drum însă, dădură peste un armăsar fără stăpân, fugit pesemne din grajdurile castelului și tânărul doctor călări singur mai departe.

Voinicii înaintau ca vântul spre castelul în flăcări, la care și ajunseră în câteva minute.

Înaintea lor se înfățișă o priveliște înfiorătoare.

Totul fusese nimicit și urmele nemiloșilor răzvrătiți se vedeau peste tot. Ticăloșii pustiiră în câteva ceasuri tot ceea ce izbutise să agonisească întemeietorul Malzinnlui, cu o muncă neobosită, de câteva decenii.

Castelul era o mare de foc, iar în curte țăranii beți chefuiau de zor. Câțiva din ei căzuseră în nesimțire, alături de butoaiele de vin și de rachiu, pe care le scoaseră din pivniță și nu-și mai dădeau seama de ceea ce se petrecea în jurul lor.

Rimsky și cu oamenii săi năvăliră călare în curte, prin locul unde fusese poarta arsă de răzvrătiți.

Vulturul Morții călărea în frunte și răcnetul lui de mânie cutremură văzduhul. El avea în mână pumnalul cu plăselele de fildeș, cu care înjunghie cu o singură lovitură, pe cel dintâi țăran ce-i ieși în cale și care se prăbuși, la pământ, într-un lac de sânge.

Ceilalți voinici, Dan Dragomir, doctorul Leonida, Korsakoff, Severin și Micislav, galopau prin curte ca tot atâtea întruchipări ale răzbunării, pedepsind într-un chip înfiorător pe netrebnicii țărani din Malzin.

Voinicii îi ucideau unul după altul, rânduind o adevărată baie de sânge și necunoscând mila și îndurarea față de nimeni.

Câțiva țărani căzură în genunchi și se rugară deznădăjduiți pentru viața lor, dar nici Rimsky nu avu milă de aceia care nu avuseră nici ei, la rândul lor.

— Nu v-am spus câinilor, că va suna și ceasul răzbunării? le strigă el. Vedeți că a sosit mai iute decât ați fi putut să vă închipuiți. În zadar l-ați aruncat pe Vulturul Morții în adâncimea fără fund a prăpastiei! El este aici, a venit spre a răzbuna moartea Theodorei Malzin și pustiirea castelului.

Și țăranii îngenuncheați căzură loviți de pumnalele răzbunătoare ale voinicilor.

Deodată atenţia lui Rimsky fu atrasă de un om care fugea mâncând pământul, înspre poarta castelului.

Vulturul Morţii alergă după el şi la lumina flăcărilor îl recunoscu.

Era Ivan Erminoff.

Rimsky se răsti la el, batjocoritor:

— Ivan Erminoff, mă mai recunoşti?

— Îndurare... îndurare... bâigui[2] vizitiul.

— Îţi mai aduci aminte că m-aţi legat de pomul acela de colo... Îţi mai aduci aminte că, de lângă pomul acela v-am cerut îndurare, nu pentru mine ci pentru buna voastră stăpână?... Îţi mai aduci aminte, care a fost răspunsul?...

— Iartă-mă, stăpâne!

— În zadar boceşti, câine! După cum nu aţi avut voi nicio fărâmă de milă în sufletul vostru de fiare tot astfel nu voi avea nici eu! Piei!...

Și dintr-o mișcare îi străpunse inima cu pumnalul.

Ivan Erminoff, laşul acuzator al Theodorei Malzin, căzu mort la pământ.

Groaznică fu răzbunarea. Prinzând de veste că Rimsky, pe care-l credeau mort, se înapoiase cu oameni înarmaţi până-n dinţi, ţăranii încercară să fugă, care încotro, ca nişte ieşiţi din minţi.

Dar orice încercare era în zadar.

Pe o parte le tăia calea castelul în flăcări, pe altă parte prăpastia fără fund, iar în faţă, oamenii Vulturului Morţii.

Și răzvrătiţii căzură unul după altul, pe rând, sub armele ucigătoare ale răzbunătorilor.

În zadar încercau câte unii să se împotrivească. Rachiul, din care băuseră peste măsură de mult şi care le slăbise puterile, îi făcu asemenea unor jucării în mâinile Vulturului Morţii şi a prietenilor săi, pe care setea de răzbunare îi făcuse atât de năprasnici, încât nicio armată din lume nu li s-ar fi putut împotrivi.

Încetul cu încetul, toată curtea castelului se umplu de cadavre însângerate şi oamenii lui Rimsky scoteau acum de prin ascunzători, chiar şi pe cei mai fricoşi care se pitiseră din primul moment al sosirii

voinicilor. Vulturul Morţii voia să-i pedepsească pe toţi, pentru cumplita moarte a Theodorei Malzin.

Nu cunoştea mila, nu cunoştea îndurarea.

Ţăranii erau scoşi la iveală chiar şi din ascunzătorile cele mai sigure şi într-o clipă se sfârşea cu ei.

Iar la urmă, cand niciunul dintre răzvrătiţii care năvăliseră la castel nu se mai găsi în viaţă, Rimsky îşi aduna prietenii şi le porunci:

— Acum, dragii mei, vom coborî în sat, spre a desăvârşi opera răzbunării!

Voinicii se urcară pe cai, fără a răspunde vreun cuvânt, şi la lumina sinistră a castelului în flăcări, porniră spre sat. Copitele cailor le înveliseră în paie, pentru ca tropotul lor să nu-i trădeze, iar când ajunseră, aşa, pe nesimţite, dădură foc fiecărei colibe.

Adăposturile luară foc pe rând, cu o repeziciune de necrezut şi în câteva minute tot satul era în flăcări. Oamenii alergau speriaţi, pierzându-şi capul şi de îndată ce ieşeau în stradă, se întâlneau cu moartea.

Voinicii lui Rimsky stăteau de veghe şi culcau la pământ pe toţi aceia, care îşi căutau scăparea în fugă.

O groază de nedescris pusese stăpânire pe tot satul şi în mijlocul acestei înfiorătoare pustiiri, o singură casă mai rămăsese în care veselia urma neîntreruptă: cârciuma.

În jurnl mesei celei lungi erau adunaţi o sumedenie de ţărani, iar pe masă zăceau nenumărate sticle cu vin şi rachiu, din care sătenii beau neîntrerupt.

Ei cântau cântece sălbatice şi se bucurau de pieirea Theodorei Malzin şi de nimicirea castelului.

Dar petrecerea aceasta avea să se sfârşească cu totul în alt chip, decât ar fi crezut beţivii.

Un mănunchi de câlţi aprins zbură pe acoperişul de trestie al cârciumei şi peste câteva minute pârâitul focului şi norii de fum înecăcioşi pătrunseră în cârciuma din care ţăranii căutau acum să se refugieze cât mai iute. Şi spre nemărginita lor groază, observară atunci că tot Malzinul era în flăcări.

— Cine a făcut asta? urlă unul din ţărani.

Atunci, din mijlocul întunericului se ivi pe neașteptate Rimsky și cu tovarășii săi.

— Stanislau Rimsky, Vulturul Morții, care răzbună pustiirea castelului! strigă voinicul, amenințător.

Țăranul nu mai avu vreme să se mire, căci în clipa următoare se și prăbuși la pământ cu inima străpunsă de vârful pumnalului cu prăselele de fildeș.

Mulțimea vru să fugă, dar voinicii îi incercuiră într-o clipă și-i trimiseră pe lumea cealaltă, unul după altul.

Satul răsuna de vaietele și implorările țăranilor, iar focul, care ardea cu o furie de nedescris, nu făcea decât să mărească panica și mai mult.

Oamenii căutau să scape cu ultima încordare a puterii lor. Erau mulți care primeau moartea cu privirea năucă a omului tâmpit de rachiu, dar mulți erau și aceia pe care groaza îi trezea din beție și care alergau înnebuniți din fața răzbunătorilor.

După ce sfârșiră cu cei de la cârciumă, voinici porniră iarăși prin sat, spre a-și desăvârși pedepsirea vinovaților. Oamenii ieșeau ca niște șoareci din casele aprinse deasupra capetelor lor. Și voinicii nu fură milostivi, decât numai cu femeile și cu copiii. Bărbații pieriră până la cel din urmă.

În piață, un bărbat uscățiv fugea dinaintea lui Severin, dar din partea opusă se și ivise Micislav, care tocmai se pregătea să-l răpună, când Rimsky observă scena și strigă:

— Stați!

Apoi călări mai aproape și se uită în fața bărbatului fugărit.

— Nu m-am înșelat! Așa că tu ești Lew Ylasovici, învățătorul Malzinului?

— Da! răspunse cel întrebat, ridicându-și capul spre Rimsky, deabia acum.

De îndată ce-l zări, făcu un pas înapoi și exclamă, aiurit:

— Este cu putință?... Dumneata să fii?... Nu visez oare?

— E cu putință și nu visezi! Eu sunt, Stanislau Rimsky, Vulturul Morții!

— Dar cum de-ai scăpat?

Rimsky îi întinse mâna învățătorului.

— Lew Vlasovici, numai ţie pot să-ţi mulţumesc că am scăpat de la o moarte cumplită şi mă bucur din suflet că mi-a fost dat să-ţi pot răsplăti purtarea vrednică de laudă, pe care ai avut-o faţă de mine. Tu ai fost acela, care mi-ai slăbit frânghiile, cu care mă legaseră ţăranii şi numai acestei împrejurări pot să-i mulţumesc că sunt în viaţă.

După aceea Rimsky se întoarse înspre prietenii săi.

— Primiţi-l cu dragoste şi din inimă, pe învăţătorul din Malzin. El a fost singurul care a încercat să înfrâneze mârşăvia răzvrătiţilor. El a fost singurul, care şi-a ridicat cuvântul împotriva uciderii mişeleşti a Theodorei Malzin, el a fost singurul care a căutat să mă apere, şi căruia, după cum v-am mai spus, îi datorez în bună parte, viaţa mea.

Severin şi cu Micislav, care cu câteva clipe mai înainte îl urmăriseră pe învăţător, cu gândul de a-l ucide, strânseră călduros mâna curajosului bărbat.

— Rămâi cu mine! îi zise Rimsky învăţătorului din Malzin, şi nu te va mai pândi nicio primejdie. După aceea vom vedea ce este de făcut!

Răzbunarea Vulturului Morţii nu se sfârşi decât numai spre revărsatul zorilor, când din toţi bărbaţii Malzin nu mai rămăsese în viaţă decât Lew Vlasovici.

După isprăvirea sângeroasei răzbunări, voinicii se adunară în piaţă şi Rimsky le spuse, mulţumit:

— Vinovaţii şi-au primit pedeapsa! Moartea nefericitei Theodora Malzin a fost răzbunată!

Dan Dragomir dădu din cap şi zise:

— Acum putem pleca!

Atunci privirile lui Rimsky căzură asupra lui Lew Vlasovici, care se uita trist la ruinele fumegânde ale Malzinului.

— Ce groaznică nimicire! exclamă el, dând din cap trist.

— Şi totuşi, cât de îndreptăţită! A meritat-o pe deplin poporul acesta de netrebnici, care s-au purtat atât de nerecunoscători faţă de binefăcătoarea lor.

Rimsky se întoarse spre învăţător, însufleţit de gândurile cele mai bune.

— Şi ce se va întâmpla acum cu dumneata domnule învăţător? întrebă el. După moartea Theodorei Malzin nu văd cine ar mai da bani pentru şcoală. Ce te vei face?

Învăţătorul răspunse, trist:

— Nici eu nu ştiu ce se va alege din mine!

— Va trebui să pleci spre alte ţinuturi!

— N-am nici rude, nici cunoştinţe!

Rimsky rămase o clipă pe gânduri, apoi zise încet:

— Îţi spun ceva, Lew Vlasovici!

— Ce, stăpâne?

— Te-ai purtat vitejeşte, ca un adevărat bărbat, atunci când furia ţăranilor nu mai voia să cunoască nicio margine. Cu toate că îţi primejduiai propria ta viaţa, ai încercat în repetate rânduri să ne scapi de la moarte. Aceste fapte curajoase ale tale nu pot fi uitate niciodată. Eu am nevoie de oameni curajoşi şi cu simţăminte atât de nobile, ca ale tale. Dacă n-ai nimic împotrivă, intră în rândurile noastre şi te vom primi cu braţele deschise şi cu dragă inimă!

Lew Vlasovici nu se gândi prea mult. Îi întinse mâna lui Rimsky şi răspunse:

— Stanislau Rimsky, intru cu dragă inimă în rândul voinicilor tăi. Până acum credeam că eşti tot atât de rău, după cât eşti de nemilos, căci aşa se vorbeşte despre tine în ţinutul Malzinului. În noaptea aceasta de pomină însă, te-am cunoscut, şi te-am cunoscut aşa cum eşti în realitate. Am văzut că nu este nimic adevărat din ceea ce răspândesc duşmanii tăi despre tine. Am văzut că nu te-ai sfiit să te măsori cu o mulţime covârşitoare ca număr, pentru o femeie pe care ai cunoscut-o cu o zi înainte. Am văzut cu cât dispreţ ai privit moartea în faţă, într-o situaţie, în care nu mai aveai nimic de nădăjduit şi te-am văzut acum, când te-ai ivit ca un bici al lui Dumnezeu, pentru a lovi, pentru a-i pedepsi pe aceia care au uitat că sunt oameni şi nu fiare şi care în sălbăticia lor neînfrânată au pustiit bunul binefăcătorului lor şi chiar pe el însuşi. Te-am cunoscut, aşa cum eşti, Stanislau Rimsky şi socotesc ca o deosebită cinste pentru mine, că eşti gata să mă primeşti în rândul voinicilor tăi...

Mă bucur de bucuria ta, Lew Vlasovici... Du-te de dă mâna cu tovarăşii mei şi începând cu ziua de astăzi, să-i iubeşti ca pe propriii tăi fraţi!

Prietenii Vulturului Morţii îl îmbrăţişară cu sinceră bucurie pe noul lor frate şi tovarăş.

După aceea săriră pe cai și când se crăpă de ziuă ajunseră la Cetatea Rudinului.

După noaptea aceea atât de furtunoasă, puțină odihnă era foarte nimerită.

Numai Rimsky nu se grăbi să se culce.

El își scoase pumnalul de la brâu și mai scrise un nume pe ușă, numele autorului moral al nopții sângeroase din Malzin:

"Alexandru Popov"

CAPITOLUL 15
DOMINOUL ROȘU

În vreme ce voinicii lui Rimsky duceau o viață mai mult sau mai puțin monotonă în turnul Cuibul Vulturilor, la castel petrecerile erau foarte dese. De la întoarcerea sa, prințesa Fedora Feodorovna primea adeseori la castel, pe moșierii din împrejurimi, ba rânduise chiar și serate, la care invitații veneau din ținuturi îndepărtate. Printre acești invitați erau și numeroșii ei curtezani, pe care îi cunoscuse pe vremea când trăise la curtea din Petrograd.

Pentru marile vânători de primăvară, Fedora Feodorovna chemă din nou la caștel o societate foarte numeroasă. În timpul acestor vânători, Rimsky și cu prietenii săi nu-și părăsiră ascunzătoarea, deoarece se putea întâmpla ușor să fie recunoscuți și aceasta ar fi însemnat pieirea lor, a tuturor.

De altfel, din noaptea sângeroasă de la Malzin, cazacii și jandarmii cercetau ținutul cu îndoită vigilență, deoarece guvernatorul din partea locului avea ferma convingere că Rimsky nu dăduse foc numai satului, ucigând bărbații până la cel din urmă, ci pusese foc și castelului și tot el o omorâse pe Theodora Malzin.

Micislav se furișase din ascunzătoare de câteva ori, aducând vestea că tot ținutul era străbătut de patrule de cazaci, care căutau neobosiți ascunzătoarea Vulturului Morții.

Aşadar, Fedora Feodorovna nici n-ar fi putut să-şi rânduiască vânătoarea pentru un timp mai potrivit, căci în chipul acesta voinicii erau siliţi din două motive să rămână liniştiţi în ascunzătoarea lor.

Totuşi, zilele acestea de odihnă forţată nu erau plictisitoare, cum s-ar fi putut crede. Voinicii aveau mâncare şi băutură din belşug şi Ludovica gospodărea cu o pricepere uimitoare. Ei aduseră mai multe cărţi din biblioteca castelului şi apoi, pe vremea aceea zarurile şi jocul de şah erau jocuri foarte mult gustate.

În vremea aceasta în Cetatea Rudinnlui se ducea o viaţă foarte veselă. Numai pe faţa Fedorei Feodorovna zâmbetul nu voia să vină cu niciun chip. În zadar era înconjurată de oameni cu fire veselă, în zadar se trudea toată lumea să-i fie pe plac. Cine putea să ştie că fermecătoarea prinţesă se gândea necontenit la Cuibul Vulturilor, la Stanislav Rimsky, a cărui bărbăţie şi curaj o vrăjiseră încă din prima zi când îl zărise, încercând să-şi scape iubita de la moarte, cu riscul propriei sale vieţi.

Ca o încheiere a vânătorilor de primăvară Fedora Feodorovna rânduise un mare bal mascat, la care învită nu numai pe vânătorii aflători la castel, ci şi pe cunoscuţii şi prietenii săi mai îndepărtaţi.

Şi zile întregi, trăsurile se opreau neeontenit în faţa castelului din Rudin, aducând oaspeţii dornici de a lua parte la balul mascat al prinţesei, bal care făgăduia să fie foarte interesant şi vesel. Croitorii şi croitoresele orăşelului din apropiere erau mobilizaţi toţi, de vreo săptămână, la castel, unde aveau de întocmit şi de cusut costumele, dominourile şi veşmintele cele mai aurite. Fiecare musafir voia să-şi întreacă vecinul prin originalitatea costumului său.

Toată lumea se bucura din pricina acestui bal mascat, numai Fedora Feodorovna rămase abătută, chiar şi de data aceasta.

“Pentru ce să fiu veselă? se gândea ea. În tot noianul acesta de lume nu este niciun singur om, care să mă intereseze. Mă simt atât de părăsită, cum nu m-am mai simţit de multă vreme. Am chemat societatea aceasta în jurul meu, cu gândul că poate va izbuti să-mi mai dezmorţeoscă sufletul. Şi ce s-a întâmplat? Nu s-a schimbat nimic şi inima mi-e tot atât de deşartă, ca şi mai înainte... Dar vai, cât de mult s-ar schimba lucrurile, dacă ar fi şi el aici, lângă mine!...”

Prinţesa se îndeletnicea cu pregătirea seratei, când îi sosi o mică prietenă de prin împrejurimi, Olga Popov, sora mai mică a lui

Alexandru Popov. Fata alergă cu fața strălncitoare de bucurie înspre prietena sa, prințesa, care o sărută părintește pe frunte.

— Și ce te-a adus la mine, drăguța mea? o întrebă ea.

— Credeam că ești prima cu pregătirea costumului pentru bal.

— Ai ghicit, prințesă! În clipa de față singurul meu gând este costumul pentru balul mascat și tocmai de aceea am venit până aici, spre a-ți cere sfatul.

— Ce ai vrea să știi, micuță Olga?

— Inchipuește-ți, prințesă! Sunt într-o încurcătură de nedescris, fiindcă nu știu să mă hotărăsc asupra costumului. Am două anume.

— Să auzim, care-i pricina încurcăturii?

— Nu știu cum să viu la bal: îmbrăcată în țigancă, sau în păstoriță!

Un zâmbet binevoitor flutură o clipă pe chipul Fedorei Feodorovna.

— Ce să-ți spun dragă Olga, aceasta este o încurcătură din cele mai mari!

— Sfătuiește-mă, prințesă!

Nimic mai ușor! Ție ți-ar sta mai bine în costumul de păstoriță și cu atât mai mult, cu cât că țigancă... mă voi îmbrăca eu!

— Vai, prințesă, tot dumneata vei fi cea mai frumoasă, chiar și în costumul acesta! zise fata, care era îndrăgostită de Fedora Feodorovna.

— Vom vedea, draga mea Olga!

Surioara lui Popov se pregăti de plecare, dar se răzgândi și mai adresă o întrebare, care, după cât se părea, o chinuia grozav, poate chiar mai mult decât încurcătura cu costumele.

— Vor fi mulți oaspeți la bal, prințesă? zise ea.

— Foarte mulți!

— Vai, de-ar fi și el printre ei! oftă fata, roșindu-se până peste urechi.

Prințesa o privi nedumerită.

— Despre cine vorbești, Olga?

De abia acum își dădu seama că se trădase și căută să se apere:

— Vai... nimic... nimic... prințesă... M-a luat gura pe dinainte... așa...

Fedora Feodorovna o trase pe fată mai aproape de ea și-i zise, blând:

— Dragă Olga, cred că nu merit să-mi retragi încrederea pe care ai avut-o în mine până acum. Spune-mi păsul inimii tale și cine știe, dacă nu-ți pot veni în ajutor!

Olga Popov însă nu răspunse nimic, ci doar se făcu din nou roşie ca racul.

— Nu vrei să-mi spui? urmă Fedora Feodorovna. Mi se pare că tare ai vrea sa vezi pe cineva! Nimic mai uşor decât aceasta! Spune-mi cine este şi-ţi făgăduiesc că, dacă nu este printre invitaţi, îl voi invita chiar acum la bal.

— Dacă aş şti cine este!

— Nici nu ştii cine este şi te-ai şi îndrăgostit de el? Cine este fericitul?

Olga se mai luptă câteva clipe cu sine-însăşi, dar în cele din urmă tot îşi deschise inima înaintea prinţesei:

— Acum vreo două săptămâni m-am întâlnit cu el, în apropierea cetăţii. Cred că venea de la vânătoare. Eu călăream pe şosea. Calul meu era cam nărăvaş şi deodată se sperie de ceva şi se opinti s-o ia razna. Dar străinul fu lângă el, mai înainte de a-şi fi luat vânt şi-l înfrână dintr-o singură smucitură a frâielor. I-am mulţumit pentru curajoasa lui intervenţie, printr-o înclinare a capului, după cum se cuvenea, iar el, după ce-şi ridică pălăria cu multă eleganţă, dispăru în pădure. În viaţa mea n-am văzut un bărbat mai frumos! Chipul lui a rămas adânc întipărit în inima mea şi nu voi mai avea o zi liniştită, până când nu-l voi revedea.

Fedora Feodorovna ascultă cu faţa posomorâtă povestirea Olgăi Popov. Chiar după cele dintâi cuvinte ale fetei ştia că nu putea să fie vorba, decât numai despre Stanislau Ramsky, iar mai târziu, când Olga îi descrise înfăţişarea chipeşului ei salvator, prinţesa se încredinţă pe deplin că Vulturul Morţii era bărbatul de care prietena ei se îndrăgostise atât de nebunește.

Fedora Feodorovna mângâie părul fetei.

— Mica mea Olga, nu ştiu despre cine poate fi vorba. Să nădăjduim însă că soarta nu va fi atât de nemiloasă cu tine, încât să nu te lase să-l mai revezi. Du-te frumos acasă, îmbracă-te în costumul de păstoriţă şi diseară fii aici. Cine poate şti dacă nu-ţi vei recunoaşte iubitul în persoana vreunuia din moşierii de prin împrejurimi!

— Fata îşi luă rămas bun şi părăsi sala.

În urma ei, Fedora Feodorovna rămase tristă şi gânditoare.

— Aşadar şi Olga! Doamne! toate femeile trebuie să cadă la vederea chipeşei înfăţişări a acestui Stanislau Rimsky, asemenea căruia se pare că n-a mai fost bărbat pe lume!

Şi un dor de neînvins o cuprinse de a-l revedea pe Vulturul Morţii, cu care nu mai dăduse ochi de săptămâni de zile. În ziua în care Rimsky şi cu tovarăşii săi s-au mutat în Cuibul Vulturilor, prinţesa îi făgăduise voinicului că niciodată nu-i va tulbura, şi de atunci se şi ţinuse de cuvânt, cu toate că era veşnic ispitită să-l calce, mai ales că, după cum ştim, odaia ei era legată printr-un coridor secret cu încăperea din turn, în care dormea voinicul.

Până atunci se putuse împotrivi dorului. Acum însă simţea o nevoie sufletească să stea de vorbă cu Vulturul Morţii. Spre a-şi duce la îndeplinire acest gând, născoci un plan foarte isteţ.

— De ce n-ar putea să ia parte şi Rimsky la balul mascat din seara aceasta? Măştile nu se iau de pe faţă, decât la miezul nopţii. Până atunci se poate amesteca în voie printre ceilalţi costumaţi, căci nimănui nu-i va trece prin minte că, printre invitaţii prinţesei Fedora Feadorovna, se găseşte şi atât de temutul Vultur al Morţii.

Cu acest gând în minte, ea se îndreptă înspre un dulap din care, după îndelungată căutare, scoase ceea ce-i trebuia. Apoi îşi sună camerista.

— Naşa, îi zise prinţesa, mă voi odihni pentru un ceas. Bagă de seamă ca nimeni să nu mă tulbure în timpul acesta.

Camerista se înclină şi zise:

— Am înţeles, prea milostivă stăpână!

După aceea se îndepărtă.

Fedora Feodorovna încuie uşa în urma ei, apoi se îndreptă înspre oglinda ce ajungea până la podea şi în marginea acesteia apăsă pe un buton. În aceeaşi clipă sticla oglinzii începu să coboare şi în dosul ei se ivi o uşă. Prinţesa porni pe acest drum secret, trecu printr-un coridor îngust şi în curând se găsi în faţa uşii tainice, care dădea în odaia lui Rimsky.

Ea bătu în uşă, încet.

Rimsky sări în picioare. Recunoscuse bătaia în uşă şi deschise fără întârziere.

— Dumneavoastră sunteţi, prinţesă? întrebă el, mirat de această vizită.

— Nu te superi că te-am tulburat?

— Nu mă tulburaţi şi nu sunt supărat, prinţesă. Sufletul mi se umple de bucurie întotdeauna când o pot vedea pe acea femeie nobilă, care mi-a dat adăpost mie şi prietenilor mei.

— Nu trebuie să te simţi obligat să-mi arăţi recunoştinţă, Stanislau Rimsky, căci ştii foarte bine că ţi-am oferit acest adăpost cu dragă inimă.

Rimsky îi oferi un scaun vizitatoarei sale.

— Am venit, zise Fedora Feodorovna, spre a-ţi da de veste că, începând de mâine poţi să-ţi părăseşti ascunzătorea din nou, deoarece vânătoarea de primăvară s-a sfârşit şi musafirii mei vor pleca.

— Ştiu, prinţesă! Şi ca o încheiere a acestui sezon de vânătoare, aţi rânduit pentru astă seară un bal mascat.

— Şi aceasta ai aflat-o? zise Fedora Feodorovna, adânc mirată.

— Prietenul meu Micislav este un informator foarte bun. Din noi toţi, numai el părăseşte Cuibul Vulturilor, spre a ne aduce veşti despre ceea ce se mai petrece prin împrejurimi.

Prinţesa privi adânc în ochii Vulturului Morţii, dar în loc ca ea să pătrundă în sufletul voinicului, spre a vedea ce se ascunde acolo, trebui să-şi dea seama că şi ea era o sclavă a acestui bărbat chipeş, cu o înfăţişare atât de nobilă, întocmai după cum era şi micuţa Olga Popov.

— Da, răspunse ea, astă seară este un bal la castelul din Rudin şi acum îţi mărturisesc că adevăratul scop al venirii mele aici, este de a te invita şi pe dumneata la balul acesta.

Rimsky se uită cu uimire la frumoasa prinţesă.

— Pe mine, prinţesă? Dar nu vă daţi seama că este cu neputinţă? Cum să mă înfăţişez eu oaspeţilor dumneavoastră?

— Grija aceasta las-o pe seama mea!

— Prinţesă, trebuie să vă atrag atenţia că aventura aceasta poate fi foarte primejdioasă! Gândiţi-vă la ceea ce s-ar întâmpla, dacă m-ar recunoaşte cineva! Vă încredinţez că nu mă tem pentru mine, ci pentru dumneavoastră.

— Dar nimeni nu te va putea recunoaşte!

— Nu se poate şti!

— Am rânduit eu lucrurile în aşa chip, încât să nu avem nicio surpriză.

— Şi cum le-aţi rânduit, dacă-mi daţi voie să vă întreb?

— Mă mir că n-ai ghicit dumneata însuţi! La un bal mascat, toată lumea vine mascată, iar măştile nu se dau jos decât numai la miezul nopţii. Deci pâna la miezul nopţii, zicând acestea, ea desfăcu pachetul, pe care îl adusese cu sine şi din care ieşi la iveală un domino roşu, cu glugă, în dominoul acesta nimeni nu te va putea recunoaşte.

Lui Rimsky îi plăcu planul acesta.

— Şi după miezul nopţii? întrebă el, curios.

— În clipa în care se vor stinge lămpile, urmă prinţesa, pentru ca toată lumea să-şi scoată masca, te voi conduce până în odaia mea de dormit, de unde te vei întoarce în Cuibul Vulturilor, prin coridorul ştiut.

Rimsky tăcu.

— Nu te gândi prea mult, ci spune da! îl zori prinţesa.

Vulturul Morţii se gândea cât timp trecuse de când nu mai fusese în societate. Se gândea că pe vremea când trăia la Varşovia, nu era serată, nu era bal, la care să nu fie văzut cu dragă inimă, şi ce viaţă monotonă, lipsită de orice distracţie ducea acum, în surghiunul pe care şi-l alesese de bună voie. Ce bine trebuie să fie să te mai vezi înconjurat de lume bună, sa dănţuieşti în acordurile melodioase ale orchestrei!

Şi gândindu-se la toate acestea nu se putu împotrivi ispitei.

— Voi veni, prinţesă!

Fedora Feodorovna se îmbujoră de bucurie.

— Nici nu-ţi poţi da seama, Stanislau Rimsky, cât de fericită m-ai făcut cu răspunsul dumitale! Dumneata vei fi oaspele meu preferat, şi toată seara nu voi dănţui, decât numai eu dominoul roşu.

— Este o deosebită onoare pentru mine, prinţesă! răspunse Rimsky, cu o înclinare adâncă.

După ce mai aranjară câteva amănunte, Fedora Feodorovna îşi luă rămas bun de la Vulturul Morţii.

— Aşadar, la revedere! Balul începe la ceasurile zece. Te rog să fii punctual!

Fedora Feodorovna se înapoie la castel, fericită, şi peste un ceas, când veni Naşa s-o scoale, camerista de-abia îşi recunoscu stăpâna, căci demult n-o mai văzuse atât de veselă. Şi schimbarea aceasta dezlegă limba cameristei.

— Somnul v-a făcut foarte bine, prea milostivă stăpână.

Fedora Feodorovna răspunse, cu un râs zglobiu:

— Într-adevăr, Naşa! Se prea poate, căci am avut un vis foarte frumos!

În timpul acesta pregătirile pentru balul mascat erau în toi. Sala cea mare a castelului fusese împodobită feeric şi sosiseră chiar şi muzicanţii din Meniza. Servitorii se învârteau ca nişte sfârleze, prin toate colturile, pentru ca la venirea oaspeţilor totul să fie gata.

În odăile de musafiri ale castelului, oaspeţii îşi îmbrăcau de zor cele mai felurite costume, iar pe la nouă şi jumătate sosi şi cea dintâi trăsură, care-l adusese pe Alexandru Popov, unul din cei mai bine văzuţi moşieri de prin împrejurimi. El era însoţit de sora lui mai mică, Olga, care se îmbrăcase în costum de păstoriţă.

După aceea trăsurile veniră una după alta şi în curând marea sala a castelului din Rudin se umplu de oaspeţi.

Costumele pestriţe ale invitaţilor ofereau o privelişte foarte pitorească. Ei se luaseră la întrecere, într-adevăr, fiecare căutând să fie mai original decât prietenul său.

Erau aproape zece ceasuri din noapte şi puhoiul musafirilor tot nu se sfârşise încă.

O nouă trăsură opri în faţa castelului din Rudin. Judecând după caii care erau foarte obosiţi şi după praful aşezat pe ea, trăsura aceasta trebuia să vină din ţinuturi mai îndepărtate.

Din ea coborâră doi bărbaţi, care urcară apoi cu paşi hotărâţi treptele castelului.

Amândoi purtau măşti şi dominouri, iar peste domino câte o şubă groasă, aşa că ar fi fost cu neputinţă să-i recunoască cineva.

Cel mai în vârstă dintre cei doi mascaţi, părea să fie un om foarte sus pus, deoarece tovarăşul lui îi vorbea cu mult respect şi multă curtenire.

— Gersot, ce zici tu, ce ochi va face prinţesa, când mă va vedea? zise cel mai în vârstă.

— Va rămâne uluită. Numai trebuie să bagi de seamă, prea milostive stăpâne, să nu te trădezi prea iute! răspunse celălalt.

— Fii fără teamă, Gersot, mai înainte de miezul nopţii nu se şcot măştile!

Mergeau pe scări, în sus, şi amândoi se uitau curioşi în jurul lor:

— Pe Dumnezeul meu că e frumos castelul acesta! exclamă cel mai tânăr.

Guvernatorul Varşoviei răspunse, zâmbind:

— Prinţesa este una din femeile cele mai bogate ale Rusiei.

În vestibul îşi lepădară şubele şi merseseră mai departe. Gorciacov era îmbrăcat într-un domino roşu, iar Marius Gersot intr-unul negru.

Peste câteva clipe se deschise înaintea lor uşa marii săli de bal şi cele două măşti se amestecară printre ceilalţi invitaţi.

Contele Gorciacov se plimba la braţ cu dominoul negru. După ce înconjurară sala, se aşezară pe două fotolii catifelate dintr-un colţ, de unde puteau arunca o privire asupra tuturor măştilor aflate acolo.

Contele Gorciacov râse mulţumit.

— N-a fost rea ideea de a veni la balul acesta!

— Prea milostivului meu stăpân i-a venit.

— Dar dumneata mi-ai atras atenţia asupra seratei, spunându-mi că Brandeter, fostul ambasador olandez la Petrograd, a primit o invitaţie la bal.

— E de necrezut ce viaţă veselă se duce în cuibul acesta de la hotarele ţării! Chiar şi Petrogradul şi Moscova ar putea fi invidioase!

Contele Gorciacov începu să râdă.

— Unde se iveşte Fedora Feodorovna viaţa ia avânt, în mod magic. Prinţesa este foarte iubită, în toate cercurile.

— Câţi oaspeţi! Şi câţi au venit din depărtări destul de însemnate!

— Şi pe deasupra nu s-au temut nici chiar de Rimsky. Ştii că blestematul colindă prin ţinuturile acestea acum!

— Mie mi se pare ciudat că până acum n-au putut pune mâna pe el!

— După cum vesteşte guvernatorul de aici, banda lui se înmulţeşte necontenit, iar isprăvile sule sunt tot mai dese şi mai indrăzneţe. Ai dreptate că ar fi timpul să se pună mâna pe el.

Gersot răspunse, gânditor:

— Va veni şi ziua aceea! Rimsky se joacă cu focul şi se va arde, odată!

Guvernatorul şi cu însoţitorul său se cufundară în observarea măştilor...

Contele Goreiacov găsi foarte mulţi cunoseuti şi-i explica lui Gersot de îndată ce recunoştea pe cineva.

— Acela de acolo este contele Dittmann, atașat la ambasada din Petrograd. E un mare prieten al polonezilor, de aceea nu mi-a plăcut niciodată. Doamna aceea, îmbrăcată în "Regina Inimilor", este contesa Walevsky, soția guvernatorului de aici. E o femeie foarte frumoasă. Am cunoscut-o încă pe vremea când îmi făceam slujba la Moscova. Străinul acela voinic este maiorul Brisow. Acum un an mai era la Varșovia, dar a fost mutat la Petrograd.

Numai pe stăpâna casei n-o vedem! zise Gersot. Sau poate că, n-am recunoscut-o!

Contele Gorciacov își clătină capul.

— Ar fi cu neputință să n-o recunosc! Nicio femeie din lume nu are un trup atât de desăvârșit și de mlădios, ca Fedora Feodorovna. Din partea mea poate să se ascundă sub șaptezeci și șapte de măști și tot o voi recunoaște!

Ei urmară cu observarea măștilor, care la drept vorbind, ofereau o priveliște destul de obișnuită. Prin fața lor trecea mulțimea cea mai pestriță pe care și-o poate închipui o minte omenească. Un pașă turc, mergea la braț cu o femeie romană, un cavaler cruciat discuta ceva cu aprindere, cu un faraon egiptean, iar un marinar îi făcea o curte îndrăcită, unei cadâne.

Deodată contele Gorciacov prinse mâna lui Gersot și strângând-o cu putere, îi zise:

— Privește!

Gersot se uită în direcția arătată.

— N-o vezi?

— Pe cine?

— Pe prințesă!

— Unde e?

— E îmbrăcată ca țigancă... Privește la înfățișarea ei maiestoasă, la spatele ei mlădios, la gleznele acelea fine, îmi dau capul că e Fedora Feodorovna!

— Da, da, văd! raspunse Gersot. Acum am recunoscut-o și eu!

— Cât e de frumoasa și acum! șopti contele Gorciacov, pierzându-se cu totul. Îți spun pe Dumnezeul meu că nu-mi pare rău că am venit!

Apoi se ridică din fotoliu.

— Acum, Gersot, drumurile noastre se despart. Îţi urez petrecere bună. Sucește și tu capul vreunei gâsculițe din Rudin. Eu mă duc să încerc să vorbesc cu prințesa.

Cu aceste cuvinte se amestecă în mulțime și Gersot mai văzu dominoul roșu câteva clipe și pe urmă îl pierdu din ochi.

După plecarea lui Gorciacov, Gersot, care în timpul din urmă ajunsese secretarul guvernatorului Varșoviei, căută să urmeze sfatul stăpânului său. Se ridică și el din fotoliul îmbrăcat în catifea și uitându-se scrutător la toate măștile de sex femenin, începu să se plimbe prin sala balului.

Privirile luii se opriră asupra unei păstorite, a cărei statură gingașă îi atrăsese luarea aminte. Gersot nu stătu mult pe gânduri, ci îi vorbi, fără uiciun înconjur.

— Frumoasă păstoriță, zise el curtenitor, îmi dai voie să-ți cer un dans?

Păstorița începu să râdă și răspunse voioasă:

— Cu dragă inimă, cavalere!

— Când îmi dai voie să mă prezint?

— La dansul al treilea.

— Nu voi uita.

Între timp muzica începu să cânte și balul fu deschis. Marius Gersot își privi aleasa cu băgare de seamă și observă că mica păstoriță dănțuia foarte bine, cu mișcări grațioase și ușoare, care contrastau grozav cu nedibăcia partenerului său.

Gersot își zise, mulțumit:

— Se pare că n-am făcut o alegere proastă! Cine știe ce aventură plăcută îmi va mai aduce cunoștința aceasta!

Cel dintâi dans se sfârși, măștile începură să se plimbe din nou în sus și-n jos, iar servitorii umblau forfota, oferind răcoritoare.

Contele Gorciacov nu-și pierdu țiganca din ochi, nicio singură clipă, dar îi fu cu neputință să se apropie de ea, deoarece cele mai elegante măști bărbătești porniseră un adevărat asediu împotriva ei, înconjurând-o din toate părțile. Aproape toată lumea cunoștea masca Fedorei Feodorovna, așa că era firesc ca toți curtezanii ei să roiască în jurul său.

Prinţul Nişov mai ales, un aristocrat rus, cel mai bun călăreţ-amator, care la cursele de la Tzarkojeselo lua întotdeauna premiul întâi, îi făcea Fedorei Feodorovna o curte îndrăcită.

Dar pe prinţesă n-o încântau deloc complimentele pe care i le făceau curtezanii aceştia. Pe sub mască ea se uita cercetător în toate părţile, ca şi când ar fi căutat pe cineva.

Iar când dominoul roşul al contelui Gorciacov se ivi prin apropiere, ea se scuză faţă de ceata îndrăgostiţilor şi porni spre masca atât de mult aşteptată.

Guvernatorul Varşoviei se miră foarte mult, când văzu că prinţesa travestită în ţigancă, vine de-a dreptul spre el.

— Să mă fi recunoscut? îi trecu prin minte. Dar mai înainte de a-şi putea răspunde Fedora Feodorovua şi fu lângă el şi-şi întinse mâna înspre dominoul roşu.

— Aşadar, totuşi ai venit! De abia aşteptam să te văd!

Gorciacov avu un simţământ de adâncă uimire dar şi de bucurie în acelaşi timp. Ce se întâmplase? Să-l fi iertat oare Fedora Feodorovna, de era atât de drăguţă cu el?

El strânse cu căldura mâna mică a contesei.

— Eu mă bucur mult mai mult că pot să vă revăd! şopti el.

Muzica începu să cânte din nou şi mai înainte ca alţii să se fi putut apropia, contele Gorciacov o şi luă la dans pe Fedora Feodorovna.

Amândoi se învârteau prin mulţime, se amestecau printre celelalte măşti şi contele Gorciacov o strânse pe frumoasa femeie cu căldură la pieptul său. Iar prinţesa nu numai că nu se împotrivi, dar se şi lipi fericită, de dănţuitorul său.

Dar contelui Gorciaeov i se păru ciudată purtarea prinţesei, încă de la început, şi cele ce urmară, avură menirea să-l întărească tot mai mult în credinţa că, gingăşia neobişnuită şi felul drăgăstos de a fi al Fedorei Feodorovna nu-l priveau pe el, ci pe acela, pe care prinţesa îl bănuia în dominoul roşu.

De aceea, contele Gorciaeov îşi dădea acum şi mai multă trudă, ca nu cumva să se trădeze. Nu vorbea, decât numai când era silit s-o facă, dar chiar şi atunci o făcea doar în şoaptă, aşa că Fedora Feodorovna nu putea să-şi dea seama că îşi schimba glasul.

Guvernatorul Varşoviei hotărî să urmeze şi mai departe jocul început şi se bucura mai dinainte că, în chipul acesta, va avea măcar prilejul să afle, cine era fericitul pe care-l favoriza prinţesa cu graţiile sale.

Lumea urmărea cu multă încordare dansul prinţesei. Dar de data aceasta punctul de atracţie nu mai era prinţesa, ci dansatorul ei.

Societatea adunată la bal nu bănuia cine se ascundea în dosul dominoului roşu. Şi niciun amănunt nu se putea observa, după care să-l fi putut recunoaşte, căci faţa îi era acoperită cu desăvârşire de o mască întreagă, iar pe cap îşi trăsese gluga dominoului.

Dar cel mai curios din toţi era prinţul Nişov, care-şi întreba toţi prietenii şi cunoscuţii:

— Nu ştii cine este dominoul acela roşu, care dănţuieşte cu prinţesa?

Dar nimeni nu putu să-i satisfacă curiozitatea. De altfel mai erau şi alţii care îşi spărgeau capul, spre a-şi putea răspunde la această întrebare, dar nimeni nu era în stare să răspundă cu certitudine.

— Eu cred, îi zise contele Ursakov tânărului prinţ Nişov, că trebuie să fie vreun moşier de prin partea locului...

— Vezi cum se lipesc unul de altul!

— Tocmai aici stă ciudăţenia! De unde putem noi să ştim cine a câştigat inima prinţesei în singurătatea castelului din Rudin?

— Mi se pare că prinţesa nu va mai exista pentru noi, în seara aceasta! Dansul s-a sfârşit şi dominoul roşu tot lângă ea a rămas.

Cu aceste cuvinte tânărul prinţ îşi roti privirile în jurul său, căutând o altă mască frumoasă, cu care să se răzbune împotriva necredinţei prinţesei.

Dănţuitorii nici nu apucară să se odihnească bine, că muzica şi întonă danţul al treilea şi Marius Gersot începu sa îmbrâncească măştile, alergând în căutarea micuţei păstoriţe, care-i făgăduise lui dansul al treilea.

Căutându-şi dansatoarea, îl zări pe contele Gorciacov şezând pe o canapea, alături de Fedora Feodorovna şi vorbiud cu ea.

— Se pare că domnul guvernator are noroc asta-seară! În zadar, femeile nu pot fi înţelese niciodată! Aş putea spune că prinţesa a fugit din Varşovia, într-atâta îl ura pe contele Gorciacov, iar acum este în culmea fericirii că se vede din nou lângă omul, pe care nu-l putea suferi!

Deodată îşi zări păstoriţa şi în curând se învârtea cu ea printre ceilalţi dănţuitori.

De la primele acorduri ale muzicii prinţul Nişov nu mai avea astâmpăr. Deodată îşi luă inima în dinţi şi se hotărî să-i ceară prinţesei un dans.

Îi fu foarte greu să străbată prin mijlocul perechilor prinse în dans, dar în cele din urmă tot izbuti să-şi croiască drum şi ajungând în faţa Feodorei Feodorovna se înclină adânc şi zise:

— Prinţesă, sunteţi liberă pentru dansul acesta?

Şi se aştepta ca frumoasa femeie să se ridice de pe canapea şi prinzându-se braţ de braţ să se avânte amândoi în mijlocul vălmăşagului învârtitor.

Dar bietul prinţ se înşelă amar în aşteptarea lui.

— Ai întârziat, dragă prinţe! zise ea, privindu-l cu bine prefăcută părere de rău, dar dominoul roşu mi-a cerut dansul numai cu o clipă înaintea venirii dumitale!

Tânărul prinţ se înroşi de ruşine şi o mânie grozavă îi cuprinse sufletul. El socotea refuzul aceasta ca o palmă. Dacă ar fi putut, l-ar fi străpuns cu privirile pe acela care se ascundea sub dominoul roşu. De faţă cu prinţesa însă, nu putea să-şi arate mânia ce-l rodea şi de accea, se înclină tăcut, apoi se îndepărtă.

Fedora Feodorovna se întoarse înspre dominoul roşu. Cu un zâmbet triumfător.

— Cred că nu te supără răspunsul meu?

— Dimpotrivă, nu pot decât să vă fiu recunoscător.

— Dar atunci vino să dănţuim, căci altfel s-ar putea ca prinţişorul să se supere.

Contele Gorciaeov se ridică fericit şi peste câteva clipe cea mai invidiată pereche din seara aceea lunecă din nou în acordurile muzicii.

Acest dans al prinţesei pricinui o mare senzaţie. Datoria gazdei este de a dănţui pe rând cu toţi invitaţii. Dar Fedora Feodorovna nici nu băgă de seamă această datorie de bună creştere şi se avântă într-al doilea dans cu dominoul roşu.

Perechile alunecau încet în acordurile melodioase ale muzicii şi toată lumea avea un simţământ de fericire. În amestecul acesta de graţie şi duioşie, contele Gorciacov o strângea la sine pe Fedora Feodorovna cu o

patimă crescândă, iar prințesa răspundea tot mai fierbinte la aceste manifestări de dragoste ale dănțuitorului său.

Iar când dansul se sfârși și perechile se grăbeau braț la braț spre locurile de odihna, prințesa îi șopti dominoului roșu:

— Vino să mergem în odăile mai lăturalnice. Acolo nu nc va tulbura nimeni. Vom putea sta de vorbă liniștiți.

Contele Gorciacov zâmbi batjocoritor pe sub mască.

Simțea că nu mai era departe clipa în care urma să dezvăluiască taina acelei seri de bal mascat. Chiar dacă s-ar mai fi indoit la început, chemarea aceasta a prințesei l-ar fi făcut să fie încredințat ca frumoasa Fedora Feodorovna bănuia pe altcineva în dominoul roșu pe care-l purta el.

Venise la castelul din Kudin, fiindcă îi era tare dor de Fedora Feodorovna, iar acum, după ce o văzuse, hotărî să nu se liniștească, până nu o va recâștiga pe fermecătoarea femeie. Inima îi bătea sălbatic, ochii îi străluceau cu luciri pline de înțeles, căci știa că acum avea să fie numai între patru ochi cu prințesa. Îndată însă i se strânse inima, gândindu-se că poate Fedora Feodorovna era a altuia!

Poate?

Fără nicio îndoială!

Toate dovedeau aceasta. O cunoștea de multă vreme pe Fedora Feodorovna, dar niciodată n-o mai văzuse atât de pătimașă, ca în seara aceea. Pe vremea șederii ei la Varșovia, prințesa fusese o frumusețe rece, a cărei nepăsare de gheață îl înnebunise pe puternicul guvernator, care nu putea să facă altceva, decât să se târască umil la picioarele ei.

Și acum?

Acum o revedea pe Fedora Feodorovna schimbată cu totul. O revedea așa cum n-ar fi crezut niciodată că ar putea fi femeia aceasta rece, nepăsătoare și mândră, o revedea îndrăgostită!

Fermecătoarea stăpână a castelului din Rudin, pe care o curtaseră atâți aristocrați, purta în suflet o dragoste fără margini, o dragoste, care făcuse din ea, atât de mult sărbătorita prințesă, o sclavă, o biată și umilă sclavă.

Dar oare pentru cine nutrea ea aceste simțăminte?

Cine era fericitul?

Cine izbutiso să facă ceea ce o lume întreagă credea că este cu neputinţă?

Cine o cucerise pe prinţesă?

La întrebările acestea aştepta contele Gorciacov răspuns. Sau mai bine zis, nu aştepta, ci voia. Fiindcă temutul guvernator al Varşoviei putea numai să vrea, nu să dorească. De aceea el hotărî să afle, cine era misteriosul fericit, cu care-l asemuise prinţesa.

Şi în vreme ce mergeau agale, pentru a nu stârni curiozitatea musafirilor, spre încăperile lăturalnice ale castelului, contele Gorciacov nu adresă o vorbă însoţitoarei sale, ci tot timpul se gândi la chipul în care ar putea afla numele tainicului iubit al prinţesei.

În tot timpul convorbirii lor de până atunci, Fedora Feodorovna nu rostise nici o singură dată măcar, numele iubitului său, lucru pe care de altfel prinţesa îl făcuse anume, deoarece îşi dădea seama prea bine, în ce situaţie neplăcută ar fi ajuns, dacă cineva o auzea rostind numele Vulturului Morţii.

În drum spre interiorul castelului, ei se întâlniră cu contele Ursakov. Tânărul conte se adresă îndată prinţesei:

— Prinţesă, zise el, sunteţi liberă pentru dansul următor?

Cuvintele acestea o încurcară pe Fedora Feodorovna. Îşi dădea seama prea bine că ar fi fost o nepoliteţe de neiertat, de a-l refuza şi pe acest obişnuit dănţuitor al său, dar în aeelaş timp nici nu se putea împăca cu gândul că acest conte lipsit de tact avea să-i strice convorbirea între patru ochi, pe care şi-o rânduise cu dominoul roşu, în dosul căruia îl bănuia pe Rimsky.

Ea rămase pe gânduri, o clipă, dar muzica şi începu şi contele Ursakov îşi repetă rugămintea:

— Îmi daţi voie, prinţesă?

Fedora Feodorovna tot nu se putuse hotărî.

— Dragă Ursakov...

Tânărul conte observă încurcătura în care se găsea frumoasa femeie şi se scuză, pe un ton plin de ironie:

— Iertaţi-mă, prinţesă, ducă v-am deranjat. Nu ştiam că sunteţi ocupată pentru toată seara... Dacă ştiam, nu vă tulburam...

— Nu, nu, răspunse Fedora Feodorovna, căutând să-l împace cumva pe tânărul conte, pe care refuzul său îl jignise. — Crede-mă însă, dragă

Ursakov că sunt atât de obosită, atât de istovită din pricina pregătirilor pe care le-a necesitat balul, încât simt o imperioasă nevoie să mă odihnesc puţin... Îţi făgăduiesc însă că, după miezul nopţii, când nu voi mai fi mascată, cel dintâi dans este al dumitale.

Contele Ursalcov se înclină şi apoi se îndepărtă, iar Fedora Feodorovna îşi urmă drumul cu dominoul roşu.

— Vezi, zise prinţesa mustrându-l în glumă, ce nu fac eu pentru dumneata? Mă cert cu oaspeţii mei, sunt nepoliticoasă, nu dănţuiesc cu ei! Îmi închipui ce vor mai fi bârfind acum pe socoteala mea! Dar nu mă interesează niciunul din ei, aşa că, nu-mi pasă nici de părerile pe care şi le vor face despre mine.

Ei ajunseră într-o încăpere împodobită cu plante exotice. Pe o măsuţă rotundă fuseseră aşezate mai multe feluri de băuturi răcoritoare şi sticle cu vin răcit la gheaţă. Lampa ce atârna din tavan răspândea o lumină dulce, care nu supăra ochii cu raze prea tari.

Dincolo de odaia aceasta se găsea camera de dormit a prinţesei.

Fedora Feodorovna se aşeză pe divan şi contele Gorciacov luă loc lângă ea, mângâind drăgăstos mână catifelată şi micuţă a prinţesei.

— Prinţesă, şopti Goreiacov, cu voce înăbuşită, cum se cuvine să fie glasul unui îndrăgostit, de când aştept clipa aceasta, în care să pot fi singur, numai cu dumneata!

— O dorinţă care nu atârna decât de dumneata, spre a o vedea îndeplinită, răspunse prinţesa.

— Sunt nespus de fericit că, în sfârşit, dorinţa aceasta mi s-a îndeplinit, urmă guvernatorul.

— Nu te mai recunosc! exclamă Fedora Feodorovna, adânc mirată. Niciodată nu mi-ai vorbit aşa! Ce s-a întâmplat cu dumneata?

Dar guvernatorul îşi jucă rolul cu multă măiestrie.

El răspunse înăbuşit, cu glasul întretăiat, ca şi când pieptul i-ar fi fost zguduit de o mare furtună sufletească;

— Nu ştiu... ce s-a întâmplat... dar seara aceasta, când te-am văzut... când am putut să stau mereu lângă dumneata... şi dansul... dansul, când te-am ţinut în braţele mele... când te-am strâns la pieptul meu... Fedora Feodorovna... dumneata eşti cea mai frumoasă femeie din lume!

Cum nu era nimeni prin apropiere, prinţesa îşi luă masca de pe faţă.

Capul ei fermecător ieşi atunci la iveală, cu gura bine tăiată, cu nasul fin ale cărui nări tresăreau nervoase, cu ochii strălucitori şi îmbujorarea pricinuită de apropierea bărbatului...

Şi în clipa aceea, revăzând chipul atât de mult dorit, contele Gorciacov uită de planul şi de rolul pe care şi-l luase, uită că hotărâse să afle cine era fericitul ales al Fedorei Feodorovna şi toată făptura lui nu mai era însufleţită decât de nu singur gând, de gândul de a săruta buzele acelea trandafirii, zâmbitoare, ispititoare.

— De ce nu-ţi scoţi masca? îl întrebă prinţesa.

— Să mă trădez?

— Nu te trădezi, căci aici nu suntem decât noi doi! răspunse prinţesa.

Guvernatorul Varşoviei mai şovăi o clipă, neputându-se hotărî dacă să mai joace rolul pe care şi-l luase, sau să renunţe la această comedie. Se gândi însă ca lucrul de căpetenie nu era aflarea numelui favoritului prinţesei, ci recucerirea Fedorei Feodorovna.

Motivul acesta era mult prea puternic pentru ca Gorciacov să nu-şi ia masca de pe faţă, dintr-o singură mişcare.

Un ţipăt uşor urma gestului lui Gorciacov.

Fedora Feodorovna sări de pe canapea şi strigă speriată:

— Contele Gorciacov!

Guvernatorul Varşoviei zâmbi, ironic.

— De ce această nemărginită surpriză, frumoasă prinţesă? Oare nu mă credeai pe mine sub dominoul roşu? Oare nu mie îmi erau adresate privirile cele înflăcărate? Nu pe mine ai vrut să mă cinsteşti cu dansurile dumitale?

— Cum ai ajuns dumneata aici?

— La fel ca şi ceilalţi! Am venit cu trăsura ca şi ceilalţi invitaţi, numai poate că puţin mai de departe decât ei. Mărturisesc însă că merita să fac un drum atât de lung, spre a te revedea!

Dar eu nu te-am invitat!

— Totuşi, nădăjduiesc că nu-mi vei lua în nume de rău că am venit şi neinvitat.

— Nu, nu!

— Aceasta este o dovada mai mult de dorul arzător care m-a făcut să pornesc spre castelul din Rudin. Chiar în clipa în care am aflat că vei da

un mare bal mascat, am hotărât să iau și eu parte la el, cu orice sacrificiu. Șase cai s-au prăpădit până când am ajuns aici, dar tot am venit.

Fedora Feodorovna tot nu se dezmeticise încă. Apariția contelui Gorciacov însemna pentru ea o surpriză la care nu s-ar fi așteptat niciodată. Și pe deasupra și împrejurările puțin obișnuite ale acestei revederi, ea îl bănuia pe Stanislau Rimsky sub dominoul roșu... și când colo, masca ascundea pe dușmanul cel mai neîmpăcat al Vulturului Morții!!!

Se îngrozi la gândul că s-ar putea ca Rimsky să se ivească tocmai acum și să-l vadă acolo pe guvernatorul Varșoviei. Ce să facă spre a scăpa cât mai iute de acest oaspete nepoftit?

Dar contelui Gorciacov nici prin minte nu-i trecea să plece. El era peste măsură de fericit că în sfârșit i se mai oferise prilejul de a sta de vorbă, între patru ochi, cu frumoasa prințesă și dădu îndată asaltul pentru cucerirea ei.

— După câte văd, prințesă, uimirea nu ți-a trecut încă!

— Da, da... Nu mă așteptam la venirea dumitale!

— Eu prințesă, sunt peste măsură de fericit că pot să te văd din nou!... Dar dumneata?

Fedora Feodorovna zâmbi:

— Vrei să mă simt și eu, tot atât de fericită?... Ai uitat oare că persoana dumitale mă lasă cât se poate de nepăsătoare?

— Fedora Feodorovna, tot nu te-ai schimbat încă?

— Și nici nu mă voi schimba vreodată! La ce bun dacă m-aș schimba?

— Nu fi atât de crudă!

— Aceasta e o cruzime?

— Îmi sfâșii inima!

Prințesa începu să râdă.

— Dumneata... dumneata vorbești astfel? Guvernatorul neîndurător al Varșoviei? Nemilosul asupritor al unui popor întreg știe să se înmoaie până într-atâta?

— Acum nu sunt guvernator, ci numai un simplu îndrăgostit, care te imploră, Fedora Feodorovna, să te înapniezi la Varșovia!

Dacă acesta ţi-a fost scopul, răspunse prinţesa cu o răceală de gheaţă, atunci, conte Gorciacov, ai făcut în zadar drumul până aici, căci tot fără niciun rezultat te vei înapoia la Varşovia!

— Gândeşte-te bine, Fedora Feodorovna!

— N-am la ce să mă gândesc, căci în privinţa aceasta hotărârea mea este luată demult. Crede-mă, conte Gorciacov că n-am plecat din Varşovia, pentru a mă mai înapoia acolo!

— De ce? Oare nu te-ai simţit îndeajuns de bine la Varşovia?

— Crezi oare că era o cinste pentru mine ca toată lumea să spună că sunt ibovnica guvernatorului? Crezi că mă simţeam bine, când ştiam că un popor întreg mă huleşte şi mă urăşte de moarte?

— De ce să te urască?

— Fiindcă ura pe care locuitorii Varşoviei i-o păstrau contelui Gorciacov, răspunse prinţesa cu priviri întunecate, se revărsa şi asupra mea, chiar dacă nu în aceeaşi măsură, dar totuşi, îndeajuns pentru a nu mă simţi bine.

Guvernatorul izbucni în râs.

— Aşadar, acesta este singurul motiv care te împiedica să te înapoiezi?

— Nu! Toată făptura mea se revoltă la gândul reîntoarcerii! Şi la urma urmelor, de ce m-aş întoarce?... Sunt liberă, nu atârn de nimeni şi fac ceea ce-mi place! După cât vezi, Cetatea Rudinului nu este prea plicticoasa, mă simt destul de bine aici şi în asemenea împrejurări, cred că ar fi o prostie s-o părăsesc!

Contele Gorciacov se apropie de prinţesă. Ochii lui aruncau scântei şi în inimă i se aprinsese cu o patimă nebună, vechea dragoste, pe care încerca în zadar s-o potolească.

— Dar dacă ţi-aş spune, zise el acum, cu voce înceată, dar plină de înţeles, întoarce-te la Varşovia... ca soţia mea?

— Şi atunci ţi-aş spune „nu!" răspunse Fedora Feodorovna, cu nestrămutată hotărâre.

— Ştiu că bogăţia nu te atrage, răspunse guvernatorul, dar nu trebuie să uiţi înalta situaţie socială pe care o am şi slujba pe care o îndeplinesc!

— Dragă conte Gereiacov, zise prinţesa cu voce blândă, e păcat să te oboseşti în zadar şi să-mi înşiri cuvinte convingătoare, căci eu nu mă voi clinti din hotărârea pe care am luat-o şi pe care o cunoşti îndeajuns

de bine. Ai dreptate că bogăţia nu mă atrage, deoarece eu însămi sunt îndeajuns de bogată. Nici puterea dumitale socială nu mă ispiteşte, fiindcă marea mea avere îmi dă putinţa să fiu puternică şi eu!

— Şi dragostea?

— Pentru a doua oară nu mă voi mai mărita decât numai cu bărbatul pe care-l voi iubi. Iar pe dumneata, dragă domnule guvernator, oricât de neplăcut mi-ar fi aceasta, trebuie să-ţi mărturisesc că nu te iubesc şi nici n-aş putea să te iubesc vreodată!

— Aşa?... exclamă contele Gorciacov, amărât, în vreme ce dorul şi patima îi răscoleau sufletul, cu furia unui vulcan care se pregăteşte să erupă. Ei bine, eu totuşi îţi voi arăta că vei fi a mea!

Şi dintr-o săritură fu lângă prinţesă, o îmbrăţişa cu o pornire sălbatică şi căută să o sărute.

Fedora Feodorovna încercă să scape din braţele guvernatorului, ţipă, dar tipătul ei nu ajunse până în sala balului, unde orchestra cânta neîntrerupt şi perechile dănţuiau voioase.

— Dă-mi drumul... dă-mi drumul! striga ea, gâfâind.

— Nu... nu-ţi dau drumul! răspunse guvernatorul, ca înnebunit de patimă. Nu vei mai scăpa din braţele mele... Vreau buzele tale... Şi vei veni cu mine, la Varşovia... fiindcă aşa vreau eu!

— Dumnezeule!... Ajutor! se mai auzi odată vocea deznădăjduită a prinţesei, apoi buzele guvernatorului se apropiată de tot de gura Fedorei Feodorovna.

Încă o clipă şi o va ajunge.

Dar în clipa aceasta, guvernatorul Varşoviei fu înşfăcat de un braţ voinic, care cu o singură dar puternică smucitură, îl smulse pe contele Gorciacov de lângă, prinţesă.

Guvernatorul Varşoviei îşi întoarse capul, speriat. Nu putea să-şi închipuie cine se amestecase într-o chestiune care-l privea numai pe el şi pe Fedora Feodorovna. Dar zărindu-şi agresorul, se înspăimântă şi mai mult. În faţa lui stătea un bărbat înalt, voinic, îmbrăcat într-un domino, aproape tot atât de roşu, ca şi acela, pe care-l purta el însuşi.

Agresorul se răsti la contele Gorciacov, cu o mânie, pe care nu şi-o putu stăpâni îndeajuns:

— Nemernic şi ticălos ce eşti! Nu ţi-e ruşine să ataci o femeie care nu se poate apăra?

Contele Gorciacov se dădu înapoi, speriat, din fața agresorului său care însă îl urmărea pas cu pas.

— Ai merita, urmă mascatul, să te duc în mijlocul sălii de bal și acolo să te pedepsesc, în fața tuturor oaspeților, pentru îndrăzneala și obrăznicia ta!

Cuvintele acestea grele, îi erau foarte neplăcute guvematorului Varșoviei.

— Nu știu cine ești dumneata, dar în orice caz, nu-ți dau voie să-mi vorbești astfel. Se vede că nu știi în fața cui te găsești!

Al doilea domino roșu, râse batjocoritor.

— Cum să nu știu! Știu prea bine că, acela care se găsește în fața mea, este contele Gorciacov... Pe Călăul Varșoviei îl cunoaște toată lumea și toată lumea îl urăște...

— Cum îndrăznești... cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? strigă contele Gorciacov, furios, în loc de orice răspuns, mascatul sări la guvernator și pumnul lui puternic căzu în fata contelui Gorciacov.

— Poftim! Vezi că îndrăznesc chiar și mai mult!

Contele Gorciacov începu să urle ca o fiară.

— Cutezi să ridici mâna împotriva celui mai credincios servitor al țarului? Pentru aceasta vei pătimi amar!

Și sări la agresor, spre a-i smulge masca de pe fată. Dar dominoul roșu văzuse îndată care era gândul guvernatorului și mai înainte ca acesta să și-l fi putut duce la îndeplinire, pumnul lui de fier căzu încă o dată, cu și mai multă furie, în fața contelui Gorciacov.

Cu nasul spart, plin de sânge, guvernatorul se întinse la pământ, cât era de lung.

El începu să strige îngrozit:

— Ajutor! Ajutor!...

Fedora Feodorovna rămase nemișcată.

— Vezi, domnule conte, zise ea, batjocoritoare, că tot se mai găsesc bărbați curajoși care iau apărarea femeilor atacate cu lașitate!

Dar ca și când nici n-ar fi auzit cuvintele prințesei, contele urlă mai departe:

— Unde este? Trebuie să punem mâna pe el!

Dominoul roșu dispăruse fără urmă.

Sub înrâurirea primei spaime, contele Gorciacov nici nu ştia ce să facă. Să-şi îngrijească nasul care-i sângera, sau să se repeadă după îndrăzneţul său agresor?

El se adresă prinţesei, tremurând de ciudă:

— Prinţesă! Oricât ar fi de neplăcut pentru dumneavoastră mă văd silit să dau ordin ca omul acesta să fie prins! Trebuie să-l pedepsesc pe acest răzvrătit, care a cutezat să ridice mâna asupra celui mai credincios ostaş al ţarului!

— De ce i-ai dat prilej să-şi ridice mâna asupra dumitale?

— Nu fiţi ironică, prinţesă! Situaţia este foarte serioasă...

Prinţesa, arătă înspre sângele care picura din nasul guvernatorului şi adăugă, zâmbind:

— Ai dreptate... sângeros de serioasă!

Contele Gorciacov răspunse întărâtat:

— Mă mir foarte mult, prinţesa, că dumneavoastră luaţi întâmplarea aceasta, cu atâta uşurinţă! Urmarea scenei care s-a petrecut aici, adineauri, va fi foarte serioasă!

— Aceasta te priveşte pe dumneata!

— Prinţesă, vă rog să-mi spuneţi, cine era bărbatul care se ascundea sub dominoul roşu?

— Spre cea mai mare a mea părere de rău, trebuie să-ţi spun că nu pot!

— Şi de ce nu? De ce şovăiţi să-mi spuneţi numele lui, când îl cunoaşteţi?

— Nu-l cunosc!

— Afirmaţi cu atâta hotărâre?

— Cu atâta hotărâre! Poate te îndoieşti de cuvântul meu?

— Îmi pare ciudat ca cineva să vă sară în ajutor fără să vă cunoască!

— Nu uita, conte Gorciacov, răspunse prinţesa pe un ton neobişnuit de tăios, că nu dumneata eşti singurul bărbat de pe pământ! Mai sunt cavaleri...

Contele n-o lăsă să sfârşească. El se înclină, rece, în faţa prinţesei.

— Am înţeles răspunsul şi nu vă voi mai plictisi!

Cu aceste cuvinte părăsi încăperea şi se duse de-a dreptul în sala de bal, unde-l căută pe Marius Gersot. Dar nu-i fu prea uşor să dea de

secretarul său, deoarece numărul celor de faţă era foarte mare şi cei mascaţi în domino negru, ca Gersot, erau foarte mulţi.

Contele Gorciacov opri trei dominouri negre, până când în sfârşit dădu peste cel căutat, în care se ascundea secretarul său.

Marius Gersot îi făcea o curte îndrăcită micuţei păstoriţe şi retrăgându-se cu ea, într-un colţ nu prea umblat, căuta s-o încânte cu vorbe frumoase, dar deşarte, aşa cum fac toţi tinerii de teapa lui.

Ivirea contelui Gorciacov nu-l bucură prea mult, mai ales când observă starea de suflet în care se găsea guvernatorul. La un semn al stăpânului său, se ridică îndată de pe canapea şi căută să se scuze în faţa fetei:

— Iartă-mă, dragă Olga, că sunt nevoit să te părăsesc pentru câteva minute, dar mă cheamă cineva într-o chestiune foarte însemnată. Voi face tot ce-mi va sta cu putinţă, spre a mă înapoia cât mai iute lângă dumneata, unde mă simt atât de bine. La revedere, jupâniţă!

— La revedere, domnul meu!

Contele Gorciacov îşi luă secretarul de braţ şi porni cu el spre încăperea împodobită cu plante exotice.

— Gersot, s-a petrecut ceva îngrozitor!

— Ce anume, prea milostive stăpâne?

— Am fost insultat!

— Ne-mai-auzit!

— Într-adevăr, este revoltător că s-a putut întâmpla aşa ceva!

— Şi cine este vinovatul?

— Dacă aş şti...

— Nici nu bănuieşti măcar, prea milostive stăpâne?

— Nu!

— Poate vreun revoluţionar?

— Poate!

— Sau vreun duşman mai vechi?

— Poate!

— Nu cunoaştem niciun amănunt, spre a putea stabili persoana mizerabilului?

— Numai atât, că este mascat într-un domino roşu...

Ochii lui Gersot sclipiră de bucurie.

— Atunci va fi ușor. Fără îndoială că ticălosul se simte în siguranță, amestecându-se prin vălmășagul mulțimii și vom pune mâna pe el, când se va aștepta mai puțin.

— Ai dreptate, Marius!

— Dar vreun alt amănunt nu ai băgat de seamă, prea milostive stăpâne?

— E înalt de statură și dominoul lui e aproape la fel cu al meu.

Gersot se întunecă din nou.

— Prea milostive stăpâne, oare nu ne va fi dat ca în chipul acesta să descoperim ițele unei vaste conspirații?

— Ce te face să te gândești la așa ceva?

— Dominoul roșu!

— Nu te înțeleg.

— Mă gândesc, prea milostive stăpâne, că s-ar putea întâmpla ca cineva să fi prins de veste despre venirea noastră aici. Acest cineva, putea să afle chiar și amănuntul că domnul guvernator va veni îmbrăcat într-un domino roșu și atunci s-a mascat și el la fel, având un scop ascuns bine hotărât!

Contele Gorciacov clătină din cap.

— Gersot, tu vezi întotdeauna năluci! Nu-ți închipui în jurul tău decât numai conjurații și uneltiri ascunse... Crede-mă, că, în jurul acestei întâmplări nu se ascunde nicio uneltire politică.

— Atunci?

— Cred că este vorba de favoritul prințesei, deoarece dominoul roșu a venit peste noi, tocmai atunci când... când... cum naiba să-ți spun... când am vrut s-o sărut pe prințesă!

— Atunci trebuie să pornim neîntârziat în căutarea lui.

— Ai dreptate, Gersot. Să pornim!

O luară spre sala de bal în ușa căreia se despărțiră.

Guvernatorul o luă la dreapta, iar Gersot la stânga, așa ca să nu poată scăpa din vedere niciun singur invitat.

În aparență ei se plimbau fără niciun scop hotărât, în realitate însă, amândoi căutau din ochi dominoul roșu. Dar toată truda lor fu zadarnică, fiindcă niciun domino roșu nu se arătă prin sala de bal. Guvernatorului tot îi mai suna capul, din pricina celor două puternice lovituri primite, dar mai mult decât durerea fizică îl supăra gândul că,

poate nu va izbuti să dea peste agresorul său şi în cazul acesta va trebui să renunţe la răzbunare.

Marius Gersot era şi el foarte plictisit de această căutare zadarnică, deoarece el nădăjduia că se va putea înapoia cu o captură senzaţională, câştigând astfel şi mai multe merite înaintea stăpânului său. Dar agresorul guvernatorului Varşoviei intrase parcă în pământ. Renunţase la orice speranţă, când deodată zări un domino roşu în mijlocul mulţimii.

— L-am prins! îşi zise el. Voi avea de grijă să nu-mi scape din ochi!

Dominoul roşu se apropia tocmai de el. Dar Gersot, şiret, îl ocoli şi când ajunse în spatele lui îi aşează mâna pe umeri şi-i zise:

— Nu te supăra domnul meu... dar aş vrea să vorbesc ceva cu dumneata... Dacă eşti bun, să mergem împreună până într-o odaie mai lăturalnică.

Bărbatul mascat în dominoul roşu îşi întoarse capul.

— Gersot... măgarule! răspunse guvernatorul.

— Nu cumva îţi închipui că m-am insultat pe mine însumi?

Gersot rămase încremenit.

— Iartă-mă, prea milostive stăpâne, iartă-mă, bâigui el, îmi va fi ruşine toată viaţa de prostia pe care am săvârşit-o acum!

Sub mască însă, el bufni în râs.

Acum porniră amândoi în căutarea insultătorului.

— Nu l-ai găsit? întrebă guvernatorul

— Nu este nicăieri!

— Să ştii ca a dat bir cu fugiţii!

— Şi eu cred la fel! Pesemne că şi-a dat seama faţă de cine a fost atât de îndrăzneţ şi a socotit că este mai bine pentru el, să se facă nevăzut.

Cu toate acestea nu renunţară la orice nădejde şi se învârtiră şi mai departe prin mijlocul mulţimii ce forfotea în sala de bal, căutându-l pe misteriosul domino roşu...

Dominoul roşu era Stanislau Rimsky.

După cum îi făgăduise Fedorei Feodorovna, el venise la balul mascat. Sosise prin coridorul secret, cu câteva minute după ceasurile zece şi trecând prin dormitorul prinţesei, se duse în sala de bal, unde se ascunsese în dosul unui stâlp de marmură, spre a putea observa mai nestingherit perechile dănţuitorilor...

Atunci prinţesa dănţuia cu contele Gorciacov şi din purtarea ei, Vulturul Morţii înţelese îndată că, Fedora Feodorovna era încredinţată că dănţuieşte cu el.

El ar fi râs de această schimbare de roluri, dacă nu se temea că prinţesa ar putea să scape vreo vorba care să-l trădeze, nu numai pe el şi prietenii săi, dar chiar şi ascunzătoarea lor din Cuibul Vulturilor. De aceea îşi dădu toată osteneala de a ajunge în apropierea prinţesei, ceea ce nu-i reuşi însă, deoarece îndată după aceea, muzica începu să cânte din nou şi Fedora Feodorovna porni şi la al doilea danţ, tot cu dominoul roşu.

Rimsky stătea la pândă, şi băgând de seamă că perechea ce-l interesa avea de gând să se retragă în mica seră a castelului, el o luă înainte şi izbuti să se ascundă printre palmieri, mai înainte ca prinţesa şi cu dominoul roşu să fi ajuns acolo.

Şi într-adevăr, peste câteva minute prinţesa se şi ivi la braţul necunoscutului său însoţitor.

Canapeaua pe care se aşezară ei, era în imediata apropiere a palmierilor, aşa că Rimsky putea să audă fiecare cuvânt, pe care-l schimbau cei doi.

Vulturul Morţii stătu liniştit în ascunzătoarea lui pândind convorbirea drăgăstoasă a celor doi, fără să crâcnească. Dar în clipa în care curtezanul prinţesei îşi scoase miasca şi în dosul ei se ivi chipul blestemat al guvernatorului Varşoviei, nu lipsi mult ca Rimsky să se trădeze.

Trebui să-şi adune toate puterile, pentru a-şi înăbuşi revolta care-i bântuia sufletul. El nu putea să-şi închipuie cum se făcea că guvernatorul Varşoviei era acolo, la balul Fedorei Feodorovua. În clipele următoare însă, conversaţia prinţesei cu contele Gorciacov îl făcu să înţeleagă totul, şi atunci văzu că explicaţia era mult mai puţin complicată, decât bănuise el la început.

Mâna lui Rimsky se încleştă pe pumnalul cu prăselele de elefant, gata la orice moment să dea frunzele palmierilor la o parte, şi să străpungă cu el, trupul duşmanului său de moarte.

Dar Vulturul Morţii nu-şi pierdu cumpătul nici de data aceasta.

El dădu dovadă încă odată, de bunul lui simţ şi de judecata lui, într-adevăr cavalerească. El îşi dădea seama că locul acesta nu era proprice

pentru ducerea la îndeplinire a răzbunării sale, deoarece ar fi băgat-o în bucluc pe Fedora Feodorovna, binefăcătoarea lor. Prinţesa ar fi fost vârâtă într-o foarte mare încurcătură, dacă contele Goreiacov, guvernatorul Varşoviei, ar fi fost asasinat la balul mascat la care fiecare musafir fusese invitat de ea. Afară de aceasta, asasinarea guvernatorului ar fi dezlănţuit prin împrejurimi o cercetare atât de amănunţită, încât nici ascunzătoarea lor n-ar mai fi scăpat neobservată şi atunci ar fi trebuit să părăsească Cuibul Vulturilor, acest adăpost atât de sigur şi plăcut.

— Timpul n-a sosit încă, îşi zise el, dar aceasta nu înseamnă că blestematul conte Goreiacov nu-şi va primi răsplata pentru păcatele pe care le-a săvârşit împotriva Poloniei şi-a fiilor săi!

Însă în clipa în care purtarea necavalerească şi laşă a lui Goreiacov o ameninţa serios pe prinţesa lipsită de orice apărare, Rimsky nu-şi mai putu stăpâni mânia şi ieşind ca din pământ, îi dădu puternicului guvernator o lecţie de bunăcuviinţă.

Cele două lovituri de pumn fuseseră o satisfacţie pentru Vulturul Morţii, care se făcu nevăzut, mai înainte ca guvernatorul să se fi dezmeticit.

De altfel, Rimsky se folosise cu multă iscusinţă de situaţia creată de puternicile sale două lovituri de pumn. În urma celei de-a doua lovitură, contele Gorciacov ameţise. Lumea se învârtea cu el, totul se contopise înaintea ochilor săi, împiedicându-l de a mai vedea ceva botărât, şi în aceste câteva clipe de buimăceală, Rimsky dispăruse, ca şi când niciodată n-ar fi fost pe acolo.

El cunoştea îndeajuns firea violentă a contelui Goreiacov şi ştia că guvernatorul va căuta pe toate cărările să se răzbune pentru insulta care-i fusese adusă. Dominoul roşu îl trăda uşor şi de aceea, primul lui gând fu să-şi schimbe înfăţişarea.

El văzuse mai dinainte că în una din încăperile din apropierea intrării se găseau nenumărate costume. Deci, îndată după săvârşirea grozavei insulte, se duse în odaia aceasta şi lepădându-şi dominoul roşu, se îmbrăcă în unul albastru.

Schimbarea de costum avu loc în câteva clipe. După aceea Rimsky se înapoie în sala de bal, pe deplin convins că în noul său costum nu putea să-l mai recunoască nimeni.

Şi în curând îi fu dat să se încredinţeze că nu se înşelase în prima sa bănuială, deoarece nu peste mult timp, îl zări pe contele Gorciacov străbătând sala de bal, în tovărăşia unui domino negru, în care recunoscu îndată pe trădătorul Marius Gersol.

Rimsky râse cu poftă pe sub mască, apoi se îndreptă încet înspre bufet, unde se adunase o ceată mare de cheflii.

O adevărată armată de lachei umblau de colo până colo, oferind băuturi răcoritoare, iar pe mesele acoperite cu feţe scumpe din Olanda, mâncărurile şi prăjiturile erau atât de multe, încât ar fi ajuns spre a sătura chiar şi o oaste întreagă.

În imediata apropiere a lui Stanislau Rimsky, contele Walevsky vorbea cu un bărbat costumat în Rinaldo Rinaldini.

— Te felicit pentru ideea costumului! Fără îndoială că, dacă ne-am fi întâlnit noaptea, în pădure, te luam drept căpetenia unei bande de tâlhari!

— Poate că mă luai drept Stanislau Rimsky! zise râzând, cel îmbrăcat ca bandit.

Vulturul Morfii îşi încleştă pumnii că lumea îl dispreţuia şi-l înjosea atât de mult, dar nu putea să se răzbune, fără a se trăda, aşa că se văzu nevoit să tacă şi nici măcar să nu răspundă la injuria care i se aducea.

Acum se mai alăturară şi alţi invitaţi celor doi de mai înainte şi conversaţia urmă un fir foarte vioi.

Dându-şi masca puţin mai la o parte, Rimsky bău o oranjadă şi fără ca cei din jurul lor să fi băgat de seamă, le spionă convorbirea care se învârtea în jurul unei întâmplări, ce-l interesa în cel mai mare grad.

Ei vorbeau despre soarta ciudată şi crudă a Theodorei Malzin.

— Domnii mei, zicea contele Walevsky, aici ne aflăm în faţa unei ticăloşii, care abia are pereche în istoria popoarelor. Cei câţiva martori oculari, care mi-au descris arderea pe rug a nenorocitei fete, acuzată de vrăjitorie, povestesc lucruri atât de înfiorătoare, încât ajungi să te îndoieşti, dacă trăim într-adevăr în veacul al nouăsprezecelea!

— Într-adevăr, este de neînchipuit urmă un altul, ca în zilele noastre să mai fie oameni, care să creadă în vrăjitorie.

— Cine vorbeşte despre oameni care să fi crezut în vrăjitorie? reluă contele Walevsky. La Malzin n-a fost decât opera unei răzbunări de o sălbăticie fără pereche.

— Te înşeli, conte! În mintea strâmtă a poporului din Malzin se înrădăcinase credinţa că Theodora Malzin ar fi fost o vrăjitoare!

— E cu neputinţă!

— Dar nu numai ţăranii credeau aceasta, ci chiar câţiva bărbaţi, care şi-au frecat coatele pe băncile şcolilor.

Contele Walevsky, tot mai clătina din cap, neîncrezător.

— Nu-mi vine să cred şi pace!

Alexandru Popov intră şi el în încăperea unde era aşezat bufetul.

— Îţi voi dovedi îndată, zise mascatul, care începuse această discuţie. Tocmai soseşte unul din ei. Vă rog să-i ascultaţi părerea!

Între timp Popov ajunse la cercul alcătuit în jurul contelui Walevsky.

— Bună seara, domnii mei!

— Bună seara!

— După câte vad, sunteţi prinşi într-o discuţie foarte aprinsă. Vă deranjez?

— Dimpotrivă!

— Atunci îmi daţi voie să aflu şi eu despre ce este vorba?

— Despre moartea Theodorei Malzin!

Pe chipul lui Popov trecu o umbră de-abia perceptibilă.

— Aşadar, vorbeaţi despre Vrăjitoarea din Malzin? Şi-a meritat soarta pe deplin. În chipul acesta ţinutul a scăpat de spiritul său rău.

Contele Walevsky rămase surprins de acest răspuns...

— Domnule Popov, dumneata, un om deştept, cum poţi să vorbeşti astfel?

— Credeţi-mă, domnii mei, că Theodora Malzin a fost o vrăjitoare.

— Şi pe ce-ţi sprijini aceasta părere?

— Ea însăşi mi-a spus-o!

— Nu se poate! Când să ţi-o fi spus?

— Veneam împreună de la înmormântarea părintelui său şi în timpul convorbirii mi-a spus că omul nu poate să ajungă la o situaţie înfloritoare în viaţa, decât numai dacă se împrieteneşte cu puterile întunericului.

Stanislau Rimsky nu putea să asculte liniştit această mincinuă neobrăzată.

El se ridică de la măsuţa, la care se aşezase, se apropie de cei prinşi în discuţie şi strigă:

— Nu-i adevărat!

Cei de faţă îl priviră uimiţi.

Dar nedumerirea lor nu ţinu decât o clipă, căci vocea sonoră a Vulturului Morţii se ridică din nou.

— Minţi, domnule Popov! Theodora a fost ucisă, dar nu de ţărani. Aceştia n-au fost decât uneltele unui om care şi-a pus în gând nimicirea Malzinului. Iar aţâţătorul, instigatorul... ai fost dumneata, Alexandru Popov!

Afirmaţia aceasta căzu ca un trăsnet în mijlocul celor de faţă şi toţi se uitau curioşi, la misteriosul mascat. Popov era încurcat peste măsură. În cele din urmă, pentru a risipi tăcerea apăsătoare, începu să râdă. Dar se vedea prea bine că râsul lui era silit.

— Ha ha ha! Mărturisesc că este o glumă de carnaval foarte izbutită. Dar acum, spune-ne cine eşti?

— O iei drept glumă de carnaval? fu răspunsul neîndurător al Vulturului Morţii. Atunci te înşeli, căci toate acestea le-am spus foarte serios.

— Domnul meu... dacă lucrurile stau astfel... atunci te somez să-mi spui cine eşti... căci insulta aceasta... n-o pot lăsa să treacă... fără a-ţi cere satisfacţie!

— Satisfacţie! răspunse Vulturul Morţii, râzând, batjocoritor. Nu cumva îţi închipui că mă voi purta ca şi cu un cavaler, cu un om atât de josnic!

— Ce înseamnă asta?

— Dacă n-am vorbit destul de lămurit, pot să-ţi explic şi mai bine. Este o josnicie că ai aţâţat poporul incult împotriva unei făpturi nevinovate şi lipsită de apărare, dar este o mârşăvie şi nevrednic de numele de om, ca astăzi, după moartea nefericitei fete, s-o mai şi ponegreşti!

Cu aceste cuvinte, Rimsky se întoarse înspre contele Walevsky şi însoţitorii săi, în faţa cărora înclinându-se curtenitor, urmă:

— Domnii mei, iertaţi-mă că v-am tulburat. Dar scopul meu n-a fost altul, decât de a-i arunca în faţă acestui ticălos, că este un om, care nu merită să stea alături de dumneavoastră.

După aceea, ca şi când scena aceasta ar fi fost cât se poate de firească, făcu stânga-mprejur şi părăsi bufetul.

Timp de câteva minute Popov rămase ca lovit în cap.

Ceilalţi îl priveau foarte miraţi şi aşteptau curioşi să vadă cum se vor sfârşi lucrările.

În cele din urmă, Popov exclamă, cu un zâmbet silit:

— Domnii mei, printre invitaţii prinţesei se găseşte un nebun!

Contele Walevsky, răspunse, ironic:

— În orice caz, acesta este un mod foarte plăcut de a termina incidentul.

Baronul Colin, pe care prietenii săi îl porecliseră Muţko, se amestecă şi el în vorbă.

— Dragă domnule Popov, mărturisesc sincer că nu sunt obişnuit să văd ca asemenea incidente să se socotească închise, printr-o simplă farsă, rostită în dosul insultătorului. Trebuie să afli cine este...

— Dar bine, dragă Muţko, dumneata n-ai băgat de seamă că omul acesta este nebun?

— Dimpotrivă, mie mi-a făcut impresia că era pe deplin conştient de ceea ce spunea şi că, la caz de nevoie, ar putea chiar să-şi dovedească afirmaţiunile!

Dar Popov zâmbi din nou, cu toate că zâmbetul lui era foarte acru.

— Atunci, domnii mei, zise el, nu-mi rămâne decât să constat că nu suntem de aceeași părere, deoarece eu susțin sus și tare că am avut de-a face cu un nebun, care nu-și dă seama de ceea ce spune!

Cu aceste cuvinte își luă rămas bun și părăsi bufetul.

Baronul Colin se uită uimit în urma lui.

— Acum sunt și mai încredințat, le zise el prietenilor săi, că ceea ce a spus străinul este adevărat până la ultimul cuvânt.

— Și eu cred la fel, zise un altul.

Al patrulea, un moșier de prin împrejurimi, fu și el de aceeași părere.

— Pentru mine învinuirea aceasta nu este nicio noutate, deoarece demult se șoptește că, numai el ar fi aţâţat ţărănimea împotriva Theodorei Malzin. Până astăzi însă, n-am auzit pe nimeni să i-o spună așa, de la obraz!

— Dar ceea ce dovedește mai ales că învinuirea aceasta nu este o minciună, încheie discuția contele Walevsky, e chiar purtarea și graba cu care domnul Popov a căutat să fugă de lângă noi, spre a nu fi silit să se mai apere. În orice caz pot să vă spun ca părerea mea despre el este făcută!

În timpul acesta Alexandru Popor se pierduse în vălmășagul balului. El își pusese din nou masca pe obraz, poate și numai din dorința de a-și ascunde roșeața de până peste urechi. Atacul neîndurător al necunoscutului mascat îl supăra grozav, dar mai mult îl durea faptul că acesta îl înjosise tocmai în fața acelora de prietenia cărora era atât de mândru.

El își frământa creierul să vadă cum ar putea ieși cu față curată, înaintea contelui Walevsky și a prietenilor săi. El găsi iute o explicație și hotărî să spună că mai târziu s-a întâlnit din nou cu mascatul, care luându-și masca de pe obraz, s-a dovedit a fi un vechi prieten de la Moscova. În felul acesta, toată lumea va crede că totul n-a fost decât o glumă.

— Acesta va fi lucrul cel mai bun! își zise el, sfârșindu-și frământările.

Deodată, cineva îl atinse pe umăr.

Se întoarse speriat.

În faţa sa stătea un bărbat de o statură neobişnuită şi Popov se temea că şi acesta îi va cere socoteală pentru moartea Theodorei Malzin. Cuvintele, cu care i se adresă străinul nu făcură, decât să-i mărească şi mai mult bănuiala.

— Dumneata eşti domnul Alexandru Popov?

— Da!

— Atunci te rog să mă urmezi fără întârziere!

Popov se uită nedumerit la bărbatul care se ascundea în dominoul negru.

Străinul îl prinse de mâna, se apropie şi mai mult de el şi-i şopti la ureche:

— Trăiască ţarul!

Popov răsuflă, uşurat. Acum ştia că străinul nu putea să-i fie duşman, deoarece rostise cuvântul de recunoaştere al spionilor, sau, după cum îşi spuneau ei, al „delegaţilor guvernului".

Şi Popov îi răspunse străinului, cu simţământul omului care a scăpat de o cumplită spaimă:

— Merg domnul meu! Spuneţi-mi pe unde s-o iau şi vă voi urma pas cu pas.

Marius Gersot, dominoul negru, porni prin forfoteala sălbatică a musafirilor prinţesei şi Popov trebui să-şi adune toată agerimea spre a nu-şi pierde conducătorul din ochi.

Anevoiosul drum se sfârşi în seră.

Contele Gorciacov şedea pe una din bănci şi când Popov se apropie, luându-şi masca de pe obraz, îi făcu semn să se apropie cu un gest prietenos.

— Vino mai aproape, domnule Popov!

— Cu adâncă plecăciune, preamilostive stăpâne! zise Popov uluit.

— Dacă nu mă înşel, urmă contele Gorciacov, dumneata eşti delegatul secret al guvernului în ţinutul acesta.

— La ordinele dumneavoastră prea milostive stăpâne.

— În orice caz îmi pare foarte bine că această sarcină delicată a fost încredinţată unui om serios şi de încredere, ca dumneata.

Popov se înclină din nou.

— Întotdeauna mi-am dat toată silinţa să fac faţă în chipul cel mai conştiincios, acestei însărcinări. Nădăjduiesc că domnii guvernatori

sunt mulţumieti cu activitatea mea.

— Despre aceasta vom vorbi mai târziu. Deocamdată trebuie să ne ocupăm de o chestiune mult mai serioasă.

— Porunciţi, prea milostive stăpâne!

— Cred că dumneata cunoşti toţi oamenii din ţinutul acesta!

— Pe toţi aceia, care au un rol oarecare.

— Foarte bine! Atunci fără îndoială că dumneata trebuie să ştii şi cine ar putea fi acela, care a îndrăznit să mă atace astă seară, la balul prinţesei.

Popov era gata să cadă la pământ, de uimire.

— Un atac... împotriva preamilostivului meu stăpân?... Ce-mi fu dat să aud?... Dar aceasta este îngrozitor.

Contele Gorciacov căută să-l liniştească pe Popov, care începuse să vadă lucrurile mult mai rău, decât se petrecuseră în realitate.

— Ei, dar aceasta nu poate fi un motiv să exagerezi, dragă domnule Popov! Mulţumită purtării mele curajoase, atentatul n-a avut urmări prea serioase. Când agresorul, contele Gorciacov nu voia sau mai bine zis, nu-i dădea mâna să spună toate amănuntele, a făcut cunoştinţă cu pumnul meu de fier, a luat-o la fugă şi a dispărut în mulţime. Alt indiciu n-am despre el, decât că era mascat şi purta un domino roşu.

— Dar atunci va fi uşor să punem mâna pe el!

Contele Gorciacov clătină din cap.

— Am încercat, dar în zadar. Fără îndoială c-a părăsit castelul, deoarece se temea de răzbunarea mea.

— Dar atunci ce-i de făcut? întrebă Popov, deznădăjduit.

Contele Gorciacov răspunse foarte hotărât:

— Dumneata, domnule Popov, trebuie să ştii cine ar putea fi agresorul. Dumneata însuţi ai spus că cunoşti toată lumea din împrejurimi şi, în consecinţă, trebuie să ştii şi cine ar putea fi îndeajuns de îndrăzneţ, de a-şi ridica mâna asupra celui mai credincios servitor al ţarului.

Cuvintele acestea îl găsiră pe Popov foarte nepregătit. El rămase cu gura căscată şi nu ştia ce să răspundă.

— Spre a fi sincer, zise el în cele din urmă, trebuie să mărturisesc că, în ţinutul acesta guvernul are mulţi duşmani dar eu nu-i pierd din ochi!

— Să auzim, cine sunt aceştia?

— Aşa de pildă, este baronul Colin, începu Popov, hotărât de a se folosi de prilejul acesta neaşteptat, spre a-i ponegri pe aceia care cu câteva minute mai înainte îl puseseră într-o situaţie atât de neplăcută.

Contele Gorciacov făcu un semn şi Marius Gersot însemnă numele baronului Colin într-un carnet.

— Urmează, cine mai este?

— Şi contele Walevsky, face parte din ei...

— Foarte bine! Gersot, scrie! Contele Walevsky!... Apoi?

— Winterov, negustorul.

— Winterov!... Mai departe!

— Banov... învăţătorul din Rudin!

— Banov!... Altul!

Popov îşi înşiră pe rând toţi duşmanii şi-i râdea sufletul că în chipul acesta se putea răzbuna pe toţi aceia care îi pricinuiseră vreodată vreo nemulţumire, oricât de mică.

În cele din urmă, însă, contele Gorciacov se plictisi de numele acestea, care nu voiau să se mai sfârşească.

— La naiba, domnule Popov, dumneata începi să exagerezi! Dumneata te apuci să-mi înşiri toţi oamenii, care ţi se par suspecţi în ţinutul acesta şi eu aştept de la dumneata un răspuns hotărât, asupra unei singure persoane. De aceea, te-aş ruga să-mi spui, care este părerea dumitale, în privinţa aceasta?

Popov era tare încurcat. El se gândea, din nenumăraţii săi duşmani, că avea atâţia căci nimeni nu-l iubea, asupra cui să arunce bănuiala. Dar cum era cam încet la minte, până să apuce să rostească un nume, nerăbdătorul Gorciacov i-o luă înainte şi zise:

— După cât văd, dragă domnule Popov, nici dumneata nu eşti mai deştept decât noi!... Te rog să nu te mai frământi atâta, fiindcă n-aş vrea ca din pricina mea să-ţi oboseşti creierul prea mult.

Popov căută să se scuze, speriat:

— Prea milostive stăpâne... puteţi să aveţi deplină încredere în mine... în orice chestiune... îmi jertfesc cu drag, chiar şi viaţa, pentru ţar!

— Ai face şi bine să-ţi dai puţin mai multă osteneală – răspunse guvernatorul Varşoviei, tăios, căci în timpul din urmă plângerile împotriva dumitale sunt tot mai dese...

— Plângeri împotriva mea? repetă Popov, îngălbenind. Dar ce învinuire mi se poate aduce?

— Ţi-o voi spune, dacă te interesează! zise Gorciacov. Am primit mai multe denunţuri anonime, care spun că dumneata ai avea o bună parte de vină, în răzvrătirea ţăranilor din Malzin, care au pustiit castelul şi au ucis-o pe Theodora Malzin.

Pe Popov îl trecură toate năduşelile. Theodora Malzin îi producea pentru a doua oară, într-o singură seară, clipe foarte puţin plăcute. Fără îndoială că tot vrăjitoare fusese, dacă-i pricinuia neplăceri chiar şi de pe lumea cealaltă.

— Dacă denunţurile au fost anonime, răspunse el, atunci nu este niciun motiv să vă neliniştiţi, căci nu pot fi serioase. Credeţi-mă, domnule guvernator, că sunt puţini aceia care să-l servească pe ţar cu mai multă râvnă ca mine! Tocmai de aceea am mulţi duşmani, fiindcă îmi îndeplinesc prea conştiincios datoria pe care o am faţă de stăpânire.

După ce-l făcu să tremure puţin, contele Gorciacov căută să-l liniştească.

— Nu trebuie să te sperii, domnule Popov! Atâta timp cât vei fi credincios guvernământului din jurul Rudinului, nu vom cerceta să aflăm dacă învinuirile ce ţi se aduc sunt întemeiate, sau nu. Pana acum suntem mulţumiţi cu serviciile pe care ni le-ai adus. Îţi atrag atenţia, însă, că şi de acum înainte trebuie să lucrezi cu aceeaşi râvnă, ca şi până acum, deoarece de astăzi înainte vom avea şi mai multă nevoie de dumneata!

— La ordinele dumneavoastră, domnule guvernator.

Contele Gorciacov se ridică de pe bancă şi plimbându-se, aruncă o privire în încăperea vecină spre a vedea dacă nu cumva îi spionase cineva. Dar şi odaia aceea era goală, deoarece dansul era în toi şi musafirii se îmbulzeau în sala de bal.

— Mai porunciţi ceva, prea milostive stăpâne? întrebă Alexandru Popov, foarte umil.

— Cum să nu! răspunse guvernatorul. Te-am chemat doar spre a discuta cu dumneata chestiuni de mare însemnătate. Tocmai de aceea am vrut să mă încredinţez dacă convorbirea noastră nu mai are şi vreun martor nechemat.

Popov se întoarse înspre guvernator cu o privire plină de aşteptări. Guvernatorul se aplecă spre urechea delegatului din Rudin şi-l întrebă în şoaptă:

— Ai făcut ceea ce ţi-am cerut în scrisoare?

— Prinţesa?

— Da. Ai spionat viaţa Fedorei Feodorovna?

Popov dădu din cap.

— Am spionat-o cu cea mai mare luare aminte, dar în privinţa aceasta n-am nimic de raportat. Spre a-mi uşura sarcina, am făcut apel şi la serviciile surorii mele. Olga este cea mai bună prietenă a prinţesei şi-mi spune tot ce se petrece la castel, fără să-şi dea seama ce cauză serveşte.

— Foarte bine! exclama contele Gorciacov, dând din cap.

— De aceea, prea milostive stăpâne, pot să vă raportez totul, după cum este în realitate. Prinţesa trăieşte cu totul retrasă de lume, în castelul ei de la Rudin. Singura ei patimă este călăria. Încolo nu prea iese din castel. De când şi-a luat reşedinţa aici, vânătoarea rânduită în primăvara aceasta este cea dintâi schimbare care a survenit în viaţa ei.

— Şi în privinţa dragostei, cum stăm cu prinţesa? întrebă contele Gorciacov, mai departe.

— Aceasta este o taină şi pentru mine! răspunse Alexandru Popov.

— Niciun străin nu trece pragul castelului şi după câte ştiu eu, nu este nimeni în ţinutul acesta, care să se poată făli că a stârnit un simţământ de dragoste în sufletul prinţesei.

Răspunsul acesta îl cam uimi pe contele Gorciacov. În mintea lui, el îşi făcuse socoteala că Rudinul este o localitate mică, unde se poate ţine seama cu uşurinţă de chestiunile de inimă şi unde viaţa castelanei poate fi urmărită pas cu pas, fără a da de bănuit. Acum trebuia să-şi dea seama că se înşelase în această socoteală.

El rămase pe gânduri timp de câteva clipe. Se gândea în ce chip ar putea să dobândească vreo dovadă în privinţa aceasta, deoarece era pe deplin încredinţat că agresorul nu putea să fie decât un bărbat care era legat sufleteşte de Fedora Feodorovna...

— Dar dumneata, domnule Popov, în ce relaţii eşti cu prinţesa? întrebă el, după o scurtă pauză.

— Suntem vecini pașnici. După cum v-am mai amintit, sora mea Olga a fost distinsă de prințesă, cu prietenia sa, e în fiecare zi la castel și după cât știu eu, prințesa n-are taine față de ea.

Contele Gorciacov își frecă mâinile.

— Minunat! Planul meu este gata!

— Care, prea milostive stăpâne? întrebă Popov, cu ochii mari deschiși.

— Trebuie să te folosești de intervenția surorii dumitale, pentru a face ca un om, pe care-i voi trimite eu, să fie băgat în slujbă la castel. Crezi că vei izbuti să faci aceasta?..

— Fără nicio îndoială! răspunse Popov, cu hotărâre.

— Cred însă că nu mai este nevoie să subliniez că nici chiar sora dumitale nu trebuie să afle că omul pe care-l va face să fie primit în castel, este omul meu de încredere.

Popov se înclină.

— Am înțeles, prea milostive stăpâne!

— Și despre ce slujbă ar putea să fie vorba?

— În privința aceasta să nu vă îngrijiți, zise Popov. Tocmai ieri s-a întâmplat o nenorocire cu pădurarul prințesei. A pornit în urmărirea unor braconieri, care l-au ucis. Așa că slujba de pădurar ar fi liberă.

Contele Gorciacov zâmbi satisfăcut.

— Foarte bine, domnule Popov! Chiar zilele acestea se va înfățișa la dumneata un om, care cred că va fi foarte nimerit pentru însărcinarea pe care vreau să i-o dau.

— Iar eu voi îngriji, răspunse Popov,– ca omul acesta să ajungă în slujba despre care v-am vorbit.

— Bine, domnule Popov! Acum mai am să-ți dau o veste îmbucurătoare.

— Care ar fi aceasta, prea milostive stăpâne?

— Ți-am adus cele zece mii de ruble care ți se cuvin pentru un sfert de an de îndeplinire a slujbei de delegat secret al guvernului.

— Vă sunt adânc recunoscător, prea milostive stăpâne!

Gersot își și scoase din buzunar punga umflată cu bani, din care scoase zece hârtii de câte o mie de ruble, pe care apoi i le înmâna lui Popov, în schimbul unei chitanțe de primire. Moșierul ascunse banii în buzunar, cu o mulțumire nețărmurită.

Contele Gorciacov își luă rămas bun.

— Așadar suntem pe deplin înțeleși. Ți-am spus care este dorința mea și nădăjduiesc că nu-mi vei da prilejul să-mi pară rău de încrederea pe care ți-am dovedit-o. Sper că și de astăzi înainte vei fi un slujitor tot atât de harnic al guvernământului, după cum ai fost și până acum.

Lui Popov îi căzu tare bine lauda aceasta. El se înclină adânc în fața guvernatorului Varșoviei.

— Voi face tot ce-mi va sta în putință spre a merita și pe mai departe încrederea, pe care mi-a arătat-o guvernul!

După această făgăduială se îndepărtă.

Își așeză din nou masca pe ochi și se amestecă în vălmășagul mulțimii.

O căută pe Olga și în curând o și găsi pe mica păstoriță.

— Bine că te-am găsit, Olga! îi zise el. Mi-ajunge cât am stat la bal! Să mergem acasă!

— Atât de iute? exclamă păstorița, vădit nemulțumită.

— O chestiune foarte însemnată mă silește să părăsesc balul!

— Dar nici n-a bătut miezul nopții, ca să se scoată măștile! Să stăm măcar până la douăsprezece!

— Nu se poate, Olga! Nu fi neascultătoare!

— Vrei să-mi strici seara aceasta?

— Cu cel dintâi prilej te voi despăgubi!

— Sunt supărată pe tine!

— Haide, fii cuminte! S-o căutăm pe prințesă, spre a ne lua rămas bun de la ea!

Toate încercările Olgăi rămaseră fără rezultat, fratele ei era de neînduplecat.

După o scurtă căutare Popov o zări pe Fedora Feodorovna!

Uite-o, se plimbă pe acolo! îi zise el, surorii sale.

Și, într-adevăr, printesa îmbrăcată în costum de țigancă se plimba la brațul unui domino verde.

Iar acest domino verde nu era nimeni altul, decât Stanislau Rimsky, care după ciocnirea avută cu Popov, socotise că era mai cuminte să-și schimbe dominoul din nou.

După noua travestire, cel dintâi gând al lui fu de a se duce la prinţesă, spre a o ruga să-i acorde un dans.

Fedora Feodorovna îi recunoscuse vocea şi în clipa următoare ei alunecau ritmic prin sala de dans, în acordurile melodioase ale orchestrei.

Fedora Feodorovna se folosi de acest prilej, spre a-şi arăta recunoştinţa pe care i-o purta:

— Îţi mulţumesc din tot sufletul pentru intervenţia dumitale curajoasă!

— Nu merită să mai vorbim despre întâmplarea aceasta!

— Ba da, fiindcă m-ai scăpat din ghearele lupului.

— Nu mi-am făcut decât datoria! Dacă în locul dumneavoastră ar fi fost o femeie străină, aş fi făcut la fel.

— Dumneata eşti un adevărat bărbat!

— M-aţi recunoscut, prinţesă?

— Îndată!

— Cum a ajuns aici blestematul acela?

— Nici eu nu pot şă-mi dau seama!

— Vă închipuiţi la ce încercare au fost puşi nervii mei în urma acestei revederi!

— Îmi închipui!

— Numai din consideraţie pentru dumneavoastră nu am terminat cu el. N-am voit să vă pricinuiesc neplăceri, când aţi fost atât de ospitalieră cu noi. Dar nu face nimic, nădăjduiesc că voi mai avea prilejul să mă întâlnesc cu el şi încă în asemenea împrejurări, încât să nu mă mai împiedice nimic de a fi neîndurător.

Orchestra se opri, dansul încetă şi perechile porniră să se plimbe, braţ la braţ.

— Păcat, zise Rimsky, că se apropie miezul nopţii şi voi fi silit să mă retrag în ascunzătoarea mea!

— Mie îmi pare şi mai rău! zise prinţesa, încet.

Ei porniră înspre odăile lăturalnice unde se odihneau dansatorii, când Rimsky îl zări pe Popov, care se apropia.

— Priviţi prinţesă, îi zise Rimsky Fedorei Feodorovna, Popov şi cu sora lui se apropie de noi.

— Văd că-i cunoşti foarte bine pe oamenii mai de seamă ai ţinutului! Îl ştii şi pe Popov...

— Din nefericire îl ştiu...

— Dar sora lui este o făptură tare drăgălaşă.

— O cunosc şi pe ea. E drăgălaşă, dar e neîndemânatică la călărie. Zilele acestea...

— Nu mai urma, îi tăie vorba prinţesa, cunosc întâmplarea! Mi-a povestit-o Olga. Olga îmi spune totul. Pot să-ţi dezvăiui chiar că fetita este îndrăgostită de dumneata!

— Serios?

În timpul acesta Popov şi cu sora lui ajunseră lângă ei, aşa că nu mai putură urma convorbirea.

Prinţesa se adresă mirată musafirilor săi:

— Nu cumva aveţi de gând să părăsiţi castelul?

— Din păcate, trebuie să plecăm, prinţesă! zise Popov, dând din cap.

— Atât de iute? Dar de abia acum va începe petrecerea, când invitaţii îşi vor scoate măştile!

— Şi eu am spus la fel! se amestecă în vorbă şi Olga.

— Nu se poate, prinţesă! trebuie să mergem!... Nu mă simt tocmai bine şi aş vrea să mă odihnesc!

— Îmi pare foarte rău că plecaţi!

Popov se înclină înaintea prinţesei.

— Numai nouă ne poate părea rău că suntem nevoiţi să părăsim o societate atât de aleasă şi plăcută! Aş avea însă şi o rugăminte, prinţesă, dacă mi-aţi da voie să v-o adresez!

— Spune-o, dragă Popov!

— Având în vedere că în timpul din urmă Vulturul Morţii devine tot mai îndrăzneţ în atacurile pe care le dă prin împrejurimi, v-aş ruga să fiţi atât de bună şi să-mi daţi pe unul din servitorii dumneavoastră înarmaţi spre a mă însoţi până acasă.

— Cu dragă inimă, domnule Popov.

— Vă mulţumesc din adâncul sufletului.

— Dar mă mir, zise prinţesa cu un surâs plin de înţeles, că ceri un însoţitor, când toată lumea te ştie ca un om foarte curajos!

— Da... da...

— Cred că n-ar fi pentru prima oară că ai face drumul acesta singur!

— Este adevărat, prințesă, dar de data aceasta...

Popov nu sfârși fraza.

Prințesa îi observă încurcătura.

— Din moment ce întrebările mele îți sunt neplăcute, nu voi mai căuta să le repet. Vei avea însoțitorul dorit!

— Pentru nimic în lume, prințesă! Cum ar putea să-mi fie neplăcute întrebările dumneavoastră? V-am cerut un însoțitor, deoarece de data aceasta am la mine o sumă mai mare de bani, care mi-a fost înmânată la balul din seara aceasta.

Fedora Feodorovna dădu din cap.

— Acum îți înțeleg îngrijorarea și cred că este îndreptățita. Mai ales dacă e vorba de o sumă mai mare...

— Îndeajuns de mare. Zece mii de ruble!

Stansilau Rimsky auzise totul și începu să zâmbească pe sub mască. După aceea se îndreptă înspre prințesă, și se înclină în fața ci, ca și când ar fi vrut să-și ia rămas bun.

Prințesa se adresă lui Popov și sopti acestuia:

— Vă rog să mă iertați pentru o clipă! Mi se pare că dănțuitorul meu vrea să se retragă. Mă înapoiez de îndată.

Fedora Feodorovna înțelesese gândul lui Rimsky de a se retrage și se îndepărtă cu el, la câțiva pași de Popov și Olga.

— Prințesă, zise Vulturul Morții, ați auzit ce-a spus omul acesta?

— Am auzit.

— Atunci trebuie să-mi dați o mână de ajutor, spre a-mi putea duce planul la îndeplinire.

— Poți să te bizui pe mine!

— Pe omul acesta îl voi prăda la noapte.

— Rimsky, pentru dumneata voi face orice!

— Nu vă cer, decât să-l mai reținеți aici, măcar o jumătate de ceas, zise Rimsky în șoaptă, și să le dați ca însoțitor un om, care să nu fie prea bine înarmat!

— Îți voi îndeplini amândouă rugămințile, răspunse Fedora Feodorovna, cu supunere oarbă.

— Nu-mi va fi greu să-i mai țin aici, câtva timp, iar ca însoțitor i-l voi da pe Vasile, care-și pierde capul la cea dintâi împușcătură.

— Vă mulțumesc, prințesă!

— Te rog însă, să-l cruţi pe Vasile!

— Vă făgăduiesc!

Rimsky dispăru în mijlocul mulţimii iar Fedora Feodorovna se înapoie la Popov, căruia îi zâmbi fermecător:

— Ei, dragă Popov, te-ai răzgândit? Nu vrei să rămâi aici?

— Îmi pare foarte rău, prinţesă, dar oricât mi-ar fi de drag să rămân, n-o pot face!

— Iar eu mă încăpăţânez să nu-ţi dau drumul!... Nu vezi ce bine se simte Olga aici?... Te-ar lăsa inima s-o întristezi pe buna şi mica mea prietenă?

— Cu alt prilej va rămâne mai mult.

— Cine poate şti când va mai fi un nou bal mascat la castelul din Rudin! Rămâneţi aici, măcar până la miezul nopţii, când invitaţii îşi vor scoate măştile şi vom şti despre toţi, cine sunt.

— Da, să rămânem măcar până atunci! îl imploră şi Olga.

Fedora Feodorovna observase că şi Popov începuse să se înmoaie şi urmă să-l roage să rămână.

— Miezul nopţii e aproape! Cred că pentru mine, dragă domnule Popov, poţi să-ţi mai jertfeşti o jumătate de oră din odihnă!

— Dumneavoastră, prinţesă, nu vi se poate refuza nimic! zise Popov spre marea bucurie a Fedorei Feodorovna. Vom rămâne! Dar plecăm, îndată după miezul nopţii!

— Atunci nici nu te voi mai reţine, făgădui prinţesa.

Olga nu-şi putu stăpâni bucuria şi sărind de gâtul prinţesei, o acoperi cu o ploaie de sărutări...

— Dragă, dragă prinţesă, cât de fericită mă faci!

Dar peste câteva minute mica păstorită se plimba la braţul lui Marius Gersot.

În timpul acesta musafirii pândeau orologiul cu mare nerăbdare, aşteptând ca cele două arătătoare să se unească la ceasurile douăsprezece. Mulţi erau curioşi să vadă cutare sau cutare mască pe cine ascundea. Până în cele din urmă, nici lui Popov nu-i mai păru rău că rămăsese la bal. Deoarece în chipul acesta nădăjduia că va vedea cine a fost îndrăzneţul care cutezase să-i arunce în faţă grozava învinuire.

Cu cât se apropia miezul nopţii, cu atât mai mare înfrigurare cerceta puhoiul mascaţilor, fără însă a izbuti să dea peste dominoul albastru.

Faptul acesta îl făcu să fie mai nervos, dar în curând uită de neplăcerea avută, gândindu-se la răsplata împărătească pe care o primise de la guvernatorul Varșoviei, pentru serviciile aduse guvernului.

Alexandru Popov era bogat, dar ca toți bogătașii era nesăturat și dorea să aibă tot mai mult. Pe vremea aceea zece mii de ruble însemnau o sumă foarte mare și alcătuiau o dovadă de risipă cu care răsplăteau guberniile rusești serviciile de spionaj pe care le aduceau oamenii lor de încredere. Obiceiul acesta era practicat în toate colțurile puternicei Rusii, dar mai ales în ţinuturile locuite de polonezi, unde, din pricina necontenitelor conjuraţii, guvernămintele ţineau nenumăraţi spioni, pe care îi răsplăteau împărăteşte. Cu supravegherea acestor spioni, numiţi „delegaţi ai guvernului", fusese însărcinat contele Gorciacov, care se achita foarte conștiincios de datorie și mergea personal și de mai multe ori pe an la fiecare delegat, spre a se încredința de activitatea lui și spre a lua el însuși informațiile de care avea nevoie.

În cele din urmă sosi și miezul nopții și mulțimea invitaților își scoaseră măștile, în mijlocul unui bairam de nedescris. Voia bună și râsetele răsunau din toate colțurile. Gersot luase și el masca de pe fața micuței sale păstorițe și rămase uluit, când văzu chipul drăgălaș al copilei ce stătea în fața lui. Dar se bucură și mai mult când află că frumoasa lui dănțuitoare era sora mai mică a domnului Popov.

În schimb Olga nu era și ea tot atât de încântată de cucerirea lui Gersot. Oricât de fin și de curtenitor era secretarul guvernatorului Varșoviei față de ea, inima nu i-o putea mișca. Gândurile fetei zburau tot înspre misteriosul său necunoscut, și acum, după ce toată lumea își scosese masca, fiind miezul nopții, se uită curioasa în jurul său, spre a vedea dacă salvatorul ei nu se afla cumva și el, printre invitații Fedorei Feodorova.

Dar în zadar îi fu toată așteptarea, în zadar se uită cercetător în toate părțile! Străinul pe care-l închisese în inima sa, încă de la cea dintâi întâlnire a lor, nu era nicăieri.

Așa că, vrând-nevrând, trebui să-l primească pe Marius Gersot ca dănțuitor, după dans însă, porni îndată spre casă, împreună cu fratele său.

Fedora Feodorova îşi conduse musafirii şi în vreme ce aceştia se pregăteau de drum, în vestiar, ea-l chemă pe Vasile la sine.

— Îţi voi da o însărcinare de mare însemnătate, îi zise prinţesa, bătrânului servitor.

— Porunciţi, prea milostivă stăpână!

— Întrebarea e însă, dacă eşti îndeajuns de curajos?

Este adevărat că în vinele lui Vasile nu prea curgea sânge de erou, dar nu îndrăzni să-şi trădeze frica.

— Nu mă sperii de propria mea umbră! răspunse el, zâmbind.

— Atunci totul e în regulă! Domnul Popov m-a rugat să-i dau un însoţitor, deoarece se teme ca vreuna din bandele de tâlhari care colindă prin împrejurimi să nu-l atace.

Vasile păli şi începu să tremure din tot trapul.

— Sfântă Maica Precistă, ajută-mă! Prea milostivă stăpână, doriţi într-adevăr să...

— Într-adevăr! Nu cumva ţi-e teamă?

— Nu... nu!

— Atunci?

— Într-adevăr nu văd ce aş putea... Voi îndeplini porunca!

— Vino cu mine în sala de arme, să-ţi alegem o puşcă, de care să se sperie bandiţii!

Vasile tot nu-şi reveni încă din spaimă, el o urmă pe prinţesă cu simţământul omului care se duce la moarte.

El mormăi îngrozit:

— Numai Rimsky de nu s-ar rătăci în calea noastră!

— Ce fel de bărbat eşti? se răsti la el Fedora Feodorovna. Vrei oare să te fac de râs, ducându-mă eu însă-mi să-l însoţesc pe domnul Popov? Aş vrea să văd cine ar îndrăzni să mă atace, când aş avea o armă în mână!

Vasile se scuză, dar tot tremurând:

— Nu sunt eu fricos, prea milostivă stăpână! Dacă trebuie, mă măsor chiar şi cu dracul!

Prinţesa luă dintr-un dulap o flintă veche, care nu mai văzuse praf de puşcă de zeci de ani. Ca înfăţişare însă, părea menită să ucidă zece oameni, cu un singur foc.

— Bagă de seamă, zise Fedora Feodorovna întinzându-i-o lui Vasile, e încărcată și ia foc foarte ușor!

Un nihilist[3] nu-și poate duce bomba cu mai multă precauție, decât aceea cu care Vasile luă pușca din mâinile prințesei.

Fedora Feodorova știa ce face. Ea era pe deplin încredințată că omul acesta nu putea să fie primejdios pentru Stanislau Rimsky.

— Acum du-te și îngrijește ca totul să fie pregătit pentru plecarea domnului Popov. Îți mai atrag însă luarea aminte înc-o dată, să fii cu ochii în patru! Nădăjduiesc că nu se va întâmpla nimic și te vei întoarce întreg!

— Doamne, de m-aș vedea odată întors! se gândi Vasile, care tremura ca varga.

Se simțea foarte prost dispus, pe deoparte, din pricina primejdioasei călătorii, pe de altă parte, fiindcă fusese smuls din mijlocul celei mai plăcute petreceri.

În vreme ce oaspeții petreceau în sala de bal, el juca zaruri cu ceilalți servitori și acum era nevoit să-și întrerupă jocul, spre a alerga în ajutorul lui Popov, pe care nu-l putea suferi. El îl ura demult pe burtosul moșier, fiindcă întotdeauna fusese tare zgârcit în darea bacșișului și pe lângă asta, îi mai vorbea și atât de mândru, încât îl apuca groaza, chiar și numai când se gândea la el.

Nici pentru însoțirea aceasta nocturnă nu nădăjduia vreun bacșiș mai ca lumea. Știa prea bine că Popov era în stare să-i scoată ochii cu vorbe bune și poate, cu vreun pahar de votcă.

În asemenea împrejurări, el se pregăti de drum fără nicio tragere de inimă și tare ar fi vrut mai bine să rămână acasă. Dar o iubea și o stima prea mult pe prințesă, pentru a încerca măcar să se împotrivească.

Când totul fu gata, își luă rămas bun de la prietenii săi, care rămaseră să joace zaruri mai departe.

— Dracul să-l ia și pe Popov ăsta! strigă, unul din servitori. Ceilalți musafiri rămân aici până în zori, iar el trebuie să plece în miez de noapte și pe deasupra ne mai ia și pe cel mai bun tovarăș de chef!

Din partea lui, Vasile îl trimise și el pe Popov, în partea cea mai îndepărtată a iadului, dorindu-i să se înapoieze de acolo când îl va chema el.

Ajungând înaintea lui Popov, acesta îl privi cercetător.

— Tu vei fi însoţitorul?

— Eu, stăpâne!

— Dar ştii să umbli cu puşca?

— Cred şi eu!

— Şi eşti curajos?

— Aceasta o veţi vedea, dacă ne întâlnim cu Rimsky.

Popov, speriat, căută să-l liniştească pe Vasile:

— Pentru Dumnezeu, nici să nu-i pomeneşti numele! Numai ăsta ne-ar mai lipsi să ne iasă în cale!

Vizitiul îşi făcu cruce şi el, când auzi cuvintele lui Vasile şi apoi, îşi zise zâmbind:

— Ce să spun, dar în curajoasă societate m-am mai rătăcit! Până la sfârşit se va dovedi că eu sunt cel mai viteaz din ei!

Popov se aşeză în trăsură împreună cu sora lui, vizitiul luă hăţurile în mână, iar Vasile se urcă pe capră, lângă vizitiu. El strângea flinta s-o rupă, iar când vizitiul dădu bice cailor şi trăsura o luă din loc, curajosul Vasile îşi încredinţă sufletul Domnului.

Bătea un vânt aspru şi tăios. Vasile dârdăia de frig şi de spaimă şi se simţi şi mai nenorocit, când văzu că vizitiul nici nu-l bagă în seamă, ci îşi mână caii, tăcut, îmbrobodindu-se în şuba-i de oaie. Drumul spre Rudin ducea printre păşuni şi arături. Mai încolo intra prin ţinuturi împădurite, unde frigul era mai puţin tăios, deoarece copacii împiedicau vântul să bată cu aceeaşi furie ca pe câmpie.

După aceea trecură şi de păduri şi acum drumul ducea prin aşa-zisul „Muntele Dracului", unde şoseaua era mărginită pe amândouă părţile de prăpăstii, adeseori foarte adânci. Vasile se îngrozi la gândul că s-ar putea întâmpla ca deodată să se sperie caii şi s-o ia la goană pe drumul acesta, unde moartea pândea la fiecare cotitură. Până în cele din urmă însă, trăsura trecu şi de această parte primejdioasă a drumului şi acum înainta din nou, prin mijlocul unei păduri.

Vasile începuse să se obişnuiască cu gândul că nu se va întâmpla nimic şi vor ajunge teferi până în sat. În minte cu gândul acesta de fericire, el începu să moţăie pe capră, când deodată văzduhul se cutremură sub bubuitura unei detunături de armă.

În urma împușcăturii unul din cai se ridică în două picioare, apoi se prăbuși la pământ, cu un nechezat înfiorător de dureros. Speriat, celălalt cal se pregătea s-o ia la goană, când un glonte bine țintit îl culcă și pe el la pământ.

Popov sări speriat din trăsură.

— Ce s-a întâmplat? Mânați! Să fugim!

— E ușor de zis, dar greu de făcut, mormăi vizitiul, când ne-au împușcat amândoi caii.

În clipa următoarea trăsura fu înconjurată de vreo cinci-șase făpturi negricioase, care se apropiau de ea, cu puștile întinse. O voce tunătoare strigă:

— Cine se împotrivește e un copil al morții!

Vasile tremura din toate încheieturile. Și încet, spre a nu fi observat, aruncă flinta cât colo, temându-se să nu-l împuște bandiții dacă-l găsesc cu arma în mână. Agresorii îl smulseră de pe capră împreună cu vizitiu cu tot, în câteva clipe, și-i legară cobză, pe amândoi. După aceea deschiseră ușa trăsurii.

Rimsky fusese acela, care deschise ușa, dar în aceeași clipă, el și sări la o parte, spre a se feri de vreun atac neprevăzut.

Și bine făcuse, căci în aceeași clipă răsună o detunătură și un glonte porni să se piardă prin pădure. Aproape în același timp ușa trăsurii fu deschisă și pe partea cealaltă și mai înainte ca Popov să se fi dezmetecit, se și văzu prins în brațele voinice a doi bărbați, care nu erau alții, decât Korsakoff și cu Dan Dragomir.

— Tâlharilor! Dați-mi drumul! Vă veți căi amarnic! striga grasul moșier.

Dar strigătele lui nu-i speriară pe tovarășii Vulturului Morții, care în câteva clipe îl legară atât de bine, încât nici nu se mai putea mișca.

— Cruțați fata! porunci Rimsky și într-adevăr, Micislav și cu Severin o rugară pe Olga, cu cea mai desăvârșită curtenire, să părăsească trăsura.

Biata Olga se uita uluită la agresori...

— De ce ne-ați atacat? Ce vreți de la noi?

— Liniștiți-vă, domnișoară, zise Micislav, cu aceeași desăvârșită politețe. Atacul nu este îndreptat împotriva dumneavoastră, ci împotriva lui Alexandru Popov!

— Nu vă atingeţi de el, căci doar nici el nu v-a făcut niciun rău!

În timpul acesta fură aprinse câteva făclii şi la lumina lor, Alexandru Popov recunoscu cu groază în căpetenia agresorilor pe Vulturul Morţii.

El strigă, înspăimântat de moarte:

— Rimsky!

Olga ţipă şi ea, uşor, deoarece acum îşi dădu seama că Vulturul Morţii era una şi aceeaşi persoană cu tainicul ei necunoscut, care atunci îi venise în ajutor cu o purtare atât de curtenitoare şi demnă, de parcă n-ar fi fost o căpetenie de bandiţi, ci, cel mai desăvârşit om de lume

Rimsky observă încurcătura fetei şi se întoarse spre ea, cu un zâmbet politicos:

— Ce surpriză, jupâniţă! Acum îmi dau seama că suntem vechi cunoştinţe! Vă mărturisesc sincer că-mi pare foarte rău că revederea noastră are loc în împrejurări atât de neplăcute.

Popov tremura ca varga. Căuta însă să-şi ascundă teama, pe cât putea. Şi doar avea motiv să se teamă, căci cunoştea prea bine neîndurarea lui Rimsky şi îşi dădea seama că Vulturul Morţii îi va cere socoteală pentru moartea Theodorei Malzin.

Numai atunci nădejdea îi mai umplu puţin sufletul, când văzu că Rimsky o salută pe Olga ca pe o veche cunoştinţă. Cine ştie, poate că mulţumită surorii lui, va scăpa. Gândul acesta îi dădu curaj.

— Totuşi, e de necrezut, începu el să strige, ca nici măcar în apropierea satului omul să nu mai fie în siguranţă.

— Tăcere, Alexandru Popov! Nu începe să te revolţi, căci mă sileşti să te fac să taci!

— Te vestesc că dacă mi se va atinge chiar şi numai un fir de păr, mă voi răzbuna cumplit!

— Tăcere, Alexandru Popov! Te găseşti în faţa judecătorului dumitale şi n-ai voie să vorbeşti decât atunci, când vei fi întrebat!

— Un tâlhar de drumul mare nu poate să fie judecătorul meu! răspunse moşierul din Rudin, cu dispreţ.

Purpura mâniei înroşi faţa lui Rimsky. Vru să se repeadă la Popov, dar atunci îşi dădu seama cu moşierul era legat cobză şi că, deci, era neputincios faţă de el, care avea amândouă mâinile libere. În felul acesta lupta ar fi fost inegală.

— Vorbește, blestemă, înjură, căci și așa nu mai ai mult de trăit! — zise el.

— Moarte lui Alexandru Popov! se auzi glasul lui Micislav, pe care-l imitară toți ceilalți voinici, strigând și ei:

— Moarte lui!

Popov îngălbeni.

În clipa atacului el crezu că este vorba numai de o tâlhărie și de abia acum își dădu seama că viața lui era în cea mai mare primejdie.

— Într-adevăr, vreți să mă ucideți? întrebă el neîncrezător, dar speriat de moarte.

— Noi nu avem obiceiul de-a ne juca de-a amenințările! răspunse Rimsky. Pregătește-te de moarte!

Popov începu să se roage.

— Aveți milă de mine! Nu mă atingeți, căci doar nici eu nu v-am făcut nimic rău.

— Numai acela poate avea dreptul la milă, care și el a fost milostiv față de semenii săi! îi răspunse Rimsky.

— Vai, dar cine este mai milostiv decât mine? zise Popov.

— Îndrăznești să mai vorbești în chipul acesta? râse Vulturul Morții batjocoritor. Nu este niciun singur om, în tot ținutul acesta, care să-și poată aminti fie chiar și numai de o singură fapta bună a ta! Dacă venea un cerșetor la casa ta, puneai să fie alungat cu câinii și tu mai îndrăznești să vorbești de milostivenie, tu, care ești vinovat, principalul vinovat de moartea Theodorei Malzin?

— Nu, nu, nu este adevărat!

— Tăgăduiești? Să-ți fie rușine, Alexandre Popov! Oare nu tu ai fost acela, care ai luptat cu încăpățânare spre a-i face pe țărani sa creadă că Theodora Malzin ar fi o vrăjitoare?

— Eu? repetă Alexandru Popov, cu o obrăznicie fără seamăn. Niciodată în viața mea n-am rostit un cuvânt asemănător.

Rimsky izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Chiar dacă n-ai avea niciun alt păcat decât această minciună respingătoare, ea ar fi îndeajuns spre a ne îndreptăți de a scăpa omenirea de un om ca tine! Ai îndrăzni să tăgăduiești că nici astă seară, la balul mascat al Fedorei Feodorovna n-ai spus că Theodora Malzin ar fi fost vrăjitoare?

Alexandru Popov tăcu, abătut, căci pe dinaintea ochilor săi trecu scena petrecută cu câteva ceasuri mai înainte, în bufetul castelului din Rudin, unde un necunoscut îi aruncase în faţă, toate aceste groaznice învinuiri.

Cine să fi fost îndrăzneţul acuzator?

Rimsky?

Glasul... da... acum, că-l auzea din nou... acelaşi glas... metalic, aspru, neîndurător...

Dar cum să fi ajuns Rimsky la balul mascat rânduit de prinţesă?

Vulturul Morţii le făcu un semn tovarăşilor săi.

— Pregătiţi-vă!

Severin scoase la iveală un ştreang, pe care-l legă de craca unui copac secular.

Popov privea palid şi tremurând din tot trupul, la aceste pregătiri. El căută privirea Olgăi şi când o întâlni, o imploră din ochi, să-i vină în ajutor.

Olga înţelese privirea fratelui său şi îndreptându-se spre Rimsky, îi zise:

— Stanislau Rimsky, fii îndurător! Dăruieşte-mi viaţa fratelui meu! Chiar dacă a păcătuit vreodată, în clipa aceasta şi-a ispăşit toate greşelile. Întâmplarea din seara aceasta îi va fi o lecţie pentru viitor, făcându-l să apuce pe calea cea bună.

Rimsky o ridică duios pe Olga, care la ultimele cuvinte, căzuse în genunchi înaintea sa.

— Ridică-te, jupaniţă! Orice implorare este în zadar. Îmi pare foarte rău că, este vorba de fratele dumitale, dar Alexandra Popov s-a făcut vinovat de atâtea păcate, încât nici chiar o sută de morţi n-ar fi îndeajuns spre a-l face să le ispăşească pe toate.

Dar Olga nu se dădu bătută.

— Îndurare, Stanislau Rimsky! Gândeşte-te că s-ar putea întâmpla ca şi dumneata să ajungi în situaţia ca cineva să se roage pentru viaţa dumitale!

Rimsky se uită cu ochii lui mari şi negri la fata în ale cărei priviri nu putea citi decât blândeţe şi supunere oarbă. Câtă deosebire între fata aceasta şi fratele ei? Dar hotărârea lui Rimsky era atât de nestrămutată,

încât nici chiar acești ochi frumoși și această rugă imploratoare nu-l putură înduplеca.

— N-a lipsit mult, zise el, ca și eu să cad jertfă răzvrătirii la care i-a aţâtat el pe ţărani! Cu cei mai puțin vinovați m-am răfuit, și acum, când vinovatul cel mare se găsește în mâna mea, să-l las să fugă? Nu!

Ștreangul se legăna cu un capăt prins de craca copacului.

Rimsky le făcu un semn tovarășilor săi.

— Mai înainte de a executa sentința, căutați-l, căci are zece mii de ruble la el.

Popov tresări.

“Dar asta de unde o mai știe omul acesta?” trecu prin mintea înmărmurită a lui Popov...

Micislav și cu Severin îi întoarseră pe dos toate buzunarele, dar fără a da peste biletele de bancă.

— Nu sunt nicăieri, căpitane!

Popov zâmbi, batjocoritor:

— Nici nu le veți găsi!

Vulturul Morții se înfurie.

— Tot tu ești cel neobrăzat? Îndrăznești să-ți mai bați joc de noi? Ei bine, să vedem până când îți va mai arde de joacă! Voinici, luați-l și spânzurați-l de craca aceea, pentru a fi o pildă înspăimântătoare pentru toți locuitorii ținutului acestuia, de felul cum înțelege Vulturul Morții să-i pedepsească pe cei vinovați!

Micislav, Korsakoff și cu Severin, nu așteptară să li se spună de două ori, ci-l luară pe Popov, care se făcuse alb ca varul și-l duseră sub copac.

Pe burtosul moșier din Rudin îl trecură toate nădușelile.

— Îndurați-vă!

— Nu cunosc îndurarea, pentru oameni ca tine!

Olga țipă, înspăimântată și aruncându se la picioarele lui Rimsky, pe care le îmbrățișa, se rugă cu glas sfâșietor:

— Îndurare! îndurare! Nu-l ucide pe fratele meu!

— Nu-l ucid, ci fac dreptate!

— Fii milostiv!

— Nu se poate, jupâniță! Un om atât de încărcat de păcate ca Alexandru Popov, trebuie să plătească cu propriul său sânge, fărădelegile pe care le-a săvârșit.

— Îndura-te de el și-ți voi spune unde sunt banii!

Glasul lui Popov șuieră, deodată:

— Olga!... Taci!... Să nu spui nimic...

Cu această exclamare, Alexandru Popov își arătă adevărata fire. Laţul spânzurătorii îi atrâna de gât și tot nu se putea despărţi de gândul banilor.

Rimsky se gândi o clipă.

— IBine, jupâniță! zise el, după o scurtă gândire. Dacă-mi dai banii, voi cruța viața fratelui dumitale!

Olga răspunse, fără niciun fel de șovăire:

— I-am ascuns sub jilțul trăsurii!

Alexandru Popov scrâșni din dinţi, de mânie.

— De ce le-ai spus unde sunt banii? urlă el.

Dan Dragomir luă una din făclii și se repezi la jilțul trăsurii, de unde, după o scurtă căutare, se înapoie cu cele zece hârtii de câte o mie de ruble, pe care Popov le urmări cu priviri deznădăjduite.

— Hoților! Tâlharilor! striga el, ca ieșit din minți.

Rimsky se răsti furios la burtosul moșier:

— Încă o insultă și-mi retrag cuvântul! Nu uita. Alexandre Popov, că ești în puterea mea și laţul spânzurătorii n-așteaptă decât să se strângă în jurul gâtului tău!... Eu nu sunt obișnuit să glumesc!

După aceea, Vulturul Morţii se întoarse spre Olga.

— Jupâniță, ai salvat viața fratelui dumitale. Vulturul Morţii se va ține de cuvânt. Nu-l voi ucide pe Alexandru Popov, dar, deocamdată, va rămâne prizonierul meu.

— Dar nu i se va întâmpla niciun rău?

— Niciunul care să-i primejduiască viața!

— Și eu?

— Dumneata, jupâniță, vei porni spre casă, în tovărășia servitorului și a vizitiului.

— Dar fratele meu?

— Ți-am spus că deocamdată rămâne prizonierul meu.

— Așa mi-e de teamă!

— E de prisos să te temi, jupâniță! Sau poate că te îndoiești de cuvântul meu?

— Nu mă îndoiesc!

— Se poate ca mâine dimineaţă să fie acasă şi fratele dumitale!

Rimsky spuse tovarăşilor săi să-l dezlege pe servitor şi pe vizitiu. După aceea îi chemă înaintea sa pe cei doi oameni.

— Ascultaţi la ceea ce vă spun! O veţi conduce acasă pe jupâniţă Olga! Aţi înţeles?

— Da!

— Veţi merge de-adreptul acasă? Pe drum nu veţi încerca să adunaţi ajutoare, cu care să vă înapoiaţi aici, căci aceasta ar însemna că vă jucaţi cu propria voastră viaţă!

Cei doi oameni de serviciu dădură din cap. Vasile, mai ales, era peste măsură de fericit, că scăpase atât de uşor de la întâlnirea cu temutul Vultur al Morţii. Nici prin minte nu i-ar fi trecut să se împotrivească poruncilor lui Rimsky. El era bucuros că scăpase din ghearele morţii.

Vulturul Morţii se întoarse din nou spre Olga:

— Jupânită, poţi porni la drum!... Doi prieteni de-ai mei te vor întovărăşi până mai încolo... Dan... Korsakoff!

Cei doi voinici se alăturară îndată fetei şi porniră în tovărăşia ei şi a celor doi servitori. Întunerecul înghiţi iute pe cei cinci oameni şi atunci Rimsky se întoarse spre Popov.

Chipul moşierului din Rudin schimba feţe-feţe. El era pe deplin încredinţat că Rimsky o păcălise pe Olga şi că acum, după ce o îndepărtase, îşi va duce ameninţarea la îndeplinire, spânzurându-l. Sudoarea morţii i se îmbrobonă pe frunte, tremura ca varga şi blestema clipa în care se hotărâse să plece la drum în miez de noapte, în loc să rămână la castel, unde ar fi putut să petreacă, până în zori de zi.

Rimsky i se aşeză în faţă şi-i zise:

— Alexandre Popov, numai surorii tale poţi să-i mulţumeşti că ai scăpat de la moarte deocamdată! Subliniez aceasta şi te sfătuiesc să te fereşti de a mai cădea o dată în mâinile mele, căci atunci nu voi mai fi îndurător! Acum, că sora ta nu mai este aici, pot să-ţi spun că pe toată suprafaţa globului pământesc nu mai există un om mai mârşav ca tine! Nu mai este un al doilea om al cărui suflet să fie împovărat cu mai multe păcate, ca al tău! Am făgăduit să-ţi cruţ viaţa şi mă voi ţine de cuvânt. În orice caz, te vom ridica pe acest copac, ca toţi aceia care vor trece pe aici să vadă cum se poartă Vulturul Morţii cu îngâmfatul Alexandru Popov.

Rimsky făcu un semn tovarăşilor săi, care într-o clipă îl legară cobză pe burtosul moşier. Voinicii îi legară mâinile la spate şi aşa îl atârnară de copac.

Atârnarea aceasta între cer şi pământ îi pricinui groaznice dureri lui Alexandru Popov, dar orice implorare fu în zadar, căci Vulturul Morţii nu mai era înclinat să-l ierte şi de această pedeapsă. Şi de îndată ce Dan Dragomir şi cu Korsakoff se înapoiară, voinicii dispărură în pădure, iar Alexandru Popov rămase atârnat de un copac, acolo, în pădurea Rudinului.

Olga se temea de ameninţările Vulturului Morţii şi nu îndrăzni să se înapoieze în pădure. Văzând însă că fratele ei nu se întoarce acasă nici în revărsatul zorilor, luă câţiva servitori cu sine şi porni în căutarea lui.

Şi-l găsi tot unde-l lăsase, numai că acum atârna între cer şi pământ, spânzurat de un copac.

La început crezu ca Rimsky tot îşi călcase cuvântul, şi îl spânzurase şi de abia mai târziu băgă de seamă că îl agăţase numai de copac.

Dar pentru Alexandru Popov şi aceasta era o pedeapsă destul de grea.

Chipul i se învineţise cu totul şi din pricina durerilor îşi pierduse cunoştinţa. Servitorii îl luară de pe copac, îl frecară cu rachiu şi după îndelungată trudă, Alexandru Popov îşi reveni în fire.

— Ce s-a întâmplat cu mine?... întrebă el, aiurit

— Nimic! Nimic! încercă Olga să-l încurajeze. Acum totul e bine. Bucură-te că ai scăpat de la moarte...

Dar din pricina istovirii Popov îşi pierdu cunoştinţa din nou şi servitorii îl duseră acasă, aşa, în nesimţire. Ajunşi acasă, Olga trimise îndată după un doctor. Zile întregi Popov nu mai putu părăsi patul, şi nervii, mai ales, îi fuseseră, foarte zdruncinaţi de pe urma acestei întâlniri cu Vulturul Morţii.

În urechi îi suna mereu ameninţarea pe care o rostise Vulturul Morţii în momentul despărţirii:

— Te sfătuiesc să te fereşti de a mai cădea încă odată în mâinile mele, căci atunci nu voi mai fi îndurător!

Mania persecuţiei pusese stăpânire pe mintea moşierului de la Rudin şi în toată lumea nu-l vedea decât pe Stanislau Rimsky. Casa lui era veşnic păzită de oameni înarmaţi, deoarece se aştepta în fiecare zi ca

Vulturul Morţii să apară în faţa lui, spre a-şi duce ameninţarea la îndeplinire.

Dar vizita Vulturului Morţii a rămas pe dinafară; în schimb, într-o bună zi veni un bătrân, îmbrăcat în veştmânt de vânător, care ceru să vorbească cu domnul Alexandru Popov.

Bătrânul acesta fu primit la castelul moşierului cu foarte multă neîncredere şi nu-l lăsară înaintea Olgăi, decât numai după ce ceru să vorbească neapărat cu stăpânul casei.

Fetei, omul îi mărturisi că era trimis de contele Gorciacov. Şi de îndată ce Olga îi spuse fratelui său această veste, Popov porunci ca omul să fie adus înaintea lui.

Burtosul moşier vorbi între patru ochi cu vizitatorul său.

Acesta îi spuse că ar vrea să ocupe slujba de pădurar, pe domeniul Rudinului şi în sprijinirea cererii sale arătă mai multe certificate şi scrisori de recomandare, iscălite toate de oameni foarte suspuşi, care vorbeau cu multă căldură şi recunoştinţă, despre capacitatea şi credinţa dovedită în serviciu, de către pădurar.

— Bine! zise Alexandru Popov. Îţi voi satisface cererea. Până atunci, însă, vei rămâne la mine.

În ziua sosirii pădurarului, Olga făcu o vizită la castel şi în timpul convorbirii, ea îi spuse prinţesei că, ar avea o rugăminte, făcută în acelaşi timp şi de fratele său.

— Să auzim, dragă Olga, zise Fedora Feodorovna. Ştii prea bine că sunt gata să fac orice pentru tine.

— Aş vrea să iei pe un biet om, pe care-l cunosc, în locul rămas liber prin moartea pădurarului dumneavoastră. Dacă prinţesa ar fi atât de bună...

Fedora Feodorovna mângâie faţa micuţei sale prietene.

— Cu draga inimă, Olguţa mea. Îmi pare bine că pot să-ţi fiu de folos cu ceva! Trimite-mi omul şi mă voi împăca eu cu el.

Olga se înapoie acasă foarte mulţumită şi-i spuse bucuroasă fratelui său:

— Prinţesa a fost drăguţă, ca întotdeauna. Mi-a primit rugămintea cu toată solicitudinea.

Popov avea motive să fie şi el mulţumit şi dădu din cap.

A doua zi de dimineaţă, bătrânul pădurar se prezentă la castelul din Rudin.

Servitorii îl duseră în faţa Fedorei Feodorovna.

— Aşadar, dumneata eşti acela care vrei să iei slujba de pădurar.

— Eu, prea milostivă stăpână!

— Numele dumitale?

— Garcov!

— Unde ai mai slujit până acum?

— Poftiţi scrisorile mele de recomandare, prea milostivă stăpână.

Prinţesa le luă, aruncă câte o privire pe fiecare şi i le înapoie, mulţumită.

— Certificatele acestea te descriu ca pe un om de toată încrederea. Să nădăjduim că nu mă voi înşela în dumneata!

— Singurul meu gând va fi să mă arăt vrednic de bunătatea prea milostivei mele stăpâne, răspunse străinul, cu glas mieros.

— Bine Garcov, zise prinţesa. Începând cu ziua de astăzi, dumneata eşti şeful pădurarilor domeniului Rudin.

Străinul se înclină adânc şi cu umilinţă în faţa Fedorei Feodorovna, în slujba căreia intrase din clipa aceea.

CAPITOLUL 16
MOARTEA LUI NICOROV

Castelul prinţesei era cale de o bună jumătate de ceas de satul peste care stăpânea Fedora Feodorovna. Locuitorii care aparţineau prinţesei trăiau foarte bine, fiindcă Fedora Feodorovna se interesa de soarta celui din urmă mujic. În mijlocul satului se ridica o clădire frumoasă, întinsă, unde locuia primarul Nicorov, care era omul de legătură între prinţesă şi locuitorii comunei.

Nicorov era văduv de zece ani, căci soţia îi murise de timpuriu, pe când Ivan, singurul lor copil, n-avea decât doisprezece ani.

Între timp Ivan se făcuse un om bine legat şi chipeş după care toate fetele îşi întorceau capul când trecea prin sat. Nicorov îşi iubea copilul foarte mult şi Ivan nu putea să aibă o dorinţă, fără ca tatăl său să nu i-o

și îndeplinească de îndată. Față de fiul său, primarul Nicorov era foarte duios, cu toate că sătenii nu se prea puteau lăuda cu duioșia primarului lor. Față de aceștia era mândru și autoritar și nu-și bătea capul decât cu propria lui bună stare și cu fiul său, care era cea mai mare bucurie a lui.

Vreme îndelungată tatăl și fiul trăiră în cea mai desăvârșită bună înțelegere. În timpul din urmă, însă, lucrurile începură să meargă cam șchiopătând.

Nicorov băgase de seamă că băiatul lui lipsește tot mai des de acasă și se găsiră oameni care, în dorul de a fi pe placul primarului, îi aduseră vestea cea mare:

— Auzi tătucă, fiul tău, Ivan, îi trage clopotele Soniei!

Nicorov primi veștile acestea cu o mânie crescândă și de mai multe ori căută să capete o explicație de la Ivan, dar acesta știa întotdeauna să ocolească un răspuns hotărât.

Flăcăul nu voia să înrăutățească situația și mai mult și de aceea, mai bine tăcea, decât să mărească mânia tatălui său.

Spre a dejuca planurile băiatului său, bătrânul Nicorov hotărî să-l însoare pe Ivan cât mai iute. Băiatul era destul de mare, ca să fie de sine stătător, căci în curând avea să împlinească douăzeci și trei de ani. De aceea Nicorov socoti că venise timpul să-i găsească fiului său o nevastă.

După multe cercetări, se hotărî la fata unui țăran putred de bogat. Nicorov se gândea că și fata era singură la părinți, ca și Ivan, și după moartea bătrânilor toată bogăția unită avea să fie pe mâna fiului său. Atunci va trebui să colinzi șapte sate, spre a găsi un om mai bogat ca Ivan Nicorov!

Tocmai se gândea, cum să-i spună fiului său, că i-a găsit nevastă, când Ivan veni acasă și ducându-se la tatăl său, îi spuse, foarte serios:

— Tată, aș avea ceva de vorbit cu tine!

— Ce tot spui? Dă-i drumul!

— Vreau să mă însori

Bătrânului Nicorov aproape că-i pică pipa din gură, de uimire. Parcă i-ar fi luat vorba din gură. În grabă nici nu putu să-și dea seama de ceea ce se întâmplase. El se gândi că flăcăul prinsese de veste, te miri cum, despre, hotărârea lui și acum voia să-I facă o plăcere, spunându-i el însuși că e hotărât să se însoare.

— Foarte binel – răspunse primarul Rudinului, într-un târziu. — Și eu socotesc că a sosit timpul să fii om la casa ta!... Ne vom uita prin sat, căci slavă Domnului, avem destule fete, care sunt și chipeșe și bogate...

— Nu trebuie să ne uităm prin sat... zise Ivani, foarte liniștit.

— Și de ce nu?

— Fiindcă eu mi-am și ales mireasa!

Primarul se miră din nou.

Dar mirarea lui crescu și mai mult, când Ivan urmă:

— La drept vorbind, nici nu sunt aici, spre a-ți cere sfatul, ci numai învoirea. Apoi aș vrea să te mai rog să-mi dai o mână de ajutor, pentru a mă putea însura cu aceea pe care o iubesc și căreia i-am făgăduit că va fi soția mea!

Nicorov se întunecă. Tocmai atât de departe să fi mers lucrurile? La aceasta, într-adevăr nu se aşteptase.

— Și cine este aleasa ta?

— O fata săracă!

— Săracă? Destul de prost.

— De ce ar fi prost, tată? Nu suntem noi îndeajuns de bogați? Și apoi, tu știi prea bine că eu nu sunt un trântor și nu mă tem de muncă!

— Aici ai dreptate, Ivane. La urma urmelor, dacă e săracă, buba nu e tocmai atât de mare, dacă fata e chipeşă și cinstită!

— În privința aceasta nu mă tem, căci alesei mele nu i se poate aduce nicio vină. E frumoasă, și cinstită.

— Ci spune-mi odată, cum o cheamă?

— Sonia!

Nicorov răcni ca o fiară rănită.

— Ce spui? Ai înnebunit?

Ivan se uită cu hotărâre în ochii tatălui său.

— De ce te înfurii așa? Poate că aleasa mea nu este frumoasa și cinstită?

Primarul începu să râdă batjocoritor.

— Ivane, ai înnebunit? Vrei să-mi aduci în casă pe fata unui spânzurat, ca toată lumea să râdă de mine și să mă arate cu degetul?

— Tată, nu vorbi așa!

— Ajunge, Ivane! Să nu mai and o vorbă despre acest plan nebunesc, căci altfel îți voi retrage toată dragostea mea și după cât te iubesc acum,

tot atât de mult te voi urî de astăzi înainte!

— Tată!

— Mai bine o lua dracul pe bătrâna aceea de Marta, cu fata ei cu tot! De aceea le-am dat voie să rămână în sat, ca să-ţi sucească fie capul?

— Tată, eu o iubesc pe Sonia din toată inima!

— Şi te mai lauzi cu aceasta, în loc să te ruşinezi?

— Tată, eşti nedrept cu mine...

— Îndrăzneşti să mai iei apărarea acestei bătrâne cerşetoare şi a fiicei sale?

— Ascultă-mă, mai înainte de a arunca cu piatra în ele! Eu le cunosc mai bine, căci de multă vreme le calc pragul zilnic şi am văzut încordarea lor eroică, pentru a-şi putea câştiga pâinea cea de toate zilele! Lucrează necontenit şi de îndată ce au ceva lucru de mână gata, aleargă la oraş, spre a-şi cumpăra o pâine, cu banii pe care îi iau pe lucrul vândut... Căsuţa este ţinută curată, lucrează grădina şi bucăţica de pământ pe care o au, şi cred că în tot ţinutul Rudinului nu mai găsesc o a doua femeie mai vrednică şi mai cinstită ca Sonia.

Primarul îşi scoase pipa din gură, se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe enervat prin odaie, în sub şi în jos. Din când în când arunca priviri furioase asupra fiului său, fata i se înroşi de mânie, ochii lui aruncau săgeţi.

— În schimb, nu spui un cuvânt, strigă el, după ce Ivan isprăvi cu ceea ce avea de spus, despre ceea ce s-a întâmplat cu tatăl Soniei?

— Ştiu, tată! răspunse flăcăul liniştit.

— A fost spânzurat!

Ivan răspunse, blând:

— De ce să pătimească fata pentru un păcat, pe care părintele său l-a ispăşit? De ce să fie alungată din rândul oamenilor fata aceasta, pentru că tatăl ei a săvârşit o greşeală, pe care a plătit-o cu preţul vieţii sale?

— Tatăl Soniei a ucis!

— Spre a se apăra!

— Ele spun aşa!

— N-am auzit-o de la ele!

— Dar de la cine?

— De la cei din sat.

— Nu ţi-au spus adevărul! Şi ştii şi pe cine a ucis tatăl Soniei?

Flăcăul dădu din cap, mut.

Primarul se apropie mai mult de fiul său și i se uită țintă în ochi.

— Pe unchiul tău... pe fratele mai mic al meu!

— Știu, tată!

— Și totuși, vrei s-o iei de soție?

— Și totuși o voi lua!

— Ai înnebunit!

— Știu cum s-au întâmplat lucrurile! S-au luat la ceartă în pădure. Unchiul a fost acela care a început și s-a repezit cu un retevei la tatăl Soniei, care ridică securea, spre a se apăra... Poate că nici nu voia să-l ucidă, dar brațul ridicat căzu, poate sub puterea fricii de moarte și securea despică în două capul aceluia care începuse cearta. Așa s-au petrecut lucrurile! Acela care a greșit și-a ispășit păcatul și, datoria noastră este să uităm trecutul!

Primarul Nicorov strigă, furios:

— Eu nu pot uita clipa în care bietul meu frățior a fost adus acasă însângerat, mort, va trăi veșnic în amintirea mea!

Ivan Nicorov răspunse tot cu hotărâre, dar fără asprime:

— Tată, eu nu mă uit niciodată înapoi, ci numai înainte. Nu cercetez trecutul, ci privesc în viilor. Și eu văd că viitorul meu nu poate fi fericit, decât numai alături de Sonia...

— Dar din toate planurile acestea nu se va alege nimic! răspunse primarul, tunând de mânie. Află că te desmoștenesc, că dacă nu se va putea altfel, te omor, dar planul acesta ți-l zădărnicesc!

— Te vei răzgândi încă, tată! zise Ivan, cu aceeași liniște netulburată, pregătindu-se să plece.

— Niciodată! strigă primarul după fiul său.

Bătrânul Nicorov era în prada unei mânii fără seamăn. El pregătise totul pentru fericirea fiului său și acum Ivan voia să se lase orbit de patimă și să dea cu piciorul la tot norocul pe care i-l înjghebase el. Dacă flăcăul și-ar duce la îndeplinire planul lui nesăbuit și ar lua de nevastă pe fata aceea de cerșetoare, atunci și-ar pierde toată autoritatea pe care o avea față de săteni. Nu, nu, el nu va îngădui ca această căsătorie să aibă loc nici în ruptul capului și dacă nu se va putea altfel, se va folosi de mijloace mai aspre, spre a scoate din mintea lui Ivan acest gând nebunesc.

Bătrânul Nicorov umbla deznădăjduit de colo până colo, prin odaie, când cineva bătu la ușă.

În clipa următoare, în pragul uşii se ivi Fedor, unul din logofeţii domeniului Rudinului.

— Bună ziua, domnule primar!

Nicorov mai era încă într-atâta stăpânit de mânie împotriva fiului său, încât uită să răspundă.

— Nicorov, nu prea eşti în toane bune, după cât văd eu!

— Da... da... am avut o mică neplăcere!

— Ei?

— Nimic!... nimic!... Cu ce te pot sluji, domnule Fedor?

— Eu îţi aduc o veste bună.

— Să auzim!

— Pentru sfârşitul vânătoarei de primăvară, prinţesa a hotărât să-şi reia obiceiul din trecut, de a cinsti mâine seară populaţia satului. Astăzi după-amiază vor fi aduse în comună butoaiele cu vin şi prinţesa doreşte ca pentru mâine seară să se rânduiască cea dintâi petrecere cu danţuri.

Cu toate că Nicorov nu era într-o stare sufletească, în care o asemenea veste să-l înveselească totuşi, faţa i se mai însenină, la auzul acestei ştiri.

— Va veni şi prinţesa?

— Da, prea milostiva stăpână este hotărâtă să vină şi ea la petrecere.

Vestea aceasta îl bucură foarte mult pe primarul Rudinului, fiindcă în felul acesta i se oferea prilejul de a vorbi cu stăpâna ţinutului, ba mai mult decât atâta, el fiind capul satului, lui i se cuvenea să deschidă petrecerea, dănţuind cu prinţesa.

— Vestea aceasta mă umple de bucurie, îi spuse el logofătului, şi te rog, domnule Fedor, să fii bun şi să-i spui prinţesei că îi mulţumesc cu cea mai supusă recunoştinţă pentru grija pe care o poartă ţăranilor.

— Mulţumesc, domnule Nicorov. Te rog însă ca mâine seară totul să fie pregătit.

Fedor se îndepărtă şi peste o jumătate de ceas tot satul află că a doua zi va avea loc cea dintâi pestrecere de primăvară. Pe vremuri, pe când Fedora Feodorovna locuia în castelul din Rudin, aceste petreceri populare se repetau mai des. După plecarea prinţesei la Petrograd şi Varşovia însă, petrecerile rămaseră pe dinafară, spre cea mai mare

părere de rău a locuitorilor. Era firesc deci ca toată lumea sa privească cu bucurie reluarea acestor sărbători populare, care se sfârşeau întotdeauna în mijlocul unei mari veselii.

Printre fetele şi femeile satului începură pregătiri înfrigurate, fiecare căutând să-şi înfrumuseţeze şi mai mult portul pitoresc, pentru ca prinţesa să poată fi mândră de femeile Rudinului.

La amiază, când Ivan se întoarse acasă, tatăl lui îl privi cât se poate de morocănos. Dar nici flăcăului nu-i ieşise din minte ciocnirea pe care o avusese cu tatăl său şi în tot timpul mesei nu rosti un cuvânt, ba căută să ocolească chiar şi privirile bătrânului.

După masă Ivan voi să plece din nou. Dar Nicorov îl opri.

— Ivane, după-amiază vor sosi în sat câteva butoaie cu vin, pe care prinţesa le trimite pentru petrecerea de mâine seară. Ingrijeşte ca butoaiele să ajungă la cârciumă, unde vei porunci ca sala de joc să fie curăţită, ca mâine să strălucească întocmai ca oglinda.

— Am înţeles, tată!

Bătrânul Nicorov îşi luă haina şi căciula.

— Eu trebuie să plec.

— Unde te duci?

— La Dubro!

— Ce mai este acolo iarăşi?

— Nu ştiu. Subprefectul din Dubro mi-a trimis vorbă să viu acolo, căci avem lucruri însemnate de vorbit. Şi fiindcă tot voi fi acolo, am hotărât să cumpăr şi un cal, fiindcă astăzi este târg de cai la Dubro. Până diseară voi fi acasă.

— La bună vedere, tată!

Ivan se îndepărtă.

Se bucura că tatăl său n-adusese vorba din nou despre Sonia, căci nu încăpea nicio îndoială că s-ar fi luat din nou la ceartă cu bătrânul.

Nu mult după plecarea flăcăului, părăsi casa şi Nicorov. Puse caii la o căruţă mai uşurică şi porni la drum spre Dubro, unde şi ajunse peste un ceas.

Tot timpul drumului, Nicorov nu făcu altceva decât să se gândească, în ce chip l-ar putea face pe Ivan să renunţe la gândul lui nesocotit? Până la urmă ajunse la încredinţarea că nu-i rămânea de făcut nimic mai bun, decât s-o alunge din sat pe bătrâna Marta, împreună cu fata

sa cu tot. Ca primar el avea acest drept și era nestrămutat în hotărârea de a se folosi de dreptul pe care-l avea, de a alunga din comună pe aceia care i se păreau lui că nu sunt vrednici de a sta înlăuntrul hotarelor satului.

În fața subprefectului din Dubro aștepta un șir nesfârșit de căruțe și trăsuri.

— Se pare că am fost chemați într-o afacere foarte însemnată, își zise Nicorov, căci văd că toți primarii de prin împrejurimi sunt aici!

Și într-adevăr, în sala de sfat a subprefectului din Dubro erau adunați aproape toți primarii plășii. Mai așteptară puțin, în care timp sosiră încă trei primari, apoi subprefectul deschise ședința.

— V-am chemat aici, într-o chestiune foarte însemnată, începu subprefectul scoțând la iveală un sul de hârtie, pe care-l desfăcu, cu multă îngrijire.

— Documentul acesta vine de-a dreptul de la Petrograd. Ascultați ce scrie în el.

Primarii își îndreptară privirile curioase înspre subprefect, care începu să citească:

„Către subprefectul din Dubro! Ținuturile din jurul graniței ruso-poloneze, în timpul din urmă sunt prădate cu tot mai multă îndrăzneală, de către banda de tâlhari a lui Stanislau Rimsky, cunoscut sub porecla de „Vulturul Morții" și fost student la universitatea din Varșovia, care nimicește fără milă, tot ceea ce-i cade în mână. El primejduiește liniștea pașnicilor locuitori, ținându-i într-o veșnică groază. Am hotărât să luăm cele mai întinse măsuri pentru prinderea acestei căpetenii de bandiți. Se va da un premiu de douăzeci de mii de ruble aceluia care-l va prinde pe Stanislau Rimsky, sau va duce autoritățile pe urmele lui. Spre a ușura urmărirea lui, am hotărât să îndoim detașamentele de cazaci însărcinați cu paza liniștei ținutului. Această poruncă va fi adusă la cunoștința tuturor primarilor din comunele și orașele respective. Din însărcinarea țarului: Ministru de Interne, Samanov".

Subprefectul din Dubro așeză sulul de hârtie pe masă și se întoarse înspre primarii adunați în sala de sfat.

— Ați înțeles?

— Am înțeles!

Numai Nicorov mai găsi ceva de întrebat.

— Ia spune, tătuca, despre ce sumă vorbește porunca de la Petrograd?

— Despre douăzeci de mii de ruble, Nicorov!

Primarul din Rudin își împreună mâinile, minunându-se.

— Douăzeci de mii de ruble! exclamă el. Dar asta înseamnă o adevărata avere! Ce să zic, pentru asta face să-ți baţi capul cu prinderea lui Stanislau Rimsky.

Primarii ceilalți se minunară și ei, pe rând, de premiul acesta neobișnuit de mare și exclamară, oftând:

— Frumoase parale!

— Dar oare cine poate să-l prindă pe Stanislau Rimsky? aruncă unul din ei.

Subprefectul din Dubro mai scoase la iveală un al doilea sul de hârtie. Pe hârtia aceasta era un desen, care înfățișa un chip bărbătesc.

— Pentru ca lucrul să vă fie ușurat, priviți bine la desenul acesta!

— Cine e?

— Rimsky, Vulturul Morții!

Atunci toți ochii se îndreptară spre hârtia din mâna subprefectului.

— Întipăriți-vă în minte trăsăturile acestui om, zise subprefectul din Dubro. Poate că în chipul acesta vă va fi mai ușor să puneți mâna pe el.

Primarii de prin împrejurimi mai stătură de vorbă câtva timp, apoi își luară rămas bun de la subprefect și porniră fiecare spre satul lui.

Numai Nicorov mai rămăsese în oraș, cu gândul să-și ducă planul la îndeplinire.

El se duse la bâlci unde cercetă, pe rând, toți caii aduși spre vânzare.

Geambașii înțeleseră îndată că primarul din Rudin avea de gând să cumpere un cal și fiecare căuta să-l ispitească spre marfa lui.

— Ia privește aici, tătucă, îi zise unul, calul acesta n-are pereche în tot târgul!

Nicorov aruncă doar o privire și-și făcu părerea.

— E bătrân, tătucă, și mie îmi trebuie un cal care să mănânce jăratic!

— Atunci vino la mine, tătucă, strigă un al doilea geambaș, de pe partea cealaltă. Uită-te la mânzul acesta și minunează-te și tu de el!

Nicorov se duse.

Într-adevăr îi plăcu. Era un cal tânăr, foarte bine făcut. Nicorov se pricepea la cai. În câteva clipe văzu că animalul n-avea niciun cusur, totuşi, nu se arătă mulţumit.

— Nu te mai tot lăuda atâta, zise el dispreţuitor, căci cal ca acesta am mai văzut eu, nu unul, ci o sută!

— Ca acesta?... Nu prea îmi vine să cred, tătucă! Calul acesta n-are pereche nu numai în târg aici, dar nici chiar în tot ţinutul!

— Şi cum îl dai?

— Pentru tine, îl las mai ieftin, căci ştiu că-l vei tine bine!

— Să auzim!

— O sută de ruble!

— Ai înnebunit?

— Crede-mă, tătucă, face o sută cincizeci!

— Atunci dă-l altuia, nu mie!

Şi Nicorov plecă mai departe.

— Dar tu ce dai, tătuca?

— Cincizeci de ruble!

Geambaşul se înfurie.

— Cincizeci de ruble, pentru calul acesta? De ce nu-mi ceri să ţi-l dau degeaba, sau să-ţi mai plătesc ceva, dacă mi-l iei?

Şi-l lăsă pe Nicorov să plece.

Dar primarului din Rudin îi plăcuse calul foarte mult, chiar dacă se făcea că n-ar vrea să-l cumpere. Mai târziu, întorcându-se şi trecând din nou prin faţa geambaşului, îi strigă:

— Cu şaizeci de ruble nu-l dai?

— Cu nouăzeci! Nicio copeică mai ieftin!

— Atunci ţineţi-l! strigă Nicorov supărat şi-şi văzu de drum.

Dar drumul lui nu fu decât de câţiva paşi, căci apoi se înapoie din nou şi din nou începu să se tocmească. În cele din urmă izbutiră să se împace la optzeci de ruble. Primarul Rudinului plăti banii, apoi luă calul şi-l legă de spatele căruţei.

Pe urmă se urcă în căruţă, plesni din bici şi porni spre casă.

El mâna la pas şi din când în când îşi mai întorcea capul, spre a-şi desfăta privirile pe mânz, care era într-adevăr un animal foarte frumos.

„Ştiu că mă vor invidia, când îl vor vedea cei din Rudin. Orice s-ar zice, om deştept ca minte nu mai este în tot ţinutul, căci chiar de n-ar

face o sută cincizeci, o sută douăzeei ar da oricine pe el, cu ochii închişi.

„Acum nu mi-ar mai trebui, decât ca Vulturul Morţii să-mi cadă în mâna şi atunci n-ar fi om mai fericit decât mine, pe toată suprafaţa pământului! Numai băiatului ăla de i-ar veni minţile...

De îndată ce se gândea la Ivan, mânia îl cuprindea din nou şi blestema că singurul lui copil trebuia să-i facă aşa zile fripte.

O cârciumă de la marginea oraşului îl ispiti grozav. Cum îi era şi tare sete, opri caii, căci îşi zise că tot mai are timp pentru un pahar sau două de vin.

Dar cum găsi acolo câţiva cunoscuţi, cele două pahare se făcură zece, apoi douăzeci şi trecură câteva ceasuri până ce Nicorov, cu capul buimac, se gândi la plecare.

Între timp însă, începu o ploaie, de credeai că toarnă cu găleata. Nicorov rămase pe gânduri, neştiind dacă să mai rămână la un pahar de vin, sau să pornească prin ploaie. Dar îşi aduse aminte că trebuie să fie acasă, încă înainte de a se înnopta, având să mai rânduiască câte ceva, pentru petrecerea ce avea loc a doua zi, aşa că se hotărî să plece.

Îşi ridică gulerul surtucului şi porni la drum.. El nădăjduia că ploaia va mai înceta, dar nădejdea aceasta nu i se îndeplini, ba dimpotrivă, ploaia cădea tot mai deasă.

Nicorov mai mângâie din când în când spinarea cailor cu biciul, spre a-i face să fugă mai repede, caii îşi şi dădură toată osteneala, dar Rudinul era încă destul de departe. Trecea pe lângă o pădure, când Nicorov băgă de seamă că animalele erau foarte neliniştite. Nu putea să-şi închipuie ce se întâmplase. Dar nu numai caii din faţă, şi cel nou cumpărat, care era legat în dosul căruţei, ciulea urechile necontenit, privea speriat înapoia sa şi tremura, ca şi când ar fi simţit apropierea unei primejdii.

Nicorov se uită cercetător în jurul său şi peste câteva clipe îşi dădu seama de pricina spaimei animalelor. Din depărtare se auzeau urlete de lupi. Bătrânul le recunoscu îndată şi începu să biciuiască deznădăjduit caii.

— De-aş ajunge în sat! se gândi el, lovind animalele tot mai des, cu toate că n-ar fi fost nevoie să le bată, căci ce îndemn putea fi mai bun, decât presimţirea duşmanului care se apropia.

Primarul Rudinului se uită înapoi și observă cu groază că o adevărată haită de lupi venea pe urma lui.

— Sfântă Maică Precistă, ajută-mă! striga el deznădăjduit și lovind cu și mai multă sălbăticie în cai.

Dar lupii erau obișnuiți cu asemenea alergări de întrecere și în loc să se îndepărteze, se apropiau tot mai mult de căruță. Nu-i mai despărțea decât o depărtare de câțiva metri și Nicorov se aștepta în fiecare clipă să-i vadă sărind asupra calului, care era legat la spatele căruței.

Nicorov luă hățurile într-o mână, iar cu cealaltă își căuta pistolul. Unul din lupi se desprinse din haită și trupul lui lungit se repezi ca o săgeată înspre mânz. Dar un glonte bine țintit îl culcă la pământ.

Câțiva lupi rămaseră în urmă, spre a-și sfâșia tovarășul căzut, ceilalți însă nu se lăsară și urmăriră căruța mai departe.

Biciul din mâna lui Nicorov plesnea necontenit, caii se prinseră într-o goană nebună, cu toate acestea, situația părea deznădăjduită.

Lupii se apropiaseră cu totul de căruță și săreau în jurul mânzului care necheza înspăimântat și dădea din picioare, cu o furie disperata. Dându-și seama de situație, Nicorov înțelese că, nu mai avea decât un singur mijloc de scăpare: să jertfească mânzul cumpărat la bâlciul din Dubro.

Cu multă băgare de seamă, își trecu hățurile pe după gât, scoase briceagul din buzunar și târându-se spre spatele căraței, tăie căpăstrul mânzului, cu o singură mișcare.

Tocmai la timp.

Lupii înflămânziți se repeziră la bietul animal, care încercă să scape, îngrozit. Nechezatul lui înfiorător răsună cale de o poștă, fiarele îi mușcară piciorul, pulpa îi era numai sânge, dar cu toate acestea, tot mai alerga în urma căruței.

Dar piciorul rănit nu-l mai putea duce departe. El căzu ca lovit de trăsnet pe neașteptate, și în aceeași clipă haita fiarelor sălbatice se și năpusti asupra lui, mușcându-l, fiecare unde apuca.

Încă două trei nechezări sfâșietoare și apoi... se sfârși!

Lui Nicorov îi părea rău de cal, îi părea rău de cele optzeci de ruble, dar se bucura că scăpase cu viață.

În vreme ce lupii se ospătau cu lăcomie din trupul nenorocitului mânz, Nicorov dădea bice cailor, îndemnându-i la o goană nebună. El

luă hăţurile între genunchi, spre a-şi putea încărca pistolul din nou, căci nu putea şti dacă scăpase de primejdie cu totul.

Şi într-adevăr, primejdia nu trecuse.

De îndată ce au sfârşit cu mânzul, lupii porniră din nou în urmărirea căruţei. Trupul fraged al mânzului nu făcuse decât să le deschidă pofta. Şi apoi, erau atât de mulţi, încât de abia le ajunsese pe o măsea. La auzul urletelor lor înfiorătoare, inima lui Nicorov se făcu cât un purice.

— Tot nu s-a sfârşit încă? exclamă el, tremurând.

Între timp ajunsese în apropierea pădurii Rudinului, dar până în sat mai era cale destul de lungă şi lupii puteau să-l sfâşie de o sută de ori.

I se făcu părul măciucă, gândindu-se la soarta care-l aştepta. Primarul Nicorov se temea grozav de moartea care-l pândea acum.

Ploaia cădea cu beşici, dar lupii nu se speriară nici chiar de furtuna care bântuia. Alunecau, se rostogoleau pe drumul noroios, dar pe urmă se ridicau din nou, spre a porni cu puteri îndoite în urma căruţei. Nicorov se frământa neştiind ce să se facă. Caii erau rupţi de oboseală, din pricina acestei cumplite goane, ar fi vrut să se mişte mai încet, dar biciul lui Nicorov îi zorea necontenit.

Situaţia devenea tot mai primejdioasă şi atunci Nicorov se gândi la un plan foarte îndrăzneţ, pe care numai deznădejdea i-l putea inspira. El întări hăţurile de speteaza jilţului, după aceea opri caii şi sări din căruţă. În clipa următoare însă lovi cât putu cu biciul în bietele animale.

Căruţa fără stăpân aluneca acum, cu iuţeală nebună, pe şoseaua Rudinului, iar Nicorov sări iute la unul din copacii de pe marginea drumului şi izbuti să se caţere pe trunchiul lui.

Nu trecu mult şi haita de lupi şi ajunse la picioarele copacului, printre crăcile căruia se ascunsese Nicorov.

Lupii miroseau copacul de jur-împrejur, îşi clănţăneau dinţii şi urletul lor înfiorător se auzea cale de o poştă. Dar Bătrânul Nicorov nu se mai temea.

El se aşeză liniştit pe una din crengile copacului, unde ploaia nu-l mai ajungea tocmai atât de mult şi-şi scoase pistolul la iveală. Ţinti şi unul din lupii de la rădăcina copacului se rostogoli cu un răcnet sălbatic.

Îşi încărcă pistolul din nou şi trase iarăşi. Al doilea glonte însă nu-şi nimeri ţinta, fiindcă se atinse de o cracă şi schimbă direcţia. Dar cu a treia împuşcătură izbuti să mai rănească încă un lup.

Fiarele îşi dădură seama de primejdie şi se retraseră ceva mai la o parte, dar din purtarea lor se putea vedea prea bine că nici gând n-aveau să se îndepărteze definitiv.

Şi la vederea acestor lupi, care se încăpăţânau într-atâta să-i sfâşie pielea, primarul Nicorov începu să aibă din nou un simţământ foarte puţin plăcut. În clipa în care se căţărase pe copac, el îşi făcuse socoteală că lupii sau se vor lua după caii care trăgeau căruţa înspre sat, sau văzând că nu pot ajunge până la ei, vor renunţa la atac şi-şi vor vedea de drum.

Trecu un sfert de ceas după altul şi Nicorov începu să dârdâie. Veştmintele-i udate i se lipiră de trup, degetele cu care se ţinea de crengi i se înţepeniseră şi era ameninţat în fiecare clipă să se prăbuşească din pom.

Din când în când îşi mai descărca pistolul, nu atât pentru a speria lupii, cât spre a atrage atenţia trecătorilor care s-ar fi rătăcit pe acolo.

Şi se părea că într-adevăr, acest fel de a semnaliza nu va întârzia de a avea efectul dorit, deoarece din depărtare se auzi un tropot de cai.

Auzul ascuţit al lui Nicorov prinse zgomotul îndată şi începu să strige, cât îl ţinea gura:

— Ajutor!... ajutor!...

Pe după o cotitură se iviră şase-şapte călăreţi înarmaţi, care, de îndată ce zăriră haita de lupi, îşi descărcării puştile şi pistoalele. Câţiva lupi se rostogoliră. Ceilalţi căutară să scape, fugind mâncând pământul, dar gloanţele călăreţilor mai doborâră vreo doi şi din ei.

După ce pârâitul armelor încetă, un glas plângător se auzi de printre crengile copacului.

— Scăpaţi-mă!

Călăreţii se întoarseră înspre locul de unde venea vocea.

— Acum poţi coborî, tătucă, – zise unul din ei – căci am alungat lupii!

Nicorov coborî cu chiu cu vai şi mulţumii călăreţilor cu recunoştinţă:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru bunătatea pe care a-ţi avut-o faţă de mine!

Căpetenia călăreților, un bărbat oacheș, voinic și bine făcut, se desprinse din mijlocul celorlalți și păși în fața lui Nicorov.

— Cine ești?

— Nicorov, primarul Rudinului!

— În mare încurcătură te găseai!

Nicorov își povesti primejdioasa pățanie, plângându-se mai ales de pierderea mânzului pe care de-abia îl cumpărase.

— Calul nu pot să ți-l mai dau înapoi, zise voinicul, dar ți-am scăpat viața! Mulțumește-i lui Dumnezeu că am auzit împușcăturile pistolului tău, căci altfel lupii te-ar fi păzit aici, până în clipa, în care ai fi căzut din pom, cu puterile sfârșite. Acum, Dumnezeu cu tine!

— Voinicul îi întinse mâna lui Nicorov, care strânse cu recunoștință mâna distinsului vânător necunoscut.

— Spuneți-mi măcar numele dumneavoastră, zise primarul Rudinului, pentru a ști cui îi sunt dator cu viața mea!

Voinicul zâmbi.

— Nu te supăra că nu-ți îndeplinesc rugămintea. Dar crede-mă, Nicorov, că nu numele este lucrul care trebuie băgat în seamă, ci fapta!

După aceste cuvinte sări pe cal și dispăru, împreună cu însoțitorii săi.

Nicorov se uită uimit în urma lor și mereu se întreba cine ar putea să fie salvatorul lui? El îi cunoștea prea bine pe moșierii de prin împrejurimi, dar cu acesta nu se întâlnise niciodată. Dar ceilalți, care erau cu el, cine puteau să fie?

Fiecare era înarmat până în dinți și fiecare îl stima pe bărbatul acela voinic, ca și când ar fi fost șeful lor.

Cine să fi fost oare?

Deodată chipul lui Nicorov se înseninâ și-și duse mâna la frunte:

— Prostul de mine! Cum de nu mi-a trecut prin minte? A fost Vulturul Morții!... Acum îmi aduc aminte de chipul lui! Mă miram eu, de ce-mi pare așa de cunoscut! Nu mi l-a arătat subprefectul din Dubro desenat pe hârtie? Întocmai, așa e!... Nu, nu mai încape nicio îndoială... el a fost! Ei, bătrâne Nicorov, acum ai prilejul să câștigi cele douăzeci de mii de ruble!...

Și în clipa următoare, omul acesta lacom de bani, uitase că Rimsky îl scăpase de la o moarte îngrozitoare, uitase că-i datora veșnică recunoștință. Acum, la câteva minute numai, după ce Rimsky și cu

tovarășii săi îi redaseră viața care îi era ca și pierdută, el își frământa creierul, gândindu-se în ce chip ar putea să pună mâna pe Vulturul Morții, spre a-l preda călăului.

— Trebuie să aflu pe unde au apucat-o! murmură el.

Bătrânul Nicorov nu era cine știe ce om curajos, dar gândul că acum avea prilejul să câștige cu ușurință premiul de douăzeci de mii de ruble care fusese pus pe capul Vulturului Morții, îl îmbărbăta.

Ploaia încetase, așa că nu-i fu prea greu să găsească drumul pe care o luaseră voinicii. Urmele cailor se întipăriseră în noroiul proaspăt și drumul urmat de salvatorii lui Nicorov să vedea destul de bine.

Bătrânul porni după urmele copitelor.

El mergea cu ochii ațintiți în pământ, din pricina semi-întunericului care se lăsase și cu gândul ca cele douăzeci de mii de ruble, uită că dârdâia de frig, uită de primejdia de moarte, de care deabia scăpase, uită chiar și de mânzul pe care i-l sfâșiaseră lupii.

— Nu-mi va scăpa! își zicea el necontenit și se umfla de pe acum, gândindu-se la faima ce-i era asigurată, în cazul prinderii temutului căpitan de bandiți. Era neîndoielnic că dacă guvernul din Petrograd punea așa preț pe prinderea Vuitorului Morții, ministerul de interne îl va înainta, numindu-l primarul vreunuia din orașele din apropiere.

Urmele copitelor duceau prin pădure și bătrânul Nicorov se ținea de ele, fără să șovăie o singură clipă. În desișul pădurii se încredința și mai mult că umbla pe drumul cel bun. Într-un loc ascuns, pe care nimeni nu-l cunoștea, primarul Rudinului dădu peste grajdul unde-și lăsaseră caii salvatorii săi. De aici, urmele de copite fură înlocuite cu urme de cizme, care duceau în sus, cum veneai de la grajdul improvizat.

Inima lui Nicorov bătea să-i spargă pieptul. Deabia acum își dădea el seama cât de primejdios era jocul în care se prinsese. Căci dacă Rimsky, sau vreunul din tovarășii săi, dădeau peste el, atunci era pierdut, fără nicio nădejde de scăpare. Dar bătrânul își stăpâni teama iute și merse mai departe, spunându-și că, douăzeci de mii de ruble nu se pot câștiga, stând cu mâinile în sân.

Și în chipul acesta, primarul Rudinului ajunse la peștera care ducea la Cuibul Vulturilor.

Acuma, pe de o parte, știa îndeajuns pentru prinderea lui Rimsky, pe de altă parte nu îndrăznea să meargă înainte, căci ar fi însemnat să

alerge orbește, în brațele propriei sale pieiri.

De aceea se înapoie înspre casă, și gândul la îmbogățirea neașteptată și la faima pe care avea să și-o câștige, prin prinderea celui mai temut și îndrăzneț bandit pe care l-a cunoscut Rusia vreodată, îl făcură să uite de toate oboselile acelei zile și să meargă pe șoseaua Rudinului fluierând și cântând ca un flăcău.

Era destul de târziu când ajunse acasă primarul din Rudin. Acuma însă, oboseala puse stăpânire pe întreaga lui făptură. Servitorii îl primiră cu chiote de bucurie, căci bieții oameni erau foarte îngrijorați, din pricină că cei doi cai veniseră acasă cu căruța goală și nu puteau să-și închipuie, ce s-a întâmplat cu stăpânul lor. Ei erau încredințați că primarul zăcea mort, prin vreun șanț oarecare, doborât de tâlhari.

— Ce să vă spun, nu am fost departe de moarte! le zise Nicorov, uitând să amintească şi de acela, care-i scăpase de la această moarte.

Istovit peste măsură, primarul Rudinului se culcă și nu se trezi, a doua zi, decât numai după ce soarele răsărise demult. La început, el nu putea să-și dea seama dacă trăise aievea, ceea ce se întâmplase cu el în răstimpul celor din urmă douăzeci și patru de ceasuri, sau visase numai. Pe urmă însă, își reaminti de toate amănuntele păţaniei cu lupii şi apoi, de cealaltă primejdie, nu mai puţin amenințătoare, a urmăririi Vulturului Morţii şi a tovarăşilor acestuia.

Îl strigă pe Ivan, dar servitorii îi spuseră că flăcăul plecase de acasă, încă din zorii zilei.

Nicorov se îmbrăcă, mâncă în lege, apoi îl chemă la sine pe Strunikov, mâna dreaptă a lui. Meseria de căpetenie a lui Strunikov era paza satului. Dar tot el îndeplinea și slujbele de ajutor de primar, polițist paznic de noapte și gropar.

— Bună dimineaţă, tătucă, zise el, foarte urnit intrând la primarul Rudinului. Bine că te vedem acasă, căci noi eram încredinţaţi că le-ai slujit lupilor drept cină.

— Eşti treaz, Strunikov? îl întrebă primarul, care cunoştea prea bine slăbiciunea pazniculuі.

— Treaz, tătucă! Că dacă n-aș fi treaz, aș vedea doi primari în locul tău!

— Te întreb, fiindcă am de gând să-ţi dau o însărcinare foarte însemnată.

— O însărcinare însemnată?

— Așa, după cum ți-am spus! Trebuie să mergi, într-o afacere oficială...

— Unde? întrebă Strunikov, văzând că primarul șovăie.

— La bătrâna Marta!

— La mama Soniei?

— Acolo! Și bagă bine de seamă la ceea ce-ți spun... Deschide-ți urechile... Îi vei spune că, până mâine la amiază să părăsească Rudinul. Cu fata ei cu tot! Satul acesta n-are nevoie de cerșetori.

Strunikov se scărpina după ureche. Vestea aceasta nu-i plăcea deloc. O cunoștea bine pe bătrâna Marta și-i era dragă. Așa că, îi venea foarte greu să se ducă să comunice această nemiloasă hotărâre a primarului.

— Tătucă, dar de ce-i alungi?... întrebă el.

Nicorov i-o tăie scurt.

— Niciun cuvânt, Strunikov! Tu nu ai niciun drept de a te amesteca în afacerea aceasta, ci doar o datorie, aceea de a îndeplini porunca pe care ți-am dat-o!

Ce putea sa facă bietul paznic, decât să se încline și să plece?

Trecu încet, cu pași leneși, prin sat, spre a ajunge cât mai târziu la coliba din marginea comunei. Mergea cu capul plecat și mormăia nemulțumit. Era omul de încredere al lui Nicorov, dar în chestiunea aceasta nu împărtășea părerile primarului.

Dar oricât de încet mergea, în cele din urmă drumul tot se sfârși. Și Strunikov ajunse la mica colibă, care strălucea de curățenie. În fața casei erau sădite flori, iar grădina din spate era lucrată până la cel din urmă colțișor. Curtea curată, în care nu găseai o țandără, sau o frunză veștejită căzută din ajun, dovedea că aici locuiau oameni iubitori de rânduială și curățenie.

Strunikov intră cu inima strânsă în căscioară, unde îndată o și întâlni pe bătrâna Marta.

— Ia te uită, Strunikov? zise Marta, cu fața zâmbitoare. Tot n-ai uitat ca mai sunt și eu pe lume?

— Bună ziua, Marta!

— Bună să-ți fie inima, Strunikov! Ia spune, ce veste bună îmi aduci?

La auzul acestei întrebări, bătrânul paznic se încurcă grozav.

— Nu prea ți-am adus veste bună!

— Nădăjduiesc însă că, nici tocmai așa de rea! zise bătrâna, cu un zâmbet blând.

Strunikov se simțea foarte ne la locul lui.

— Mai bine o lua dracul, toată însărcinarea asta oficială! mormăi el. Cum naiba să-i spun eu bietei femei, hotărârea primarului? I se va rupe inima de durere...

— Ce tot mormăi acolo? zise Marta, ștergând un scaun, cu poalele șorțului. Șezi colea și spune ce ai de spus!

Vrând-nevrând, Strunikov trebui să se așeze și după o nouă șovăire, începu:

— Marto, știi prea bine că eu nu-ți sunt vrăjmaș, ca mulți alții din sat...

— Știu... Dar ce rost au cuvintele tale?

— Păi, uite... ca să nu fii supărată pe mine!

— Și de ce aș fi supărată?

— Pentru ceea ce-ți voi spune!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Ceva tare păcătos... Primarul îți trimite vorbă că, până mâine la amiază să părăsești satul, împreună cu Sonia...

Marta țipă:

— Sfântă Maică Precistăl

— Ți-am spus eu că-ți aduc o veste proastă!

— Nu e vina ta! răspunse bătrâna, tu nu ți-ai făcut decât datoria!

— Am încercat să pun o vorbă bună pentru voi, dar în zadar.

— Nu-i nimic, Strunikov. Dacă așa a poruncit primarul, vom pleca.

În clipa aceea se auzi un strigăt.

— Ba nu veți pleca!

În ușă se ivise Ivan Nicorov, împreună cu Sonia.

Flăcăul nu auzise decât cuvintele din urmă, dar acestea fură îndeajuns, spre a-i umple sufletul de revoltă...

— Ivan! strigă Marta.

Chipul flăcăului se făcuse roșu ca focul, ochii lui aruncau scântei.

— Vă spun încă odată că, nu veți pleca! Dacă va fi nevoie, mă voi măsura chiar și cu o mie de diavoli, nu numai cu tatăl meu!

Strunikov se îndepărtă, dar Ivan mai strigă după el.

— Să nu-i spui tatii niciun cuvânt despre ccea ce ai auzit aici! Ai înţeles?

— Înţeles!

După aceea paznicul plecă, iar Ivan încercă să le consoleze pe cele două femei nenorocite.

— Totul este în zadar, zise bătrâna Marta, tatăl tău este mai puternic aici în sat, decât tine. El este capul comunei şi aicea se întâmplă ce vrea el.

— Nu prea e aşa! Nu este stăpânul atotputernic! Mai e cineva, care e mai tare decât el!

— Cine?

— Prinţesa!...

— Prinţesa... Doamne, dar cum pot să ajung până la Fedora Feodorovna?... Nici nu m-ar lăsa să intru în castel!

— Prinţesa e o femeie cu suflet bun şi milostiv, care ascultă orice plângere şi găseşte leac pentru toţi aceia care vin la ea... îmi aduc bine aminte de vremea pe când locuia în Rudin. În fiecare an venea în sat de mai multe ori şi cu aceste prilejuri îi ajuta pe toţi aceia care veneau cu plângeri la ea. Fedora Feodorovna ştie să şteargă lacrimile din ochii plânşi şi să toarne curaj în inimile deznădăjduite.

— Asta a fost pe vremea aceea...

— Şi tot astfel va fi şi acum! strigă Ivan Nicorov, nestrămutat în credinţa lui.

— Eşti prea încrezător, Ivane!

— Ascultaţi-mă pe mine! Eu ştiu ce este de făcut. Astă-seară va avea loc cea dintâi petrecere cu dans, rânduită de Fedora Feodorovna, petrecere la care va veni şi prinţesa.

— Şi?

— Va trebui să veniţi şi voi! Veţi fi acolo, şi când prinţesa va păşi în sală, veţi cădea la picioarele ei, vă veţi spune păsul şi sunt pe deplin încredinţat că Fedora Feodorovna nu va îngădui ca planul căutăcios al tatălui meu să fie dus la îndeplinire.

— Să ne plângem împotriva tatălui tău? exclamă Sonia, înspăimântată. Nu te gândeşti ca atunci ne va urmări cu şi mai multă îndârjire?

— Nu te teme, inimioara mea! zise Ivan, căutând s-o liniştească. Dacă vă spun eu că aşa trebuie să faceţi, nu vă mai temeţi de nimic. Dar chiar dacă v-ar urmări şi ar căuta să vă facă vreun rău, eu voi fi veşnic lângă voi şi vă voi apăra!

— Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te ajute să faci totul aşa după cum crezi tu! zise bătrâna Marta, cu glasul ei blând, tremurând de emoţie.

În Cuibul Vulturilor din turnul părăsit al cetăţii Rudinului oamenii Vulturului Morţii se treziră din somn unul după altul. Apa rece, cu care se spălară pe faţă, îi învioră în câteva clipe. Ludovica le şi pregătise de mâncare şi după masă, voinicii se duseră toţi în odaia lui Rimsky, spre a vedea ce aveau de făcut în ziua aceea.

— Vânătoarea de primăvară, începu Dan Dragomir, ne-a silit să stăm cu mâinile în sân, în timpul din urmă. Acum, că musafirii au plecat de la castel şi drumul ne este iarăşi liber, cred că a sosit timpul să ieşim din ascunzătoare, spre a ne împrospăta depozitul de merinde.

Rimsky dădu din cap.

— Ai dreptate, Dane. Tu ai fost acela care ai propus, de aceea, tu să fii şi cel care va duce planul la îndeplinire. Ia-l cu tine şi pe Korsakoff şi după ce veţi cutreiera pădurea, să vă înapoiaţi acasă cu o pradă cât mai bogată.

Dan Dragomir şi cu căpitanul Korsakoff primiră cu dragă inimă această însărcinare, care le îngăduia să-şi mai dezmorţească membrele. Şi îndată se aşezară să-şi facă pregătirile necesare. Se uitară să vadă dacă puştile erau în ordine, îşi umplură pungile cu încărcătură, apoi îşi luară rămas bun de la căpitan şi tovarăşi şi plecară.

Ceilalţi rămaseră să se sfătuiască mai departe.

Micislav luă cuvântul cel dintâi.

— Am auzit vorbindu-se multe rele pe socoteala morarului din Rudin. E un om rău şi îngâmfat. Cred că n-ar strica să-l speriem puţin. E plin de bani, dar n-ar da o copeică pentru săraci şi dacă se întâmplă ca vreun sătean la nevoie să vină la el după ajutor, îl alungă de la casa lui.

— Te-ai încredinţat, întrebă căpitanul, că într-adevăr aşa este? Nu ai fost indus în eroare?

— Știi prea bine, căpitane ca, întotdeauna ascultăm de poruncile tale și mai înainte, de a învinui pe cineva, cercetăm ca multă băgare de seamă, să vedem ce este adevărat din ceea ce se spune, spre a nu pedepsi pe un om care n-are nicio vină.

— Bine, Micislav. Atunci nu mă mai împotrivesc pedepsirii morarului din Rudin... Trebuie să vedem însă, ca planul nostru să fie la înălțime.

— Eu am găsit și planul... Mă voi îmbrăca altfel, ca negustor ambulant, de pildă, fiindcă morarul...

Micislav nu putu să-și sfârșească vorba, căci ușa se deschise brusc și în pragul ei se ivi Dan Dragomir, gâfâind, cu fața roșie ca focul, speriat de moarte.

Rimsky sări de pe scaun, temându-se de o nenorocire.

— Ce s-a întâmplat? strigă Vulturul Morții.

— Căpitane, îngână Dan Dragomir, deabia mai putând răsufla, dacă nu mă înșel, ne pândește o mare primejdie!

— Vorbește! Ce este?

Dan Dragomir scoase la iveală o batistă colorată.

— Vedeți batista aceasta?... Am găsit-o la intrarea în peștera noastră... Afară de aceasta, am mai zărit și urme suspecte de picioare omenești... Mi-e teamă că ascunzătoarea noastră a fost descoperită!

Rimsky se uită țintă la batista colorată.

— Îmi pare atât de cunoscută batista aceasta!

— Să-ți spun eu, căpitane, de unde o cunoști! – zise Dan Dragomir. Nu e prea mult de când ai văzut-o... Ieri seară... în mâna primarului din Rudin... Îți aduci aminte?

— Da, da! răspunse Vulturul Morții. Îmi aduc bine aminte! Cu batista aceasta și-a șters nădușeala de pe frunte, când s-a coborât din copac.

— Așa este, o recunosc și eu! zise doctorul Leonida.

Între timp intrase și Korsakoff în ascunzătoare.

— Căpitane, vesti el cu înfrigurare. E fără îndoială că numai primarul Rudinului a putut să ne spioneze, căci urmele pașilor de la intrarea în peșteră, duc înspre locul unde l-am scăpat din ghiarele lupilor. Urmele pașilor săi se văd bine în noroi. Ele duc spre șoseaua Rudinului.

Rimsky ascultase uimit rapoartele tovarăşilor săi. El se uită pe rând la toţi prietenii săi şi pe chipul fiecăruia citi expresia aceluiaşi simţământ, care-i frământa sufletul său propriu: uimirea şi revolta.

Severin strigă, amărât:

— Nu trebuie să fii milostiv cu oamenii aceştia! Aceasta ar trebui să ne slujească drept învăţătură... Scapi pe cineva de la moarte şi care-i este recunoştinţa?... Vrea să te arunce în ghearele pieirei!... Blestematul!

Vulturul Morţii căută să-şi stăpânească înfrigurarea, spre a-şi putea linişti prietenii.

— Nu deznădăjduiţi băieţi! Fără îndoială că situaţia pare foarte serioasă, dar poate că primejdia tot nu este atât de mare, după cum pare. În orice caz, trebuie să ne gândim bine la ceea ce avem de făcut, în cazul când ascunzătoarea noastră ar fi descoperită!

Mai înainte de toate, trebuie să ne încredinţăm dacă ascunzătoarea noastră n-a şi fost împresurată de cazacii care n-aşteaptă decât să părăsim Cuibul Vulturilor, pentru a pune mâna pe noi, cu cea mai mare uşurinţă.

— Ai dreptate, căpitane! zise Dan Dragomir.

— De aceea, urmă Rimsky, toţi care ne găsim aici, ne vom răspândi prin pădure, fiecare urmând un alt drum şi cercetând orice colţ, orice văgăună. La amiază ne adunăm din nou, toţi, aici şi spunem ce-am constatat.

Oamenii Vulturului Morţii se pregătiră îndată de plecare. Ei coborâră împreună din turn, iar în faţa peşterii se împrăştiară, luând fiecare o altă direcţie.

— Fiţi cu ochii în patru, băieţi! le mai zise Rimsky, ca rămas bun.

După aceea porniră la drum, fiecare ducându-se în direcţia pe care i-o arătase Rimsky.

După cum le fusese înţelegerea, la amiază se întâlniră toţi din nou, în Cuibul Vulturilor. Niciunul din ei nu descoperise nimic neobişnuit. Nici urmă de cazaci, iar jandarmii din sat nu primiseră vreo întăritură, care să fi dat de bănuit.

Cu toate acestea Vulturul Morţii nu se linişti.

— Încă nu s-a irosit primejdia de deasupra capului nostru - zise el. Se prea poate ca primarul Rudinului să nu ştie ce ascunzătoare este aceea, pe care a descoperit-o, dar se poate tot atât de bine, ca el să-şi

dea seama ce captură minunată a făcut. Apoi, se mai poate ca dușmanul să fi hotărât atacul pentru timpul nopții, când nădăjduiesc să fim mai puțin pregătiți și deocamdată nu iau nicio măsură, pentru a nu ne da de bănuit. Sunt multe, foarte multe posibilități!... Dar eu vreau să știu de ce să mă țin... Voi afla încă în noaptea aceasta ce s-a întâmplat!

— Ce vrei să faci, căpitane? întrebă Dan Dragomir.

— Veți afla îndată. Se pare că soarta ne favorizează. Astăzi are loc în sat cea dintâi petrecere cu danț, petrecere la care va veni și prințesa. Mă voi coborî în sat...

— Dar dacă vei fi recunoscut? se amestecă în vorbă și Ludovica.

— Nu te teme, Ludovica mea, căci nu voi fi recunoscut, o liniști Vulturul Morții. N-avem oare un arsenal întreg de peruci, bărbi și mustăți false, care n-așteaptă decât să fie întrebuințate? Îmbrăcat în haine țărănești și mascându-mă în om bătrân, nimeni nu mă va putea recunoaște.

— Și unde ai de gând să te duci, spre a afla cum stau lucrurile, întrebă Severin.

— Mă voi duce și eu la petrecere, unde voi căuta să mă furișez în apropierea primarului, spre a vedea care este situația. De altfel, dacă prietenul Nicorov a dat sfoară în țară despre marea lui descoperire, tot satul va vorbi despre apropiata prindere a Vulturului Morții și atunci nu-mi va fi prea greu să știu ce se pregătește... Dar dacă voi afla că, Nicorov știe că Vulturul Morții se ascunde în Cuibul Vulturilor, atunci...

— Atunci nu trebuie să mai rămână în viață, îi tăie vorba Micislav, ai cărui ochi aruncau fulgere, chiar dacă ar jura că nu ne va trăda ascunzătoarea! De unde putem ști noi, că în somn, sau la beție, nu ne trădează taina? Ar fi cu neputință să trăim într-o veșnică nesiguranță, într-o veșnică groază.

— Aveți încredere în mine, răspunse Rimsky, care-și redobândise sângele rece. Voi ști eu ce am de făcut!

Spre seară Rimsky începu să-și schimbe înfățișarea. Părul lui negru ca pana corbului, dispăru sub o perucă albă, iar în jurul obrazului își așeză o barbă și o mustață căruntă. El își mai desenă și câteva zbârcituri pe obraz și chipul fraged, tineresc al lui Rimsky se transformă cu totul, iar când se mai și îmbrăcă cu portul țărănesc din

partea locului, nimeni nu s-ar fi îndoit că se găseşte în faţa unui sătean de vreo şaizeci de ani.

Rimsky îşi luă rămas bun de la prietenii săi, strângându-le mâna călduros, la fiecare, pe rând.

— Domnul să vă aibă în paza lui!

— Şi pe tine, căpitane!

După aceea părăsi ascunzătoarea şi se îndreptă spre Rudin.

În sat era o veselie neobişnuită, din pricina petrecerii din seara aceea. Toţi sătenii se bucurau că prinţesa va veni la petrecere. Dar nu mai mică le era bucuria şi din pricina celor zece butoaie cu vin, pe care Fedora Feodorovna le trimisese la cârciumă. Nici nu se înserase bine şi puhoaiele de ţărani şi începură să se verse spre han, în a cărui sală mare se ţineau petrecerile cu danţuri.

Rimsky ajunse în cârciumă, fără să atragă îndeosebi atenţia cuiva şi luă loc la una din mese. Îndată după ce se aşeză, îşi roti privirile prin cârciumă, cercetând faţa fiecăruia şi în curând ochii îi străluciră de bucurie, căci îl zărise pe acela pe care-l căuta, pe primarul Rudinului, care şedea la o masă nu prea îndepărtată de a lui.

Dar, cum din pricina gălăgioasei veselii a sătenilor, nu putea să audă ce se vorbea la masa primarului, se ridică de pe scaun, se învârti o dată prin cârciumă ca şi când ar fi căutat pe cineva, apoi se aşeză ca din întâmplare, la o masă din apropierea primarului. Acum Rimsky auzea tot ce se vorbea la masa lui Nicorov.

— La sfatul primarilor care a avat loc ieri, la Dubro, zicea Nicorov, cu îngâmfare, s-a dovedit că tot eu sunt primarul cel mai bine văzut, din ţinutul acesta. Subprefectul deabia a schimbat câteva vorbe cu ceilalţi primari, toate chestiunile mai însemnate le-a vorbit cu mine şi de câteva ori mi-a cerut chiar şi sfatul.

— Dar mare domn mai eşti, mai Nicorov! zise batjocoritor, Zamov, unul din cei mai bogaţi ţărani ai satului, care nu prea se avea bine cu primarul.

— Te cred că sunt! În orice caz, în curând voi fi şi mai mare! răspunse Nicorov.

— Bineînţeles, dacă vei mai fi pe placul prinţesei, ripostă Zamov, căci nu vei fi primarul Rudinului, decât numai până când va vrea prinţesa.

— Şi ce ai să mai zici, dacă în curând voi fi numit primarul vreunui oraş de prin împrejurimii?

— Poate în vis!

— Râzi tu, râzi, Zamov, vom vedea noi cine va râde la urmă! Afară de aceasta, trebuie să recunoşti că nu numai slujba mă face fruntaşul satului. Eu sunt omul cel mai bogat din comună...

— Ei, las-o mai încet! îi tăie vorba Zamov. Dacă am pune averile noastre, una lângă alta, nu ştiu care ar ieşi învingător!

— Am trei cai, patru vaci, doi boi, şase porci... Ei. Ce mai zici?

— Nu cu asta se măsoară bogăţia, răspunse Zamov, ci cu pământ şi bani gheaţă!

— Şi pământ am atâta cât ai tu.

— Şi bani gheaţă?

— Numai câteva mii de ruble, fiindcă pe ceilalţi i-am băgat în gospodărie.

Zamov râse, triumfător.

— Pă vezi că eu am învins? Eu am cincisprezece mii de ruble! Acum să bem una pentru izbânda mea!

Cu aceste cuvinte îşi ridică paharul plin cu vin.

Nicorov se înfurie când văzu că ţăranii ciocnesc cu înflăcărare cu Zamov, câştigătorul acestei ciudate întreceri şi căută să nu se dea bătut.

El izbi cu pumnul în masă cu atâta putere, încât sticlele şi paharele de pe ea începură să joace.

— Nu te vei bucura prea mult de această izbândă, măi Zamov, căci în curând te voi întrece şi în bani ghiaţă!...

— Ce vrei să spui cu asta? Poate că ai de gând să porneşti în căutarea vreunei comori?

— Vei vedea tu!... În orice caz, pot să-ţi spun de pe acum că, peste câteva zile voi pune mâna pe douăzeci de mii de ruble... Aţâţia bani n-ai văzut tu în viaţa ta!

Zamov izbucni din nou, într-un hohot de râs batjocoritor.

— Cine te crede? Pesemne că ai băut cam multicel, Nicorov, că vorbeşti asemenea gugumănii! Visezi despre primărie la oraş şi douăzeci de mii de ruble!... Spune drept, unde ai mai băut, înainte de a veni aici?

— Mai ţineţi gura, Zamov! zise primarul Rudinului. Ţi-am mai spus eu ca acela râde mai bine, cine râde la urmă!

Rimsky ascultase cu multă luare aminte la fiecare cuvânt, dar de abia acum ar fi fost mai curios să vadă ce va urma. El trebui însă, să-şi stăpânească curiozitatea, căci hangiul veni la Nicorov şi-ispuse:

— Vine prinţesa!

Nicorov lăsă baltă discuţia şi ridicându-se de la masă, străbătu cât mai iute sala plină de ţărani, spre a ajunge în faţa hanului. Trăsura prinţesei trebuia să fie aproape, căci se auzea deslușit zângănitul clopoţeilor de la gâtul cailor. Nicorov dădea porunci cu înfrigurare şi se umfla tot mai mult în pene, căci în curând avea de îndeplinit o datorie foarte însemnată: trebuia s-o salute pe prinţesă.

Trăsura Fedorei Feodorovna ajunse în faţa cârciumei şi ţăranii Rudinului îşi primiră pe iubita lor stăpână, cu un „ura", care nu mai voia să sfârşească.

— Ura!... Trăiască!... Uraaa!, strigau sătenii şi prinţesa primi cu bucurie manifestaţia de dragoste a supuşilor săi.

Nicorov se înclină adânc, apoi ajută prinţesei să coboare din trăsură. Pe urmă începu să strige, cu voce autoritară:

— La o parte! La o parte, căci vine prinţesa!

Când Fedora Feodorovna intră în sală, uralele izbucniră din nou, cu o putere şi mai mare, spre deznădejdea lui Nicorov, care nu putea să-şi rostească cuvântarea de bun sosit. În cele din urmă mulţimea se potoli şi primarul Rudinului izbuti să zică următoarele:

— Prea milostivă prinţesă şi buna noastră stăpână! Din însărcinarea locuitorilor credincioşi ai Rudinului... ai Rudinului... eu am fost împovărat cu cinstea de... de a vă ura bun sosit... pentru că aţi binevoit să ne cinstiţi... să ne cinstiţi cu venirea dumneavoastră...

— Trăiască!... Trăiască! urlă din nou mulţimea, de data aceasta spre cea mai mare bucurie a lui Nicorov, care de-abia putuse îngâna aceste câteva cuvinte. Dacă poporul nu izbucnea în urale, bietul primar al Rudinului s-ar fi făcut de râs, căci n-ar mai fi ştiut ce să mai spună.

Nesfârşitele urale îl scoaseră însă din încurcătură şi acum luă, fericit, mâna pe care i-o întinse prinţesa.

— Dragul meu popor din Rundin, zise Fedora Feodorovna şi de îndată ce-şi deschise gura, se făcu o tăcere desăvârşită. Fiindcă aţi vrut

să-mi arătaţi bucuria pe care o simţiţi de a mă vedea în mijlocul vostru, ţin să vă spun că şi eu simt aceeaşi bucurie şi sunt mulţumită că împrejurările au fost de asemenea natură, încât am putut să vin astazi lângă voi. Ştiţi prea bine că întotdeauna m-am simţit bine în mijlocul vostru şi credeţi-mă că dragostea pe care v-am purtat-o pe vremuri, nu s-a schimbat deloc, în timpul cât am fost departe de Rudin. Îmi pare foarte bine, văzând că şi voi îmi păstraţi aceeaşi dragoste neştirbită ca şi în trecut şi vă rog, ca şi pe viitor să-mi rămâneţi tot atât de credincioşi, ca şi în trecut, pentru ca sufletu-mi să n-aibă nicio pricină de întristare când mă voi gândi la locuitorii Rudinului. Dumnezeu să vă ajute!

În urma călduroaselor cuvinte ale prinţesei, uralele izbucniră din nou, ca o adevărată furtună.

— Şi acum, să înceapă jocul! zise prinţesa, întorcându-se spre Nicorov.

Primarul Rudinului cuprinse mijlocul fin al prinţesei cu mâinile lui cărnoase şi cu mişcări greoaie şi neîndemânatice începu să dănţuiască jocul, pe care toată lumea îl urmări cu încordare.

De altfel era şi vrednic de văzut, cum juca burtosul primar al Rudinului, cu mlădioasa şi fermecător de frumoasa Fedora Feodorovna.

La început dănţuiră numai ei doi, încetul cu încetul însă, tot mai mulţi flăcăi prinseră curaj şi în curând sala hanului se umplu de perechi, care se învârteau în ritmul melodiilor cântate de lăutari.

Nicorov tare ar fi vrut ca lăutarii să tacă odată, căci trupul lui greoi şi dat trândăviei, nu era obişnuit ca asemenea sforţări, dar scripcarii îi ziceau de zor şi Fedora Feodorovna nici nu se gândea să se oprească, căci demult nu mai petrecuse atât de bine. Sus, la balul mascat de la castel, nu se bucurase atât de mult, ca aici, la aceasta petrecere populară, unde toată lumea o înconjura cu o dragoste neţărmurită şi lipsită de făţărnicie.

În sfârşit, spre marea uşurare a lui Nicorov, lăutarii încetară. Perechile se retraseră spre marginea sălii şi când prinţesa luă loc pe scaunul de onoare ce-i fusese pregătit, două femei îşi croiră drum prin mulţime, aruncându-se la picioarele ei.

Erau bătrâna Marta şi cu fiica sa, Sonia.

— Prea milostivă prinţesă, îndură-te de noi! se rugă bătrâna.

Nicorov se uită furios la cele două femei, care veniseră să tulbure veselia serii şi fără îndoială că le-ar fi alungat cu lovituri de picior, dacă prinţesa nu era de faţă.

Fedora Feodorovna se întoarse cu blândeţe înspre Marta şi fiica ei, aşa că Nicorov se văzu silit să-şi înăbuşe mânia, care-i zbuciuma pieptul.

— Care este păsul vostru? întrebă prinţesa, cu o căldură şi blândeţe, care turnă curaj în inimile tremurânde ale celor două femei.

Fără îndoială că dacă prinţesa le vorbea atât de blând, încercarea lor deznădăjduită avea să fie încoronată de succes. Şi ea era femeie şi femeile îşi simt necazurile reciproc.

Bătrâna Marta îşi ridică ochii înlăcrămaţi şi cu voce plângătoare, se adresă astfel, Fedorei Feodorovna:

— Prea milostivă prinţesă, fă-ne dreptate!

— Numai acolo trebuie făcută dreptate, unde alţii au săvârşit nedreptăţi.

— Vai, prea milostivă stăpână, nouă ni s-a făcut o mare nedreptate!

Nicorov nu-şi mai putu stăpâni mânia. De altfel ştia prea bine că, cele două femei aveau să se plângă acum împotriva lui şi spre a împiedica aceasta, se amestecă în vorbă, strigând:

— Ce obrăznicie, să veniţi aici, spre a strica veselia petrecerii!

Prinţesa îi aruncă lui Nicorov o privire plină de imputări.

— Ei, primarule, lasă-le să spună pentru ce au venit la mine! Ştii prea bine că în asemenea prilejuri îmi place să mă folosesc de drepturile mele de stăpână a pământului şi că nimeni nu pleacă din faţa mea, fără a-şi fi descărcat inima de ponos.

Fedora Feodorovna băgă de seamă că nu numai Marta plângea, ci şi frumoasa fată a bătrânei.

— De ce plângi, copila mea? o întrebă ea, binevoitoare.

— Am fost alungate din sat!

— De ce s-a luat măsura aceasta împotriva voastră?

— Noi nu avem nicio vină!

— Şi cine v-a alungat?

— Primarul Nicorov.

Prinţesa îşi ridică privirile încet, de la cele două femei şi le îndreptă asupra primarului.

— Este adevărat, Nicorov?

— Adevărat, prea milostivă prințesă!

— Și de ce ai făcut-o?

— Credeți-mă, prea milostivă prințesă că și-au meritat soarta! Amândouă au fost prinse asupra furtului, de mai multe ori!

Cele două femei se uitară speriate la Nicorov. Ele își aduseră aminte de truda amarnică, cu care-și câștigau pâinea cea de toate zilele și de nenumăratele nopți, pe care le prefăcuseră în zile, numai spre a putea trăi în mod cinstit. Și acum, nemilosul primar, le arunca în față o învinuire atât de cumplită, înaintea satului întreg?

Lacrimile le înăbușeau și groaznica acuzare le lovise atât de crunt, încât niciuna din ele nu fu în stare să se apere, nici măcar cu un singur cuvânt.

Prințesa era gata să creadă că primarul avea dreptate, căci cele două femei nici nu încercau măcar să se apere, când deodată se ivi un flăcău lângă cele două femei, și strigă, cu voce metalică, hotărâtă:

— Aceste două femei nenorocite n-au săvârșit nicio fără-de-lege! Jur aceasta pe Dumnezeul meu din cer!

Era Ivan, fiul primarului.

Țăranii adunați acolo rămaseră înmărmuriți, apoi se auzi un murmur de nemulțumire. Toate privirile erau îndreptate asupra lui Ivan Nicorov, care sărise în ajutorul celor două nenorocite în clipa când toată lumea se aștepta mai puțin.

Cel mai înmărmurit însă, era bătrânul Nicorov. În clipa, în care își văzu băiatul ivindu-se înaintea prințesei și pârându-l pe el însuși, i se făcu negru înaintea ochilor. N-ar fi crezut niciodată că propriul lui copil va fi în stare să-l facă de râs înaintea satului întreg. Rușinea aceasta n-o mai putea spăla niciodată.

Dar prințesa se uită prietenește la acest flăcău cu ochii înflăcărați și-l întrebă:

— Cine ești tu, care sari în ajutorul acestor două femei?

— Sunt Ivan Nicorov.

— Ivan Nicorov? Ești rudă cu primarul?

— Sunt fiul lui!

Acum fu rândul prințesei să rămână înmărmurită...

— Eşti fiul lui? Şi îndrăzneşti să-ţi învinuieşti părintele înaintea mea şi a satului întreg?

— Prinţesă, zise flăcăul cu glasul lui sunător, mie îmi place dreptatea! Cinstea şi dragostea mea de adevăr nu puteau îngădui ca aceste două nenorocite să fie alungate din sat, fără să fie vinovate!

— Taci, ticălosule! strigă primarul, care însă nu mai apucă să urmeze, căci un singur semn al prinţesei fu îndeajuns, spre a-l face să tacă el însuşi.

După aceea, Fedora Feodorovna se întoarse din nou spre flăcău:

— Ia spune, ce ştii tu despre această întâmplare?

— Nu-l ascultaţi, prea milostivă prinţesă, căci niciun cuvânt nu este adevărat din ceea ce vrea să spună! strigă Nicorov.

— Taci, Nicorov! zise acum prinţesa, mai aspru. Numai atunci pot să fac dreptate, dacă ascult pe fiecare, pe rând. Vorbeşte, Ivan Nicorov!

— Prea milostivă prinţesă, începu flăcăul să spună, aceste două femei nenorocite trăiesc de ani de zile în satul nostru, fără niciun sprijin. Nu voi trece sub tăcere nimic. Bărbatul, care era apărătorul lor, soţul, tatăl, a ucis un om, spre a se apăra. Pentru această faptă el a fost pedepsit, poate mai aspru, decât trebuia, a murit la spânzurătoare! În orice caz, el şi-a primit pedeapsa pentru fapta sa, poate cam pripită şi nimeni nu are dreptul de a le urmări pe aceste două nefericite făpturi, pentru o greşeală ispăşită şi nesâvârşită de ele. Femeile acestea trăiesc cinstit, din munca, mâinilor lor şi măsura luată împotriva lor este cea mai mare nedreptate, care li se poate face.

Prinţesa se întoarse spre primarul Rudinului:

— Primarule, ce spui la toate acestea?

— Nu ascultaţi la ceea ce spune băiatul, prea milostivă prinţesă, răspunse bătrânul Nicorov, mânios. Fata aceasta i-a sucit capul...

Prinţesa vedea lămurit acum. Intervenţia curajoasă a flăcăului o încredinţase de la început că în această ceartă numai cele două femei puteau să aibă dreptate.

De aceea, ea nu întârzie să aducă sentinţa care era menită să facă dreptate:

— Primarule Nicorov, bagă bine de seamă la ceea ce-ţi spun! Aceste două femei vor rămâne aici în sat şi te opresc să le mai urmăreşti cu ura ta! Dacă va ajunge la urechile mele, cea mai neînsemnată plângere, în

privința aceasta, îți iau slujba de primar al Rudinului. Iar dacă de data aceasta îți trec ca vederea greșeala aceasta o fac numai fiindcă până acum ți-ai îndeplinit îndatoririle în mod conștiincios.

Nicorov se înclină.

— Am înțeles, prințesă! zise el, răgușit, și sufletul îi fu cuprins de o furie atât de cumplită, în cât ar fi fost în stare să le ucidă pe cele două femei.

— Iar voi, urmă prințesa, adresându-se Martei și Soniei, veniți într-una din zilele acestea la castel și voi îngriji ca viața să vă fie mai ușoară. Vă voi da de lucru, ca să nu mai munciți atât de amarnic, ca până acum.

Cele două femei sărutară, recunoscătoare mâinile prințesei.

Fedora Feodorovna mângâie părul bălai al Soniei.

— Dacă nu mă înșel, dragostea l-a făcut pe Ivan să-ți sară în ajutor! zise ca, zâmbind.

Fata se înroși până peste urechi.

— Nu trebuie să te rușinezi din pricina aceasta, zise prințesa binevoitoare, ci dinpotrivă, să fii mândră fiindcă o dragoste care este în stare de o asemenea jertfă, e vrednică să fie cunoscută de toată lumea. Iar când vă veți hotărî să vă luați, nu uitați să mă chemați și pe mine la nuntă!

— Prea buna și milostiva noastră stăpână! zise tânăra fată, sărutând încă odată cu recunoștință, mâna albă a prințesei.

— Și acum, zise Fedora Feodorovna, urmați cu petrecerea. Să reînceapă jocul!

Lăutarii începură să cânte, perechile să se învârtească prin sală, iar prințesa părăsi hanul.

Rimsky fusese de față la această neobișnuită întâmplare și pe cât de mult îl ura acum pe bătrânul Nicorov, pe atât de drag îi era Ivan, a cărui purtare curajoasă îl umpluse de admirație.

— Niciodată n-aș fi crezut, își zise Vulturul Morții în gând, că primarul Rudinului ar putea să fie un om atât de rău. Dacă știam mai iute, atunci nu alergam în ajutorul lui, ci-l lăsam să-l sfâșie lupii, căci nu era vrednic de o soartă mai bună!

După plecarea prințesei, Nicorov se înapoia în cârciumă, morocănos și înfuriat, spre a-și îneca în vin necazul, pe care i-l pricinuise fiul său. Rimsky nu-l pierdu din ochi și se așeză din nou în apropierea lui.

Vulturul Morţii simţi o adevărată plăcere, văzând că Zamov începe să-l necăjească din nou pe primar.

— Ei, măi Nicorov, zicea ţăranul râzând zgomotos, nu lipsi mult să se ducă pe gârlă, toată mândria ta! N-a lipsit decât un fir de aţă ca prinţesa să dea un nou primar Rudinului!

— Își va mușca degetele Ivan, pentru aceasta! exclama Nicorov, amenințător.

— În zadar te răzbuni pe băiat, căci întâmplarea aceasta ţi-a mâncat stima sătenilor, odată pentru totdeauna!... Niciodată nu vor uita oamenii întâmplarea din seara aceasta!... Poţi tu să-l pedepseşti pe Ivan, cât vei vrea!... Te-ai curăţat, bătrâne Nicorov!

— Crezi? Ei bine, vom vedea noi! zise primarul Rudinului, cu un zâmbet misterios.

— Ce vrei să spui cu aceste cuvinte tainice? îl sâcăi Zamov. Eu nu cred în vorbe de clacă, ci numai în fapte!

— Vei avea și fapte, mai curând decât te aştepţi! Se va vorbi de mine nu numai în Rudin, ci în toată Rusia!

— Ce tot spui?

— În zadar te miri și în zadar faci pe Toma necredinciosul! Nu va trece mult și voi pune mâna pe douăzeci de mii de ruble, iar numele meu va fi slăvit în toată tara!

— Măi Nicorov, reluă Zamov cu o privire obraznică, tie ţi s-a urcat vinul la cap! Eu cred c-ar fi mai bine să te duci acasă, să-ţi dormi buimăceala și să urmăm mâine cu povestea aceasta.

— Râzi tu, Zamov, și îndrugă la glume, vom vedea noi cine va fi domn! În orice caz, te sfătuiesc să citeşti puţin hârtia aceea, pe care am lipit-o pe peretele cârciumei în seara aceasta.

Zamov se ridică de pe scaun și împreună cu ceilalţi comeseni, se duse la peretele arătat de primar. Rimsky se alăturase și el ţăranilor și citind cele cuprinse în publicaţie, rămase foarte uimit.

Zamov o citi cu voce tare, spre a putea auzi și aceia, care nu știau carte, sau cei care erau mai îndepărtaţi.

Cuprinsul publicaţiei era următorul:

“**SPRE ȘTIREA TUTUROR!**

Se aduce la cunoştinţă că guvernul din Petrograd a pus un premiu de DOUĂZECI DE MII DE RUBLE pe capul lui STANISLAU RIMSKY, studentul polonez cunoscut sub porecla de "Vulturul Morţii", care în timpul din urmă tulbură liniştea ţinuturilor din apropierea graniţei ruso-poloneze. Premiul aceasta se va înmâna aceluia care îl va prinde pe Stanislau Rimsky, viu sau mort.
Acela care ştie ceva despre ascunzătoarea numitului tâlhar poate cere ajutoare armate de la autoritatea cea mai apropiată.
MINISTRUL DE INTERNE."

Sătenii ascultară cu multă încordare cuvintele lui Zamov şi în clipa următoare toată lumea nu mai vorbea decât de Vulturul Morţii. Cele douăzeci de mii de ruble erau o ispită căreia nimeni nu i se putea împotrivi şi poate că ar fi fost puţini, foarte puţini aceia, care ştiind un amănunt cât de mic, despre Rimsky, să nu fi pornit în cursa pentru câştigarea marii sume de bani.

După ce se aşezară la masă, din nou, Zarnov se întoarse batjocoritor la primarul Rudmului:

— Şi ia spune, măi Nicorov, eşti tu tocmai atât de încredinţat că vei pune mâna pe Vulturul Morţii? Te şi simţi cu cele douăzeci de mii de ruble în buzunar? Nu ţi se pare că tu eşti cam mic faţă de Vulturul Morţii, pe care n-a putut pune mâna nici chiar contele Gorciacov, puternicul guvernator al Varşoviei, cu toate ca l-a urmărit cu o armată întreagă de cazaci?

Primarul nu-şi schimbă zâmbetul misterios şi zise:

— Eu voi fi mai isteţ decât contele Gorciacov!

— Ia auziţi!

— Veţi vedea voi!

— Şi crezi într-adevăr, că vei izbuti să găseşti ascunzătoarea Vulturului Morţii?

Nicorov răspunse, cu multă hotărâre:

— Nu cred, ci am şi găsit-o!

Primarul Rudinului se uită triumfător în jurul său...

Rimsky auzise şi el cuvintele lui Nicorov şi numai cu greu putu să se stăpânească.

Totuşi, el duse mâna în buzunar şi strânse cu putere mânerul pistolului.

El era hotărât ca, în cazul când primarul ar avea de gând să trădeze locul ascunzătorii, să-l culce la pământ, cu un glonte, de la cel dintâi cuvânt trădător.

Puţin îi păsa de ceea ce avea să se întâmple în urmă. Putea să fie călcat în picioare de ţărani, puteau să-l ucidă în bătăi, el ar fi murit liniştit, căci odată cu moartea lui Nicorov ar fi şters din rândurile celor vii, pe singurul om care cunoştea taina Cuibului Vulturilor şi, deci, prietenii şi tovarăşii lui ar fi fost la adăpost şi nu ar mai fi fost ameninţaţi să li se descopere ascunzătoarea. Chiar şi în aceste clipe atât de hotărâtoare, nobilul Stanislau Rimskv nu se gândea la el, ci la viaţa prietenilor săi.

Zamov nu ştia dacă trebuie să-l creadă pe Nicorov sau nu. În orice caz, el urmă să-l sâcâie:

— Măi Nicorov, dacă ai fi dat, într-adevăr, peste ascunzătoarea Vulturului Morţii, atunci n-ai sta tu acum, liniştit, aici, ci demult ai fi fugit să aduci o trupă de cazaci, pentru a pune mâna pe pasărea, care ţi-ar aduce douăzeci de mii de ruble.

Nicorov zâmbi.

— Aşa ai fi făcut tu, fiindcă nu erai legat de slujba de primar. Dar eu, care îndeplinesc sarcina de cel dintâi fruntaş al satului, nu puteam să părăsesc Rudinul tocmai în ziua când prinţesa urma să vină aici. Mâine dimineaţă însă, voi trimite un curier până la Dubro, sau mai bine, mă voi duce eu însumi, spre a mă întoarce cu trupa de cazaci. Aşa că cele douăzeci de mii de ruble îmi sunt asigurate!

Rimsky răsuflă uşurat.

— Până acum nu-i nicio primejdie! se gândi el. Am sosit la timp, spre a împiedica această mârşavă trădare.

— Şi ia spune, măi Nicorov, îl întrebă Zamov pe primar, ascunzătoarea Vulturului Morţii este pe aici, prin împrejurimi?

Nicorov începu să râdă, ironic:

— Ce crezi tu, că am înnebunit să-ţi spun ţie ceea ce am aflat cu atâta trudă, pentru ca să-mi şterpeleşti premiul de sub nas? Nu măi Zamov, prea mă crezi prost! Cele douăzeci de de mii de ruble le voi primi eu şi nimeni altul. Pot să-ţi mai spun însă, că, nu numai că ştiu unde este

ascunzătoarea Vulturului Morţii, dar am şi vorbit cu temutul căpitan de bandiţi.

— Ai vorbit cu el? exclamă Zamov, uimit.

— Da, am vorbit!

— Şi nu te-a ucis?

— După cum vezi!

— Atunci n-ai vorbit cu el!

— Ba am vorbit. Numai că Vulturul Morţii nu este tocmai atât de primejdios după cum spune lumea. Eu de pildă, i-am cunoscut partea cea bună! Dar asta nu mă împiedică să-l dau pe mâna călăului.

Vulturul Morţii tresări la auzul acestor cuvinte.

— Vom vedea noi, se gândi el, cine va izbuti să-l doboare pe celălalt!

În timpul acesta lăutarii cântau şi perechile tinerilor se învârteau necontenit prinse în jocurile naţionale şi la modă de pe vremea aceea. Marta se retrăsese într-un colţ, împreună cu Sonia, care tot mai tremura, şi Ivan Nicorov se aşezase lângă cele două femei, spre a le mai risipi teama care tot le mai zbuciuma sufletul.

Biata bătrână nu se putea împăca cu gândul că primarul nu se va răzbuna.

— Mă tem, zicea ea, că dreptatea făcută de prinţesă, nu va rămâne aşa, până la sfârşit. Va şti el, bătrânul Nicorov, să găsească un mijloc spre a se răzbuna pe noi.

— Atunci va avea de a face cu mine in nou! zise Ivan, cu vocea lui sonoră.

— Prinţesa este cu noi! zise şi Sonia.

— Aşa e! întări Ivan. Şi tata tine prea mult la slujba de primar, ca să şi-o primejduiască, printr-o măsură care n-ar fi pe placul prinţesei.

— Ai dreptate, răspunse Marta, dar tot atât de mult ţine şi la despărţirea ta de Sonia.

— Da! Dar chiar dacă nu-şi va da învoirea ca Sonia să fie soţia mea, totuşi, slujba de primar îi va fi mai preţioasă decât despărţirea noastră.

— Ştiu bine că niciodată nu se va învoi s-o iei pe Sonia! zise bătrâna, oftând îndurerată.

— Atunci o voi lua chiar şi fără voia lui!

Sonia se lipi fericită de iubitul său.

— Cât îmi eşti de drag, Ivane!

Flăcăul o mângâie pe cosițele bălaie, apoi se ridică și zise:

— Vino să jucăm, Sonia!

Fata se ridică și ea și în curând se învârteau amândoi în mijlocul sălii. Era o privelişte fermecătoare să te uiți la flăcăul acesta chipeș și la fata aceea mlădioasă, despre care trebuiră să recunoască chiar și dușmanii ei de până atunci că era fata care juca cel mai bine, din tot satul.

Încetul cu încetul, perechile se împuținară și în curând numai Ivan și cu Sonia se mai învârteau în acordurile melodioase ale lăutarilor. Ceilalți flăcăi și fete se mulțumeau să admire această pereche minunată, care dănțuia cu o grație desăvârșită. Sonia juca mlădioasă, ca o trestie, lăsându-se vrăjită de farmecul jocului, iar Ivan o purta ca pe un fulg, cu privirile-i îndrăgostite cufundate în ochii iubitei sale.

Deodată, însă, voia bună a tuturor fu risipită de un urlet răgușit, ca de fiară.

În ușa sălii unde se încinsese jocul, se ivise primarul Nicorov. Era ameţit de băutură, ochii i se învârteau sălbatic și tot sângele i se suise la cap.

La urletul lui răgușit, perechea se opri din joc, lăutarii încetară de a mai cânta. Ivan își lăsă iubita din brațe și privi liniștit la tatăl său, care se apropia cu pași mari.

— Nu te-ai săturat încă? strigă primarul Rudinului, sub puterea băuturii. Nu-ți ajunge rușinea pe care ai aruncat-o asupra mea, în seara aceasta?

— Ce rost au vorbele tale, tată?

— Cum îndrăznești să joci cu fata aceasta? urlă Nicorov, ca turbat.

Ivan își dădu seama îndată că vinul era acela care vorbea din tatăl său, și de aceea încercă să-l liniștească, cu vorbe blânde.

— Liniștește-te, tată! De ce te amărăști în zadar?

— Taci, copil blestemat ce ești! Te opresc să mai joci cu fata aceasta, ai înțeles? Te opresc!

Acum nici Ivan nu se mai putu stăpâni și răspunse, furios:

— Chiar dacă m-ai opri de o mie de ori și tot voi juca cu ea! Voi juca cu ea, fiindcă mi-e dragă și orice s-ar întâmpla, ea va fi nevasta mea!

Și cu brațele lui vânjoase îmbrățișa fata, care plângea încet, lângă el.

În urma cuvintelor îndrăznețe ale lui Ivan, mulțimea începu să murmure și toată lumea aștepta cu înfrigurare să vadă care va fi

răspunsul primarului la vorbele semețe ale fiului său. Cuvintele lui Ivan puseră paie peste foc. Bătrânul Nicorov se făcu foc și pară.

El nu se mai putu stăpâni și se repezi ca un mistreț la fiul său, ridică pumnul și mai înainte ca cineva să-l fi putut împiedica, îl lovi pe Ivan, drept în față.

Flăcăul se clătină, dar în clipa următoare prinse mâna ridicată a tatălui său și-l îmbrânci cu atâta putere, încât primarul zbură până în marginea sălii, unde căzu în brațele sătenilor, care rămaseră încremeniți, căci niciunul nu se aștepta ca schimbul de vorbe să ajungă atât de departe.

Și în vreme ce mulțimea aștepta cu înfrigurare să vadă care va fi sfârșitul acestei încăierări neobișnuite, între tată și fiu, Ivan Nicorov strigă, cu voce tunătoare:

— Dacă m-ar fi lovit altcineva, l-aș fi ucis! Tu ești părintele meu și nu pot ridica mâna asupra ta. Să știi însă că fapta ta ne-a despărțit pentru totdeauna.

După aceea Ivan o luă de braț pe Sonia și împreună cu Marta, părăsi cârciuma.

Bătrânul Nicorov se uită cu ochii holbați după ei. Își încleștă pumnii și nesfârșita amărăciune puse stăpânire pe sufletul lui, văzând că este cu totul neputincios în fața fiului său.

În vremea aceasta Ivan mergea pe drum în tovărășia celor două femei, încă tot sub înrâurirea celor întâmplate cu câteva clipe mai înainte. Îl supăra grozav cearta aceasta, care făcea și mai de netrecut prăpastia ce se deschisese între el și tatăl său.

Ei ajunseră tăcuți la coliba din marginea satului. Aici Ivan se despărți de Marta și Sonia și porni înapoi, prin întiunecimea nopții.

Era însă foarte enervat din pricina celor petrecute, așa că nu se duse de-a dreptul acasă, ci se mai plimbă câtva timp pe la marginea satului. Într-un târziu, amărât și obosit, își îndreptă pașii spre casă.

Strada principală a Rudinului era destul de populată, căci oamenii se întorceau de la hanul unde fusese rânduită petrecerea. Ivan îi ocoli însă, nevrând să se întâlnească cu oameni care să-i facă imputări, sau să-i dea sfaturi. De altfel, înspre mijlocul satului, unde era așezată casa primarului, trecătorii erau mai puțini. Flăcăul mergea încet, fără grabă,

căci i se strângea inima la gândul ca trebuie să se întoarcă acasă, după cele petrecute la han.

Oare nu-i declarase el război tatălui său, nu-i spusese că se vor despărți, pentru totdeauna? Oare nu ar fi fost mai bine să se întoarcă din drum și să-și petreacă noaptea în vreo șură părăsită?

Dar apoi îi sunară în urechi cuvintele bătrânei Marta:

— Tu eşti cel mai tânăr, tu trebuie să te duci cu ramura de măslin...

Se apropie de casa părintească și felinarul așezat în fața porții îi trimise din depărtare razele sale gălbicioase, atât de cunoscute lui. În tot Rudinul, casa primarului era singura căreia i se făcuse cinstea de a fi luminată de un felinar.

Razele slabe ale felinarului luminau fățurile a doi bărbați. În una din ele Ivan crezu că-l recunoaște pe tatăl său, cealaltă nu-i era cunoscută. Flăcăul era la o depărtare de douăzeci-treizeci de pași de casă, dar nu-și urmă drumul, deoarece nu voia să se întâlnească cu tatăl său, în prezența unui om străin. El se retrase în umbra unei case și pândea de acolo plecarea străinului. I se părea că cei doi bărbați aveau un schimb de cuvinte destul de agitat. Deodată străinul ridică mâna dreaptă.

În clipa următoare se auzi o detunătură, străinul o rupse la fugă, iar primarul Rudinului se prăbuși la pământ.

Ivan alergă uluit, la fața locului.

Tatăl său zăcea la pământ, cu pieptul însângerat, și gemea dureros.

Ivan nu știa de ce să se apuce, să pornească în urmărirea ucigașului, sau să încerce să-i dea tatălui său o mână de ajutor.

Primarul Rudinului gemea sfâșietor:

— Ajutor!... Ajutor!...

Ivan se aplecă asupra lui.

— Tată, ce s-a întâmplat? întrebă el, îndurerat.

— Ivan!

— Vorbește, tată!

— Vai... mor!

Ivan se apropie și mai mult de fața tatălui său.

— Fii tare, tată.

— Vai... mă sfârșesc... Dumnezeu cu tine, Ivanel, Ivănușul meu... nu fi supărat pe sărmanul tău părinte!

Lacrimile năpădiră în ochii flăcăului.

— Spune-mi, tată, cine este ucigașul, ca să te răzbun?

— Ucigașul... ucigașul... u... ci... ga... șul...

Primarul nu mai putu rosti numele pe care-l avea pe limbă. Vorba i se schimbă într-un horcăit sfâșietor și sufletul se despărți de trupul primarului din Rudin, peste care Ivan se trânti, plângând amarnic.

Deabia acum își dădu seama Ivan de ceea ce se întâmplase. El sări de la pământ și se repezi să pornească în urmărirea ucigașului, dar n-apucă să facă decât câțiva pași și se găsi față în față cu cizmarul Sacarov, vecinul lor, care venea cu un felinar în mână.

— Ce împușcătură s-a auzit? întrebă acesta, cu înfrigurare.

Razele felinarului căzură pe trupul neînsuflețit și însângerat al primarului și cizmarul strigă, îngrozit:

— Sfinte Dumnezeule, dar aici zace un mort!

— Tatăl meu! zise Ivan, cu nesfârșită durere în glas.

— Așa e, e bătrânul Nicorov, primarul.

La zgomotul pricinuit de detunătură și în urma strigătelor de ajutor ale cizmarului, sătenii se adunară în număr tot mai mare, la fața locului nenorocirii.

Deodată, Sacarov strigă:

— Ia priviți, aici e și pistolul cu care s-a tras glontele! Zăcea la pământ!

— Cine să-l fi ucis pe primar?

Ivan stătea palid și tremurând lângă trupul neînsuflețit al părintelui său.

— Venind spre casă, zise el, l-am văzut pe tata stând de vorbă cu un străin... După aceea am auzit deodată o detunătură, dar până să ajung aici, ucigașul dispăruse, iar tatăl meu își dădea sfârșitul.

— Și n-a spus cine a fost ucigașul?

— Și-a dat sufletul tocmai în clipa când voia să rostească numele ucigașului.

Sacarov aruncă o privire ciudată asupra flăcăului, iar acesta simți ce voia cizmarul să spună cu această privire.

— De ce te uiți așa la mine? strigă el, îndurerat. Nu eu sunt ucigașul!

— Am spus eu că tu ai fi? răspunse cizmarul liniștit, fără nicio încredințare.

— Mai bine ajutaţi-mă, zise Ivan, să duc trupul în casă.

În timpul acesta ţăranii veneau în număr tot mai mare la locul crimei. Doi flăcăi ridicară de la pământ trupul neînsufleţit al bătrânului Nicorov.

Ajuns în casă Ivan îşi pierdu cumpătul şi căzu cu capul pe masă, plângând în hohote.

— Ivane, îţi pare tocmai atât de rău că tatăl tău a plecat din lumea aceasta? întrebă Zamov, care între timp venise şi el acolo.

— Cele din urmă cuvinte ale lui au fost să-mi ceară iertane pentru ceea ce s-a întâmplat în seara aceasta...

— Ai vorbit cu el?..

— Numai atât a apucat să mai spună!

Zaniov clătină din cap.

— Ciudat!

Ivan sări de pe scaun şi zise, răstit:

— Ce găseşti că este atât de curios?

— Că bietul Nicorov n-a spus numele ucigaşului său, cu cele din urmă cuvinte, pe care a apucat să le mai rostească.

— Nu vă temeţi, căci vom pane mâna pe ucigaş!

— Crezi? În orice caz, ar trebui să vestim autorităţile. Ar fi bine ca unul din voi, măi flăcăi, să vă aruncaţi îndată pe un cal şi să vă duceţi la Dubro, ca autorităţile să pornească cercetările cât mai neîntârziat.

Stepkin, un flăcăiandru de vreo nouăsprezece ani, se arătă gata să dea ascultare cuvintelor lui Zamov.

— Mă voi duce eu.

Şi porni îndată după aceea.

Ceilalţi mai rămaseră acolo, câtva timp, apoi se împrăştiară, unul câte unul. Ivan era atât de abătut, încât nici nu băgă de seamă că la plecare, nimeni nu-i întinse mâna.

El şedea cu capul între mâini şi coatele rezemate de masa pe care pâlpâiau flăcările galbene a două lumânări.

Şedea nemişcat, cu privirile aţintite pe chipul mortului.

Tăcerea nopţii nu era străbătută, decât din când în când, de suspinele lui.

— Tată, scumpul, meu tată!... exclamă el, îndurerat. De ce nu-mi vorbeşti?... De ce a trebuit să pleci de lângă, mine atât de timpuriu?

El mângâie degetele înţepenite ale primarului şi urma:

— De ce nu poate mâna ta să mă lovească din nou... căci nu mi-ar părea rău... aş îndura orice jignire, cu dragă inimă... Ştiu prea bine că m-ai iubit... şi chiar când m-ai lovit, tot numai binele meu l-ai vrut!...

Şi în prada unei dureri fără margini, flăcăul veghe până în zori, la căpătâiul nefericitului său părinte...

CAPITOLUL 17
CINE E UCIGAȘUL?

— Unde poate să fie căpitanul?

— E de neînţeles!

— Ceasurile sunt trei şi încă tot nu s-a înapoiat.

— Să nu i se fi întâmplat vreo nenorocire!

Cuvintele acestea erau rostite cu multă îngrijorare de locuitorii Cuibului Vulturilor. Niciunul nu se putea împăca cu gândul că ascunzătoarea lor era cunoscută acum şi de un străin şi aşteptau cu nerăbdare întoarcerea Vulturului Morţii, să vadă ce veste le aduce.

Vor putea să rămână... sau vor fi siliţi să plece?

Şi cu cât treceau ceasurile, cu atâta creştea şi neliniştea voinicilor.

Dan Dragomir era singurul care nu-şi pierduse curajul şi vajnicul român căuta să-şi îmbărbăteze şi prietenii deznădăjduiţi.

— Nu vă temeţi, căpitanului nostru nu i se poate întâmpla niciun rău!

Dar cum căpitanul nu veni nici mai târziu, îndoiala începu să se strecoare şi în sufletul lui. Însă Dan şi-o ascunse cu încăpăţânare şi urmă să-şi îmbărbăteze tovarăşii.

Cuvintele lui avură darul de a-i linişti pe voinici, întrucâtva, dar când se scurse un nou ceas, fără ca Rimsky să se fi întors, Severin începu să alerge ca un nebun de colo până colo.

— Nu mai încape nicio îndoială că, s-a întâmplat ceva! zise el, în prada unei mari frământări.

— Și mie mi se pare foarte ciudată aceasta întârziere. Eu cred că n-ar strica, dacă unul din noi s-ar repezi până în sat, să vadă ce s-a petrecut acolo!

Dan Dragomir se împotrivi.

— Știți prea bine că Rimsky ne-a conjurat ca până la întoarcerea lui, niciunul din noi să nu părăsească ascunzătoarea. De aeeea, nu trebuie să ne împotrivim voinței lui chiar dacă am avea încredințarea că facem bine... Sunt de părere să mai așteptăm!

Mai trecu o jumătate de ceas.

Toți erau obosiți, dar nu atâta din pricina nedormirii, cât din cauza frământării și a nesiguranței în care trăiau de la plecarea Vulturului Morții. Nu le mai plăcea nici vinul, se lăsaseră și de zaruri și ședeau, tăcuți și abătuți în jurul mesei.

Deodată, căpitanul Korsakoff sări de pe scaun.

— Parcă s-ar auzi niște pași!

Micislav se repezi la ușă și o deschise.

În clipa următoare un strigăt de bucurie îi ieși din piept.

— Vine căpitanul.

Toți răsuflării ușurați.

Stanislau Rimsky se ivi în pragul ușii, în strigătele de bucurie ale tovarășilor săi.

— Vai, căpitane, ce ne-a tremurat inima pentru tine! zise Ludovica.

— Nu ne puteam închipui, ce să ți s-o fi întâmplat, că întârzii atâta!

— Dar oare nu v-am spus să fiți liniștiți?

— Totuși, ne-a fost teamă!

— Vezi că nu mi s-a întâmplat nimic! În schimb mi-e foame și mi-e sete. Ludovica, dă-mi ceva de mâncare și toarnă-mi niște vin!

Dan Dragomir puse mâna pe clondir și umplu paharul căpitanului, până în vârf.

Rimsky ridică paharul și adresându-se tovarășilor săi, le zise:

— Noroc, voinici! Să bem, căci am scăpat de primejdie!

Chipurile prietenilor Vulturului Morții se înseninară și mai mult.

— Așadar ai îndepărtat orice primejdie? întrebă Dan Dragomir, cu fața strălucitoare de bucurie.

— Nu trebuie să mai fiți îngrijorați. Cuibul Vulturilor va rămâne al nostru și pe mai departe și nimeni nu ne va tulbura în el.

— Dar spune-ne, căpitane, ce s-a întâmplat? întrebă Micislav, arzând de curiozitate.

— Jos, în sat, am aflat că guvernul din Petrograd a făgăduit douăzeci de mii de ruble aceluia, care mă va prinde, viu sau mort.

— Douăzeci de mii de ruble? exclamă căpitanul Korsakoff foarte mirat.

— Te miri, dragă căpitane? zise Rimsky, zâmbind. Trebuie să-ţi mărturisesc că şi eu m-am mirat, văzând că guvernul mă preţuieşte atât de scump. Era firesc ca o asemenea sumă să-l zăpăcească pe primarul Rudinului, care a vrut să-mi plătească viaţa, pe care i-am dăruit-o, luându-mi propria mea viată,,în orice caz, e un fel cam ciudat de a-ţi arăta recunoştinţa!... El se făIea încă, în faţa sătenilor, că ne-a descoperit ascunzătoarea.

— Şi a trădat taina? întrebă Micislav, întunecat...

— Era mult mai viclean, decât să facă aşa ceva. Îi era teamă ca nu cumva un altul să i-o ia înainte şi să-i şterpelească de sub nas cele douăzeci de mii de ruble, pe care credea că le are în buzunar. Îşi pusese în gând să se ducă la Dubro, astăzi de dimineaţă şi să se înapoieze cu o trupă ce cazaci.

— Şi? întrebă Dan Dragomir, în tăcerea înfrigurată care urmă.

Rimsky nu răspunse îndată. După o clipă de gândire, el zise doar atât:

— Primarul Rudinukii nu se va duce la Dubro, în dimineaţa aceasta.

Tovarăşii Vulturului Morţii se uitară curioşi la căpitanul lor. Aşteptau tălmăcirea acestor cuvinte misterioase...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Severin, cel mai curios din voinici.

— L-am împuşcat! răspunse Rimsky, încet.

După o scurtă pauză, urmă:

— Se înapoia spre casă, de la petrecerea rânduită de prinţesă. L-am urmărit pas cu pas, iar în faţa casei, am sărit înaintea lui. Mi-am smuls barba falsă, mustaţa, peruca şi l-am întrebat: „Mă cunoşti Nicorov?”

Ticălosul a început sa tremure, ca varga. I-am spus atunci:

— Nicorov, eşti un nemernic, care n-ar mai merita să trăiască pe acest pământ. Ţi-am scăpat viaţa şi drept recunoştinţă, vrei să o pierzi pe a mea. Eşti un osândit la moarte. Totuşi, îţi dau putinţa să mai scapi şi de data aceasta, dar numai cu două condiţii: întâi, îmi vei da o

scrisoare, prin care recunoşti că faci parte din banda Vulturului Morţii, că ai luat parte la multe din isprăvile noastre din ţinutul acesta şi că tu eşti acela, care ne dai de ştire, despre măsurile pe care le iau autorităţile împotriva noastră. Îţi cer aceasta, pentru a fi sigur că nu ne vei trăda niciodată, căci odată cu capul nostru, ar cădea şi capul tău; al doilea, pentru a-ţi răscumpăra mârşăvia pe care ai vrut s-o săvârşeşti, căutând să-I dai pe mâinile călăului pe aceia care te-au scăpat de la moarte, te vei învoi ca fiul tău să se cunune cu Sonia, fata săracă, dar mai muncitoare şi mai cinstită, decât toate celelalte fete din sat.

Nicorov îşi aşează mâinile în şolduri şi-mi râse în faţă, batjocoritor:

— Cerşetoarea aceea, nevasta băiatului meu?... Şi eu tovarăşul unui tâlhar de drumul mare?... Eu, Nicorov, primarul Rudinului?

Îngâmfarea ţăranului ajuns m-a scârbit într-atâta, încât îmi păru rău că am mai stat cu el de vorbă şi dându-mi seama că zgârcitul acesta nemernic ar fi fost în stare să ne trădeze chiar dacă mi-ar fi dat scrisoarea pe care i-am cerut-o, numai pentru ca lumea să nu spună că băiatul lui se însurase cu cea mai săracă fată din sat, îl împuşcai, fără nicio vorbă.

Vulturul Morţii tăcu.

— Eşti sigur că a murit? întrebă Severin.

— Nu încape nicio îndoială!

Nu ne-a putut trăda nici cu cele din urmă cuvinte ale sale?

— Nu. Îmi pare rău că s-a întâmplat astfel, îmi pare rău că l-am ucis, dar n-aveam ce face. Îngâmfarea şi lăcomia de bani îl orbiseră într-atâta, încât ar fi fost în stare să ne trădeze, chiar dacă ar fi avut numai o nădejde cât de mică, cum că ar scăpa cu câţiva ani de închisoare, având în vedere că el ne-ar fi dat pe mâinile urmăritorilor. Şi de altfel, şi-a meritat soarta, dacă şi-a bătut joc de bunătatea noastră.

— Ai dreptate, căpitane! zise doctorul Leonida, şi de aceea şi părere erau şi ceilalţi voinici.

— I-am oferit un mijloc de scăpare, pe care l-a refuzat cu îngâmfare. Atunci a trebuit să-l ucid, căci dacă nu, mâine de dimineaţă cădeam în mâinile cazacilor.

După ce îmbucă ceva, Vulturul Morţii se trânti să se odihnească, ceea ce de altfel făcură şi tovarăşii săi...

După frământările acelei zile, voinicii adormiră îndată. Numai pe ochii Vulturului Morţii, somnul nu voia să se lase cu niciun chip. Se crăpa de ziuă, când, în cele din urmă, închise şi el ochii, pentru câteva ceasuri.

A doua zi însă, el fu cel dintâi în picioare.

Era obosit, totuşi, hotărî să-şi ducă la îndeplinire planul pe care-l ţesuse în noaptea aceea fără somn. El îşi schimbă hainele din nou şi se îmbrăcă în veşminte de lucrător. Nimeni din aceia care îl văzuseră cu o zi mai înainte nu l-ar fi recunoscut.

— Unde pleci, căpitane? îl întrebă Dan Dragomir.

— Mă duc până în sat, să văd ce impresie a făcut acolo moartea primarului. Rămâi eu bine, Dane!

— Drum bun, căpitane!

Rimsky părăsi din nou Cuibul Vulturilor şi în curând ajunse pe drumul ce ducea spre Rudin.

În sat, spre a nu stârni nicio bănuială, bătu aproape la fiecare casă, oferindu-se să muncească. Sătenii, nici nu-l băgară în seamă.

Toată lumea era dusă, sau se ducea acum, înspre casa primarului.

Atenţia lui Rimsky fu atrasă de o trăsură ce trecu în goană, prin strada principală a Rudinului. Dar o singură privire îi fu îndeajuns, spre a-şi da seama, cine putea să fie aceia, care se găseau în trăsură. Pe capră, lângă vizitiu, şedea un jandarm, iar înăuntru patru bărbaţi. Pe jilţul din fund se găsea Verşeghin, poliţaiul oraşului Dubro, lângă el judecătorul de instrucţie al plăşii, iar în faţa lor doctorul şi un scrib.

Vulturul Morţii ştia că aceştia veneau pentru cercetarea crimei şi-şi grăbi paşii, spre a ajunge cât mai iute la casa primarului. În faţa casei se adunase o mulţime de oameni şi Rimsky îl întrebă pe unul din ţăranii care căscau gura acolo.

— Ce este aici, tătucă?

O crimă!

— O crimă? Pe cine au ucis?

— Pe Nicorov, primarul satului.

— Pe primar? Şi cine e ucigaşul?

— Nu se ştie, dar poliţaiul din Dubro îi va găsi.

Curtea era şi ea plină de curioşi şi lui Rimsky îi fu uşor să pătrundă înăuntru, împreună cu ceilalţi ţărani, care se înghesuiau. El se uita

năuc, în toate părţile şi juca cu o măiestrie desăvârşită pe străinul pentru care totul era o noutate.

Poliţaiul Verşeghin şi cu membrii comisiei pătrunseră mai întâi în odaia unde se găsea mortul şi unde Ivan tot mai veghea lângă trupul neînsufleţit al tatălui său.

Apariţia membrilor comisiei îl smulseră pe flăcău din toropeală. El salută respectuos şi se dădu ceva mai la o parte când doctorul se apropie de pat.

Omul de ştiinţă se aplecă peste mort, cercetă rana şi apoi îi dictă scribului, observaţiunile sale.

— A fost împuşcat de foarte aproape... cu pistolul... se vede după surtucul care este pârlit... Glontele a intrat pe sub inimă şi a ieşit prin spate...

În trecere, atingând inima şi plămânii, moartea s-a produs aproape îndată după împuşcătură.

— N-a murit îndată, zise Ivan. Eu am măi apucat să schimb câteva cuvinte cu el.

Verşeghin, poliţaiul, se întoarse spre el:

— Dar tu cine eşti?

— Ivan Nicorov, fiul celui ucis.

— Ai fost de faţă la crimă?

— Nu. Am sosit la câteva clipe după săvârşirea faptei. Mă găseam la o depărtare de vreo douăzeci-treizeci de paşi, când am văzut pe un străin ridicându-şi mâna şi în clipa următoarea am auzit detunătura armei.

— Aşadar, tot ai fost de faţă la crimă? Adineauri ai spus altceva. Nu vorbi aiurea, căci altfel nu putem descurca afacerea.

— Am văzut, dar din depărtare.

— Şi ce căutai pe strada, în mijlocul nopţii?

— Mă înapoiam acasă.

— De unde?

— De la petrecerea rânduită de prinţesă.

— Şi tatăl tău?

— Şi el venea tot de-acolo.

— De ce n-aţi venit împreună?

— Fiindcă eu am mai însoţit pe cineva, până acasă.

— Şi tatăl tău cu cine a venit?

— Nu știu.

— Adineauri ai spus că era cu un străin.

— Nu știu dacă au venit împreună. Poate că s-au întâlnit aici, poate că necunoscutul îl pândea.

— De unde deduci aceasta?

— Bănuiesc și eu.

Întrebările lui Verșeghin curgeau cu grămada și Ivan trebui să-și adune toată nemoria spre a-i putea răspunde, fără a se încurca.

— Avea dușmani primarul?

— Cine n-are dușmani?

— Dar printre aceștia era vreunul, care să fi fost în stare de o crimă?

— Nu cred.

— În timpul din urmă, primarul nu s-a certat cu cineva?

La auzul acestei întrebări Ivan tresări și Verșeghin observă aceasta, numaidecât.

Ei?... De ce taci? Răspunde: da sau nu?

— La petrecerea de aseară, începu Ivan Nicorov, dar pe urmă se opri.

Verșeghin însă îl asalta îndată, cu întrebarea:

— Ce s-a întâmplat la petrecerea de aseară?

— Tata s-a certat...

— Cu cine?

— Cu mine!

Verșeghin rămase mirat și încurcătura flăcăului i se păru acum și mai ciudată.

— Cum s-au petrecut lucrurile? Spune încet și fără să amesteci întâmplările.

Ivan povesti cearta pe care o avusese cu tatăl său. Nu ascunse nimic, căci în zadar ar fi ascuns ceva, deoarece martori erau destui, tot satul fusese de față.

Verșegirin ascultă cu luare-aminte, toată istorisirea și când flăcăul sfârși, el se întoarse spre scrib:

— Voșavelitek, ai însemnat totul în procesul verbal?

— Până la cel din urmă cuvânt, tătucă!

— Atunci putem să începem cu ascultarea celorlalți martori. Cine a fost acela, care a venit la locul crimei, îndată după Ivan Nicorov?

Sacarov, cizmarul, se prezintă.

— Eu am fost!

— Cum te cheamă?

— Sacarov.

— Ce știi despre afacerea aceasta?

— De la petrecere am venit acasă împreună cu primarul. Pe drum el mi-a vorbit foarte amărât despre băiatul lui, care împotriva voinţei sale, vrea să se însoare cu o fată nevrednică de el. Eu am căutat să-l liniștesc, spunându-i că Ivan este un copil bun şi cu timpul își va da seama de prostia pe care vrea s-o facă acum şi se va supune voinţei părintelui său. Cum casa mea e mai înainte de casa primarului, ajungând în faţa porţii mi-am luat rămas bun de la el, am intrat în casă şi Nicorov a pornit mai departe. Mă dezbrăcasem pe jumătate, când deodată, am auzit o detunătură de armă. Am pus mâna pe un felinar şi am fugit afară...

— Şi ce ai văzut?

— Primarul zăcea într-un lac de sânge, își mișca buzele, dar nu se mai putea pricepe ce spunea.

— Dar pe Ivan Nicorov unde l-ai văzut?

— La câțiva pași de mort.

— Era tulburat?

— Foarte!

— Şi pe ucigaş nu l-ai văzut?

— Nu!

— Nu fugea nimeni în depărtare? N-ai zărit nicio făptură, care căuta să se facă nevăzută?

— Nu!

— Eşti pe deplin încredinţat de ceea ce spui?

— Pe deplin!

— Tu ai găsit pistolul?

— Eu. Zăcea alături de mort.

Poliţaiul luă pistolul în mână, îl întoarse şi pe faţă şi pe dos, apoi i-l arătă lui Ivan Nicorov.

— Cunoşti pistolul acesta?

— Ieri l-am văzut pentru întâia oară.

— Nu știi al cui ar putea să fie?

— Nici prin minte nu-mi trece!

Verşeghin dădu pistolul scribului.

— Pune-l printre celelalte corpuri delicte.

La un semn al polițaiului, interogatoriul fu urmat de judecătorul de instrucție.

— Așadar, Ivan Nicorov, tu n-ai fost alături de tatăl tău, în clipa, în care s-a auzit detunătura?

— Cum să fi fost? Dacă eram eu acolo crima nu s-ar fi întâmplat. L-aș fi strâns de gât cu mâinile acestea două!

— Dar adineauri ai spus că l-ai zărit din depărtare. Era în miez de noapte, cum se putea să-l vezi din depărtare pe necunoscutul, care vorbea cu tatăl tău?...

— L-am văzut, fiindcă în fața casei noastre este un felinar și la razele lui am zărit cele două făpturi.

— Dacă felinarul lumina partea aceea a casei, atunci trebuia să vezi și cu cine stă de vorbă tatăl tău.

— Nu i-am zărit decât statura și după aceaasta nu l-am putut recunoaște.

— Recunoști ca acela care a săvârșit crima, trebuia să-l urască de moarte pe tatăl tău?

— Recunosc... Altfel nu s-ar putea tălmăci...

— Toate semnele dovedesc că scopul crimei a fost răzbunarea!

— Și eu cred la fel.

— Dar atunci, Ivan Nicorov, nu te gândești că tatăl tău n-ar fi lăsat să se apropie de el un om, despre care ar fi știut că-i este dușman de moarte și nu așteaptă, decât cea dintâi împrejurare proprie, spre a se putea răzbuna?

— Da... așa e...

— Așadar, numai un asemenea om a putut fi ucigașul, pe care primarul l-a lăsat să se apropie de el, fără să aibă nicio umbră de bănuială despre gândurile lui criminale. Tot astfel, nu încape nicio îndoială că, primarul îl cunoștea foarte bine pe ucigaș și la rândul lui, ucigașului nu-i era străin, câtuși de puțin, primarul!... Mă înțelegi, Ivan Nicorov?

— Înțeleg! îngână flăcăul, tremurând din tot trupul, căci de abia acum își dădu seama că observația aceasta îl privea pe el.

Și deznădejdea lui se traduse printr-un strigăt de revoltă:

— Nu l-amı ucis eu!... Nu l-am ucis eu!

Judecătorul de instrucţie se uita la Verşeghin.

Iar Verşeghin la judecătorul de instrucţie. Bănuiala lor fu întărită de faptul că flăcăul se dezvinovătea cu deznădejde de o acuzare, care nici nu fusese rostită.

Părerea lor nestrămutată era că primarul Nicorov fusese ucis de propriul său copil. Şi bănuiala lor părea să fie îndreptăţită şi din pricina certei, care avusese loc între tată şi fiu, chiar în seara crimei. Primarul Nicorov îşi lovise copilul, făcându-l de ruşine în faţa satului întreg şi mai ales, în faţa iubitei sale. În asemenea împrejurări era neîndoelnic că flăcăul se gândea la răsturnare şi pe semne, fiind şi sub înrâurirea băuturii, îşi pândise părintele, spre a sfârşi cu el.

La un semnal al judecătorului de instrucţie, Verşeghin se apropie de flăcău şi aşezându-şi mâna pe umărul lui, zise:

— Ivan Nicorov, în numele legii, eşti arestat!

Flăcăul exclamă îndurerat:

— Nu-mi ajunge groaznica lovitură cu care m-a încercat soarta... acum mă mai învinuiţi şi de uciderea propriului meu părinte?... Nu eu l-am omorât!... Sunt nevinovat!

— Toate bănuielile sunt împotriva ta!

— Greşiţi! Jur că sunt nevinovat! striga flăcăul...

— Dacă într-adevăr eşti nevinovat, vei putea să dovedeşti aceasta, în decursul cercetărilor, care vor urma...

Dar Ivan Nicorov striga neîncetat:

— Sunt nevinovat! Sunt nevinovat!

Verşeghin se întoarse spre el, ameninţător:

— Nu spune că eşti nevinovat, ci dovedeşte-ne aceasta!

— Dovediţi-mi dumneavoastră că sunt vinovat! strigă flăcăul, revoltat.

— Ţi-am dovedit aceasta! Toate mărturisirile sunt împotriva ta, chiar şi propria ta mărturisire!

— Ceea ce se pare nu este. O dovadă!

— Nu mi se pare, ci suntem încredinţaţi că tu eşti Ucigaşul tatălui tău!

Ivan Nicorov căută cuvintele cu care să se apere, dar Verşeghin îi tăie încercarea de a vorbi:

— Ajunge cu atâta vorbărie zadarnică! Vei veni cu noi la Dubro!

Cu aceste cuvinte, el îi făcu un semn jandarmului, care şi pregătise cătuşele.

Ivan Nicorov se cutremură.

— Nu... nu vă dau voie...

— Dar mai înainte de a se putea împotrivi, mâinile îi şi fură încătuşate şi sătenii priviră cu un murmur de groază, cum copilul era smuls de lângă trapul neînsufleţit al părintelui său... al cărui ucigaş era.

— Cine ar fi crezut?

— Ivan, ucigaşul!

— Şi ce blând părea să fie!

— Răzbunare?

Asemenea vorbe treceau din gură în gură.

Inima lui Rimsky bătea sălbatica, în clipa când flăcăul fu dus prin faţa lui. Simţământul lui de cinste îi poruncea să se dezvăluie şi ducându-se în faţa poliţaiului, să spună cu bărbăţie şi curaj: Eu l-am ucis pe primarul Rudinului!

Prudenta însă, îl silea să nu dea ascultare acestui simţământ revoltat şi să nu alerge el singur în braţele primejdiei. La urma urmelor, Ivan Nicorov mai avea tot timpul să-şi dovedească nevinovăţia, pe când el, odată încăput pe mâinile poliţiei, nu mai avea nicio scăpare. De aceea tăcu.

Clipa următoare, îl puse la o nouă şi grea încercare.

Rândurile strânse ale curioşilor fura rupte de o fată, care se aruncă la pieptul flăcăului ce înainta abătut alături de jandarm.

Fata aceasta îl îmbrăţişa, îl săruta.

Era Sonia.

— Ivane... scumpul meu... nu te voi lăsa să te ducă... Eu ştiu că eşti nevinovat...

Ivan strânse fata, cu mâinile-i încătuşate.

— Rămâi cu bine, Sonia mea!

— Nu... nu se poate... să nu te ducă... Eşti nevinovat! striga fata necontenit şi se agăţa de flăcău, cu toată puterea.

Verşeghin trebui să intervină el însuşi, spre a o smulge de lângă flăcăul cu care jandarmul porni mai departe.

Peste câteva clipe, cei patru membri ai comisiei de cercetare luară loc în trăsura care porni spre Dubro, ducându-l şi pe Ivan Nicorov.

*

* *

A doua zi după petrecerea din sat, Fedora Feodorovna se sculă de dimineaţă şi ca în fiecare zi se pregăti să iasă la călărie, când bătrânul ei camerist îi aduse vestea uciderii primarului.

— Închipuiţi-vă, prea milostivă, stăpână, ce s-a petrecut în sat, îi spuse el, îngrozit.

— Ce?

— Primarul a fost ucis!

— Bătrânul Nicorov?

— El!

— E de necrezut! Aseară a luat parte la petrecere, iar astăzi nu mai este printre cei vii!

— Aşa zău! Ştiu că de astăzi înainte bătrânul Nicorov nu va mai juca pe la petreceri!

— Şi cine l-a ucis?

— Se bănuieşte că, chiar propriul lui copil.

— Copilul lui? exclamă Fedora Feodorovna şi în clipa aceea îşi aduse aminte de întâmplarea petrecută cu o seară mai înainte în sala de dans, din cârciuma satului. Prinţesa nu ştia nimic, despre ceea ce s-a întâmplat între tată şi fiu, după plecarea ei, aşa că, ea nu putea sa vadă nicio pricină, care să-i fi îndreptăţit bănuiala aruncată asupra lui Ivan Nicorov.

— E de neînţeles! zise ea. Este adevărat că, ieri l-am văzut pentru prima oară, pe băiatul primarului Nicorov, dar aş putea să jur cu mâna pe cruce că flăcăul acesta nu este vinovat de moartea tatălui său. Mi s-a părut un băiat aşezat, iubitor de dreptate şi bun la inimă, despre care cu cea mai rea voinţă, şi tot nu ai putea crede că ar fi în stare să săvârşească un asemenea păcat.

Cameristul ridică din umeri.

— Multe ciudăţenii se mai întâmplă şi în lumea asta!...

Prinţesa se mai gândi vreme îndelungată la această tainică întâmplare. Îi părea rău de soarta lui Ivan Nicorov, dar nădăjduia că, în

decursul cercetărilor i se va dovedi nevinovăția și dorea din tot sufletul ca adevăratul vinovat să cadă în mâinile justiției...

Coborî în curte, spre a porni la călărie, când deodată se aruncă la picioarele ei o fată, care plângea sfâșietor. Și scena din seara precedentă se repetă. Sonia își zicea că, numai de la prințesă putea să nădăjduiască un ajutor, că Fedora Feodorovna era singura ființă cu suflet milostiv, care putea să pună o vorbă bună, pentru logodnicul ei.

— Prea milostivă prințesă!... ajută-l... ajută-l... se tânguia ea cu lacrimi în ochi.

Prințesa mângâie binevoitoare părul fetei și o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, copila mea?

— Ivan... pe Ivan...

— Știu, copila mea, acum știu despre ce este vorba! Așadar este adevărat că băiatul primarului a fost arestat?

— Adevărat! Dar e nevinovat. Nevinovat! Prea milostivă prințesă, jur pe tot ce am mai sfânt în lumea aceasta că Ivan Nicorov n-are nicio vină în moartea tatălui său!

Prințesa dădu din cap, binevoitoare.

— De aceeași părere sunt și eu, copila mea.

— Vai! exclamă fata, înseninata, atunci pot să mai nădăjduiesc că va scăpa...

— L-au dus?

— Da. La Dubro.

— În temnița din Dubro?

— Da, acolo, în temnița din Dubro, de unde nimeni nu mai scapă.

— Ai încredere, copila mea.

— Dar e groaznic, prea milostivă prințesă, când te gândești că toate bănuielile care cad asupra lui par îndreptățite, ca și când într-adevăr el ar fi săvârșit crima!... Dar nu el a săvârșit-o... nu el... El e nevinovat!... Vă implor, prea milostivă prințesă, puneți o vorbă bună pentru el!

Fața prințesei se întunecă.

— Copila mea, nu trebuie să uiți că și puterea mea are o limită... Eu nu mă pot împotrivi legilor.

— Vai, Dumnezeule! oftă Sonia, îndurerată, dar atunci...

Cuvintele îi fura înăbușite de plâns.

Prințesa încercă s-o îmbărbăteze, dar durerea fetei era prea mare ca vorbele ei s-o poată încuraja. Sonia plângea deznădăjduită, căci Fedora Feodorovna fusese singura ei speranță și acum vedea că nici ea nu putea să-i dea nicio mână de ajutor, spre a-l scăpa pe Ivan din temnița de la Dubro.

— Trebuie să-ți dai seama, copila mea, îi zise Fedora Feodorovna, că eu nu pot să le poruncesc judecătorilor. Legea este lege și toți trebuie să ne supunem ei. Trebui să pricepi aceasta...

— Dar atunci, este pierdut! strigă fata.

Poate că se va pune mâna pe adevăratul vinovat.

— Nu-mi vine să cred!

— Atunci vom căuta un alt mijloc...

Sonia căzu în genunchi din nou și sărută poalele costumului de călărie al prințesei.

— Prea milostivă prințesă, îngână ea, mă rog de bunătatea inimii dumneavoastră... ajutați-l... ajutati-l!

— Nu-ți făgăduiesc nimic, copila mea, căci nu vreau să-ți deștept speranțe care ar putea fi zadarnice, dar îți promit că mă voi gândi, să vedem în ce chip i-am putea veni în ajutor.

Fata sărută recunoscătoare mâna prințesei.

— Du-te cu Dumnezeu, copila mea! Nădăjduiesc că voi izbuti să fac ceva, spre a ușura soarta lui Ivan Nicorov.

Sonia plecă, iar Fedora Feodorovna îi făcu un semn băiatului de grajd.

— Du calul înapoi, în grajd, căci astăzi nu mai călăresc.

După aceea se înapoie la castel, intră în odaia sa de dormit și de acolo trecu în Cuibul Vulturilor.

Ea se gândise că, în asemenea împrejurări nu i se putea adresa, decât numai Vulturului Morții. Rimsky era cel mai în măsură să-i spună, ce trebuie să facă și fără îndoială că el o va putea ajuta, măcar cu un sfat, în încercarea de a-l scăpa pe Ivan Nicorov.

Ajungând în dreptul odăii lui Rimsky dădu semnalul convenit mai dinainte și ușa se deschise îndată.

— Fiți binevenită, prea bună prințesă, în locuința pe care mi-ați pus-o la dispoziție! îi zise Rimsky, Fedorei Feodorovna.

Vulturul Morţii se sfătuia tocmai cu doctorul Leonida, care se înclină şi el adânc înaintea prinţesei. Rimsky citi îndată pe chipul prinţesei că se petrecuse ceva neobişnuit. Până atunci prinţesa fusese întotdeauna, foarte drăguţă cu el, astăzi era pentru prima oară că o vede nervoasă şi tristă.

— S-a întâmplat ceva, prinţesă? întrebă el.

— Dragă Rimsky, vin la dumneata cu o mare rugăminte!

— Porunciţi-mi, prinţesă, ştiţi prea bine că stau cu totul la dispoziţia dumneavoastră.

— În sat s-a întâmplat o groaznică nenorocire, despre care, dumneavoastră cei de aici, nici n-aţi putut prinde de veste.

— Ce amune?

— Primarul Rudinului a fost asasinat.

Vulturul Morţii nici nu tresări. El primi aceasta veste cu o linişte uluitoare, şi după o clipa, întrebă curios:

— Bătrânul Nicorov?

Doctorul Leonida rămase şi el uimit de această stăpânire de sine a căpitanului său şi acum îşi dădea seama că toată puterea neobişnuită şi iscusinţa proverbială a Vulturului Morţii, stătea în acest sânge rece, pe care Rimsky nu şi-l pierdea nici în clipele cele mai primejdioase.

La întrebarea lui Rimsky prinţesa dădu din cap.

— Dar l-ai cunoscut?

— Am auzit că era un om îngâmfat şi fără inimă, care se purta neomenos, nu numai cu oamenii din sat, dar, se pusese chiar şi în calea fericirii propriului său copil.

— Cât de bine cunoşti dumneata toate amănuntele! zise prinţesa, mirată. Se pare că aici se cunoaşte orice noutate tot atât de repede, ca şi la castel...

— Aşadar primarul Rudinului e mort! Nu ştiu însă, prinţesă, ce legătură poate să fie între moartea bătrânului Nicorov şi vizita cu care ne onoraţi?

— Este o legătură foarte firească.

— Poate să pornesc pe urmele ucigaşului?

— Nu. Am venit să mă rog pentru un nevinovat

— Vă înţeleg!

— Băiatul primarului a fost arestat, sub cumplita învinuire că ar fi ucigașul tatălui său. Băiatul însă, este cu desăvârșire nevinovat.

— Sunteţi atât de încredințată de aceasta, prințesă?

— Pe deplin încredințată! răspunse Fedora Feodorovna. De altfel logodnica flăcăului a fost la mine și m-a rugat atât de sfâșietor, încât mi-ar fi cu neputință să n-o ajut!

Rimsky își lăsă ochii în pământ.

Era pentru prima oară că Vulturul Morții se simțea vinovat. Nu-l mustra conștiința că-l ucisese pe bătrânul Nicorov, ci că prin fapta lui pricinuise o nenorocire unor oameni nevinovați. Căci cu ce greșise oare împotriva lui, Ivan Nicorov, care acum era dus în temnița din Dubro și pus în lanțuri, ce greșise sărmana Sonia, care odată cu Ivan își pierduse iubitul, apărătorul, își pierduse tot ceea ce biata fată mai avea în lumea aceasta? Și gândindu-se la toate acestea situația i se păru și mai deznădăjduită.

— Rimsky, de ce taci? îl întrebă Fedora Feodorovna pe Vulturul Morții. De ce nu-mi dai curaj? Nu vreau decât să-mi spui dacă sunt oarecari speranțe ca Ivan Nicorov să fie scăpat din închisoare!

— Nu cred!

— N-ai putea dumneata să-l scapi?

— La ce bun? Ar fi prins din nou și din nou băgat în lanțuri.

— Doamne, suspină prințesa, și eu, bizuindu-mă pe ajutorul dumitale, i-am mai dat speranțe acelei nenorocite! Ar fi îngrozitor ca Ivan Nicorov să fie condamnat, fără a fi vinovat sau poate chiar... executat!

Rimsky tresări!

— Nu este decât o singură putință ca Ivan Nicorov să scape!

— Care?

Ca adevăratul vinovat să fie prins.

Fedora Feodorovna se uită neînțelegătoare la Vulturul Morții...

— Dar de unde să-l iau eu pe adevăratul vinovat?

Rimsky, ca și când n-ar fi știut nimic, despre cele petrecute în noaptea aceea sângeroasă, se adresă doctorului Leonida, cu următoarele cuvinte:

— Cine ar fi putut să săvârșească fapta?

Doctorul Leonida se înveștmântă și el cu liniștea Vulturului Morții și răspunse, fără a clinti:

— Nici prin minte nu-mi trece!

— În orice caz, este de bănuit că, urmă Rimsky, acela care l-a ucis pe primarul Rudinului, trebuie să fie un om care avea pricini foarte îndreptățite să se răzbune pe Nicorov, într-un chip atât de sângeros. Poate să fi fost vreun biet țăran, căruia Nicorov voia să-i vândă și ultima viță din grajd sau poate un om, despte care primarul știa mai multe decât ar fi trebuit să știe...

— Nu înțeleg! zise prințesa. Te rog tălmăcește-ți cuvintele.

— Mai târziu vă voi tălmaci. Deocamdată însă, v-aș ruga să-mi răspundeți la o întrebare.

— Să auzim!

— Fiți cu băgare de seamă la ceea ce voi spune, prințesă! Copoii au dat de ascunzătoarea vulpii și chelălăiesc în apropierea adăpostului, așteptând clipa în care vor putea să-și sfâșie prada. Vulpea e gata să cadă, când în lupta pentru apărarea propriei sale vieți, ucide pe unul din câini...

Fedora Feodorovna urmărea cu multă atenție și mirare cuvintele Vul tarului Morții.

— Aș vrea să știu, urmă Rimsky, care este părerea dumneavoastră despre vulpe, în cazul acesta? Este ea vinovată?

— Nu, răspunse prințesa, fără șovăire.

— S-ar putea, reluă Vulturul Morții, ca un om să fi fost într-o situație asemănătoare aceleia, în care se găsea vulpea din fabula mea și omul acesta să fi căutat să se apere în același chip. Să zicem că, Ivan Nicorov este nevinovat și că un altul a săvârșit crima. Să nu căutăm împrejurările, care l-au împins pe ucigaș, la acest act disperat, ci să rămânem numai la faptul în sine. Spuneți-mi prințesă, credeți că este vreun om, care s-ar prezenta autorităților de bunii voie și ar spune: Omul pe care l-ați arestat, este nevinovat, dați-i drumul, fiindcă eu sunt ucigașul?

Fedora Feodorovna își lăsă capul în jos.

— Așa este, Stanislau Rimsky. Înțeleg situația prea bine, chiar dacă nu-ți dau dreptate în totul. Sunt pe deplin încredințată că, dacă

făptuitorul ar fi fost un adevărat bărbat, nu i-ar fi lipsit curajul să-şi ia întreaga răspundere pentru fapta sa.

— Într-adevăr, prinţesă? întrebă Rimsky, cu înfrigurare.

— Oare dumneata socoteşti că este un adevărat bărbat omul care se culcă liniştit, în fiecare seară, în vreme ce un nevinovat este osândit în locul lui?

Rimsky se îndreptă, cât era de înalt.

— Aveţi dreptate prinţesă! Aţi vorbit aşa cum v-a poruncit simţământul dumneavoastră de dreptate! Întoarceţi-vă liniştită, la castel... În curând Ivan Nicorov va fi liber!

Ochii prinţesei străluceau de fericire. Ea luă dreapta lui Rimsky cu amândouă mâinile şi o strânse cu căldură.

— Îţi mulţumesc, Rimsky, că te vei interesa de soarta acelui nevinovat! Îţi mulţumesc eu, căci mie îmi faci un serviciu.

Se părea că în clipa aceea gândurile lui Rimsky erau departe, departe de tot. În urmă, după câteva secunde, îşi ridică ochii şi privind ţintă la Fedora Feodorovna, îi zise încet, dar cu multă hotărâre:

— Prinţesă, poate că nu nădăjduiaţi să vă înapoiaţi acasă cu un asemenea rezultat! Dar Stanislau Rimsky v-a făgăduit şi se va ţine de cuvânt. Mâine Ivan Nicorov va fi liber şi împreună cu Sonia lui se va duce la prea milostiva prinţesă Fedora Feodorovna, pentru a-i mulţumi în genunchi, pentru nemărginita ei bunătate.

— Încă de mâine?

— Da! Fiindcă adevăratul ucigaş se va înfăţişa încă în seara zilei de astăzi, înaintea poliţaiului din Dubro!

De abia acum înţelese Fedora Feodorovna toată grozăvia realităţii. De abia acum începu să-i frământe sufletul cumplita bănuială, când privi la chipul hotărât şi întunecat al Vulturului Morţii.

Şi în prada unei spaime de nedescris, ea strigă.

— Rimsky... dumneata... dumneata...

Vulturul Morţii răspunse încet:

— Da, prinţesă... pe primarul Nicorov... eu l-am ucis!

Mica încăpere fu străbătută de un ţipăt sfâşietor.

— Să fie cu putinţă?

— Prinţesă, nu mă judecaţi prea aspru, nu vă lepădaţi de mine! Eram în legitimă apărare şi nu puteam face altfel... Nicorov, pe care l-am

smuls din ghearele morţii, drept recunoştinţă a vrut să mă dea pe mâinile cazacilor... Ne-a descoperit ascunzătoarea şi... şi... da, da, eu am fost vulpea, care s-a văzut silită să-şi sfâşie pe unul din urmăritori, spre a scăpa cu viaţă.

Lacrimile năpădiră frumoşii ochi ai prinţesei.

— Doamne Dumnezeule! Ce se va întâmpla acum?

Rimsky zâmbi, cu blândeţe.

— Ce se va întâmpla? Ce poate să se întâmple? Se va găsi cineva, care nu se va sfii să dovedească cum că este un adevărat bărbat şi că are curajul să-şi mărturisească fapta şi să-şi ia răspunderea urmărilor... Îl voi scăpa pe Ivan Nicorov, care este nevinovat, prezentându-mă, încă în seara aceasta, poliţaiului din Dubro...

Fedora Feodorovna se prăbuşi pe un scaun, cu un ţipăt înăbuşit. Doctorul Leonida rămase şi el încremenit la auzul cuvintelor căpitanului său.

— Nu, căpitane, n-ai dreptul să faci aceasta! Gândeşte-te la primejdia la care te expui.

— Dar nici nu pot lăsa ca un nevinovat să sufere în locul meu!

Fedora Feodorovua sări de pe scaun. Nici pe ea n-ar mai fi recunoscut-o nimeni. Faţa ei frumoasă era brăzdată de lacrimi şi tremura din tot trupul.

— Doctorul Leonida are dreptate!... zise ea, cu glas tremurător de emoţie. Nu trebuie să te duci şi nici nu te vom lăsa să pleci.

— Şi Ivan Nicorov?... întrebă Rimsky.

— Mai bine să piară Ivan Nicorov şi toată lumea, numai dumneata să rămâi în viaţă!

— Prinţesă! zise Rimsky, nu vă mai recunosc!... Adineauri aţi spus...

— Aceasta s-a întâmplat adineauri! răspunse Fedora Feodorovna.

Vulturul Morţii însă se apropie de ea şi i se uită ţintă în ochi.

— Prinţesă, adineauri aţi vorbit drept, aţi vorbit fără părtinire... acum vorbiţi sub înrâurirea simţămintelor, care vă fac să preferaţi scăparea prietenului, înaintea salvării unui om, care vă este necunoscut. Ţin să vă liniştesc însă, spunându-vă că, în orice caz aş fi încercat să-l scap pe Ivan Nicorov. Dumneavoastră n-aţi făcut decât să-mi arătaţi drumul pe care trebuia să apuc. Mi-aţi atras atenţia că

Stanislau Rimsky trebuie să se poarte ca un adevărat bărbat și pentru fapta aceasta vă voi fi recunoscător în vecii-vecilor!

Iar eu, te voi pierde pentru totdeauna! zise Fedora Feodorovna, tâlmăcindu-și în cuvinte gândul care-i frământa mintea, ca o tortură a iadului.

Doctorul Leonida trecu în odaia alăturată, pentru a le spune tovarășilor săi, întorsătura neașteptată, pe care o luase afacerea Nicorov. Credincioșii prieteni ai Vulturului Morții ascultară uimiți povestirea tânărului doctor, apoi săriră până la cel din urmă, spre a-l hotărî pe căpitanul lor să-și schimbe gândul.

Ușa se deschise și cel dintâi fu Dan Dragomir, care luă cuvântul.

— Căpitane, zise el, dacă ne părăsești, vom pieri cu toții!

— Nu se poate să pleci! strigă Micislav.

— Nu-ți dai seama că te-ai duce la o moarte sigură? sună și glasul cristalin al Ludovicăi.

Dragostea neţărmurită a prietenilor săi îl mișcă adânc pe Vulturul Morții. Ochii lui de culoarea abanosului înlăcrimară. Îndată după aceea însă, voinicul își stăpâni slăbiciunea și se întoarse spre tovarășii săi, spnnându-le cu glas metalic:

— Dragii mei, ascultați-mă! Hotărârea mea este nestrămutată! Gândiți-vă la situația în care mă găsesc eu și întrebați-vă, dacă am dreptul să las ca un nevinovat să sufere din pricina mea? Dacă m-aș împăca cu gândul acesta, atunci ar trebui să-mi fie rușine o viață întreagă, nu numai în fața voastră, dar chiar și în faţa mea însămi. Dacă vreau să mai pot trece prin lume, tot cu capul ridicat, după cum am trecut până astăzi, atunci trebuie să fac pasul acesta!

— Dar căpitane, tu nu te gândești la ceea ce se va întâmpla? stărui Dan Dragomir.

Rimsky își scutură capul împodobit cu plete ca pana corbului.

— Ivan Nicorov va fi liber, căci adevăratul ucigaș se va preda autorităților! Aceasta trebuie să se întâmple!

— Căpitane, dă-ți seama! zise Severin cu glasul înăbușit de durere.

— Îmi dau seama prea bine! urmă Rimsky. Nadăjduiesc însă că nu ne vom despărți pentru totdeauna și mai curând, sau mai târziu, drumul meu va duce tot spre Cuibul Vulturilor.

— E cam temerar să crezi așa ceva, căpitane! zise Dan Dragomir, trist. Tocmai de aceea este atât de mare grija noastră, fiindcă știm spre ce primejdie pornești. Crezi oare că după ce vor fi izbutit să-l prindă pe Stanislau Rimsky, autoritățile vor sta cu ochii închiși, spre a-i da putința să le scape din mâini? Zi și noapte te vor păzi, cu cazaci cu schimbul, căci temnița din Dubro n-a avut până astăzi un prizonier mai temut și mai însemnat, decât cum va fi Stanislau Rimsky, Vulturul Morții!

— Îți înțeleg teama, dragă Dane, răspunse Vulturul Morții. Și eu m-aș gândi la fel, dacă aș hotărî să mă înfățișez polițaiului din Dubro, ca Stanislau Rimsky. Numai că aceasta nu se va întâmpla, fiindcă tocmai pe acest fapt se reazămă tot planul meu. Dacă mă predau sub un nume străin, atunci cei de la închisoare se vor purta cu mine la fel ca și cu ceilalți prizonieri, nu mă vor pune sub o pază specială și în asemenea împrejurări, poate că nu va fi tocmai așa de greu să fug din temniță.

Tovarășii Vulturului Morții primiră cu admirație planul căpitanului lor și se minunară din nou de spiritul lui născocitor, care-l scotea întotdeauna din cele mai mari încurcături.

Numai Fedora Feodorovna nu se putea împăca cu hotărârea voinicului.

— Și dacă nu vei izbuti?

— Dar voi izbuti!

Dan Dragomir păși lângă Rimsky.

— Vom fi aici noi, prietenii și tovarășii lui credincioși, care îl vom ajuta și-l vom scăpa, dacă va trebui, chiar cu prețul vieții noastre!

Rimsky privi cu recunoștință la voinicul român, care vorbea din inima tuturor prietenilor săi.

— Nădăjduiesc, zise Vulturul Morții, că în timpul cât nu voi fi aici, nu vă va paște nicio nenorocire. Doctorul Leonida și cu Dan Dragomir să-mi țină locul și cred că nu va trece mult timp, și ne vom revedea.

După aceea, Rimsky trecu în odaia alăturată, se îmbrăcă cu veșminte țărănești, își așeză o căciulă pe cap și se făcu gata de drum.

Înapoindu-se, Fedora Feodorovna îl privi cu niște ochi în care era întipărită o teamă fără margini.

Vulturul Morții se duse de-a dreptul la ea și ducându-i mâna fină la buze, zise:

— Prea bună prințesă, fiți liniștită și aveți încredere că, nu mi se va întâmpla nimic. Va rog ca în timpul lipsei mele de aici, să vă purtați cu prietenii mei cu aceeași bunăvoință pe care le-ați arătat-o și până acum.

Fedora Feodorovna strânse cu căldură mâna Vulturului Morții.

— Dumnezeu să te aibă în paza lui, Stanislau Rimsky.

— La revedere, Fedora Feodorovna!

După aceea ușa se închise în dosul prințesei, iar Rimsky se întoarse înspre prietenii săi.

— Rămâneți cu bine, dragii mei, le zise el. Până la Dubro drumul e lung și este datoria mea să-l scap pe bietul Ivan Nicorov, cât mai iute.

Credincioșii tovarăși îșI îmbrățișară căpitanul și lacrimi străluceau în ochii fiecărui voinic.

Numai cu greu putu Rimsky să scape din cercul care se strânsese în jurul lui.

Iar când ușa se închise în urma lui, voinicii se simțiră asemenea unor copii orfani. Lipsea din mijlocul lor acela pe care-l iubeau cel mai mult, care trebuia să-i conducă, pentru care și-ar fi jertfit cu drag chiar și viața.

Dar și Vulturul Morții mergea pe șosea cu inima strânsă. Când își întoarse capul și zări Cuibul Vulturilor, care se ridica mândru spre cer, îl năpădiră lacrimile.

El se întrebă, daca-i va fi dat să mai revadă vreodată turnul acesta și dacă își va mai putea privi în ochi tovarășii care rămăseseră să-l aștepte în ascunzătoarea din vârful stâncilor.

Lacrimile îl înăbușeau, dar, peste câteva clipe Vulturul Morții își urmă drumul, cu pași hotărâți.

Continuarea aventurilor o veți afla în capitolul următor:

În temnița din Dubro.

***

Observații

[←1]

Contra-otrávă s. f. →antidot

[←2]

bâiguí A vorbi fără rost sau fără temei *a divaga. 2* (Mai ales bolnavi) A vorbi fără şir, în somn sau în delir *a delira, a aiura.* 3 (; ; membre) A face mişcări reflexe, fără nici un scop, necontrolate. 4 () A (se) zăpăci, a (se) ameţi de cap. 5 () A se ~ de cap A deveni nebun. 6 (Rar) A se văita încet şi în neştire.

[←3]

nihilist m. **1.** cel ce neagă toate; **2.** pl. numele revoluţionarilor ruşi, partizani ai nihilismului. 3 Revoluţionar, om care tindea să distrugă guvernarea ţarilor ucigînd.